

அன்பின் புறட்சி

ஜாய்ஸ் மேயர்

அன்பின் புறட்சி

అంబీన్ పురాఁశ్

జాయ్స్ మేయర్

JOYCE MEYER
MINISTRIES

Nanakramguda, Hyderabad - 500 008

Unless otherwise indicated, Scriptures are taken from the Amplified® Bible.
Copyright © 1954, 1962, 1965, 1987 by the Lockman Foundation.
Used by permission.

Scriptures noted KJV are taken from the King James Version of the Bible.

Scriptures noted The Message are taken from The Message.
Copyright © 1993, 1994, 1995, 1996, 2000, 2001, 2002. Used by permission
of NavPress Publishing Group.

Scriptures noted NIV are taken from the HOLY BIBLE:
NEW INTERNATIONAL VERSION®. Copyright © 1973, 1978, 1984 by
International Bible Society. Used by permission of Zondervan
Publishing House. All rights reserved.

Scriptures noted NKJV are taken from the NEW KING JAMES VERSION.
Copyright © 1979, 1980, 1982, Thomas Nelson, Inc., Publishers.

Copyright © 2009 by Joyce Meyer Ministries - Asia

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, distributed, or
transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system,
without the prior written permission of Joyce Meyer Ministries - Asia.

Joyce Meyer Ministries - Asia
Nanakramguda,
Hyderabad - 500 008

Phone: +91-40-2300 6777

Website: www.jmmindia.org

The LOVE REVOLUTION - Tamil

First Print - September 2009

Printed in India at:

Caxton Offset Pvt. Ltd.

Hyderabad - 500 004

பொருளடக்கம்

முகவுரை	vii
1. உலகில் என்ன (எது) தவறு?	1
2. பிரச்சனையின் வேர்	23
3. எந்த நன்மையும் தற்செயலாய் நடைபெறுவதில்லை	38
4. தேவனால் குறுக்கிடப்படுதல்	58
5. அன்பு ஒரு வழியைக் கண்டறிகிறது	71
6. தீமையை நன்மையால் வென்றிடு	84
7. ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்கான நீதி	102
8. அன்பு உள்ளடக்கும், தனிமைப்படுத்தாது	131
9. மக்களை விலையேறப் பெற்றவர்களாக உணரச் செய்யுங்கள்	152
10. அன்பான செயல்களை வலுக்கட்டாயமாகச் செய்தல்	175
11. மக்களின் தேவை என்ன என்பதைக் கண்டறிந்து அதன் பதிலின் ஒரு பகுதியாக இருங்கள்	187
12. நிபந்தனையற்ற அன்பு	198
13. அன்பு தீங்கு நினையாது	208

14. நடைமுறை வாழ்க்கையின் அன்பை பிரதிபலிக்கும் முயற்சிகள் 219
15. உயிர் மீட்சியா, புரட்சியா எது நமக்குத் தேவை? 245

அன்பின் புரட்சியை ஏற்படுத்தும் எழுத்தாளர்கள்

டார்லின் ஷ்சேக்	14
மார்டின் ஸ்மித்	121
பாஸ்டர் பார் ஸ்கான்லன்	143
ஜான்.சி. மேக்ஸ்வெல்	164
பாஸ்டர் டாமி பார்னட்	235

முகவுரை

புரட்சி; மனித சொந்தொகுதியில் வேறெந்த வார்த்தையிலும் இல்லாத அளவிற்கு இந்த வார்த்தையானது நம்பிக்கையுடைய அகராதி, உணர்ச்சியை அனல்மூட்டி, உண்மைத் தன்மையைத் தூண்டிவிடக்கூடியதாய் இருக்கிறது. சோர்வடைந்த உள்ளத்தில் துணிச்சலை புகுத்தி, எரியும் தீயில் எண்ணெயை ஊற்றியது. இந்த புரட்சி என்ற கருத்து வரலாற்றில் நாம் காண முடியும். இந்த புரட்சியானது தங்களைத் தவிர வேறு மேலான நோக்கத்தைத் தேடும் மக்களுக்கும், நோக்கமேயில்லாதிருந்த மக்களுக்கும், உயிரையும் தியாகம் செய்யும் அளவிற்கு ஒரு நோக்கத்தைக் கொடுத்தது. அவை பெரிய தலைவர்களையும், சிஷர்களையும் பிறப்பித்து வளர்த்தது. அவை உலகத்தை உண்மையாகவே மாற்றிவிட்டது.

புரட்சியென்பது ஒரு திடீரென்று, அடிப்படையான முழுமாற்றத்தை, ஏற்கனவே நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த காரியங்களில் ஏற்படுவதாகும். கடந்த காலங்களில் எவ்வாறு வாழ்ந்தனரோ, அந்த வாழ்க்கை முறையை தொடர விருப்பமற்ற ஏதோ ஒரு நபராலோ அல்லது ஒரு சிறு குழுவினராலோ தான் புரட்சி என்ற அனல் மூட்டப்படுகிறது. அவர்கள் ஏதோ ஒரு காரியம் மாற்றப்படக் கூடும் அல்லது மாற்றப்பட வேண்டும் என்று நம்புவதால் அவர்கள் கருத்தை மக்கள் பொங்கி எழுந்து அந்த சூழ்நிலையை அநேக வேளையில் அடிப்படையையே மாற்றும் அளவிற்கு தங்கள் கருத்தை வலியுறுத்தி வெற்றிப் பெறச் செய்வார்கள்.

கடந்த காலங்களிலும் உலகத்தில் அநேக புரட்சிகள் நடந்துள்ளது. மக்களை தங்கள் சுயலாபத்திற்காக பயன்படுத்திய அரசாங்கங்கள் கவிழ்க்கப்பட்டுள்ளது. இது தான் அமெரிக்கப் புரட்சி, பிரெஞ்சுப் புரட்சி மற்றும் போல்ஷிவிக் என்ற ரஷ்ய புரட்சியிலும் நடந்தது. இவை ஒரு சில புரட்சிகளே. பழமையான கருத்துக்கள் தோன்றியபோதும், பலனளிக்காத

செயல்முறைகளை மாற்றியமைத்து புதியவைகளை புகுத்தியபோதும் புரட்சிகள் ஏற்பட்டது. இதுதான் அறிவியல் அல்லது விஞ்ஞானப் புரட்சி மற்றும் தொழில்நுட்ப புரட்சியின்போது ஏற்பட்டது. தாமஸ் ஜெபர்சன் என்பவர் சொன்னார், “ஒவ்வொரு தலைமுறைக்கும் ஒரு புரட்சி தேவைப்படுகிறது”. உலகின் அடுத்த புரட்சிக்கு இதுவே தகுந்த தருணம் என்று நான் நம்புகிறேன். உலகச் சரித்திரத்தில் முன்பு ஏற்பட்ட புரட்சிகளை போன்ற புரட்சி இப்போது நமக்குத் தேவையில்லை. அரசியல் பொருளாதாரம் மற்றும் தொழிற்நுட்பத்தைச் சார்ந்த புரட்சி நமக்குத் தேவையில்லை. நமக்குத் தேவையானதோ ஒரு அன்பின் புரட்சியேயாகும்.

நாம் நம் வாழ்க்கையில் சுயநலம், சுயநலத்தை சார்ந்து வாழ்தல் போன்ற ஆதிக்கத்தைத் தகர்த்தெறிய வேண்டும். நாம் ஒவ்வொருவரும் மாற வேண்டும் என்று மனதார வாஞ்சிக்கும் வரையில் நம் உலகில் எதுவுமே மாற்றமடையாது. நாம் நம் வசிக்கும் உலகம் மாற வேண்டும் என்று வாஞ்சிக்கிறோம். ஆனால் நாம் ஒவ்வொருவரும் தனிப்பட்ட வாழ்வில் எவ்வாறு வாழ்கிறோம், நாம் அன்றாட தேர்ந்தெடுத்தல் இவைகளைப் பொருத்தே உலக நிலைமை உள்ளது என்பதை நாம் உணர்வதில்லை.

இந்த உலகத்தில் வாழும் ஒவ்வொரு மனிதனும் எவ்வாறு அன்பைப் பெற்றுக் கொண்டு அதைக் கொடுத்து வாழ்வது என்பதை அறிந்திருந்தால், இந்த உலகம் அடிப்படையிலேயே வேறு இடமாக இருந்திருக்கும். நம் சமுதாயத்தில் ஏதோ தவறு இருக்கின்றது. அதை சரி செய்ய வேண்டும் என்று நாம் அனைவரும் அறிந்திருக்கிறோம் என்று நான் நினைக்கிறேன். ஆனால் யாருக்குமே என்ன செய்ய வேண்டும், எப்படி அதனை சரி செய்யத் தொடங்குவது என்று தெரிவதில்லை. கட்டுப்பாட்டை மீறி சென்று கொண்டிருக்கும் இந்த உலகத்தைக் குறித்து நாம் குறை கூறிக்கொண்டும், யாரோ ஒருவர் ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்றும் நினைக்கிறோம். நாம் கடவுளோ அல்லது அரசாங்கமோ அல்லது அதிகாரத்திலிருக்கும் யாராவது நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறோம், அதையே சொல்கிறோம். ஆனால் உண்மையென்னவெனில், நாம் ஒவ்வொருவரும் ஏதாவது செய்தாக வேண்டும். இதுவரை நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த கண்ணோட்டத்திலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டு வாழ நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். நாம் கற்றுக்கொள்ளவும், மாற்றிக்கொள்ளவும் பிரச்சனைகளுக்கு நாமும் ஒரு பங்கு வகிக்கிறோம் என்று ஒப்புக்கொள்ளவும் வேண்டும்.

நம்மால் புரிந்துகொள்ள இயலாததை நம்மால் சரியாகச் செய்ய இயலாது. எனவே பிரச்சனையின் வேர் எது? என்பதை நாம் கண்டுக்கொள்ள வேண்டும். ஏன் மக்களில் அநேகர் சந்தோஷமின்றி உள்ளனர்? ஏன்

குடும்பங்களில், சுற்று வட்டாரங்களில், பட்டணங்களில், தேசங்களில் கொடூரங்கள் நிகழ்கின்றன? ஏன் மக்கள் கோபமாக உள்ளனர்? இவையனைத்தும் பாவத்தினால் நிகழ்கின்றன என்பதாக நீங்கள் நினைத்துக் கொண்டிருக்கலாம். மக்கள் பாவிகள் அதனால்தான் என்பதாகச் சொல்லலாம். இந்த தத்துவத்தை நானும் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். ஆனால் அன்றாடம் நாம் சந்திக்கும் நடைமுறைக் கண்ணோட்டத்தோடு இதனை அணுக விரும்புகின்றேன். இந்த எல்லா பிரச்சனைகளுக்கும், மற்ற எல்லா பிரச்சனைகளுக்கும் வேர், சுயநலமே என்பதாக நான் உறுதியாக நம்புகிறேன். பாவத்தின் விளைவே இந்த சுயநலமாகும். இது ஒரு மனிதன் எனக்கு வேண்டியது எனக்கு வேண்டும், அதைப் பெற்றுக்கொள்ள எதை வேண்டுமென்றாலும் செய்வேன் என்று சொல்வதாகும். தேவனுக்கும், அவருடைய வழிகளுக்கும் எதிராக ஒரு மனிதன் செல்லும்போதெல்லாம் அதிலே பாவம் இருக்கிறது.

நாம் “பின்னோக்கி” வாழ்கின்றோம். நாம் எப்படி வாழ வேண்டுமோ அதற்கு எதிர்மாறாக, நாம் நமக்காகவே வாழ்கின்றோம். ஆனாலும், நாம் திருப்தியடையவில்லை. நாம் மற்றவர்களுக்காக வாழ வேண்டும். மற்றவர்களுக்காக நாம் கொடுப்பது பல மடங்கு பெருக்கப்பட்டு நம்மிடம் திரும்பி வரும் அற்புதமான இரகசியத்தைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். புகழ்பெற்ற தீர்க்கதரிசியான லூக்கா சொல்லும் விதத்தை நான் விரும்புகின்றேன், “உங்கள் ஜீவனைக் கொடுத்துவிடுங்கள்; அப்போது ஜீவன் உங்களுக்கு கொடுக்கப்படுவதைக் காண்பீர்கள். நீங்கள் கொடுத்தது மட்டுமல்லாமல், மிகைப்படுத்தப்பட்டும், ஆசீர்வதிக்கப்பட்டும் திரும்பி வரும். பெற்றுக் கொள்வதன்று கொடுப்பதே வழியாகும். பெருந்தன்மையானது பெருந்தன்மையை பிறப்பிக்கும்” (லூக்கா 6:38).

அநேக சமுதாயங்களில் சொந்தமாகப் பெற்றுக்கொள்ளாதல், உடைமையாக்கிக் கொள்ளாதல் மற்றும் கட்டுப்படுத்துதல் மக்களின் தலையாய நோக்கமாகிவிட்டது. ஒவ்வொருவரும் “முதன்மையாக” இருக்க விரும்புகின்றனர். எந்தவொரு குறிப்பிட்ட காரியத்திலும் ஒருவரே முதன்மையாக இருக்க நேரிடுவதால் அநேக மக்கள் ஏமாற்றமடைகின்றனர். இந்த உலகத்தில் ஒரே ஒரு நபர் மட்டும் முதன்மையானவராக இருத்தல் இயலும். ஒரே ஒரு நபர் மட்டுமே ஒரு தொழிற்சாலையின் ஆளுநராக இருக்க இயலும் அல்லது சிறந்த நடிகராகவோ, நடிகையாகவோ இருக்க இயலும். ஒரே ஒருவர் மட்டுமே உலகத்திலேயே சிறந்த படைப்பாளியாகவோ, சிறந்த ஓவியராகவோ இருக்க இயலும். நாம் அனைவரும் ஒரு நோக்கத்தோடு நம்மால் இயன்ற சிறந்ததை செய்ய

வேண்டும் என்று நம்பும் வேளையில் எல்லாம் நமக்கென்றும் மற்றவர்களைக் குறித்து கரிசனையாக இல்லாமல் இருப்பதை நான் நம்புவதில்லை.

இந்த புத்தகத்தை எழுதும் இந்தத் தருணத்தில், நான் அறுபத்தைந்து வருடங்கள் வாழ்ந்துவிட்டேன். இதுவே சில காரியங்களை நான் அறிந்திருப்பதற்கு என்னை தகுதியாக்கியுள்ளதென்று நான் நினைக்கிறேன். சந்தோஷமாக இருப்பதற்கு பல்வேறு மாறுபட்ட வழிமுறைகளை நான் முயற்சித்து பார்க்கும் அளவிற்கு வாழ்ந்துவிட்டேன். அவற்றையெல்லாம் முயற்சித்து எது உதவும், எது உதவாது என்பதைக் கண்டறிந்துள்ளேன். சுயநலமானது, நாம் நம் வாழ்வை வாழ வேண்டிய வழியில் வாழ ஒருபோதும் உதவாது. நிச்சயமாக அது மனிதனுக்கு தேவ சித்தமன்று. உலகளாவிய முறையில் நாம் சந்திக்கும் பிரச்சனைகளுக்கு முக்கிய காரணம் இந்த சுயநலமேயாகும். இதனை வலிமையான முறையில் ஒழிப்பதே இதற்கு பரிசுரமாகும். இந்த சுயநலத்திற்கு எதிராக ஒரு போரை நாம் துவங்க வேண்டும். நமக்கு ஒரு அன்புப் புரட்சி தேவைப்படுகிறது.

அன்பென்பது ஒரு வார்த்தை (சொல்) அல்லது ஒரு கோட்பாடுக்கும் மேலானதாகும். அது ஒரு செயல்பாடாக வேண்டும். அது காண்பிக்கப்பட வேண்டும்; உணரப்பட வேண்டும். தேவன் அன்பாயிருக்கிறார்! அன்பே அவருடைய கருத்தாக இருக்கிறது; இருந்து வந்திருக்கிறது. அவர் நம்மை நேசிக்க வந்தார். அவரை நாம் எவ்வாறு நேசிக்க வேண்டும். நம்மையும், பிறரையும் நாம் எவ்வாறு நேசிக்க வேண்டும் என்பதைக் கற்றுக்கொடுக்க வந்தார்.

இதனை நாம் செய்யும்போது, வாழ்க்கை அழகானதாக மாறிவிடுகிறது. இதனை நாம் செய்யாதிருக்கும்போது எதுவுமே சரியாக இருப்பதில்லை. அன்பே சுயநலத்திற்கான பதிலாகும். ஏனெனில் அன்பு கொடுக்கிறது, சுயநலமோ பெற்றுக்கொள்கிறது. நம் சுயத்திலிருந்து விடுதலையாக்கப்பட வேண்டும். 2 கொரிந்தியர் 5:15ல் நாம் பார்ப்பதைப்போன்று இயேசு அதற்காகவே வந்தார். “பிழைத்திருக்கிறவர்கள் இனித் தங்களுக்கென்று பிழைத்திராமல், தங்களுக்காக மரித்து எழுந்தவருக்கென்று பிழைத்திருக்கும்படி” அவர் எல்லோருக்காகவும் மரித்தாரென்றும் நிதானிக்கிறோம்.

பட்டினியால் வாடும் கோடிக்கணக்கான குழந்தைகள், எயிட்ஸ், போர், ஒடுக்கப்படுதல், சட்ட விரோதமாக மக்களை வாங்கி விற்பது, தகாத பாலுறவு போன்ற இன்னும் அதிகமான கொடூர பிரச்சனைகளைக் குறித்து நான் சமீபத்தில் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தபோது, நான் தேவனிடம் கேட்டேன்,

“உலகத்தில் நடக்கும் இவையனைத்தையும் நீர் பார்த்துக்கொண்டு சாதாரணமாக இருப்பதெப்படி?” என்று. என் ஆவியில் தேவன் இவ்வாறு சொல்வதை நான் கேட்டேன்; “நான் மக்கள் மூலமாகத் தான் கிரியை செய்கிறேன். என் மக்கள் எழுந்து ஏதாவது செய்வார்களென்று நான் காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.”

உலகில் பல்வேறு பிரச்சனைகளுள்ளது. ஆனால் அவையனைத்தும் மிகப்பெரியவை. நான் செய்யத்தக்கது என்ன? என்று பல கோடி மக்கள் நினைத்துக் கொண்டிருப்பதைப் போன்று நீங்களும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கலாம். இத்தகைய நினைவுகள் தான் நம்மை செயலற்றவர்களாக்கி, தீமையானது தொடர்ந்து வெற்றிப்பெறச் செய்கின்றது. நாம் செய்யக் கூடாததைக் குறித்து சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பதை நிறுத்திவிட்டு, நம்மால் செய்யக் கூடியதை செய்யத் தொடங்க வேண்டும். இந்த புத்தகத்தில் நானும் என்னோடுங்கூட தங்கள் கருத்துக்களை பகிர்ந்துகொள்ள நான் அழைத்த பல எழுத்தாளர்களும் ஒரு அடிப்படையான, நேர்மையான மாற்றத்தை உண்டாக்கக்கூடிய இந்தப் புதிய இயக்கத்தில் பங்கேற்று செயல்படுத்தக்கூடிய கருத்துக்கள், வழிமுறைகளைக் குறித்து பகிர்ந்து கொள்கிறோம்.

உலகம் தலைகீழாக சுற்றிக் கொண்டிருக்கும் இத்தருவாயில் நான் ஒன்றும் செய்யாமல் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை மறுக்கின்றேன். எல்லா பிரச்சனைகளை என்னால் தீர்க்க இயலாவிட்டாலும் நான் செய்யக் கூடியவற்றை நான் செய்வேன். உங்கள் வாழ்க்கையை அணுகும் முறையில் ஒரு அடிப்படையான மாற்றத்தை ஏற்படுத்த விருப்பமுள்ளவர்களாய், அநீதிக்கு எதிராக நீங்களனைவரும் என்னுடன் எழுந்து நிற்க வேண்டுமென்பதே என்னுடைய ஜெபமாக உள்ளது. மற்றவர்கள் நமக்கு என்ன செய்வார்கள் என்றெல்லாமல், நாம் மற்றவர்களுக்கு என்ன செய்யக்கூடும் என்பதை பற்றியதாகவே நம் வாழ்க்கை அமைய வேண்டும்.

ஒவ்வொரு இயக்கத்திற்கும் ஒரு குறிக்கோள் வேண்டும். ஜாய்ஸ் மேயர் ஊழியங்களில் உள்ள நாங்களும், நாம் அர்ப்பணித்து வாழ வேண்டிய ஒரு உடன்படிக்கையை ஜெபத்தோடு செய்துள்ளோம். எங்களோடு நீங்களும் சேர்ந்து கொள்வீர்களா?

நான் மனதுருக்கத்தை ஏற்றுக்கொண்டு சாக்குபோக்குகளை விட்டுக்கொடுக்கிறேன்.

அநீதிக்கு எதிராக நான் நிற்கிறேன்.

தேவ அன்பை வெளிப்படுத்தும் எளிமையான செயல்களை செய்ய

என்னை அர்ப்பணிக்கிறேன்.

ஒன்றும் செய்யாமலிருப்பதை நான் புறக்கணிக்கிறேன். இது என் தீர்மானம்.

நானே அன்பின் புரட்சி.

இந்த வார்த்தைகள் உங்கள் குறிக்கோளாகவும் மாற வேண்டும் என்று நான் ஜெபிக்கிறேன். இதுவே நீங்கள் வாழும் புதிய அளவுகோலாகட்டும். மற்றவர்கள் என்ன செய்ய தெரிந்து கொள்வார்கள் என்பதைக் காணும்படி காத்திருக்கக் கூடாது. இந்த இயக்கம் பிரசித்தி பெறுகிறதா என்பதையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கக் கூடாது. இது நீங்களாகத் தீர்மானிக்க வேண்டியது, நீங்கள் மட்டுமே தேர்ந்தெடுத்து செயலாற்றக் கூடிய ஒரு அர்ப்பணிப்பாகும். “நான் பிரச்சனைகளின் ஒரு பங்காய் இருப்பேனா அல்லது தீர்வின் பங்காயிருப்பேனா?” என்று உங்களையே கேட்டறியுங்கள். நானோ தீர்வின் ஒரு பங்காயிருப்பேன். அன்பே என் வாழ்வின் மையமாயிருக்கும்.

நான் பிரச்சனைகளின் ஒரு பங்காய் இருப்பேனா அல்லது தீர்வின் பங்காயிருப்பேனா? என்று உங்களையே கேட்டறியுங்கள். நானே தீர்வின் ஒரு பங்காயிருப்பேன். அன்பே என் வாழ்வின் மையமாயிருக்கும்.

உங்களைக் குறித்து என்ன? உலகிலுள்ள பிரச்சனைகளிலேயே நிலைத்திருப்பீர்களா? அல்லது அவற்றை புறக்கணித்து அவைகள் இல்லாதது போன்று நடத்துக் கொண்டிருப்பீர்களா? அல்லது அன்பின் புரட்சியில் இணைந்துக் கொள்வீர்களா?

அன்பின் புறட்சி

அதிகாரம்

1

உலகில் என்ன (எது) தவறு?

நான் தனிமனிதனே, ஆனாலும் நான் ஒருவன், எல்லாவற்றையும்
என்னால் செய்ய இயலாது. ஆனால், ஏதாவது செய்ய முடியும்.
எல்லாவற்றையும் என்னால் செய்ய இயலாததால் என்னால் செய்யக்
கூடிய சிலவற்றை நான் செய்யாமல் புறக்கணிக்கமாட்டேன்.
எட்வர்ட் எவரெட் ஹேல்

காலையிலே ஜன்னலின் அருகே அமர்ந்து, அழகிய காட்சிகளைக் கண்டு
ரசித்தபடியே தேநீரை அருந்திக் கொண்டிருக்கும்போதே, 963 மில்லியன்
மக்கள் உணவின்றி பட்டினியாயிருக்கின்றனர்.

பத்து இலட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட மக்கள் ஒரு நாளைக்கு ஒரு டாலருக்கும்
குறைவாகத்தான் ஈட்டுகின்றனர்.

முப்பதாயிரம் குழந்தைகள் வறுமையினால் இன்று மரிக்கின்றனர். உலகில்
யாருமே அறியாத ஏதோ ஒரு வறுமை நிறைந்த கிராமத்தில் அவர்கள்
மரிக்கிறார்கள். அப்படியென்றால், இரண்டு இலட்சத்தி பத்தாயிரம் பேர்
ஒவ்வொரு வாரமும் மரிக்கின்றனர். ஒரு வருடத்தில் பதினொன்று
மில்லியன். இவர்களில் பெரும்பான்மையானவர்கள் ஐந்து வயதிற்குட்பட்ட
குழந்தைகளேயாவர்.

உலகத்திலுள்ள 2.2 பில்லியன் குழந்தைகளில், 640 மில்லியன் குழந்தைகளுக்கு போதிய பாதுகாப்பான உறைவிடமில்லை. 400 மில்லியன் குழந்தைகளுக்கு பாதுகாப்பான குடிநீர் கிடைப்பதில்லை, மற்றும் 270 மில்லியன் குழந்தைகளுக்கு போதிய மருத்துவ வசதி கிடைப்பதில்லை.

இந்த புள்ளி விவரங்களெல்லாம் என்னைப் போலவே உங்களுக்கும் தள்ளாட வைக்கிறதா? அப்படித்தான் என்று நினைக்கிறேன். நாம் வாழும் இந்த உலகில் நம்மை அதிர வைக்கும், தெளிய வைக்கும் உண்மைகள் இவைகள். நாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே, நம் பூகோளத்தில் இவையனைத்தும் நடந்தேறிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஒருவேளை நீங்கள் படித்த இந்த புள்ளி விபரங்கள் அனைத்தும் நீங்கள் வசிக்கும் நாட்டிற்கோ, பட்டணத்திற்கோ பொருந்தாது. ஆனாலும், இன்று நாம் இவ்வுலகின் குடிமக்கள் என்று உணருகிறோம். நாம் உலகளாவிய சமூகத்தின் அங்கத்தினர். மனித இனத்தின் நபர்களெல்லாம் நினைத்துப் பார்க்க முடியாத அளவிற்கு, சொல்ல முடியாத அளவிற்கு துன்பப்படுகின்றனர்.

ஒரு உலகளாவிய விழித்தெழும் ஓசைக்குரிய நேரமிது என்று நான் நினைக்கிறேன். நம்முடைய தன்னிறைவிலிருந்தும், அறியாமையிலிருந்தும் கஷ்டங்களை அனுபவிக்க மனமற்ற நிலையிலிருந்தும் நம்மைத் தட்டியெழுப்பி, வறுமை, துயரம், இழப்பு, இல்லாமை, அநீதி, ஒடுக்கப்படுதல் மனிதனுக்கு அடிப்படை மதிப்பேயில்லாத வாழ்க்கை முறையை மாற்ற நம்மைத் தூண்டியெழுப்பும் வேளையிது என்று நினைக்கிறேன். உண்மையிலேயே இது அன்பின் புரட்சிக்குரிய வேளையாகும்.

ஒரு சிறிய வாயும், ஆறு சிதைந்த பற்களும்

கம்போடியாவில், ஜாய்ஸ் மேயர் ஊழியங்களின் மருத்துவ தொண்டின்போது, தன்னார்வத் தொண்டராயிருந்த ஒரு பல் மருத்துவர், சிறு குழந்தையின் இருபத்தி ஒன்று பற்களைப் பிடுங்கினார். அவற்றுள் ஆறு பற்கள் சிதைந்து கெட்டுப்போனவையாக இருந்தன. இந்த வேதனையான சூழ்நிலையைக் குறித்து நான் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, ஆஸ்திரேலியாவிற்கு நானும், என் கணவரும் சென்றிருந்தபோது, அவருக்கிருந்த மிக மோசமான பல் வலியை நினைவுறுத்தின. அவர் விமானத்தில் பறந்து கொண்டிருந்ததால் எந்த நிவாரணமுமின்றி மிகவும் நிர்பந்தத்திலிருந்தார். இரவு பத்து மணிக்கு நாங்கள் தரையிறங்கியவுடன் யாரோ ஒருவர் பல் மருத்துவரைக் கண்டு உதவி பெற உதவினார். ஆனால், இந்த சிறுமி மற்றும் ஆயிரக்கணக்கான இத்தகைய சிறுமிகள் மருத்துவ

வசதியின்றி வேதனையைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற அவர்களின் நிலை என்ன? இதனைக் குறித்து சிந்திக்க சில நொடிகள் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். இருபத்தியொரு பற்கள் சொத்தையாகி, வேதனையில் இருப்பது என்பது எவ்வாறிருந்திருக்கும்?

இத்தகைய நினைத்துப் பார்க்கவே இயலாத வேதனைகள் இருக்கத்தான் செய்கிறது. உலகில் ஏதோ ஒரு மூலையில் இத்தகைய காரியங்கள் மக்களுக்கு நடந்துகொண்டு தான் உள்ளது. நம்மில் அநேகருக்கு இவற்றைப் பற்றி தெரியாமல் இருக்கிறது. அல்லது தொலைக்காட்சியில் இவற்றைப் பார்த்துவிட்டு வெட்கம்! யாராவது ஏதாவது இதற்கு செய்ய வேண்டும் என்று கூறிவிட்டு தொடர்ந்து காலையில் தேநீரை அருந்தி, இயற்கையை ரசித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

குப்பையிருக்குமிடத்தில் பொக்கிஷமிருக்கும்

ஜிச்சி என்னும் ஒரு பத்து வயது சிறுமி கம்போடியாவில் குப்பைக் கொட்டும் இடத்தில் வசிக்கிறாள். அவள் நான்கு வயதுருக்கும்போது அவ்விடத்திற்கு வந்தாள். அவளை பெற்றவர்களால் அவளை பராமரிக்க இயலவில்லை. எனவே, அவள் அக்காவின் பொறுப்பில் அவளை விட்டுவிட்டனர். அவர்கள் இருவரும் பிழைக்கும் ஒரே வழி அந்த குப்பை மேட்டில் வேலை செய்து வாழ்வதேயாகும். ஜிச்சி ஒரு வாரத்தில் ஏழு நாட்களும் அந்த குப்பையை தன் கைகளாலோ அல்லது ஒரு இரும்புத் துண்டினாலோ கிளறி அதில் ஏதாவது சாப்பிட கிடைக்குமா என்றும், ஏதாவது துண்டு பிளாஷ்டிக் அல்லது கண்ணாடித்துண்டு ஏதாவது கிடைத்தால் அதை விற்று பணமாக்கிக் கொள்ளலாம் என்று தேடிக் கொண்டிருப்பாள். அவள் அந்த குப்பை மேட்டில் ஆறு வருடங்களாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாள். மற்ற சிலரோ அங்கு இன்னும் அதிகம்.

இது ஆர்ப்பாட்டத்தின் குப்பைமேடு என்பதை நீங்கள் அறிந்துகொள்வது மிக முக்கியம். ஒவ்வொரு இரவும் அந்தக் குப்பை வண்டிகள், பட்டணங்களில் உள்ள மக்கள் வேண்டாமென்று தூக்கி எரிந்தவற்றை ஏற்றிக்கொண்டு வந்து இங்கே கொட்டுகிறது. இரவில், இருட்டில் இக்குழந்தைகள் விளக்குப் பொருந்திய தலைக்கவசத்தை அணிந்தவர்களாக முதலில் வரும் குப்பைகளில் வேலை செய்கின்றனர். ஏனெனில், முதலிலேயே சென்றால் சிறந்த குப்பைகள் கிடைக்கும்.

அந்த குப்பை மேட்டை நான் சந்தித்த பிறகு, அதைக் குறித்து நான் என்ன நினைக்கிறேன் என்று ஒரு நிகழ்ச்சி தொகுப்பாளர் என்னிடம் கேட்டார். என்

சிந்தனைகளை நான் வார்த்தைகளாக்க முயன்றபோது தான், அந்த சூழ்நிலையின் கொடுரத்தை என்னால் சந்திக்கக் கூட இயலவில்லையென்று நான் உணர்ந்தேன். அந்த தரமற்ற சூழ்நிலையின் ஆழத்தை என்னால் வார்த்தைகளைக் கொண்டு விவரிக்க இயலாத அளவில் மனதால் அதை கணக்கிடவே இயலவில்லை. ஆனால் இதைக் குறித்து நான் ஏதாவது செய்ய வேண்டுமென்று தீர்மானித்தேன்.

இப்பிரச்சனையைக் குறித்து பல்வேறு மக்களிடம் கூறுவதற்கும், எங்கள் ஊழியப் பங்களரிடமிருந்து நன்கொடைகளை பெற்றுக்கொள்ளவும், என்னுடைய மற்றும் டேவின் தனிப்பட்ட தொகைகளையும் சேர்த்து இப்பிரச்சனைகளுக்கு ஒரு தீர்வு செய்ய ஒரு வருடம் பிடித்தது. இரண்டு பெரிய பேருந்தின் பின்பாகத்தில் சில மாற்றங்கள் செய்து, அதனை நடமாடும் சிற்றுண்டி சாலையாக மாற்றினோம். அவை அந்த குப்பை மேட்டிற்குச் செல்லும். அந்த சிறுவர்கள் பேருந்திற்குள் வந்து ஒரு நல்ல சாப்பாட்டை உண்பார்கள். மட்டுமல்லாது, எழுதப் படிக்கவும் கற்றுக் கொள்கின்றார்கள். இயேசுவின் அன்பையும், அவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்கிறோம். ஆனால், வெறும் வார்த்தைகளில் அவர்கள் நேசிக்கப்படுகிறார்கள் என்று சொல்லாமல், அவர்களின் நடைமுறைத் தேவைகளை சந்திப்பதின் மூலமாக காண்பிக்கின்றோம்.

நல்ல நோக்கங்கள் மட்டும் போதாது

ரஷ்யாவிற்கு இயேசு கிறிஸ்துவின் அன்பைக் குறித்து சொல்ல வேண்டும் என்ற நல்ல நோக்கத்தோடு சென்ற ஒரு மனிதனின் கதையைக் கேட்டேன். அவர் அங்கு சென்று பார்த்தபோது, அநேக மக்கள் பட்டினியால் வாடிக் கொண்டிருந்தனர். அந்த நாளுக்குரிய ஆகாரம் (ரொட்டி) கிடைக்குமென்று நம்பிக்கையுடன் வரிசையில் காத்திருந்த மக்களைக் கண்டு, அவர் கைகளில் சவிசேஷப் பிரதிகளை எடுத்துக்கொண்டு, இயேசு அவர்களை எவ்வாறு நேசிக்கிறார் என்று கூறிக்கொண்டு அந்த இரட்சிப்பின் செய்தி அடங்கிய கைப் பிரதிகளை அவர்களிடம் கொடுத்தபோது ஒரு பெண்மணி அவரின் கண்களை உற்று நோக்கி கசப்புடன், “உங்கள் வார்த்தைகளெல்லாம் நன்றாகத்தான் உள்ளது. ஆனால், அவை என் காலி வயிற்றை நிரப்பாதே” என்று கூறினாள். ஆனால் அவரோ, அவர்களுக்கு உதவ முயன்று கொண்டிருந்தார்.

சில மக்கள் தேவன் அவர்களை நேசிக்கிறார் என்ற நற்செய்தியை கேட்பதைவிடவும் மிகவும் அதிகமாய் வேதனையில் இருக்கின்றனர். தேவ

அன்பை அவர்கள் அனுபவிக்க வேண்டும். தேவன் அவர்களை நேசிக்கிறார் என்று அவர்களுக்கு சொல்வதுடன் அவர்களின் நடைமுறை தேவைகளை நாம் சந்திப்பதின் மூலமும் அவர்கள் தேவ அன்பை அறிந்து கொள்ள நாம் உதவ முடியும்.

வார்த்தைகள் போதுமானது என்று நாம் நினைப்பதைக் குறித்து நாம் எச்சரிக்கையாயிருக்க வேண்டும். இயேசு நிச்சயமாகவே நற்செய்தியை போதித்தார். ஆனாலும், அவர் நன்மை செய்கிறவராய் சுற்றித் திரிந்தார். ஒடுக்கப்பட்டவர்களை குணமாக்கினார் (அப்.10:38 வாசிக்குவும்). பேசுவதற்கு விலை கொடுக்கத் தேவையில்லை. அதற்கு முயற்சியும் தேவைப்படாது. ஆனால், உண்மையான அன்போ மிகவும் விலை உயர்ந்தது. தேவனுக்கு அது அவரது ஒரே குமாரனையே கொடுக்க வேண்டியதாயிற்று. அதைப்போன்று, நம்மூலம் உண்மையான அன்பு பாய்ந்து செல்லவும் நாம் விலைக் கிரயம் கொடுக்க வேண்டியுள்ளது. அநேகமாக நாம் கொஞ்சம் நேரம், பணம், முயற்சி நாம் கொண்டிருப்பவற்றை முதலீடு செய்ய வேண்டியிருக்கும். அதற்கு நாம் விலைசெலுத்தித்தானாக வேண்டும்.

வார்த்தைகளே போதுமானது என்று நினைப்பதைக் குறித்து நாம் எச்சரிக்கையாயிருக்க வேண்டும்.

கடவுள் நம் எல்லோரையும் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்

நான் என் வீட்டைவிட்டு தேநீர் அருந்துவதற்காக என் கணவருடன் வெளியே செல்ல வேண்டும். பின்னர் மதிய உணவு சாப்பிடச் செல்ல வேண்டும். ஒருவேளை இரண்டு மணி நேரம் எடுத்துக்கொள்ளலாம். இந்த இரண்டு மணி நேரத்திற்குள்ளாக, கணக்கெடுப்பின்படி பார்த்தால் 240 சிறுவர்கள் பாலியல் தொழிலிற்காக விற்கப்பட, வாங்கப்பட, கடத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். இதற்காக நாம் ஏதும் செய்யாவிட்டால், யாரோ ஒருவரின் பொருளாசைக்காக, சுயநலத்திற்காக ஒரு நிமிடத்தில் இரண்டு குழந்தைகளின் வாழ்க்கை அழிக்கப்படுகிறது. நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்? நாம் கரிசனையோடிருக்கலாம். நாம் இதனைக் குறித்து அறிந்திருக்க முடியும். நாம் ஜெபிக்க முடியும் மற்றும் நாம் ஏதாவது நடவடிக்கை எடுக்க முடியும். இத்தகைய கொடூரமான சூழ்நிலையிலிருந்து சிறுவர்களையும், பெண்களையும் மீட்டெடுக்கிறது என்று உறுதியாக்கப்பட்ட

ஊழியங்களுக்கும், ஸ்தாபனங்களுக்கும் உதவ முடியும் அல்லது தேவ ஏவுதலிருந்தால், இத்தகைய களத்தில் நாம் உழைக்க முடியும். முழுநேரமாக ஊழியம் செய்ய இயலாவிட்டாலும் குறுகியகால ஊழியப் பயணங்களில் நம்மை இணைத்துக்கொண்டு இத்தகைய நல்லத் திட்டங்களுக்கு நம்மால் இயன்றதை செய்ய முடியும்.

பாலியல் அடிமைத்தனம்

இருண்ட வீதியின் வழியே நீங்கள் நடந்து சென்றால் பாழடைந்த அழகிய அடையாளங்களை அவ்விருட்டிலே காண முடியும். இரும்புக் கம்பிகள் மற்றும் கயிறுகளைக்கொண்டு இடிந்துவிடும் நிலையிலுள்ள கட்டிடங்கள் கட்டி வைக்கப்பட்டுள்ளன. மனித மலம் மற்றும் அழகிய குப்பையினால் அவ்விடத்தில் நாற்றம் வீசுகிறது. இத்தகைய பாழடைந்த இடத்திற்கு பின்புறமிருந்து ஒரு சிறு குழந்தையின் அழகை ஓலங்கள் கேட்கப்படுகின்றது. கோபமும், மூர்க்கமுமான அதட்டல் சத்தமும் கூடவே நாய்களின் ஊனையிடுதலும் கேட்கப்படுகின்றது.

இதனை கேட்டவுடனேயே, இது ஒரு பொல்லாத இடம் என்பதாய் உங்களுக்குத் தோன்றும். அதனை யோசித்துப் பார்க்கவே கடினமாயிருக்கையில் இது பொல்லாத, ஒழுக்கக்கேடான மக்கள் சிறுவர்களை பாலியல் தொழிலுக்காக விற்க ஏற்படுத்தப்பட்ட இடமாகும்.

இந்த நரகம் சாம்ரா ஊழியர்கள் வாழும் இடமாகிவிட்டது. அவள் ஏழுவயதாயிருக்கும்போது இங்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டார், அவள் பன்னிரண்டு வயதில் ஒரு பேருந்து நிலையத்தில் மீட்கப்பட்டபோது அவள் ஒரு உயிரற்ற எழும்புக்கூடாகவே இருந்தாள். உணர்ச்சியில் செத்தவளாக, உணர்ச்சியற்ற குழிவிழுந்தக் கண்களோடு காணப்பட்டாள். கடந்த ஐந்து வருடங்களாக தாறுமாறான இச்சை நிறைந்த மனிதர்களின் கொடுமைகளுக்கு ஆளானவள். அதிக விலைக் கிரயம் செலுத்தி அவளின் பிஞ்சு உடலை தகாத முறையில் பயன்படுத்தினர். அவள் சிறுமையாயிருந்தபடியால் ஒரு டாலருக்குப் பதிலாக மூன்று டாலர்களைக் கொடுத்தனர்.

அவளது பெண் உறுப்புகளுக்கு இழைக்கப்பட்ட தீங்கோ மிகவும் அதிகம். அவள் சாதாரணமாக வாழ வேண்டுமென்றால் தீவிர அறுவை சிகிச்சைக்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டும். ஆனால், அவளுக்கு

ஏற்பட்டிருந்த ஆவிக்குரிய, உணர்ச்சிப்பூர்வமான சேதமோ அவளின் சரீரத் தேவையைவிடவும் மிகவும் அதிகம்.

சாம்ரா ஊழியர்களுக்கு எச்.ஐ.வி வைரஸ்கிருமி இருப்பதாகக் கண்டறியப்பட்டது. அவள் ஒரு அநாதை சிறுமி, அவளின் பெற்றோர்கள் குறித்த ஞாபகமே அவளுக்கில்லை. இவளைப் போன்ற அநேக மக்களும், அவளும் நீனைத்துப் பார்க்கவே முடியாத கொடுமையினால் அகப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

புள்ளிவிபரம் கூறுகிறது :

- 1.2 மில்லியன் குழந்தைகள் ஒவ்வொரு வருடமும் சட்ட விரோதமாக விற்க, வாங்கப்படுகின்றனர்; இது ஏற்கனவே விற்கப்பட்ட, வாங்கப்பட்ட குழந்தைகளைத் தவிர்ந்து.
- ஒவ்வொரு இரண்டு நிமிடத்தில் ஒரு குழந்தை பாலியல் தொழிலுக்காக ஆயத்தப்படுத்தப்படுகிறது.
- கடந்த முப்பது வருடங்களில் சராசரியாக 30 மில்லியன் குழந்தைகள் பாலியல் பலாத்காரத்தினால் தாங்கள் சிறு பிராயத்தை இழந்திருக்கின்றனர்.

மூன்றாவது உலக நாடுகள் ஒன்றில் நடைபெற்ற ஜாய்ஸ் மேயர் ஊழியங்களில் மருத்துவ நிவாரணப் பணியில், நான் ஏற்கனவே இவ்வதிசாரத்தில் குறிப்பிட்ட பல் மருத்துவர் ஒருவர் பங்கேற்றார். அவருடன் எங்களின் ஊதியம் பெறும் ஊழியர் சிலரும், தங்களின் செலவைத் தாங்களே ஏற்றுக்கொள்ளும் சில தன்னார்வத் தொண்டர்களும் சென்றனர். அவர்கள் பன்னிரண்டிலிருந்து பதினாறு மணிநேரம் வேலை செய்வார். அவர்கள் பழகாத அதிக வெப்பமான கால நிலையில் குளிர்நீர் சாதனம் அல்லது மின்விசிறியோ இல்லாத நிலையில் உழைப்பார். தொலைவிலுள்ள தொடர்பற்ற கிராமங்களில் கூடாரம் அமைத்து மருத்துவ பராமரிப்பே இல்லாத மக்களுக்கென்று உழைப்பார். உயிரைக் காக்கும், வலியைப் போக்கும் மருந்துகளை நாங்கள் அவர்களுக்கு கொடுப்போம். அவர்களுக்கு வைட்டமின் மாத்திரைகளைக் கொடுப்போம். உணவளிப்போம் மற்றும் இயேசு அவர்களை நேசிக்கிறார் என்றும் கூறுவோம். ஒவ்வொருவருக்கும் இயேசுவை ஏற்றுக்கொள்ள தருணம் கொடுக்கப்படுகிறது. அவர்களில் அநேகர் இயேசுவை ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். அங்கு உழைக்கச் சென்ற மருத்துவர்கள், பல் மருத்துவர்கள், செவிலியர்கள் மற்றும் மருத்துவ

உதவியாளர்கள் எவ்வாறு அந்த பயணம் தங்கள் வாழ்க்கையே மாற்றிவிட்டது என்று உணர்ச்சிபூர்வமாக என்னிடம் சொன்னபோது, என் கண்களில் கண்ணீர் வழிந்தது. நாங்கள் அவர்களுக்கு நன்றி சொல்ல முயன்றோம். ஆனால் வாழ்க்கை என்பது, எது என்று அறிந்துகொள்ள தங்கள் கண்களை திறந்து வைத்ததற்காக அவர்கள் எங்களுக்கு நன்றி தெரிவித்தனர்.

எங்கள் ஊழியங்களுக்காக உழைக்கும் ஒரு கணக்காளரைக் கூட்டிக்கொண்டு கம்போடியாவிற்கு சென்றிருந்தோம். தொலைக்காட்சியின் மூலமாக அவள் எங்கள் ஊழியங்களைப் பற்றி அறிந்திருந்தாலும், நேரில் சென்று பார்த்தபோது, அவள் அதிகமாக உணர்த்தப்பட்டாள். அவள் சொன்னாள், “என் வாழ்க்கை முழுவதும் நான் ஒரு நீர் குமிழிக்குள் வாழ்ந்ததைப் போன்று உணர்கின்றேன்” என்று. வாழ்வின் உண்மை நிலையிலிருந்து தனித்து வாழ்ந்ததாக அவள் உணர்ந்தாள். நம்மில் அநேகரும் அவ்வாறு தான் இருக்கிறோம். நம்மில் ஒவ்வொருவரும் இத்தகைய மூன்றாவது உலக நாடுகளுக்குச் சென்று மக்கள் அங்கு எவ்வாறு வாழ நிர்பந்திக்கப்படுகின்றனர் என்று பார்க்க இயலாது என்று உணர்கின்றேன். ஆனால் அவற்றைக் குறித்து நாம் படிக்கும்போதோ, இவ்வாறான காரியங்கள் யாரோ ஒருவருக்கு நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதை நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும். இவ்வாறு அநேக யாரோ ஒருவர் இருக்கின்றனர். தேவன் இந்த மக்களை நேசிக்கிறார். இதைக் குறித்து நாம் ஏதாவது செய்வோம் என்று நம்மை நம்பிக் கொண்டுமிருக்கின்றார்.

ஊட்டச்சத்து குறைவான உணவு

மெஹ்ரெட் ஒரு வித்தியாசமான கண்ணோட்டத்தோடு உலகத்தைப் பார்க்கிறாள். ஒரு சிறிய எத்தியோப்பிய கிராமமான அங்காச்சாவில் மற்ற குழந்தைகளைப் போன்று தானும் இருக்க தன்னால் இயன்றவற்றை அவள் செய்தாள். ஆனாலும் அவள் மற்றவர்களைப்போல இல்லை.

மெஹ்ரெட் நல்ல ஆரோக்கியமான குழந்தையாகத்தான் பிறந்தாள். ஆனால் ஊட்டச்சத்தின்மை ஒவ்வொரு நாளும் அவள் உடலை தின்றுவிட்டது. இதனால் அவளால் நடக்க இயலவில்லை. மற்ற நண்பர்களோடு விளையாடுவதும், ஓடுவதும் இயலாததாகிவிட்டது. இந்த ஊட்டச்சத்தின்மையால் அவள் முதுகில் வலதுபுறம் ஒரு பெரிய கட்டி வந்துவிட்டது. அது மறைக்க இயலாத அளவில் மிகவும் பெரியதாயிருந்தது, மிகவும் வேதனையைக் கொடுத்தது. அவள் எலும்பெல்லாம் அவளைப் போலவே பெலவீனமாக இருந்தது.

மெஹ்ரெடின் வேதனையை அறிந்துக் கொண்ட ஒருவர் இருப்பாரென்றால் அது அவளது தந்தை அபேப்தான். ஒரே ஒரு காரியம், அவர் விரும்பியதெல்லாம் தன் பிள்ளைகளுக்கு உணவளிப்பதே. அவருடைய இந்த அருமையான மகளை மீண்டும் சுகமாயிருக்கச் செய்வதே. மெஹ்ரெட்டிற்கு நல்ல ஊட்டச்சத்துள்ள உணவு கிடைக்குமென்றால் அவளின் சீரழிவு நிறுத்தப்படக்கூடும். ஆனால் ஊட்டச்சத்துமிக்க உணவுக் கிடைக்குமென்ற நம்பிக்கையில்லை.

ஒவ்வொரு நாளும் தன் குழந்தைகளுக்கு தேவையான உணவைக் கொடுக்க இயலவில்லை என்ற குற்ற உணர்ச்சியால் போராடுகிறார். ஏதோ ஒரு மாற்றம் ஏற்படாவிட்டால், மெஹ்ரெட்டின் நிலைமை இன்னும் மோசமாகும் என்றும் அறிந்திருந்தார். சீக்கிரத்திலேயே அவளால் நடக்க இயலாமலாகிவிடும். பின்பு மரித்துவிடுவார்.

இன்று மெஹ்ரெட்டிற்கு பசியின் கொடுமை என்ன என்று நன்றாய்த் தெரியும். மற்ற குழந்தைகளை விட வேறுபட்டு இருக்கும் வலியும் தெரியும். ஒவ்வொரு புதிய நாளும் முந்தைய நாளைவிடவும் கடினமாயிருக்கும் என்றும் தெரியும்.

சர்வதேச நெருக்கடி நிவாரணம் என்னும் அமைப்போடு இணைந்து ஜாய்ஸ் மேயர் ஊழியங்கள் மெஹ்ரெட்டிற்குத் தேவையான உணவை அளித்து அவளது முதுகெலும்பு சீரழிவை தடுக்க துவங்கியுள்ளது. ஆனால் மெஹ்ரெட்டைப் போன்று பல அருமையான குழந்தைகள் இந்த ஊட்டச்சத்தின்மையை எதிர்த்துப் போராடுகின்றனர். இவர்களுக்கு நம் உதவி தேவை.

புள்ளி விவரம் கூறுகிறது :

- கணக்கெடுப்பின்படி 963 மில்லியன் மக்கள் இந்த நேரத்தில் உணவின்றி இருக்கின்றனர்.
- ஒவ்வொரு நாளும் 16,000 குழந்தைகள் பசியோடு தொடர்புடைய நோய்களால் மரிக்கின்றார்கள் ஒவ்வொரு ஐந்து நொடிகளுக்கு ஒரு குழந்தை.
- 2006ல், 9.7 மில்லியன் குழந்தைகள் அவர்களின் ஐந்தாவது பிறந்த தினத்திற்கு முன்பாகவே மரித்துவிடுகின்றனர். இவையெல்லாமே வளர்ந்து வரும் நாடுகளிலேயே நடைபெறுகிறது. ஐந்தில் நான்கு பங்கு ஆப்பிரிக்கா மற்றும் தென் ஆசிய நாடுகளில் தான் இந்த இரண்டு பகுதிகள் பசி மற்றும் ஊட்டச்சத்தின்மையால் அதிகமாக பாதிக்கப்பட்டுள்ளதாகும்.

உலகத்தின் அஸ்திபாரத்தில் ஒரு விரிசல்

உலக அமைப்பின் அஸ்திபாரத்திலேயே விரிசல் ஏற்பட்டுள்ளதைப் போன்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. நாமெல்லோரும் சோம்பலாக அமர்ந்து அது இடிந்து விழுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். நீங்கள் கவனமாக கவனிப்பீர்களென்றால் மக்களும் இதைத்தான் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதை கேட்பீர்கள். “இந்த உலகம் ஒழுங்கினைமாக இருக்கிறதென்று” இதை செய்திகளிலும் மற்றும் பொதுவான உரையாடல்களிலும் கூட, உலகத்திலுள்ள அநீதியைக் குறித்து ஒவ்வொருவரும் பேசிக் கொண்டுதானுள்ளனர். கிரியைகளில்லாமல் வெறும் பேச்சு எதையும் தீர்க்காது. என் கேள்வி என்னவென்றால், “இந்த அநீதிக்கு எதிராக புரட்சி செய்து தவறான காரியங்களை சரிபடுத்துபவர் யார்?” நான் செய்வேன் என்று தீர்மானித்துள்ளேன். இவ்வாறாக தீர்மானித்த பல்லாயிரம் மக்களை எனக்குத் தெரியும். ஆனால், இக்காரியத்தைச் செய்து முடிக்க இன்னும் பல நூறாயிரம் மக்கள் தேவை.

உங்களால் செய்யக் கூடியதெல்லாம் செய்யத் தகுந்ததே

இவ்வலகத்திலுள்ள பிரச்சனைகளுக்காக நான் செய்யக்கூடியதெல்லாம் ஒரு சிறு தடயத்தைக் கூட ஏற்படுத்தாதே ஜாய்ஸ், என்று நீங்கள் நினைத்துக் கொண்டிருக்கலாம். நீங்கள் இவ்வாறு தான் உணர்வீர்கள் என்பதை நான் அறிவேன். ஏனெனில் நானும் அவ்வாறு தான் உணர்ந்தேன். ஆனால், நாமெல்லோரும் இவ்வண்ணமே நினைத்துக் கொண்டிருந்தால் எவருமே எதையுமே செய்யமாட்டோம். எதுவுமே மாறாது. நம் தனிப்பட்ட முயற்சியால் பிரச்சனைகளை மாற்ற இயலாவிட்டாலும், எல்லோரும் சேர்ந்து ஒரு வித்தியாசத்தை ஏற்படுத்த முடியும். நாம் செய்ய இயலாத காரியங்களுக்கு தேவன் நம்மிடம் கணக்கு கேட்கமாட்டார். ஆனால், நம்மால் செய்யக் கூடியவற்றை செய்யாதிருக்கும்போது கணக்கொப்புவிக்க வேண்டியிருக்கும்.

நான் சமீபத்தில் இந்தியாவிற்கு பிரயாணப்பட்டு திரும்பி வந்தவுடன், உடற்பயிற்சி செய்யும் ஸ்தலத்தில் ஒரு பெண் என்னிடம் நீங்கள் எடுக்கும் முயற்சிகளெல்லாம் ஏதாவது பலனளிக்கிறதாய் உள்ளதா? ஏனென்றால் இன்னும் பல்லாயிரம் பேர் பசியால் வாடிக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள் என்று கேட்டாள். தேவன் என் மனதில் வைத்த பாரத்தை நான் அவளிடம் பகிர்ந்து கொண்டேன். எனக்குள்ளிருந்த பிரச்சனையை அது தீர்த்துவிட்டது.

நீங்களோ, நானோ மூன்று நாட்களாக உணவருந்தாமலிருந்து யாரோ ஒருவர் நமக்கு ஒரு நேரம் நல்ல உணவளித்தால் அது நம் வயிற்றுப் பசியை ஒரு நாளைக்காவது தீர்த்து வைக்கும்ல்லவா? அதை நாம் சந்தோஷமாக ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டோமா? நிச்சயமாக ஏற்றுக்கொள்வோம். அவ்வாறே நாம் உதவி செய்யும்போது மக்கள் உணர்வார்கள். இவர்களில் அநேகருக்கு தொடர்ச்சியான பராமரிப்பையும் கொடுக்கின்றோம். ஆனால் அநேகருக்கு ஒருமுறையோ, இரண்டுமுறையோ தான் உதவ முடிகிறது. ஆயினும், இத்தகைய பணிகள் செய்யத் தகுந்ததே என்று அறிந்திருக்கின்றேன். பசியால் வாடும் ஒரு குழந்தைக்கு ஒரு நேர உணவு கொடுப்பது செய்யத் தகுந்ததே. என்னால் செய்யக் கூடியவற்றை செய்யவும், தேவன் என்னிடம் சொன்னவற்றை மறவாதிருக்கவும் நான் தீர்மானித்துவிட்டேன். “நீ ஒருவரின் வேதனையை ஒருமுறை ஒரு மணிநேரத்திற்காவது தீர்க்க முடியுமென்றால் அது செய்யத் தகுந்ததே.”

உலகம் தன் வாசனையையும், சுவையையும் இழந்துவிட்டிருக்கிறது

இன்று உலகம் நமக்கு தருபவற்றில் அநேகக் காரியங்கள் சுவையின்றியிருக்கிறது. நான் உணவைக் குறித்து சொல்லவில்லை. உதாரணமாக ஹாலிவுட் தயாரிக்கும் பல திரைப்படங்கள் சுவையின்றி இருக்கிறது. அநேக உரையாடல்களும், காட்சிகளும் சுவையின்றியிருக்கிறது. சாதாரணமாக சுவாரஸ்யமற்ற ஏதாவது நடத்தையை நாம் பார்க்கும்போது, நாம் இவ்வுலக அமைப்பை குறை கூறுகின்றோம். இந்த உலகம் எங்குபோய் முடியப்போகிறதோ? என்பதாய் நாம் சொல்லுவோம். ஆனால் இந்த வார்த்தை உலகம் என்பது உலகத்தில் வாழும் மக்களைக் குறிக்கிறதாயிருக்கின்றது. இவ்வுலகமே சுவாரஸ்யமற்று இருக்கிறதென்றால் அதிலுள்ள மக்கள் அவர்களின் மனப்பான்மை மற்றும் செயல்களில் வாசனையை, சுவையை இழந்துவிட்டிருக்கின்றனர் என்பதால்தான். இயேசு, “நாம் உலகத்திற்கு உப்பாயிருக்கிறோம், ஆனால் அந்த உப்பு சாரமற்றுப்போனால், (தன் வலிமையை, தரத்தை இழந்துபோனால்) அது எதற்கும் உபயோகப்படாது” என்றார் (மத்தேயு 5:13). நாம் உலகத்திற்கு ஒளியாயிருக்கிறோம். அந்த ஒளியை மறைத்து வைக்கக் கூடாதென்றும் சொன்னார் (மத்தேயு 5:14).

இதனை இவ்வாறு எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்: ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு சுவாரஸ்யமற்ற இருண்ட உலகத்திற்குள்ளாக கடந்து செல்ல, உங்கள்

இல்லத்திலிருந்து புறப்படும்போது, நீங்கள் ஒரு வெளிச்சமாக, சாரமாக இருக்க இயலும். தேவனுக்கேற்ற மனப்பான்மையை நிலையாக கொண்டிருந்து உங்கள் வேலை ஸ்தலத்தில் சந்தோஷமாக பிரதிபலிக்க தீர்மானிக்கலாம். மற்ற மக்களைப்போன்று குறைகூறிக் கொண்டிராமல், நன்றியோடும், பொறுமையோடும், இரக்கத்தோடும், அன்போடும், மற்றவர்களின் குறைகளை மன்னித்து அவர்களை ஊக்குவிப்பதின் மூலம் சந்தோஷத்தை கொண்டு வரலாம். சாதாரணமாக புன்னகைத்து சிநேகமாயிருப்பதின் மூலமும் இந்த சுவாரஸ்யமற்ற உலகத்தில் வாசனையாய் விளங்கலாம்.

உங்களைப் பற்றி எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், நான் மிதமான சுவையுள்ள உணவு வகைகளை விரும்பமாட்டேன். என் கணவருக்கு ஒருமுறை வயிற்றுப் பிரச்சனை ஏற்பட்டபோது, டாக்டர் மிதமான சுவையுள்ள உணவு வகைகளைத் தான் உண்ண வேண்டும் என்று கூறிவிட்டார். அப்போது அவர் சாப்பிடவே விரும்பமாட்டார் என்பதை நினைவு கூறுகிறேன். என் கணவர்டேவ் குறை கூறுபவர் அல்ல. ஆனால், ஒவ்வொரு முறை சாப்பிடும்போதும், “இதில் சுவையே இல்லை” என்று சொல்லுவார். அதில் தேவைப்பட்டதெல்லாம் துளி உப்பும், காரமும் தான் இவை தான் உலகத்திற்கும் தேவை.

அன்பும், அதினுடைய தலைசிறந்த குணாதிசயங்களும் இல்லாமல் வாழ்க்கை சுவையற்றதாய், வாழ தகுதியற்றதாய் இருக்கிறது. ஒரு சோதனையை நீங்கள் செய்ய விரும்புகிறேன். இவ்வாறு நினைத்துக் கொள்ளுங்கள் : “இன்று நான் உலகத்தை சுவாரஸ்யமுள்ளதாய் மாற்ற விரும்புகிறேன்” என்று. பின்பு வீட்டைவிட்டு வெளியே செல்லும் முன்பதாக உங்கள் மனதை இவ்வாறு ஆயத்தப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். என்னுடைய இலக்கு கொடுப்பது, மக்களை நேசிப்பது. அவர்களின் வாழ்க்கைக்கு வாசனை கொடுப்பது. அந்த நாள் முழுவதும் நீங்கள் சந்திக்கும் மக்களைப் பார்த்து புன்னகைப்பதின் மூலம் இதனைத் தொடங்கலாம். அங்கிகாரத்தின் அடையாளமே புன்னகையாகும். இதைத்தான் இவ்வுலகத்திலுள்ள மக்களுக்கும் தேவைப்படுகிறது. மற்றவர்களுக்கு ஆசீர்வாதமாயிருக்கத் தீர்மானித்து நீங்கள் செல்லுமிடமெல்லாம் நல்ல விதைகளை விதைத்துச் செல்லும்போது, தேவனிடம் உங்களை ஒப்படைத்து, அவர் உங்களைப் பராமரிக்க அவரை நம்பிக் கொண்டேயிருங்கள்.

மாற்றம் உங்களிடமிருந்து தொடங்குகிறது

நீங்கள் எல்லாவற்றையும் செய்ய முடியாதென்று எனக்கு தெரியும்; அதை நான் ஏன் என்று கேட்கவும் மாட்டேன். சிலவற்றிற்கு நீங்கள் இல்லை அல்லது வேண்டாமென்று சொல்ல வேண்டும். இல்லையென்றால் உங்கள் வாழ்க்கை அழுத்தங்களாலே நிறைந்திருக்கும். நான் சிறு பிள்ளைகளுக்கு கற்பிக்கவோ, முதியவர்களுக்கு உணவை அளிக்கவோ செய்வதில்லை. ஆனால் உலகத்தில் ஒரு நேர்மறையான வித்தியாசத்தை ஏற்படுத்த பல்வேறு காரியங்களைச் செய்கிறேன். நாம் ஒவ்வொருவரும் கேட்க வேண்டிய கேள்வி எதுவென்றால், “மற்றவர்களின் வாழ்வை மேம்படுத்த நான் என்ன செய்கிறேன்?”. மற்றவர்களின் வாழ்வை மேம்படுத்த இன்று நான் செய்தது என்ன? என்பது அதைவிட சிறந்த கேள்வியாயிருக்கும்.

இந்த புத்தகம் வாசிப்பதற்கு சிரமமாயிருக்கும். ஏனெனில் சில கஷ்டமான பிரச்சனைகளை இது எழுப்பக் கூடியதாய் உள்ளது. ஆனால் அவற்றிற்கு தீர்வை நாம் தான் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். நன்மை எதுவுமே தானாக நடப்பதில்லை. நீங்கள் ஒரு புரட்சியின் பங்காயிருக்க விரும்பினால், காரியங்கள் மாற வேண்டும். மக்கள் மாறாவிட்டால் காரியங்கள் மாறாது. நம்மில் ஒவ்வொருவரும் “மாற்றம் என்னிலிருந்து தொடங்குகிறது!” என்று சொல்ல வேண்டும்.

நன்மை எதுவுமே தானாக நடப்பதில்லை. நீங்கள் ஒரு புரட்சியின் பங்காயிருக்க விரும்பினால், காரியங்கள் மாற வேண்டும். மக்கள் மாறாவிட்டால் காரியங்கள் மாறாது. நம்மில் ஒவ்வொருவரும் “மாற்றம் என்னிலிருந்து தொடங்குகிறது!” என்று சொல்ல வேண்டும்.

அன்பின் புரட்சியாளர் டார்லின் ஷேக்

நம் இருதயத்தின் பயணமானது ஒரு புரியா புதிராயிருக்கிறது. உற்சாகமும், துக்கமும், எதிர்பார்ப்பும், காத்திருத்தலும், உயர்வு தாழ்வுகள். மேலும் பலருக்கு ஒரு சொல்லவே முடியாத அளவிற்கு ஏமாற்றம் நிரந்தரமாக அவர்கள் இருதயத்தில் ஒரு இடத்தைப் பிடித்துள்ளது. அதனை உணரக்கூட அவர்கள் விரும்புவதில்லை. நாம் சார்ந்துகொண்டு பெலனடையக்கூடிய தேவ அன்பை ஒருவர் அறியாதிருக்கும்போது, உண்மை கொடுமையாக இருந்தாலும் அதனை சமாளிக்கவும், ஈடுபடவும் ஒரு வழியை மனித இருதயம் கண்டுகொள்கிறது. இந்த விதமாகத் தான் பணக்காரர் முதல் ஏழைகள் வரைக்கும் எண்ணிலா மக்கள் வாழ்கின்றனர். ஏனென்றால், இருதயத்தின் வறுமையானது ஏழை, பணக்காரர் என்று வேறுபடுத்தாது.

ஏசாயா தீர்க்கத்தரிசி ஏசாயா 61:11ல் ஒரு அடிப்படையான அன்பின் புரட்சியைக் குறிப்பிடுகிறார். மக்கள் தங்களுக்கு தகுந்த நீதியைப் பெற்றுக் கொள்ளும்போது, அன்பு நிலைத்திருக்கும் என்று அந்த வார்த்தை குறிப்பிடுகிறது. இயேசு வனாந்திரத்தில் ஒரு வழியை ஏற்படுத்துவார். “பூமி தன் பூண்டுகளை (நிச்சயமாக) விளைவிப்பதுபோலவும், தோட்டம் தன்னில் விதைக்கப்பட்டவைகளை முளைப்பதுபோலவும், கர்த்தராகிய ஆண்டவர் (நிச்சயமாக) எல்லா ஜாதிகளுக்கும் முன்பாக நீதியையும், துதியையும் முளைக்கப் பண்ணுவார்.”

அன்பின் புரட்சி என்பது ஒரு பெரிய கருத்தாக இருப்பது மட்டுமின்றி, துரிதமாக நடைமுறைப்படுத்த வேண்டிய ஒன்றாகவும் இருக்கிறது. முக்கியமாக இன்று உலகில் நடைபெறும் அநியாயங்கள் மாற்றப்பட வேண்டுமென்று நாம் நம்புவோமென்றால், இதில் மிகப்பெரிய சோகம் எதுவென்றால், மனுக்குலத்தின் உடைந்த உள்ளமே.

எயிட்ஸ் நோயினால் கொடுமையாக பாதிக்கப்பட்டு, சரீரத்தில் வேதனைப்பட்டு கொண்டிருந்த ஒரு தாய், தன் குழந்தைக்கு பாலூட்டும் காட்சியின் படத்தைப் பார்க்கும்போதெல்லாம், இந்த உடைந்த உள்ளங்கள் நினைவிற்கு வருகிறது. அவள் தன்னால் இயன்றதை செய்கிறாள். ஆனால் அவளின் செய்கைக்கு இரண்டு காரணமிருக்கிறது. தெரிந்தே பாலூட்டுவதின் மூலம் விசக்கிருமியைப் பரப்பிவிடுவாளா அல்லது வேறு ஆகாரம் இல்லை என்பதால் அவ்வாறு செய்கிறாளா? இந்த தாயின் இருதயம்

சொல்ல முடியாத அளவிற்கு உடைந்திருக்கிறது. என்னைப் போலவே இவளும் ஒரு தாய். தன் குழந்தைக்கு பாலூட்டி பராமரிக்கும் தருணத்தை எண்ணி களித்திருந்தாள்.

வாலிபர்கள், வாலிப பெண்கள் உணவின்றி, தண்ணீரின்றி, போக்கிடமின்றி, செய்வதற்கு வேலையின்றி நம்மைச் சுற்றி நின்று கொண்டிருப்பதை பார்க்கும்போது, இருதயம் நொறுங்குகிறது. அவர்கள் இருதயத்திலும், மனதிலும் அநேக கனவுகள் நிறைந்திருக்கிறது. ஆனால் பள்ளிக்குச் செல்லவோ, சாப்பிடவோ ஒன்றும் இல்லாத நிலை.

ஏமாற்றத்திற்கு மக்களின் பிரதிபலிப்பு ஆச்சரியத்திற்கு உரியதாயிருக்கிறது. ஒருவருக்கு விரோதமாய் மற்றொருவர் கொடுரத்தை வெளிப்படுத்துகின்றார். தொடர்ச்சியாக வறுமையினால் பாதிக்கப்படும்போது, மனித உயிரை மக்கள் எவ்வளவு குறைவாய் மதிப்பிடுகின்றனர். ஆனால், ஒரு இருதயத்தினால் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு வேதனையைத்தான் சமாளிக்க முடியும்.

ஆப்பிரிக்காவிலுள்ள சஹாராவில் ஒரு 14 வயது நிரம்பிய பையன் தன் தம்பி, தங்கை மற்றும் அக்காவின் மகள் ஆகியோரை காப்பாற்றிக் கொண்டிருந்தான். ஒரு தகரத்தினாலான வீட்டில் வாழ்கிறார்கள். ஒரு வயலில் வேலை செய்து அவர்களுையெல்லாம் பள்ளிக்கு அனுப்புகிறான். அன்றாடம் சாப்பிடக் கொடுக்கிறான். அவன் பெற்றோர் எயிட்ஸ் வியாதியினால் மரித்துவிட்டனர். பின்னர் அந்த நோய் இவர்களுக்கும் இருக்கும் என்ற பயத்தினால் ஊரைவிட்டு துரத்தப்பட்டனர். இந்த மிகவும் துணிச்சலான 14 வயது பையன் கடின உழைப்பினாலும், நோயினாலும், உறுதியற்ற நிலையினாலும் அதிகமாய் சோர்ந்து போகிறான்.

ஆஸ்திரேலியாவிலுள்ள சிட்னியில் ஒரு இளம் தாய், தன் வாழ்க்கையெல்லாம் தன் கணவருக்காகவும், குழந்தைகளுக்காகவும் உறுகிக் கொண்டிருந்த அவளுக்கு தன் கணவர் பல மாதங்களாக தன்னை ஏமாற்றிக் கொண்டிருந்ததையும், தன் கள்ளக் காதலியுடன் திருமணம் செய்துகொள்ள விரும்புவதையும் கண்டறிந்து தனிமையாக்கப்பட்டவளாக, மதிப்பற்றவளாக, தாழ்த்தப்பட்டவளாக உணர்கிறாள். இப்போதோ தனது எதிர்காலத்தை கணவரின்றி மட்டுமல்லாது தன் பிள்ளைகளின்றியும் அவள் கழிக்க வேண்டியிருக்கும். ஏனெனில், அவள் கணவர் தன்னிடம் பிள்ளைகள் இருக்க வேண்டுமென்று போராடுகிறார். அவள் இருதயம் மிகவும் நொருங்கியுள்ளது. அவளால் சரியாக சுவாசிக்கக்கூட இயலுவதில்லை. திக்கறியாமல் திகைக்கிறாள்.

உகாண்டாவில் குழந்தை ஆதரவாளர் திட்டத்தின் தலைவராக இருந்த ஒரு பெண்ணோடு நான் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். ஆதரவற்ற குழந்தைகளை மீட்டெடுக்க அவர்கள் எவ்வளவுதான் முயற்சி எடுத்தாலும், அவர்கள் வசிக்கும் பகுதியில் வாழ்வதற்கே வழி தெரியாமல் இருக்கும் குழந்தைகளின் எண்ணிக்கை அதிகமாகத்தான் உள்ளது என்று கூறினார். அவரின் களைத்த தோளை நான் தடவிக் கொடுத்தபோது, அவர் அவருடைய உடைந்து போயிருந்த இருதயத்தைக் குறித்து பேசத் தொடங்கினார். விரைவிலேயே வார்த்தைகள் விம்மலாய் மாறிவிட்டது. வருடக் கணக்கில் தங்களால் இயன்ற மட்டும் உதவி செய்தும், குழந்தைகள் இன்னும் பசியோடு படுக்கைக்கு செல்வதைக் கண்டு சோர்ந்து போயிருந்தது அவரின் மனது.

இத்தகைய மக்களின் கதைகள் பூமியிலிருந்து வானம் மட்டும் எட்டும் அளவிற்கு ஆப்பிரிக்காவிலிருந்தும், அதிக ஜனத்தொகை நிறைந்த ஆசியாவிலிருந்தும், அமெரிக்காவிலிருந்தும், ஆஸ்திரேலியாவிலிருந்தும் வந்து கொண்டுவருவதற்கும். வண்டிகளில் சாப்பாடு பொட்டலங்களையும், மருந்துகளையும் கொண்டு சென்றாலும், ஆலோசகர்கள் ஆதரவாளர்களை கூட்டிச் சென்றாலும் மேற்கொள்ளவே முடியாத அளவிற்கு உடைந்த உள்ளங்கள் எத்திசை நோக்கினாலும் உள்ளது. ஒரு அன்பு புரட்சி இங்கே இருக்கிறது. இதனால்தான் நம் வாழ்விற்கு அர்த்தம் கொடுக்க முடியும்.

லூக்கா 4 இச்செய்தியை மிகவும் தெளிவாகவும், சத்தமாகவும் கூறுகிறது.

தேவனுடைய ஆவியானவர் என் மேலிருக்கிறார். ஏனெனில் தரித்திரருக்குச் சவிசேஷத்தை பிரசங்கிக்கும்படி, என்னை அபிஷேகம் பண்ணினார்; இருதயம் நருங்குண்டவர்களைக் குணமாக்கவும், சிறைப்பட்டவர்களுக்கு விடுதலையையும், குருடருக்கு பார்வையையும் பிரசித்திப்படுத்தவும், நொறுங்குண்டவர்களை விடுதலையாக்கவும், கர்த்தருடைய அநுக்கிரக வருஷத்தை பிரசித்திப்படுத்தவும் என்னை அனுப்பினார் (லூக்கா 4:18-19).

ஒவ்வொரு முறையும் நான் இதைப் படிக்கும்போது, மற்றவர்களின் வாழ்வை உயர்த்துவதற்கு நான் நோக்கமாயிருக்க வேண்டும் என்று நினைவுறுத்தப்படுகிறேன். சிறிய செயல்களிலிருந்து பெரிய திட்டங்கள் வரைக்கும் ஒன்றுமே செய்யாமல் மந்தமாக இருக்கும் நிலையிலிருந்து எழுந்து நடக்க வேண்டிய வேளையிது. சுயம் மற்றும் வசதியான வாழ்விலிருந்து, தேவையுள்ள சகோதர, சகோதிரிகளின் வாழ்விலிருக்கும் தேவைகளை சந்திக்க நம் எல்லையை விரிவாக்கும் நேரமிது.

அன்பினால் உயிருட்டப்படும் ஒரு உண்மையிலேயே வல்லமை நிறைந்த வார்த்தை ஒன்றுள்ளது. அந்த வார்த்தை நம்பிக்கை. வேத வசனம் சொல்லுகிறது. அந்த நம்பிக்கை நமக்கு நிலையும், உறுதியும். ஆக்தும நங்கூரமுமாயிருக்கிறது (எபிரெயர் 6:19). சங்கீதம் 39:7 சொல்கிறது “இப்போதும் ஆண்டவரே, நான் எதற்கு எதிர்பார்த்திருக்கிறேன்? நீரே என் நம்பிக்கை.” நம்பிக்கை எப்போதுமே உயிருடனிருக்கிறது. சூழ்நிலை சாதகமாய் இராதபோதும், இந்த நம்பிக்கையை அன்போடும், விசுவாசத்தோடும் இணைந்து கஷ்டப்படும் மக்களுக்குள் கொண்டு வருவதே நம் ஊழியமாகும்.

இத்தகைய கொடூரமான வறுமை நிறைந்த சூழ்நிலையில் வாழும் மக்கள் தீர்வு காண விரும்பி என் இருதயம் களைத்துவிட்டது. ஆனால், ஒன்றுமே இல்லாமல் நம்பிக்கையற்ற சூழ்நிலையிலிருக்கும் மக்களுடன் நீங்கள் அமர்ந்திருக்கும்போது, ஆச்சரியமான விதத்தில் தேவனுடைய கிருபை அந்த சூழ்நிலையில், அந்த அற்புதமான மக்களுடனிருப்பதை நீங்கள் உணர முடியும். வாழ்க்கை பயணத்தை அவர்கள் தொடர போராடும் வேளையில் தேவன் அவர்கள் நடுவில் பிரகாசிக்கிறார். சகரியா 9:12 சொல்வதைப் போன்று “நம்பிக்கையுடைய சிறைகள்” (எனக்கு இது மிகவும் பிடிக்கும்) அநேகரை நான் அறிந்திருக்கிறேன். அவர்கள் தேவன் மட்டுமே அவர்களின் பதில், அவர் மட்டுமே அவர்களை பார்த்துக் கொள்வார் என்பதை முழு இருதயத்தோடு விசுவாசிக்கிறார்கள், அறிந்திருக்கிறார்கள்.

என் ஆவிக்குரிய வாழ்க்கையில் என் வாழ்நாள் முழுவதும் தேவனை நேசித்து அவரை ஆராதிப்பதே என் தலையாய விருப்பமும், தேடலுமாகும். அவரை தேடுவது, நேசிப்பது அவருக்கு ஊழியம் செய்வது, ஆராதிக்கும் வாழ்க்கை முறையில் மதிப்பையும், அவரின் பிரசன்னத்தின் விலைமதிப்பையும், அவருடைய ஆச்சரியமான கிருபையையும் கற்றுக்கொள்வது ஒரு விவரிக்க இயலாத ஈவு. அவர் நமக்கு செய்த, செய்கின்ற அனைத்து ஈவுக்காகவும் நித்திய ஜீவக் காலம் முழுவதும் அவருக்கு நாம் நன்றி செலுத்திக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இதனைக் கற்றுக்கொண்டவர், விசுவாசத்தின் பாடலோடு போராட்டத்தின் மத்தியிலும் தேவனை மகிமைப்படுத்துவார் என்ற பெரிய பாடத்தை என் இருதயத்தின் ஆழத்தில் கற்றுக்கொள்ள நான் முயற்சித்தேன். ஆனால் ஆராதனையின் மூலமாக, ஆண்டவர் நம்மிடம் என்ன எதிர்பார்க்கிறார் என்பதை அறிந்துகொள்வதே நான் கற்றுக் கொண்டிருக்கும் பாடமாகும். இந்த உலகத்தில் அவருடைய கைகளாக, கால்களாக விளங்கும்படி ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்ட வாழ்க்கையே நாம் பாடும் பாடல்களைவிடவும் சிறந்த ஆராதனையென்று, அவர்

வார்த்தையில் தேவனின் இதயத்துடிப்பாக இருக்கிறது என்று அவர் வார்த்தையை படிக்கும்போது தொடர்ந்து அறிந்துகொள்கிறேன்.

பல வருடங்களுக்கு முன்பு எயிட்ஸ் நோயாளிகளின் சரணாலயம் ஒன்றில் பல ஆப்பிரிக்க குழந்தைகளைச் சந்தித்தேன். அவர்கள் அனைவரும் அநாதைகள் ஆனாலும் உற்சாகத்தோடு, நம்பிக்கையாக இருந்தனர். எல்லா காரியமும் அவரால் கூடும் என்ற பாட்டை எனக்காக பாடினார்கள். சந்தோஷமும், ஜீவனுமடங்கிய அச்சிறு குழந்தைகளின் குரலை நான் கேட்டபோது எனக்குச் சவாலாகவும், தூண்டுதலாகவும் இருந்தது. அது மறக்கவே முடியாத நேரம், நம் வாழ்க்கையில் தேவ வார்த்தையின் வல்லமையை நினைவுபடுத்துவதாயிருந்தது.

எபிரெயர் 13:15 இதைத்தான் சொல்கிறது: “ஆகையால், அவருடைய நாமத்தைத் துதிக்கும் உதடுகளின் கனியாகிய ஸ்தோத்திர பலியை அவர் மூலமாய் எப்போதும் தேவனுக்குச் செலுத்தக்கடவோம்.” வசனம் 16 தொடர்ந்து கூறுகிறது, அன்றியும் நன்மை செய்யவும், தானதர்மம் பண்ணவும் மறவாதிருங்கள்; இப்படிப்பட்ட பலிகளின்மேல் தேவன் பிரியமாயிருக்கிறார்.

தேவனுக்குப் பாடல்களைப் பாடி, நித்தியத்திலுள்ள கீதத்தோடு இணைந்து கொள்வதென்பது இவ்வுலகில் மிகப்பெரிய சந்தோஷமாகும். பரலோகத்திற்கு நேராக நம் கரங்களை உயர்த்தி, அவருடைய பிரசன்னத்தினால் பெலப்படுத்தப்பட்டு, பின்னர் நமக்குக் கொடுக்கப்பட்ட ஊழியத்தை நிறைவேற்ற நம் கரங்களை மக்களுக்கு ஊழியம் செய்ய ஆயத்தப்படுத்த வேண்டும். அகஸ்டின் அவர்கள் சொன்னதுபோல, “நம் வாழ்க்கை உச்சந்தலையிலிருந்து உள்ளங்கால் வரையிலும் ஒரு அல்லேலூயாவாக இருக்க வேண்டும்.”

பாட்டினால் தேவனை ஆராதிப்பதென்பது இந்த அண்டசராசரங்களையும் உண்டாக்கிய தேவனை பொறுத்தவரையில் ஒரு ஆரம்பமேயாகும். நாற்பது முறைக்கும் மேலாக நாம் புதுப்பாடல்களை பாட வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தப்படுகிறோம். காணிக்கைகளையும், மிகவும் விலையேறப்பெற்றதான கீழ்ப்படிதலையும் கொண்டு தேவனை ஆராதிக்க வேண்டுமென்று இன்னும் அதிகமாய் சொல்லப்பட்டிருக்கிறோம். ஆனால் 2000 முறைக்கும் மேலாக, நம்மைச் சுற்றிலும் பல்வேறு கஷ்டங்களை அனுபவிக்கும் மக்களுக்கு உதவுவதின் மூலம் நம் வாழ்க்கையை காணிக்கையாக கொடுக்க வேண்டும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. ஜெபத்திற்கு நேரம் செலவிடாமல், தேவ வார்த்தையை தியானிக்காமல், இயேசு கிறிஸ்துவோடு ஆழமான தொடர்பில்லாமல் நாம் சேவை செய்வதால் அது

நாம் செய்யும் சேவையாயிருக்குமே அல்லாமல், நம்மை பற்றியதாயிருக்குமே அல்லாமல், நாம் சேவிக்கிறவரை குறித்ததாயிராது என்பதை நினைவுப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும்.

உண்மையான ஆராதனை என்பது தேவன் உங்களை சந்திக்கும்படி உங்கள் இருதயத்தை ஆயத்தப்படுத்துவதும், அவருடைய பிரசன்னத்தில் அவருக்கு ஒப்புக்கொடுத்து மறுருப்படுவதுமாகும். இந்த கிறிஸ்தவ பயணமானது, நம் இருதயத்தின் பயணமாயிருப்பதால் நம் முழு இருதயத்தோடும் ஆண்டவரை ஆராதிக்க கற்றுக்கொள்வது மிகவும் அவசியமானதொன்றாகும். தேவன் அவரை சேவிப்பதில் உண்மையாயிருக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறார். இந்த உண்மைத் தன்மையானது உங்கள் இருதயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. அதனால்தான் நம் இருதயம் நன்றாகப் பராமரிக்கப்பட வேண்டும் என்று தேவன் கரிசனையுள்ளவராய் இருக்கிறார்.

“எல்லாக் காவலோடும் உன் இருதயத்தை காத்துக்கொள்,
அதனிடத்தினின்று ஜீவ ஊற்று புறப்படும்”
(நீதி 4:23).

சிக்காகோ நகரின் அருகிலிருக்கும் வில்லோ க்ரீக் கம்யூனிட்டி சபையின் போதகர் பில்கைபெல்ஸ் சில வருடங்களுக்கு முன்பு எங்களுக்கு முன்வைத்த சவாலே என்னால் மறக்க இயலாது. அவர் சொன்னார் கிறிஸ்தவர்களாக, கிறிஸ்தவ தலைவர்களாக அநியாயத்தைக் குறித்ததான ஒளிநாடவைப் பார்த்து அவற்றைக் குறித்து பேசினால் மட்டும் போதாது, மாறாக அந்த வறுமை நம்மை தொட அனுமதிக்க வேண்டும். வாழ்க்கை வாழ்வதிலுள்ள உண்மையை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. அல்லது ஏதோ கொஞ்சம் பணம் அனுப்பிவிட்டு நம் பங்கை நாம் செய்துவிட்டோமென்று உணரக்கூடாது. ஆனால் தேவ அன்பினால் செயல்பட அழைக்கப்பட்டிருக்கிறோம். அவருடைய அன்பையும், ஜீவனையும் பகிர்ந்து, அவர் வழியைத் திறக்கும்படி அவரை நம்பி நடக்கும் பயணத்திற்கே நாம் அழைக்கப்பட்டுள்ளோம். இங்கேதான் நம் அன்பு செயல்முறைப்படுத்தப்பட்டு, முழு இருதயத்தோடு தேவனை ஆராதிப்பதென்பது நிறைவேறுகிறது.

“இப்படிப்பட்ட ஒரு பிள்ளையை என் நாமத்தினிமித்தம்
ஏற்றுக்கொள்கிறவன் என்னை ஏற்றுக்கொள்கிறான்”
(மத்தேயு18:5).

புதியத் தாய்களைத் தேடிக் கொண்டிருக்கும் கோடிக்கணக்கான பிள்ளைகளுடன் தன் பிள்ளைகளும் சீக்கிரத்தில் சேர்ந்துகொள்ளும்

என்றறிந்த தாய் கதறுகிறாள். “யார் என் குழந்தைகளைப் பாதுகாக்கப் போகிறார்கள்?” என்று. கேன்சர் வியாதியினால் செத்துக் கொண்டிருந்த நண்பர்களும் இவ்விதமாய் கதறியதை கண்டிருக்கிறேன். இத்தகைய இருதய நொறுங்குதலும், வாழ்க்கையின் இருண்ட நேரத்தில் கதறுதலைவிடவும் வேதனையானது வேறெதுவும் இல்லை. நான் அவளிடம் “நாங்கள் பாதுகாப்போம்” என்று கூற விரும்புகிறேன். இத்தகைய பகுதிதான் நாம் உண்மையாக ஆயத்தப்பட்டு, ஜெபித்து தேவனை விசுவாசித்து எதையாவது செய்ய இறங்க வேண்டிய பகுதியாகும். மூன்றாம் உலக நாடுகளுக்குச் சென்று தான் இத்தகைய அநாதைகளையும், திக்கற்றவர்களையும், குடும்பத்திற்காகவும், சிநேகத்திற்காகவும் ஏங்கும் மக்களை பார்க்க வேண்டுமென்பதில்லை. நாம் வாழும் பட்டணங்களிலேயே இத்தகைய குழந்தைகளைக் காணலாம். அரசாங்கம் தங்களால் இயன்றதைச் செய்ய முயன்று கொண்டிருக்கும் இவ்வேளையில் நாம் சபையாக இதனை செய்யக்கூடும்.

நான் சபையை நேசிக்கிறேன். அவள் இவ்வுலகில் வியாபித்து புது நம்பிக்கையுடனும், பொலிவுடனும் இருக்கிறாள். தனக்குள்ள எல்லாவற்றோடும் அவள் தேவனை நேசிக்கும்போது, தான் மிகவும் சிறந்து காணப்படுகிறாள். உடைந்த உலகத்திற்கும், வருந்தும் சமுதாயத்திற்கும் உதவ கரங்களை நீட்டும்போதும், மக்களை இயேசுவுடன் இவ்விதமாய் சேர்க்கும்போதுமே, ஏழை மக்களை நியாயந் தீர்க்காமலும், குற்றப்படுத்தாமலுமிருந்து அவர்களை நேசிக்க வேண்டும். அன்பாய் இருப்பதென்பது மிகவும் விலையேறப் பெற்றதாகும். நிச்சயமாகவே நாம் அனைவரும் சேர்ந்து எளியவர்களுக்கான திறப்பில் நிற்க முடியும். தேவனை முழு இருதயத்தோடும், முழு ஆத்துமாவோடும், முழு மனதோடும், முழு பெலத்தோடும் நேசித்து மற்றவர்களையும் நம்மைப்போல் நேசிக்க வேண்டும்; ஆச்சரியமாயிருக்கிறதல்லவா?

பெரிய அரக்கனைப்போல் தோன்றும் இந்த நம்பிக்கையற்ற சூழ்நிலையை எவ்வாறு சமாளிப்பது? இந்த நம்பிக்கையற்ற நிலை என்ற சிறைக்குள் அடைப்பட்டுகிடக்கும் மக்களுக்கு எவ்வாறு கதவினை திறந்துவிடப் போகிறோம்?

நம்மில் எவருமே இதை நம் பெலத்தினால் செய்ய இயலாது. உலகத்திலுள்ள அபிபுத்திசாலிகளுக்கும், அதிகமாக மனித இனத்தை நேசிப்பவர்களுக்கும் கூட மற்றவர்களின் உதவி தேவைப்படுகிறது. பல்வேறு துறையில் சிறந்து விளங்குபவர்கள் அனைவரும் இணைந்து செயல்பட்டால் தான் மிகுதியாக பலனைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும். ஆனால் நாம் கண்டிப்பாக தொடங்கியாக வேண்டும்; நாம் ஒரு குழந்தைக்கு ஆதரவளிக்க

முடியும். நம் சமுதாயத்தில் நொறுக்கப்பட்டவர்களுக்காக குரல் கொடுக்க முடியும். ஆதரவளிக்கும் திட்டம் (எ.கா, அவசர சிகிச்சைப் பிரிவு, குறுகிய கால அல்லது நீண்ட கால ஆதரவு, வாரியறுதி சேவை திட்டம்) போன்றவற்றில் இயன்ற உதவி செய்யலாம். தானதர்மத்திற்காக பணம் சேகரிக்கலாம். சபையில் தொடங்கப்படும் இத்தகைய திட்டங்களில் சேர்ந்துகொண்டு செயலாற்றலாம். குறைவான செலவில் வாழ்ந்து கொண்டு மீதியை பிறருக்கு கொடுக்க உபயோகிக்கலாம். இவ்வாறு சொல்லிக் கொண்டே போகலாம்.

இதைப்போன்றே முக்கியமானது எதுவென்றால், உலக அளவிலோ அல்லது உள்ளூர் அளவிலோ அன்றாடம் நாம் சந்திக்கும் எப்பேர்ப்பெற்ற தருணத்திலும் அந்த நல்ல சமாரியனைப் போன்று செயலாற்ற இயலாத நிலையில் இல்லாமல், மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்ய மனமற்று சதாரணமாக கடந்து சென்றுவிட்டதை போன்றில்லாமல் மனதுருகி, உணர்ச்சியளவில் மட்டுமல்லாமல் செயலில் காண்பித்ததைப் போன்று, நாழும் நம் மனமும் எப்போதும் விழிப்போடு ஆயத்தமாயிருக்க வேண்டும்.

ஒருவேளை நீங்கள் மற்றவர்களுக்கு ஊழியம் செய்வதற்குப் பதிலாய் உங்களுக்கு மற்றவர்கள் ஊழியம் செய்யும் நிலையில் இருக்கலாம். சேர்ந்து போகாதிருங்கள். உங்கள் சூழ்நிலையை துதி, ஆராதனையினால் நிரப்பிக் கொள்ளுங்கள். உங்கள் இருதயத்தைத் தூண்டி எழுப்பக்கூடிய பாடல்களால் உங்கள் இல்லத்தை நிறைத்துவிடுங்கள். காரில் போகும்போதும் தேவ வார்த்தையைக் கேளுங்கள். உங்களை போஷித்து, உற்சாகப்படுத்தக் கூடிய மக்களுடன் நேரம் செலவிடுங்கள். தேவ ஆவியானவர் உள்ளும், புறமுமாக உங்களை நிரப்ப அனுமதியுங்கள். உங்களுக்கு சரீர சுகமோ, பொருளாதார மேம்பாடோ அல்லது மக்களுறவில் மேம்பாடோ எதுவாக இருந்தாலும் தேவனால் எல்லாம் கூடும். நம் பெலனாயிருக்கிற தேவனின் பாதுகாப்பான கரத்தில் விழுந்துவிடுங்கள். ஏனென்றால், அவர் ஒருபோதும் உங்களை விட்டு விலகமாட்டார், கைவிடவும் மாட்டார். அவரை நம்புவதே நீங்கள் கொண்டிருக்கக் கூடிய மேலான சந்தோஷம், நம்பிக்கையாகும். உன் தேவனாகிய கர்த்தரை உன் முழு உள்ளத்தோடும், மனதோடும், பெலத்தோடும், ஆத்துமாவோடும் அன்புகூறுவாயாக. உன்னை நீ நேசிப்பதைப் போன்று பிறரையும் நேசிப்பாயாக என்ற இந்த ஒன்றை நான் மீண்டும் நினைவுறுத்த விரும்புகிறேன். நீங்கள் முழுவதுமாக பாதுகாக்கப்பட்டு, மதிக்கப்படுகிறீர்கள். இதை மறந்துவிடாதீர்கள்.

என் முழு உள்ளத்தோடு,

டார்லின். Z

இருதயத்தின் பயணமே புரியாத புதிராயிருக்கிறது. அதில் களிப்பும், துயரமும், எதிர்பார்ப்பும், காத்திருத்தலும், மேலும் பலருக்கு ஒரு சொல்லவே முடியாத அளவிற்கு ஏமாற்றம் நிரந்தரமாக அவர்கள் இருதயத்தில் ஒரு இடத்தைப் பிடித்துள்ளது. அதனை உணரக்கூட அவர்கள் விரும்புவதில்லை. நாம் சார்ந்து கொண்டு பெலனடையக்கூடிய தேவ அன்பை ஒருவன் அறியாதிருக்கும்போது, உண்மைக் கொடுமையாக இருந்தாலும் அதனை சமாளிக்கவும், ஈடுகட்டவும் ஒரு வழியை மனித இருதயம் கண்டுகொள்கிறது. இவ்விதம்தான் பணக்காரர் முதல் ஏழை வரைக்கும் எண்ணில்லா மக்கள் வாழ்கின்றனர். ஏனென்றால் இருதயத்திலுள்ள வறுமையானது ஏழைப் பணக்காரர் என்று வேறுபடாது.

டார்லின்.Z நினைவுபடுத்தியது போன்று ஏசாயா தீர்க்கதரிசி அடிப்படையான அன்பில் புரட்சியைக் ஏசாயா 61:11ல் குறிப்பிடுகிறார். அவர் குறிப்பிடுவதுபோல ஒரு நாளிலே அன்பினால் மக்கள் தகுந்த நீதியைப் பெற்றுக் கொள்வார்கள். அப்போது இயேசு வனாந்திரத்தினுடே ஒரு வழியை ஆயத்தப்படுத்துவார். “பூமி தன் பூண்டுகளை (நிச்சயமாக) விளைவிப்பதுபோலவும், தோட்டம் தன்னில் விதைக்கப்பட்டவைகளை முளைவிப்பது போலவும், கர்த்தராகிய ஆண்டவர் (நிச்சயமாக) எல்லா ஜாதிகளுக்கும் முன்பாக நீதியையும் துதியையும் முளைக்கப் பண்ணுவார்.”

ஒரு சிறந்த கருத்தைவிட மேலானது

அன்பின் புரட்சி என்பது ஒரு சிறந்த கருத்தாய் மட்டுமின்றி ஒரு தவிர்க்க முடியாத தேவையாகிவிட்டது. உலகில் நடைபெறும் அநியாயங்களெல்லாம் மாற வேண்டுமென்று விரும்புவோமென்றால், மனுக்குலத்தின் உடைந்த உள்ளம் முதற்கொண்டு இது ஒரு அத்தியாவசியமானதாகிவிட்டது. “எனக்கு விரோதமாக ஒரு பாளையமிறங்கினாலும், என் இருதயம் பயப்படாது; என்மேல் யுத்தம் எழும்பினாலும் இதிலே நான் நம்பிக்கையாயிருப்பேன்” என்று சங்கீதம்27:3 கூறுகிறது. மக்களின் மனதில் இதுதான் ஊன்றப்பட வேண்டும்.

அதிகாரம்

2

பிரச்சனையின் வேர்

சந்தோஷத்தின் திறவுகோல் நேசிக்கப்படுவதில் இல்லை.

ஆனால், நேசிப்பதில் உள்ளது.

பெயர் வெளியிடாதவர்

வேர் தான் ஒரு காரியத்தின் தோற்றமும் அதின் தொடக்கமும், அதை தாங்கும் காரியமும் ஆகும். வேர் பொதுவாக நிலப்பரப்பின் கீழேதான் இருக்கும். அதனால் அதை நாம் அநேக வேளைகளில் புறக்கணித்துவிட்டு, மேலே கண்களுக்கு தெரிவதற்குத் தான் முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறோம். பல வலியுள்ள மனிதனுக்கு அநேக வேளைகளில் பற்களின் வேரைப் பராமரித்தல் அவசியமாயிருக்கிறது. அந்த பல்லின் வேர் அழுகியிருந்திருக்கும். அதைப் பராமரிக்க வேண்டும் அல்லது அது வலித்துக் கொண்டேதானிருக்கும். அந்தப் பல்லின் வேரை நீங்கள் பார்க்க இயலாது. ஆனால் வலி அதிகமாயிருப்பதால் அது இருக்கிறது என்றறிவீர்கள். இந்த உலகமும் ஏதோ ஒரு வழியில் வேதனைப்பட்டுக் கொண்டதானிருக்கிறது. ஆனால், தனிப்பட்ட நபரையும், சமுதாயத்தையும் தொந்தரவு செய்யும் பிரச்சனையின் வேரை நாம் சரியாக்காவிட்டால் அந்த வேதனை தீராது. சுயநலமே அதின் வேர் என்று நான் நம்புகிறேன்.

சுயநலத்தில் வேரூன்றப்படாத பிரச்சனை ஏதாவது இருக்கிறதா என்று யோசித்துப் பார்த்தேன். ஆனால் ஒன்றுகூட இல்லை. மக்கள் தங்களுக்குத் தேவையானதைப் பெற்றுக்கொள்ளவும், அவர்கள் நன்றாய்

சுயநலத்தில் வேரூன்றப்படாத பிரச்சனை ஏதாவது இருக்கிறதா என்று யோசித்துப் பார்த்தேன். ஆனால் ஒன்றுகூட இல்லை.

உணரவும் மற்றவர்களின் வாழ்க்கையை அழிப்பதைக் குறித்து எண்ணுவதேயில்லை. ஒரு வார்த்தையில் சொல்ல வேண்டுமென்றால், சுயநலமே உலகின் பிரச்சனைகளுக்கெல்லாம் ஊற்றாய் இருக்கிறது.

சுயநலத்திற்கு ஆயிரம் முகங்கள்

சுயநலத்திற்கு ஆயிரம் முகங்கள் இருக்கிறது. அதனால்தான் அது என்னவென்று நம்மால் உணர்ந்துகொள்ள முடிவதில்லை. தாங்கள் விரும்பியது கிடைக்காதபோது சிறு குழந்தைகள் கூக்குரலிடும் போதும், சிறு பிள்ளைகளின் பொம்மைகளை மற்றவர்கள் எடுக்கும்போது கூக்குரலிடுவதை நாம் பார்க்கலாம். மற்றவர்களைவிட அழகாய் தோன்ற வேண்டுமென்றும், மற்றவர்கள் செய்வதைவிட சிறந்து செய்ய வேண்டும் என்ற நம் விருப்பத்திலும் அதனைக் காணலாம். எல்லாவற்றிலும் முதன்மையாய் இருக்க வேண்டும் என்பதில் சுயநலத்தைக் காண முடியும். நம்மால் சிறந்ததை செய்ய வேண்டும் என்பதில் தவறில்லை. ஆனால் நாம் வெற்றிபெற வேண்டுமென்பதற்காக மற்றவர்கள் தோற்றுப்போவதைக் கண்டு களிகூருவது தவறாகும்.

எல்லா வகையான சுயநலமுமே தவறானதாகும். அவை பிரச்சனைகளை பிரப்பிக்குமென்று நான் நம்புகிறேன். இந்த அத்தியாயத்தில் உலகத்தில் பொதுவாகக் காணப்படும் மூன்றுவிதமான சுயநலத்தைப் பற்றியும் அவை உலகத்தில் ஏற்படுத்தும் எதிர்மறையான தாக்கத்தைக் குறித்தும் உங்கள் கவனத்தை திருப்ப விரும்புகிறேன்.

பாலியல் துஷ்பிரயோகம்: ஆன் என்ற பெண்ணிற்கு பதிமூன்று வயதாகிறது. அவள் தகப்பனார் அவளிடம், அவள் தற்போது ஒரு பெண் என்றும், பெண்கள் செய்வற்றை அவள் செய்ய வேண்டும் என்றும் கூறுகிறார். ஒரு பெண்ணாக அவள் செய்ய வேண்டியவை எவை என்று அவர் அவளுக்கு காண்பித்து முடித்தவுடன், அவள் வெட்கப்பட்டாள், பயப்படுகிறாள், அருவறுப்படைகிறாள். அவள் தந்தை அவர் செய்வது நல்ல காரியம்தான் என்று உறுதியளித்தாலும், ஏன் இக்காரியத்தை இரகசியமாக வைத்துக்கொள்ள சொல்கிறார் என்றும், ஏன் இக்காரியம் அவளை மோசமாக உணர வைக்கிறது என்றும் நினைக்கிறாள். வருடங்கள் உருண்டோட, அவள்

தகப்பன் அவளை மீண்டும், மீண்டும் தகாத முறையில் பயன்படுத்தி கற்பழிக்கையில், அவள் உணர்ச்சிபூர்வமாக அந்த வேதனையை உணராதிருக்க, தன் உணர்ச்சிகளை கட்டுப்படுத்திவிடுகிறாள். ஆனின் தகப்பன் அவள் குழந்தைப் பருவத்தை, அவள் கற்பை, அவள் கள்ளங்கபடமற்ற குணத்தை, தேவனின் எவ்வித குறுக்கிடுதலும் இல்லாமல் அவள் வாழ்க்கையையே அவர் திருடிவிட்டார். இவையெல்லாம் அவர் விரும்பியதைப் பெற்றுக்கொள்வதற்காகவே.

இவ்விதமாய் உடலுறவு கொள்ளக் கூடாதவர்களோடு உறவு கொள்ளும் பல நிகழ்வுகளை நாம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் உண்மையென்னவெனில் 90-95 சதவீதம் நிகழ்வுகள் வெளியே தெரியப்படுவதில்லை. நான் என் தகப்பனாரால் பல வருடங்கள் பாலியல் பலாத்காரம் செய்யப்பட்டேன். எனக்கு நடந்து கொண்டிருந்தவற்றைப் பற்றி இரு வேறு சமயங்களில் யாரிடமாவது சொல்ல முயன்றேன். ஆனால் அவர்கள் எனக்கு உதவ முன்வராததால், நான் தேவனிடம் என் துக்கத்தைப் பகிர்ந்து, சுகத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளும்வரை தனியே கஷ்டப்பட்டேன். என் தகப்பன் தனது எண்பத்தி ஆறாவது வயதில் மரித்தார். அதுவரை அவர் செய்த குற்றத்திற்காக அவர் வெளியரங்கமாய் தண்டிக்கப்படவேயில்லை. அவருடன் வேலை செய்த மக்களுக்கோ, பார்டியில் கலந்துகொண்ட மக்களுக்கோ, அவர் தனது மகளை சிறுவயது முதல் கற்பழித்துக் கொண்டிருந்தது தெரியாது.

நாம் மக்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்பதை பார்த்து உடனே நியாயந் தீர்த்துவிடுகிறோம். ஆனால், அவர்களின் நடத்தைக்கான வேர் எது என்பதை நாம் அறிந்து கொள்வதேயில்லை. இவர்கள் “சமுதாயப் பிரச்சனை” என்று நாம் நியாயந் தீர்க்கும் பல பெண்கள், இவ்வித தகாத உறவினால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள். உதாரணமாக,

- விபச்சாரிகளில் 66 சதவீதம் பேர் தங்கள் சிறுபிராயத்தில் பாலியல் பலாத்காரத்திற்குட்பட்டவர்கள்.
- அமெரிக்காவில் சிறைச்சாலையிலிருக்கும் 36.7 சதவீத பெண்கள் சிறுபிராயத்தில் தவறாகப் பயன்படுத்தப்பட்டவர்கள்.
- துஷ்பிரயோகம் செய்யப்பட்டு ஒதுக்கப்பட்ட குழந்தைகளில் மூன்றில் ஒரு பகுதி மக்கள் பிற்காலத்தில் தங்கள் குழந்தைகளையும் துஷ்பிரயோகம் செய்து, ஒதுக்குவர்.
- பாலியல் பலாத்காரத்தால் தாக்கப்பட்ட 94 சதவீத மக்கள், பன்னிரெண்டு வயதிற்கு முன்பதாகவே அவ்வாறு தாக்கப்பட்டனர்.

இவ்வுலகத்தில் பாலியல் பலாத்காரம் மற்றும் தகாத உறவினால் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் வேதனை அதிர வைக்கக் கூடியதாயுள்ளது. இதற்கெல்லாம் காரணம், மக்கள் தாங்கள் விரும்பியதைப் பெற்றுக்கொள்ள, மற்றவர்களுக்கு ஏற்படுத்தும் பாடுகளைக் குறித்து கவலையுற்று சுயநலத்துடன் இருப்பதேயாகும்.

உண்மைதான், நீங்கள் கொலை செய்தோ, பொய் சொல்லியோ, களவு செய்தோ, சிறு பிள்ளைகளுக்கு விரோதமாய் கொடூர செயல்கள் செய்பவராகவோ இல்லாமலிருக்கலாம். ஆனால், நீங்கள் இன்னும் சில வழிகளில் சுயநலமாக இருப்பதற்கு வாய்ப்பிருக்கிறது. நாம் செய்யும் குற்றத்தைவிட மோசமாக குற்றம் செய்யும் பிறரை சுட்டிக்காட்டி நம்மை விடுவித்துக்கொள்ள முற்படுவோமென்றால், இன்று சமுதாயத்திலுள்ள பிரச்சனைகளை நம்மால் சந்தித்து தீர்க்க இயலாது. நாம் ஒவ்வொருவரும் நம்முடைய சுயநலமான நடத்தை எந்த அளவிலிருந்தாலும், எப்படி அதனை வெளிப்படுத்தினாலும் பொறுப்பேற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

பொருளாசை: சுயநலமானது பொருளாசையின் வடிவத்தை அடிக்கடி எடுத்துக்கொள்கிறது. பொருளாசையின் ஆவியானது எப்போதுமே திருப்தியடையாமல் இன்னும் அதிகம் எதிர்பார்க்கும். நம் சமுதாயம் இன்று நிச்சயமாகவே கொள்பவர்களை சார்ந்ததாகவே இருக்கிறது. நான் வெளியே காரில் சென்று சுற்றிப் பார்க்கும்போது, ஆங்காங்கே பெரியப்பெரிய கடைக் கட்டிடங்களையும், இன்னும் அநேக கடைக் கட்டிடங்கள் கட்டப்படுவதையும் கண்டு வியக்கிறேன். எங்கே பார்த்தாலும் வாங்குவதற்கென்று எதையோ விற்கிறார்கள். பொருட்கள், பொருட்கள் இன்னும் அதிகப் பொருட்கள் இதெல்லாம் மாயையே . இவையல்லாமல் ஒரு சுலபமான வாழ்க்கையையும், அதிக சந்தோஷத்தையும் நிச்சயப்படுத்துகின்றன. ஆனால் அநேக மக்களுக்கு இது அவர்களை ஒடுக்கும் கடனை உருவாக்குகின்றது.

நிறையப் பொருட்களை வாங்க வேண்டுமென்ற அழுத்தமும், சோதனையும் நம்மை சுயநலத்தில் வேரூன்றி நிற்கும்படி செய்கிறது. ஆனால் நற்செய்தி என்னவென்றால், நாம் மாற வேண்டுமென்று விரும்புவோமென்றால் நம்மால் மாற இயலும். நமக்கு தேவையாயிருப்பவற்றையும், மற்றும் விரும்பும் சிலவற்றையும் வாங்கிக்கொண்டு, நம்மிடம் உள்ள மற்ற பொருட்களை, நாம் உபயோகப்படுத்தாமல் வீட்டில் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் பொருட்களை இல்லாதவர்களுக்குக் கொடுக்க கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். நம் அன்றாட வாழ்க்கையில் பிறருக்கு

கொடுப்பதே முதன்மையான காரியமாகும்வரையில், நாம் கொடுப்பதை பழக்கப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அநேக மக்களுக்கு இதுவே புரட்சியாய் வாழும் வழியாகிவிடும்.

1 திமோத்தேயு 6:10ல் வேதம் பண ஆசையே எல்லா தீமைக்கும் வேராயிருக்கிறது என்று கூறுகிறது. தங்களுக்குத் தேவையான எல்லாவற்றையும் பணத்தினால் பெற்றுக்கொள்ள முடியும், என்ற ஒரே காரணத்தினால் தான் மக்கள் பணத்தை விரும்புகின்றனர். அதைப் பெற்றுக்கொள்ள எதையுமே செய்வார்கள். சந்தோஷத்தை பணத்தைக்கொண்டு வாங்க இயலும் என்று நம்புகின்றனர். பணத்திற்காக மக்கள் பொய் சொல்லி, திருடி, கொலைகூட செய்கிறார்கள் இவையனைத்துமே சுயநலம் என்ற வியாதியில் தான் வேர் கொண்டிருக்கிறது. சமீபத்தில் நான் ஒரு பிரபல நடிகரின் கட்டுரையை வாசித்தேன். அவர் சொன்னார், மக்கள் அவர்கள் விரும்புவதையெல்லாம் பெற்றுக்கொண்டால், சந்தோஷமாக வாழலாம் என்று நினைக்கிறார்கள். ஆனால் அது ஒரு தவறான நிச்சயமாகும். அவர் மேலும், ஒரு மனிதன் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று விரும்பும் அனைத்தையும் அவர் பெற்றிருந்ததாகவும், ஆனாலும் அவை இவரை சந்தோஷப்படுத்தவில்லை என்றும் கூறினார், ஏனெனில் ஒரு மனிதன் உலகம் தரக்கூடிய எல்லாவற்றையும் சொந்தமாக்கிக் கொண்டாலும், இன்னும் அவர்கள் அவர்களாகத்தான் இருப்பார்கள்.

விவாகரத்து: சுயநலமே விவாகரத்திற்கு காரணமாயிருக்கிறது. திருமணம் இவ்வாறுதான் இருக்க வேண்டும் என்ற தவறான கருத்தோடு மக்கள் திருமணம் செய்து கொள்கின்றனர். நம்மில் அநேகர் நாம் நம்மை திருமணம் செய்துகொள்ளும் நபர் நம்மை சந்தோஷமாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று தீர்மானிக்கிறோம். ஆனால் அது அவ்வாறு நடைபெறாதபோது சண்டை ஆரம்பமாகிறது. நாம் திருமணம் செய்துகொண்டு, நம் வாழ்க்கைத் துணையை சந்தோஷமாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று நம் மனதை ஆயத்தப்படுத்தும்போது, காரியங்கள் எவ்வளவு வித்தியாசமாக இருக்கக்கூடும்.

இப்போது நீங்கள் நினைத்துக் கொண்டிருக்கலாம். நான் அவ்வாறு செய்யப்போவதில்லை. ஏனென்றால் தன் இஷ்டத்திற்கு என்னை உபயோகித்துக் கொள்வேனென்று. இதை நீங்கள் என் ஆரம்ப வருடங்களில் கூறியிருந்தால், நானும் சம்மதித்திருப்பேன். ஆனால், வாழ்க்கையை ஏறத்தாழ முழுவதும் அனுபவித்த நான் வேதாகமம் உண்மைதான் என்று

நம்புகிறேன். அன்பு ஒருக்காலும் ஒழியாது (1 கொரி 13:8) என்று கற்றுக் கொடுக்கிறது. அது மேலும் சொல்கிறது, மனிதன் எதை விதைக்கிறானோ, அதைத்தான் அறுப்பானென்று (கலா 6:7). நான் வேதாகமத்தை விசுவாசிப்பேனென்றால், நான் விசுவாசிக்கிறேன். அப்பொழுது என் வாழ்வில் அறுவடைக்கு நான்தான் பொறுப்பிலிருக்கிறேன் என்று விசுவாசிக்கின்றேன். ஏனென்றால், நான் விதைக்கும் விதையைப் பொறுத்தே அறுவடையிருக்கும். நாம் இரக்கத்தை விதைத்தால் இரக்கத்தை அறுப்போம்; தயவை விதைத்தால் தயவை அறுப்போம்.

நானே என் மனதில் எப்போதும் இருந்தேன்

நானும், டேவும் திருமணம் செய்து வாழ்ந்த நாற்பத்தியிரண்டு ஆண்டுகளை நான் திரும்பி பார்க்கும்போது, நான் விசேஷமாக எங்கள் ஆரம்ப வருடங்களில் எவ்வளவு சுயநலமாக இருந்துள்ளேன் என்று பார்க்கும்போது பயப்படுகிறேன். உண்மையாக நான் சொல்ல வேண்டுமென்றால், எனக்கு அதைவிட, நன்மையானது எதுவும் தெரியாது. நான் வளர்ந்த வீட்டில் சுயநலத்தை தவிர, வேறு எதையும் நான் காணவில்லை. எனக்கு வேறுவிதமாய்ச் சொல்லிக் கொடுக்கவும் யாருமில்லை. நான் பெற்றுக்கொள்பவளாக அன்றி கொடுப்பவளாக இருந்திருப்பேனெனையென்றால் என் ஆரம்ப வருடங்கள் மிகவும் நன்றாயிருந்திருக்கும். தேவனால்தான் என் வாழ்க்கை காரியங்கள் முற்றிலுமாய் மாறி, பழையக் காயங்கள் எல்லாம் சுகமானது. ஆனால் நான் திரும்பவும் பெற்றுக் கொள்ள கூடாதபடிக்கு என் வாழ்வில் அநேக வருடங்களை நான் இழந்துபோனேன்.

நான் வளர்ந்த சூழ்நிலைக்கு முற்றிலும் எதிரான, அதற்கு மாறான சூழ்நிலையில், என் கணவர் டேவ் ஒரு கிறிஸ்தவ இல்லத்தில் வளர்ந்தார். அவரின் தாயார் தேவ பயம் நிறைந்தவர். அவர் ஜெபிப்பார். தன் பிள்ளைகளுக்கு கற்றுக்கொடுத்தார். அவர் அவ்வாறு வளர்க்கப்பட்டதால், நான் அவரை பார்க்கும்வரை இதுவரை பார்த்திராத நல்ல பண்புகளை அவர் வளர்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய முன்மாதிரியானது எனக்கு விலையேறப் பெற்றதாயிருந்தது. அன்பின் குணமாகிய பொறுமையை அவர் மட்டும் என்னிடம் காண்பித்திராதிருந்தால், எங்கள் திருமணம் உண்மையாகவே நிலைத்திருக்காது என்று நம்புகிறேன். ஆனால் தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம் அது நிலைத்தது. நாற்பத்தியிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு பிறகு நான் உண்மையாகவே கூறுகிறேன். அது இன்னும் நன்றாகவே மாறிக்க

கொண்டிருக்கிறது. முன்பை விடவும் இப்போது எங்கள் உறவில் நான் அதிகம் கவனம் செலுத்துகிறேன். அவர் விரும்பும் காரியத்தை செய்வதைப் பார்த்து நான் சந்தோஷப்படுகிறேன். இதற்கு முன்பு நான் நினைக்கும் வகையில் காரியங்கள் நடைபெறாதபோது, கோபப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

எப்பொழுதும் என்னைப் பற்றியே நான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். அது எனக்கு சலிப்பைக் கொடுத்ததே தவிர வேறு எதையுமே மாற்றவில்லை. இயேசு சிறைச் சாலைகளின் கதவைத் திறந்து சிறைப்பட்டவர்களை விடுதலையாக்க வந்தார் (ஏசாயா 61:1). அவர் என்னை அநேகக் காரியங்களிலிருந்து விடுவித்தார். அவற்றில் பிரதானமானது என் சுயத்திலிருந்து விடுதலையாக்கப் பட்டிருக்கிறேன்! இந்த விடுதலையில் நான் ஒவ்வொரு நாளும் வளர்ந்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால், என்னுடைய வழியையே நான் எப்போதும் பெற்றுக் கொள்வதில் உண்மையான சந்தோஷம் இல்லை என்று உணர்ந்து கொண்டதற்கு நான் நன்றியுள்ளவளாயிருக்கிறேன்.

என்னைப்போல அநேகமான, உங்களுக்கும் சில தவறான முன்மாதிரிகளால், நீங்கள் உங்கள் ஆரம்ப வருடங்களில் கற்றுக்கொண்ட சில காரியங்களை விட்டுவிட வேண்டியிருக்கலாம். உண்மையாய் சொல்லுங்கள் : “நீங்கள் விரும்புவதைப் பெற்றுக்கொள்ளாதபோது எவ்வாறு நடந்துகொள்கிறீர்கள்?” கோபப்படுவீர்களா? முறுமுறுத்து குறை கூறுகிறீர்களா? தேவன் உங்களைப் பொறுப்பேற்றுக் கொள்ளும்படி தேவனை நம்புகிறீர்களா? அல்லது நீங்கள் உங்களை பராமரிக்காவிட்டால் வேறு யாருமே உங்கள் மீது கரிசனையாய் இருக்க மாட்டார்கள் என்று பயப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறீர்களா? நீங்கள் நினைப்பது சுயநலத்திற்குள்ளாக உங்களை நடத்திவிடும், அது சந்தோஷமற்ற வாழ்க்கைக்கு வழிவகுக்கும். நீங்கள் சுயநலத்தை முற்றிலுமாய் விட்டுவிட்டு, மற்றவர்களை உண்மையாய் நேசித்து மதித்து, பராமரிக்க உங்களை ஒப்புக்கொடுங்கள் என்று வேண்டிக் கொள்கிறேன்.

சுயநலமென்பது தேர்ந்தெடுக்கக் கூடிய ஒன்றே

நம்மில் அநேகர் நம்மைக் குறித்துப் பேசிக்கொண்டும், நமக்கான திட்டங்களை வகுத்துக் கொண்டுமே நம் நேரத்தில் அதிகப் பகுதியை செலவிடுகிறோம். நாம் நம்மை சமநிலையில் நேசிக்க வேண்டுமென்று நான் ஆழமாக கற்பித்தாலும், நம்மையே மையமாக வைத்துக்கொண்டு நம்மைக் குறித்தே சிந்தித்துக் கொண்டு, நாம் விரும்புவதை எவ்வாறு பெற்றுக்கொள்ள கூடும் என்று கவலைப்பட்டுக் கொண்டு, நம்மையே

அதிகமாக நேசித்துக் கொண்டிருக்கக் கூடாது. இவ்வலகில் தேவனுடைய திட்டத்தில் நாமும் முக்கிய பங்கு வகிப்பதால், நம்மை எவ்விதத்தில் நாம் பராமரித்தாக வேண்டும். நாம் அனுபவிக்கத்தான் அவர் நமக்காக தமது ஜீவனைக் கொடுத்தார் (யோவான் 10:10 வாசிக்கவும்). எனவே நம்மை நாம் பராமரிக்க வேண்டும். ஆனால் நமக்காக அல்லாமல் மற்றவர்களுக்காக நாம் வாழ்வது உண்மையான சந்தோஷத்தை அடையும் வழி என்பதை நாம் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

இயேசு சொல்கிறார், நாம் அவருடைய சீஷர்களாய் இருக்க விரும்பினால், நம்மை நாம் மறந்துவிட்டு அவரை பின்பற்ற வேண்டுமென்று (மாற்கு 8:34 வாசிக்கவும்). இது நம்மை பயமுறுத்துகிறது என்பதை ஒத்துக்கொள்கிறேன். ஆனால் நான் அதிகமாய் வாழ்ந்து, இதனை முயற்சித்துப் பார்த்துவிட்டு, இது சரியே என்று கண்டறிந்துள்ளேன். மேலும் இயேசு கூறுகிறார், இந்த கீழான வாழ்வை விட்டுவிட்டு (சுயநலமான வாழ்வை) மேலான வாழ்வைப் (சுயநலமற்ற வாழ்வை) பெற்றுக்கொள்ளலாம் (மாற்கு 8:35). நாம் வாழ்வதற்கு அவர் தேர்ந்தெடுத்தலைத் தருகிறார். எது சரியானது என்று அவர் சொல்கிறார். பின்பு நாம் அதைக் குறித்து தீர்மானிக்க விட்டுவிடுகிறார். நீங்களோ, நானோ சுயநலமாக இருக்கலாம். ஆனால் நற்செய்தியென்னவெனில் அதற்கு அவசியமில்லை. நம் சுயத்தை நாம் மேற்கொண்டு, மற்றவர்களின் வாழ்வை மேம்படுத்தக் கூடிய தேவ வல்லமை நமக்கு இருக்கிறது.

பயணம்

சுயநலத்தை நாம் கற்றுக்கொள்ளவில்லை; அதனோடே நாம் பிறந்திருக்கிறோம். அதை வளர்த்துக் கொள்கிறோம். வேதம் அதை “பாவ சுபாவம்” என்று கூறுகிறது. ஆதாமும், ஏவாளும் தேவன் செய்யாதே என்று சொன்னதை செய்து தேவனுக்கு விரோதமாய் பாவம் செய்தனர். அதை பிறக்கவிருக்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் கொடுத்துவிட்டனர். தேவன் அவருடைய குமாரனாகிய இயேசுவை அந்த பாவத்திலிருந்து விடுவிக்க அனுப்பினார். ஆதாம் செய்தவற்றை மாற்றியமைப்பதற்காக அவர் வந்தார். இயேசுவை நம் இரட்சகராக நாம் ஏற்றுக்கொள்ளும்போது, அவர் நம் ஆவியில் வாசம் செய்ய வருகிறார். அந்த புதுபிக்கப்பட்ட ஆவியானது நம் தீர்மானங்களை ஆண்டுகொள்ள அனுமதித்தால், நம் மாம்சத்திலுள்ள அந்த பாவ சுபாவத்தை நாம் மேற்கொள்ள முடியும். அது முற்றிலுமாய் போய்விடாது. ஆனால் நமக்குள்ளே வாசம் பண்ணும் அந்த மிகப்பெரியவர்

ஒவ்வொரு நாளும் அதை மேற்கொள்ள நமக்கு உதவுகிறார் (கலா 5:16 வாசிக்குவும்). நாம் பாவமே செய்யமாட்டோம் என்பது அர்த்தமாகாது, ஆனால் நாம் ஒவ்வொரு நாளும் நம் வாழ்க்கை முழுவதும் முன்னேறி மேம்படலாம்.

சுயநலத்தை நான் முற்றிலுமாய் மேற்கொண்டேன் என்று நிச்சயமாய் என்னால் சொல்ல இயலாது. வேறு யாராவது மேற்கொண்டிருப்பார்கள் என்றும் நான் நினைக்கவில்லை. அப்படி சொல்வோமென்றால் நாம் பாவமே செய்ததில்லை என்று சொல்வதைப் போன்றதாகும். ஏனென்றால் எல்லா பாவமுமே சுயநலத்தில் தான் ஊன்றப்பட்டுள்ளது. நான் சுயநலத்தை முற்றிலுமாய் மேற்கொள்ளவில்லை. ஆனால் ஒவ்வொருநாளும் இவ்விஷயத்தில் முன்னேறும் நம்பிக்கை எனக்கிருக்கிறது. நான் ஒரு பிரயாணத்திலிருக்கிறேன். ஒருவேளை நான் அடையும் இடத்தை அடைந்திராவிட்டாலும், இயேசு வந்து என்னை தம்முடன் எடுத்துச் செல்ல வரும்போது, இலக்கை நோக்கித் தொடர்கிறவளாய் என்னைக் காண நான் தீர்மானித்திருக்கிறேன் (பிலிப்பியர் 3:12-13 வாசிக்குவும்).

அப்போஸ்தலர் பவுல் இவ்வாறு சொன்னார் : “இனி வாழ்வது நானல்ல. ஆனால் கிறிஸ்து (மேசியா) என்னுள் வாழ்கிறார்” (கலா2:20). அவர் தனக்காகவும், தன் சித்தத்திற்காகவும் இனியும் வாழவில்லையென்றும், தேவனுக்காகவும் அவருடைய சித்தத்திற்காகவும் தான் வாழ்கிறார் என்றும் கூறுகிறார். நான் ஒருமுறை விளக்கவுரையை படித்துக் கொண்டிருந்தபோது அப்போஸ்தலர் பவுல், அவர் இரட்சிக்கப்பட்டு ஏறத்தாழ இருபது ஆண்டுகளுக்குப் பின் இதனை கூறுகிறார் என்று கண்டறிந்து மிகவும் உற்சாகப்படுத்தப்பட்டேன். சுயநலமின்றி வாழ கற்றுக்கொள்வது, அவருக்கு ஒரு பிரயாணமாயிருந்தது. நம் ஒவ்வொருவருக்கும் இருப்பதைப் போன்று பவுல் இதையும் சொல்கிறார், “நான் தினமும் மரிக்கிறேன்” (நான் ஒவ்வொரு நாளும் மரணத்தை சந்திக்கிறேன். என் சுயத்திற்கு மரிக்கிறேன்) (1 கொரி 15:31). வேறு விதமாய் சொல்ல வேண்டுமென்றால், “மற்றவர்களுக்கு முதலிடம் கொடுப்பது அன்றாட போராட்டமாகும். அதற்கு தினமும் தீர்மானம் எடுக்க வேண்டும்.” நாம் ஒவ்வொருவரும் நாம் எப்படி வாழ வேண்டும், எதற்காக வாழ வேண்டும் என்று தீர்மானிக்க வேண்டும். அதை இப்போது தீர்மானிப்பதைவிட வேறு நல்ல நேரம் இல்லை. எனக்கும் உங்களுக்கும், வாழ்வதற்கும், கொடுப்பதற்கும் ஒரு வாழ்க்கைதான் உள்ளது. எனவே கேள்வி என்னவென்றால் : “அப்படியெனில் நாம் எவ்வாறு வாழப்போகின்றோம்?” நாம் ஒவ்வொருவரும் மற்றவர் நல்வாழ்வை முதன்மையாக வைப்பதில் நம் பங்கை செய்வோமென்றால் உலகத்தை

மாற்றக்கூடிய வல்லமையை பெற்றிருக்கும், இப்புரட்சியில் ஒரு பங்கு வகிக்க இயலும் என்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன்.

மனிதன் ஒரு தீவன்று

கவிஞர் ஜான் டான் அவர்களின் பிரசித்திப் பெற்ற வரி, “மனிதன் ஒரு தீவன்று.” என்பதைக் கேட்டிருப்பீர்களென்று நினைக்கிறேன். மனிதனுக்கு மற்றவர்கள் தேவை. மற்றவர்களிடம் தாக்கத்தை உண்டாக்குகின்றான் என்ற உண்மையைத் தான் எளிய முறையில் இவ்வார்த்தைகள் கூறுகின்றன. என் தகப்பனாரின் வாழ்க்கை என்னில் எதிர்மறையாகவும், தேவின் வாழ்க்கை என்னில் நேர்மறையாகவும் தாக்கத்தை உண்டாக்கியதைப் போன்று நம் வாழ்க்கையும் மற்றவர்களை பாதிக்க முடியும், பாதிக்கிறது. இயேசு ஒருவரையொருவர் நேசிக்க வேண்டும் என்று சொன்னார், ஏனென்றால் உலகம், அவர் இருக்கிறார் என்று அறிந்துகொள்ள அதுதான் ஒரே வழி (யோவான் 13:34-35 வாசிக்கவும்). தேவன் அன்பாயிருக்கிறார். நம்முடைய வார்த்தைகளிலும், செயல்களிலும் அன்பைக் காட்டும்போது, தேவன் எப்படிப்பட்டவர் என்பதை மக்களுக்குக் காட்டுகின்றோம். பவுல் கூறுகிறார், நாம் தேவனின் ஸ்தானாபதிகளென்று அவரின் தனிப்பட்ட பிரதிநிதிகள், உலகத்திற்கு அவர் வேண்டுகலை நம்மூலமாகத் தெரியப்படுத்துகிறார் (2 கொரி 5:20). ஒவ்வொரு முறையும் அந்த வசனத்தை நான் நினைத்துப் பார்க்கையில் நான் சொல்லுவேன், “ஆஹா என்ன ஒரு சிலாக்கியம், என்ன ஒரு பொறுப்பு” என்று.

வாழ்க்கையில் நான் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருந்த பாடங்களிலொன்று பொறுப்பில்லாமல் சிலாக்கியத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள இயலாதென்பது. இது நம் சமுதாயத்திலிருக்கும் பிரச்சனைகளிலொன்று. தங்களுக்குத் தகுதியில்லாதவற்றை மக்கள் விரும்புகின்றனர்! சுயநலம் சொல்கிறது, “எனக்கு கொடு, எனக்கு வேண்டும், இப்போதே வேண்டுமென்று.” ஞானம் சொல்கிறது, “என்னிடம் எதையும் கொடுக்காதீர்கள், அதை சமாளிக்குமளவிற்கு நான் பக்குவப்படவில்லை என்று.” இந்த உலகம் நன்றியறிதலில் குறைவுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. அது பெரும்பாலும் ஏனென்றால், நாம் காத்திருக்கவோ அல்லது தியாகம் செய்யவோ விரும்புவதில்லை. நான் கடினமாய் உழைத்து, அதிகமாகக் காத்திருந்து பெற்றுக்கொண்ட காரியங்களுக்காக, நான் மிகவும் நன்றியோடிருக்கிறேன். சுலபமாய் பெற்றுக்கொண்ட காரியங்கள் அதிக விலைமதிப்பைப் பெறாது.

அநேக வழிகளில், ஒரு சுயநலமான பின் சந்ததியையே நாம் வளர்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஏனென்றால், அவர்கள் விரும்புகிற அனைத்தையும் உடனே கொடுத்துவிடுகிறோம். அவர்கள் ஓட்டக் கற்றுக்கொள்வதற்கு ஒரு வருடத்திற்கு முன்பதாகவே மிதிவண்டி வாங்கி கொடுத்துவிடுகிறோம் அல்லது பதினாறு வயதாகும்போதே கார் வாங்கிக் கொடுத்துவிடுகிறோம். அவர்களின் கல்லூரிக் கட்டணங்களைச் செலுத்திவிடுகிறோம். திருமணமானவுடன் வீட்டை வாங்கி கொடுத்துவிடுகிறோம். வீட்டுக்குத் தேவையான விலை மதிப்புள்ள பொருட்களையும் வாங்கிக் கொடுத்துவிடுகிறோம். பின்னர் நம் பிள்ளைகள் பொருளாதார பிரச்சனையில் சிக்கிக்கொள்ளும்போது, முடிந்தால் அதிலிருந்தும் அவர்களை மீட்டுவிடுகிறோம். அவர்களுக்குத் தேவைப்படும் போதெல்லாம் நாம் அவர்களுக்கென்று இருக்கிறோம். இவற்றையெல்லாம் அன்பு என்று சொல்லிச் செய்கிறோம். ஆனால் உண்மையிலேயே நம் பிள்ளைகளை நேசிக்கிறோமா? அல்லது செல்லவங்கொடுத்து போற்றிக் கொண்டிருக்கிறோமா? சில சமயம் பெற்றோர்கள், தங்கள் குழந்தைகள் சிறுவர்களாயிருந்தபோது, அவர்களுடன் செலவிட முடியாத தருணங்களை “ஈடுகட்டுவதற்காக” இவ்வாறு செய்கின்றனர். பிள்ளைகளுக்கு அதிகமான பொருட்களை வாங்கிக் கொடுப்பதின் மூலமாக தங்கள் குற்ற உணர்வைப் போக்கிக் கொள்கின்றனர். வேலையினால் பெற்றோரின் வாழ்க்கை நிரம்பியிருக்கும்போது, இவ்விதமாய் பணத்தை அவர்களுக்கென்று தூக்கியெறிவது சுலபமானதாகிவிடுகிறது.

நம் பிள்ளைகளுக்கு ஆசீர்வாதமாயிருக்கும்படி நாம் விரும்புகின்றோம். ஆனால் அவர்களுக்கு எவ்வளவு செய்கிறோம் என்பதில் ஒரு ஒழுங்குமுறை இருக்க வேண்டும். சாலமோன் இராஜா தன்னுடைய நீதிமொழிகளில் “விவேகமாய்” இருக்க வேண்டுமென்று அறிவுறுத்துகிறார் (நீதி 1:3). சில சமயங்களில் “இல்லை” என்று சொல்வதே நம் குழந்தைகளுக்கு நாம் கொடுக்கக்கூடிய சிறந்த வெகுமதியாய் இருக்கும். ஏனென்றால் அவர்கள் வாழ்க்கையின் விலையுயர்ந்த பாடங்களாகிய சிலாக்கியம், பொறுப்பு ஆகியவற்றை கற்றுக்கொள்ள ஏதுவாயிருக்கும்.

பெருந்தன்மையின் மாதிரி

உங்கள் பிள்ளைகளின் முன்பு மட்டுமன்றி, நீங்கள் தொடர்பிலிருக்கும் ஒவ்வொருவர் முன்பதாகவும், பெருந்தன்மையின் மாதிரியாக இருங்கள். நீங்கள் பெற்றுக் கொள்பவர்களாய் அல்லாமல்

கொடுப்பவர்களாயிருக்கும்போது, தங்களுக்குத் தெரிந்த மற்றவர்களைவிடவும் நீங்கள் வேறுபட்டவர்கள் என்பதை உணர்ந்துகொள்ள அதிக காலம் எடுக்காது. பின்பு உங்களுக்கிருக்கும் சந்தோஷத்தை அவர்கள் பார்க்கும்போது, அவர்கள் சுயநலமாயிருப்பதைவிட. கொடுப்பது மக்களை சந்தோஷமாக வைக்கிறதென்ற உண்மையை உணர்ந்து கொள்வார்கள். மக்கள் நம்மை கவனித்துக் கொண்டேயிருக்கின்றனர். அவர்கள் நம்மை கவனித்து, நம்மைப் பற்றி நினைவுகூறுவது என்னவாயிருக்கும் என்று வியக்கிறேன்.

“உங்கள் சாந்தகுணம், பொறுமை, சுயநலமற்ற தன்மை மற்றெல்லோருக்கும் தெரிந்திருப்பதாக” என்று பவுல் கூறுகிறார் (பிலிப்பியர் 4:5). மனுஷர் நம் நற்கிரியைகளைக் கண்டு, பரலோகத்திலிருக்கிற பிதாவை மகிமைப்படுத்தும்படி அவைகள் மனுஷர் பார்க்கும்படி இருக்க வேண்டும் என்று மத்தேயு5:16ல் உற்சாகப்படுத்துகிறார். நாம் பெருமைக்காக காட்டுபவர்களாகவோ, காணப்பட வேண்டுமென்பதற்காகவோ செய்ய வேண்டும் என்ற அர்த்தத்தில் கூறவில்லை. ஆனால் நாம் எவ்வளவாய் நம்மைச் சுற்றியுள்ள மக்களை பாதிக்கின்றோம் என்பதை உணர்ந்துகொள்ள வேண்டுமென்று உற்சாகப்படுத்துகிறார். நான் ஏற்கனவே சொன்னதைப் போன்று எதிர்மறையான நடத்தை நிச்சயமாக மற்றவர்களில் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது. ஆனால் பெருந்தன்மையும் நம்மைச் சுற்றியுள்ளவர்களில் நேர்மறையான தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது. நம்மையும் சந்தோஷமுள்ள மக்களாய் மாற்றுகிறது.

என்னைப் பற்றி என்ன?

இப்பொழுது நீங்கள் நினைத்துக் கொண்டிருக்கலாம், என்னைப் பற்றி என்ன? எனக்காக யார் எதையாவது செய்வார்களா? என்று. தேவன் நாம் வாழ வேண்டும் என்று விரும்பும் வாழ்க்கையை வாழாமல் நம்மை தடுப்பது இதுதான். “நான்” என்பதைச் சுற்றியே திரும்பவருகிறது. என்னைப் பற்றி என்ன? என்னைப் பற்றி என்ன? என்னைப் பற்றி என்ன?” நம் விருப்பம் எல்லாம் திருப்தி அடைவதைப் பார்ப்பதில் மிகவும் பழகிவிட்டோம். எனவே ஒருநாள் நம்மைப் பற்றி நினைக்காமலிருப்பது நம்மை பயமுறுத்துகிறதாயிருக்கிறது. ஆனால் இதை முயற்சிக்க நாம் துணிவு கொள்வோம் என்றால், நாம் பெற்றுக்கொள்ளும் சந்தோஷம், விடுதலையைக் கண்டு வியந்துவிடுவோம்.

என் வாழ்க்கையில் அநேக சமயங்களில், ஒவ்வொரு நாள் காலை எழுந்தவுடன், படுக்கையிலேயே எனக்காக திட்டங்களைத் தீட்டுவேன். நான்

என்ன விரும்புகிறேன், எனக்கு எது சிறந்ததாயிருக்கும், என் திட்டங்களோடு ஒத்துழைக்க என் குடும்பத்தினரையும், நண்பர்களையும் எவ்விதத்தில் நம்பச்செய்வது என்று. ஒவ்வொரு முறையும் காரியங்கள் நான் விரும்பிய விதத்தில் செயல்படாதபோது, மிகவும் சோர்ந்து போவேன். பொறுமையை இழந்து, விரக்தியடைந்து கோபப்படுவேன். நான் விரும்பியதைப் பெற்றுக்கொள்ளாததால், நான் சந்தோஷமாய் இல்லை என்று நினைத்துக்கொண்டேன். ஆனால் நான் ஏன் சந்தோஷமின்றி இருந்தேனென்றால், மற்றவர்களைப் பற்றி நான் கவலையுற்று, நான் விரும்பியதைப் பெற்றுக் கொள்வதிலேயே நோக்கமாயிருந்தேன். சந்தோஷத்தின் இரகசியம் வாழ்க்கையை வைத்துக்கொள்வதில் இல்லை. மாறாக அதைக் கொடுப்பதில்தான் இருக்கிறது என்ற இரகசியத்தை நான் கண்டுகொண்டதால், என் காலே பொழுதெல்லாம் முற்றிலும் மாறுபட்டுள்ளது. இந்த அத்தியாயத்தை எழுதும் முன்பதாக, இந்த காலே வேளையில் நான் ஜெபித்தேன். பின்பு இன்று என்னை சந்திக்க வரும் மக்களைக் குறித்து சிறிது நேரம் சிந்தித்துப் பார்த்தேன்.

பின்பு நான் ரோமர் 12:1ஐ வாசித்து ஜெபித்தேன், அதில் நம் சீரங்களை பரிசுத்தமும் தேவனுக்குப் பிரியமுள்ள ஜீவ பலியாக அவர் உபயோகப்படுத்த ஒப்புக்கொடுக்க வேண்டுமென்று எழுதியிருக்கிறது. இன்று நான் சந்திக்கும் மக்களை அல்லது உடன் வேலை செய்வோரைக் குறித்து நினைத்தபோது, அவர்களுக்கு என்னால் என்ன செய்ய முடியுமோ இதை செய்யும்படி தேவன் எனக்கு காட்ட வேண்டுமென்று ஜெபித்தேன். அவர்களை ஊக்கப்படுத்தவும், உற்சாகப்படுத்தவும் என்னை ஆயத்தப்படுத்திக் கொண்டேன். நாம் சந்திக்கும் ஒவ்வொரு மனிதரிடமும் ஒரு நல்ல காரியத்தை நிச்சயமாய் கண்டுபிடித்து அதை அவர்களிடம் கூறலாம். இதை நாம் செய்ய முயற்சிப்பதின் மூலமாக, நம் மனதை, நம்மைப் பற்றி எண்ணுவதிலிருந்து விடுவிக்கலாம். அந்த நாள் முழுவதும் ஆண்டவர் என்னை வழிநடத்துவார் என்று நம்புகிறேன்.

“தேவனே, என் கண்களை, காதுகளை, வாயை, கைகளை, கால்களை, இருதயத்தை, பொருளாதாரத்தை, வரங்களை, தாலந்துகளை, என்னால் செய்ய முடிபவைகளை, நேரத்தை, பெலத்தை உம்மிடம் கொடுக்கிறேன். இன்று நான் எங்கெல்லாம் செல்கிறேனோ, அங்கெல்லாம் என்னை ஒரு ஆசீர்வாதமாக உபயோகப்படுத்தும்.”

மற்றவர்களை நேசித்து, அவர்களுக்கு உதவி செய்ய தேவன் உங்களை பயன்படுத்த வேண்டுமென்று, அவரிடம் உங்களை அர்ப்பணிக்க விரும்புவீர்களென்றால் நீங்கள் இவ்வண்ணமாக ஜெபிக்க உங்களுக்கு ஆலோசனை கூறுகிறேன்; “தேவனே, என் கண்களை, காதுகளை, வாயை, கைகளை, கால்களை, இருதயத்தை, பொருளாதாரத்தை, வரங்களை, தாலந்துகளை, என்னால் செய்ய முடிபவைகளை, நேரத்தை, பெலத்தை உம்மிடம் கொடுக்கிறேன். இன்று நான் எங்கெல்லாம் செல்கிறேனோ, அங்கெல்லாம் என்னை ஒரு ஆசீர்வாதமாக உபயோகப்படுத்தும்.”

இதை நீங்கள் உண்மையாய் முயற்சி செய்து பார்க்கும்வரையில், இவ்விதமாய் வாழ்வதில் உள்ள, சந்தோஷத்தை நீங்கள் என்றுமே அறிந்துகொள்ள மாட்டீர்கள். இதை நான் “பரிசுத்த பழக்கம்”, என்று அழைக்கின்றேன். மற்ற எல்லாப் பழக்கங்களைப்போல, இதையும் நாம் பயிற்சிக்க வேண்டும். சில நாட்களில், நான் என்னைப் பற்றிய சிந்தையால் பிடிக்கப்பட்டு, இந்த புது பழக்கத்தை பயிற்சிக்க மறந்துவிடுவேன். ஆனால் என் சந்தோஷத்தையும், வாழ்க்கையில் இருக்கும் உற்சாகத்தையும் நான் இழக்கும்போது, நான் சரியான பாதையிலிருந்து விலகிவிட்டேன் என்று அறிவுறுத்தப்படுகிறேன்.

பல வருடங்களாக இவ்விதமாக வாழ நான் முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கிறேன். இவ்விதமாய் வாழ்வது மிகுந்த போராட்டமாகவே உள்ளது. “சுய வாழ்வு நம் ஒவ்வொரு அணுக்களிலும் பதிந்துள்ளது.” அதனால் சுலபமாக அழிவதில்லை. நான் அன்பைக் குறித்து பல புத்தகங்களை வாசித்திருக்கிறேன். வேதாகமத்தில் அன்பைக் குறித்து கூறப்பட்டவைகளை மீண்டும், மீண்டும் படித்திருக்கிறேன். அதைக் குறித்து ஜெபித்தும் இருக்கிறேன். நண்பர்களிடம் அதைக் குறித்து உரையாடியிருக்கிறேன். பிரசங்கம் செய்திருக்கிறேன். என் நினைவுகளில் அதற்கு முதலிடம் கொடுக்க என்னால் முடிந்த அனைத்தையும் செய்திருக்கிறேன். சில சமயங்களில், நான் மீண்டும் சுயநலமாக இருந்திருக்கிறேன் என்று உணரும்போது நான் சோர்ந்து போகிறதில்லை. ஏனென்றால் என்னைக் குறித்து சோர்ந்து போவது, நான் என் சுயத்திலேயே மூழ்கிப்போக ஏதுவாகிவிடும். நான் தோற்றுப் போகும்போது, தேவன் என்னை மன்னிக்கும்படி கேட்கிறேன். பின்பு புதிதாய் தொடங்குகிறேன். இதுதான் சிறந்தது என்று நம்புகிறேன். நாம் செய்யும் குற்றங்களின் நிமித்தம் நம்மைக் குறித்து தவறாக உணர்ந்து நேரத்தை செலவளிப்பது நேரத்தை விரயம் ஆக்குவதாகும். தேவன் மட்டுமே நம்மை மன்னிக்க முடியும். நாம் அவரிடம் கேட்டால்போதும். அவர் நம்மை மன்னிக்க மிகவும் ஆவலாய் இருக்கிறார்.

இந்த உலகத்தின் பிரச்சனைகளுக்கெல்லாம் சுயநலமே வேர் என்பதை உறுதியாக நம்புகிறேன். ஆனால் இவ்வுலகத்தில் நாம் வாழ்ந்தாலும், இந்த உலகத்தில் உள்ளவர்களைப்போல இல்லாமல் இருக்க முடியும். என்னோடு நீங்கள் இந்த அன்பின் புரட்சியை தொடங்க இணைந்து கொள்வீர்களென்றால், நீங்கள் இதுவரை வாழ்ந்து கொண்டிருந்த வாழ்க்கையில் இருந்து மாறுபட்டு, ஒரு அடிப்படையான, வலிமையான முழு மாற்றத்தோடு, உங்களை மற்றவர்கள் நேசிக்க வேண்டுமென்று விரும்பாமல், நீங்கள் மற்றவர்களை நேசிக்கத் தொடங்குவீர்களென்றால், நீங்கள் பிரச்சனைகளில்லாமல் தீர்வுக்கு பங்காகி விடுவீர்கள். நீங்கள் தொடங்குவதற்கு ஆயத்தமா?

அத்காரம்

3

எந்த நன்மையும் தற்செயலாய் நடைபெறுவதில்லை

என் வார்த்தையைத் தீவிரமாய் நிறைவேற்றுவேன் என்றார்.
(எரேமியா 1:12)

உலகத்தையே மாற்றியமைத்த புரட்சிகள் எதுவும் தற்செயலாய் நடைபெற்றதில்லை. சில புரட்சிகளில், தேவையான மாற்றங்களைக் குறித்து உரையாடிக் கொண்டிருந்த சில மக்களால் தொடங்கியது. இத்தகைய சரித்திரம் படைத்த புரட்சிகள் திட்டமிட்டோ, திட்டமிடாமலோ எவ்வாறாக பிறந்திருந்தாலும் அவை தற்செயலாய் நடைபெறவில்லை. அவை வெளியரங்கமாய், நோக்கத்தோடும், உணர்வுபூர்வமாகவும், சூழ்ச்சியோடும் தான் நடைபெற்றது. அந்தி பிரவேசித்திருந்தபோது, யாரோ ஒருவர் வெறுமையாய், சோம்பலாயிருந்து காரியங்கள் நடைபெறுவதைப் பார்க்க மறுத்ததினாலேயே புரட்சிகள் நடைபெற்றது. ஏனென்றால் யாரோ ஒருவர் கிரியை செய்யத் தீர்மானித்தார்.

இப்பொழுதே கிரியைச் செய்

நாம் கிரியை செய்கிறவர்களாயிருக்க வேண்டுமென்று வேதாகமம் முழுவதிலும் அறிவுறுத்தப்படுகின்றோம். சோம்பலாயிருப்பதைவிட

சுறுசுறுப்பாய் கிரியை செய்கிறவர்களாய் இருப்பதற்கு நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியவை மிகவும் எளிது. ஆனால் கோடிக்கணக்கான மக்கள் அதைப் புறக்கணித்தனர். அநேகமாக காரியங்கள் தானாகவே சரியாகிவிடும் என்று நினைத்துக் கொள்கிறார்கள். அவை தானாக சரியாகாது. எந்த நன்மையும் எதிர்பாராதவிதமாய் நடக்காது. இதை நான் எப்போது கற்றுக்கொண்டேனோ, அப்போது என் வாழ்க்கை மாறிவிட்டது.

ஏதோ ஒரு காரியத்திற்காய் ஆசைப்படுவது, நாம் விரும்பும் முடிவைத் தராது. ஆனால் அதை அடைவதற்கு நாம் செய்ய வேண்டியவற்றை செய்தாக வேண்டும். தன் வாழ்க்கை முழுவதும் வெற்றிக்காக ஆசைப்பட்டு அதை அடைந்த ஒரு வெற்றிகரமான மனிதனை நீங்கள் காண முடியாது. அதைப்போல் ஒன்றுமே செய்யாமல் வெற்றிபெற்ற மனிதனையும் நாம் காண முடியாது. இதே கோட்பாடு தான் அன்பின் புரட்சியில் பங்காயிருப்பதற்கும் பொருந்தும். இயேசு கற்பித்ததுபோல நாம் மக்களை நேசிக்க விரும்பினால், வேண்டுமென்றே அப்படி செய்ய வேண்டும். அது தற்செயலாய் நடைபெறாது.

நாம் எப்போதும் கனிவாய், அன்பாய் இருக்க நாட வேண்டுமென்று தேவன் கூறுகிறது (1 தெசலோனிக்ஸேயர் 5:15 வாசிக்கவும்). நாடுவதென்பது ஒரு வலிமையான வார்த்தையாகும். நாடுவதென்பது “ஆவலோடு தொடர்ந்து செல்வதாகும்.” நாம் தருணங்களை நாடுவோமென்றால் நாம் நிச்சயமாக கண்டுகொள்வோம். அது நம்மை சோம்பலாகவும், கனியற்றவர்களாயும் இருக்கவிடாது. நாம் விழிப்போடு, சுறுசுறுப்பாயிருக்கிறோமா அல்லது சோம்பேறியாய் செயலாற்றாமல் இருக்கிறோமா? என்று நம்மை நாமே கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும். தேவன் விழிப்போடும், சுறுசுறுப்பாகவும் இருக்கிறார். அவர் அவ்வாறு இருப்பதால் நான் களி கூறுகின்றேன். இல்லையென்றால் நம் வாழ்வில் காரியங்களெல்லாம் சீக்கிரத்திலேயே மோசமாகிவிடும். நாம் பார்த்து அனுபவிக்கும் இந்த உலகத்தை மட்டும் தேவன் சிருஷ்டிக்கவில்லை, அதை சுறுசுறுப்பாக பராமரித்துக் கொண்டுமிருக்கிறார். ஏனென்றால் நல்ல காரியங்கள் தானாய் நடைபெறுவதில்லை. அவை சரியான செயலின் விளைவே என்பதை அவர் அறிந்திருக்கிறார் (எபிரேயர் 1:3).

தேவனால் தூண்டப்பட்ட, சமநிலையான செயல், நாம் சோம்பலாய், கனியற்றவர்களாய் இராமலிருக்க உதவுகிறது. இது நமக்கு பாதுகாப்பாயிருக்கிறது. நல்லக் காரியங்களைச் செய்ய நாம் விழிப்பாயிருப்பது, தவறான காரியங்கள் செய்யாமலிருப்பதிலிருந்து நம்மைத் தடுக்கிறது. நாம் தவறானவற்றைச் செய்ய கடினமாய் முயற்சிக்க வேண்டியதில்லை. நாம்

நன்மையானவற்றை செய்ய முற்படாவிட்டால், நம் ஜென்ம சுபாவமே அந்த தவறான திசையில் சென்றுவிடும்.

உதாரணமாக, நாம் நோயை அல்லது வியாதியை தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற அவசியம் இல்லை; நாம் செய்ய வேண்டியதெல்லாம் அது இருக்கும் இடத்தில் நாம் இருந்தால், தானாகவே நம்மை பிடித்துக்கொள்ளும். ஆனால் ஆரோக்கியத்தை நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஆரோக்கியமாயிருக்க உடற்பயிற்சி, தூக்கம், ஊட்டச்சத்துள்ள உணவு ஆகியவற்றைக் குறித்து நான் தொடர்ந்து நல்ல தேர்வுகளைச் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. கவலைப்படுவதால் நான் மற்ற சரீர்ப் பிரச்சனைகளுக்குள்ளாகிவிடுவதால், கவலைப்படாமலிருக்க தெரிந்து கொள்கிறேன். ஆரோக்கியமாயிருக்க, என் ஆரோக்கியத்தில் நான் முதலீடு செய்ய வேண்டியுள்ளது. ஆனால், என்னைப் பராமரிக்க நான் ஒன்றுமே செய்யாமலிருந்தால் நான் சுலபமாக நோய்வாய்ப்பட்டு விடுவேன்.

மாம்சம் சோம்பலுள்ளது

மாம்சம் சோம்பலும், இச்சையும், பல பாவக் காரியங்கள் மேல் வாஞ்சை உள்ளதுமாயிருக்கிறது என்று அப்போஸ்தலர் பவுல் கூறுகிறார் (ரோமர் 13:14 வாசிக்கவும்). நாம் மாம்சத்தைக் காட்டிலும் மேலானவர்கள். தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம். நமக்கு ஆவியுமிருக்கிறது. ஒரு கிறிஸ்தவனின் அந்த ஆவிக்குரிய பகுதியில்தான் தேவனின் சுபாவம் வாசம் செய்கிறது. தேவன் நல்லவராயிருக்கிறார். அவர் நமக்குள் வாசம் செய்வதால், நமக்குள்ளும் நற்குணம் வாசமாயிருக்கிறது. நம் ஆவியைக் கொண்டு நம்மை ஒழுங்குப்படுத்தி, மாம்சத்தை ஆண்டுகொள்ள இயலும். ஆனால் இதற்கு முயற்சி தேவைப்படுகிறது. பரிசுத்த ஆவியானவரோடு இணைந்து ஒத்துழைப்பது அவசியமாயிருக்கிறது. அவர் நம்மை பெலப்படுத்தி நல்ல காரியங்களைச் செய்ய உதவுகிறார். பவுல் சொல்கிறார் நாம் நம் மாம்சத்திற்கு இடங்கொடுக்க கூடாதென்று. நாம் ஒன்றுமே செய்யாமலிருந்தால் மாம்சத்திற்கு இடங்கொடுக்கிறோம் என்று நான் நம்புகிறேன்.

செயலாற்றாமல் வெறுமனே இருப்பது நம்மை அடிமைப்படுத்தக் கூடியது. வீட்டில் வெறுமனே படுத்துக் கொண்டிருந்த அனுபவம் உங்களுக்கு இருந்திருக்கும் என்று நான் நம்புகிறேன். நீங்கள் அதிக நேரம் படுத்துக் கொண்டிருந்தால், எழும்புவதற்கு அதிக சிரமமாய் உணருவீர்கள். நீங்கள் எழும்பும்போது, எல்லாமே விரைத்துபோய், களைத்திருக்கும். ஆனால் எழுந்து நடமாட முயற்சிக்கும்போது, பெலன் திரும்ப வந்துவிடும்.

இன்று நான் புத்துணர்வில் எழுந்தேன். வாரயிறுதி முழுவதும் ஒரு கருத்தரங்கில் கடினமாய் உழைத்தேன். ஆதலால் இன்னும் சிறிது களைப்பாய் உணருகிறேன். இதனோடு தனிப்பட்ட முறையில் நான் நம்பிக்கொண்டிருந்த ஒரு காரியத்தால் ஏமாற்றமடைந்தேன். நான் இருக்கையில் அமர்ந்து, எனக்காக பரிதபித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்றிருந்தது. ஆனால், பல ஆண்டுகளாய் அவ்வாறு இருந்து பலனளிக்காததால், நான் வேறு தேர்வை செய்தேன். செயல்படுவதைக் குறித்த இந்த அதிகாரத்தை எழுத தீர்மானித்தேன். என் மாம்சம் உணர்த்தியதற்கெதிராய் போராட நான் தெரிந்துகொண்ட வழி இது. நான் எவ்வளவு நேரம் எழுவதில் செலவிடுகிறேனோ, அவ்வளவு நன்றாய் உணருகிறேன்.

நம் மாம்சம் நாம் சோம்பலாயிருக்கத் தூண்டும்போது, சோம்பலாயில்லாமல், சுறுசுறுப்பாயிருக்க தீர்மானித்து, தேவனிடம் நமக்கு உதவுப்படி ஜெபிப்பதின் மூலம் அதை மேற்கொள்ள முடியும். பின்பு நம் தீர்மானத்தோடு செயல்படும்போது, நம் உணர்ச்சிகளும் அதனோடு இணைந்து கொள்ளும். இந்த மாதிரியான நாட்களுக்கென்று தேவன் தனது ஒழுக்கத்தின் ஆவியையும், சுயகட்டுப்பாட்டையும் எனக்கு கொடுத்திருக்கிறார். ஆனால் அவர் எனக்கு அளித்திருப்பதை உபயோகிப்பதும், புறக்கணித்து என் மாம்சத்தை பின்பற்றுவதும் என்னைப் பொறுத்ததே.

பவுல் மேலும், மாம்சீக கிறிஸ்தவர்களைப் பற்றியும் எழுதுகிறார். அவர்கள் இயேசு கிறிஸ்துவை தங்கள் இரட்சகராக ஏற்றுக்கொண்டவர்கள். ஆனால் ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சியடைவதற்கு அவர்கள் பரிசுத்த ஆவியானவரோடு இணைந்து உழைப்பதில்லை. 1 கொரி 3:1-3ல் பவுல் அந்த கிறிஸ்தவர்களிடம் உங்களை ஆவிக்குரியவர்களென்று எண்ணி பேசக்கூடாமல் மாம்சத்திற்குரியவர்கள் என்று எண்ணி பேச வேண்டியிருக்கிறது என்று கூறுகிறார். பாலீப் போன்ற மிருதுவான செய்தியையேயன்றி, ஆழமான காரியங்களை அவர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுக்க இயலவில்லை என்றும் கூறுகிறார். அவர்கள் ஆவிக்குரியவர்களல்ல என்று கூறுகிறார். ஏனென்றால், அவர்கள் சாதாரண உணர்வுகள் அவர்களை கட்டுப்படுத்த அனுமதித்தார்கள். சாதாரண சுவாப உணர்வுகள் உங்களை கட்டுப்படுத்த நீங்கள் அனுமதிக்காதீர்கள். இன்று இத்தகைய சாதாரண உணர்வுகள் என்னைக் கட்டுப்படுத்த நான் மிகவும் சோதிக்கப்பட்டேன். உண்மையை சொல்ல வேண்டுமென்றால், நல்ல பலனைக் கொடுக்கும் என்று நினைத்த சிலவற்றை இன்று முழுவதும் நான் செய்து கொண்டிருப்பதின் மூலம் இச்சோதனையை நான் எதிர்க்க

வேண்டும். என் உணர்ச்சிக்குள்ளாக என்னால் இயலாது, ஏனென்றால் ஒரு நாளைக்கூட என்னால் விரையமாக்க இயலாது.

செயலாற்றாமலிருப்பதில் பலனில்லை

ஒன்றுமே செய்யாமல் அமர்ந்திருந்து நேரத்தை விரையமாக்குவது ஒருவராலும் இயலாது. தேவன் செயல்படாமலிருப்பதற்கு பலனளிப்பவரல்ல. செயலாற்றாமலிருக்கும் மக்கள், நன்மை என்று அறிந்திருப்பதைச் செய்ய தங்கள் சுய சித்தத்தை உபயோகிக்க மாட்டார்கள். மாறாக அவர்கள் ஏதாவது செய்ய வேண்டுமென்ற உணர்வுக்கு காத்திருப்பார்கள் ஏதோ மாயமான சக்தி அவர்களை தூண்டிவிட வேண்டுமென்று காத்திருப்பார்கள். ஏதாவது நன்மை தாங்களுக்கு மட்டும் நடக்கும் என்று விரும்பிக்கொண்டும், அது நடைபெறுகிறதா என்று பார்க்கும்படி தங்களை அர்ப்பணித்துக்கொண்டும் இருப்பர். தேவன் இத்தகைய மனப்பான்மையை ஊக்குவிப்பதில்லை. இது ஒரு அபாயகரமானதொன்றாகும்.

ஒன்றும் செய்யாமலிருக்க தீர்மானிப்பதும் தீர்மானமே. அதுதான் நன்மை மிகவும் இளைத்துவிடச் செய்கிறது. பிசாசுக்கு நன்மை கட்டுப்படுத்தும் தருணங்களைக் கொடுத்துவிடுகிறது. வெற்றிடமும் ஓரிடமே, சாத்தான் வந்து அந்த இடம் வெறுமையாயிருப்பதைக் கண்டால், அவன் உடனே அதைப் பிடித்துக் கொள்கிறான் என்று வேதவசனம் நமக்கு கற்றுக்கொடுக்கிறது (மத்தேயு 12:43-44). செயல்படாமலிருத்தல் என்பது என்னவெல்லாம் நடைபெறுகின்றதோ அதனை நாம் ஒப்புக்கொண்டு, அங்கிகரித்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதைக் குறிக்கிறது. நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் காரியங்களை நாம் மாற்ற முயலவில்லையென்றால், நடைபெறுவதெல்லாம் நன்மையானதே என்று நினைத்துக்கொள்கிறோம்.

ஏதாவது செய்

நிர்பந்தமான தேவையிலிருக்கும் மக்களுக்கு ஊழியம் செய்வதற்காக நாங்கள் பல்வேறு மக்களை எங்கள் ஊழியப் பணிகளில் கூட்டிச் சென்றிருக்கிறோம்; ஆனால் அவர்களில் அனைவரும் ஒரேவிதமாக பிரதிபலிப்பதில்லை. ஆப்பிரிக்கா, இந்தியா இன்னும் உலகின் பல்வேறு பகுதியிலுள்ள குக்கிராமங்களுக்கு சென்று அங்குள்ள பயங்கரமான நிலையைப் பார்க்கும்போது, ஒவ்வொருவரும் மனதுருகின்றனர். அநேகர் அழுவார்கள். அநேகர் தலையை அசைத்து அந்த நிலைமை மிகவும்

மோசமென்று நினைப்பார். ஆனால் அவர்களில் அனைவரும் அந்நிலையை மாற்றும்படி எதையாவது செய்யத் தீர்மானிப்பதில்லை. அநேகர் தேவன் ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்று ஜெபிக்கின்றனர். எங்கள் ஊழியம் ஏதோ செய்கிறதென்று மகிழ்கின்றனர். ஆனால் அவர்கள் என்ன செய்யக்கூடும் என்று வலிமையாக தேவனிடம் கேட்க வேண்டும் என்று நினைப்பதில்லை. அவர்களில் அநேகர் வீட்டிற்குச் சென்று, தங்கள் வாழ்க்கையில் மூழ்கிப்போய், தாங்கள் பார்த்தவற்றையெல்லாம் மறந்தேவிடுகின்றனர் என்றே நினைக்கத் துணிகின்றேன். ஆனால் சிலரோ ஒரு வித்தியாசத்தை ஏற்படுத்த தீர்மானத்தோடு இருக்கின்றனர். தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம். நினைவிருக்கட்டும்: அக்கறையற்ற தன்மை சாக்குப் போக்கைத் தடுக்கிறது. ஆனால் அன்போ ஒரு வழியைக் கண்டடைகிறது.

நினைவிருக்கட்டும்: அக்கறையற்ற தன்மை சாக்குப் போக்கைத் தடுக்கிறது. ஆனால் அன்போ ஒரு வழியைக் கண்டடைகிறது.

ஏதாவது ஒரு வகையில் உதவி செய்ய வேண்டும் என்று தீர்மானித்த ஒரு பெண்ணை நான் நினைவு கூறுகின்றேன். அவளிடம் அதிகப் பணமில்லாததாலும், ஊழியத் தளத்திற்குச் சென்று அங்கு வாழ இயலாததாலும், தன்னால் என்ன செய்யக்கூடும் என்பதை அறிய முடியாமல் சில காலம் இருந்தாள். ஆனால் இந்த சூழ்நிலையைக் குறித்து அவள் தொடர்ந்து ஜெபித்தபோது, தேவன் அவளிடமில்லாததைப் பார்க்காமல், அவளிடம் இருப்பதைப் பார்க்கும்படி அவளை உற்சாகப்படுத்தினார். அவள் கேக் மற்றும் பிஸ்கட் போன்றவற்றை செய்வதில் மிகவும் திறமைசாலியாக இருந்தாள் என்று உணர்ந்தாள். எனவே அவள் அந்த வாரத்தில் சில பொருட்களை எடுத்து வைத்து, ஞாயிற்றுக்கிழமை ஆலயம் முடிந்தவுடன் அதை விற்று அந்த பணத்தை ஊழியத்திற்கு அனுப்ப அந்த சபை போதகரிடம் அனுமதி பெற்று அதை செய்யலானாள். எனவே இது அவளுக்கும் மற்ற சபை அங்கத்தினருக்கும் ஒரு வழியாக மாறிவிட்டது. இது அவளை மற்றவர்களுக்கு எதையாவது செய்ய சுறுசுறுப்பாக வைத்துக்கொண்டது. ஊழியத்திலும் ஈடுபடுத்தியது.

இன்னொரு பெண்மணி எதையாவது செய்ய வேண்டும் என்ற நிர்பந்தத்தால் தன் அழகான தலைமுடியை விற்று, அநாதைகளுக்கு உதவினாள். இது ஒருவேளை மிகவும் அதிகமாக தெரியலாம். ஆனால் ஒன்றும் செய்யாமலிருப்பதைவிட இது மிகவும் சிறந்தது என்று என்னால் நிச்சயமாக சொல்ல முடியும். செயலாற்றாமலிருப்பது மிகவும் அபாயகரமானதாகும்.

ஏனெனில், அது பிசாசு நம் வாழ்வில் கிரியைச் செய்ய கதவைத் திறந்துகொடுக்கிறது.

நான் பேட்டி கண்ட இன்னொரு பெண் ஒரு மசாஜ் செய்பவர். மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டிய அவசியத்தைக் குறித்து நான் கலந்துரையாடிய கருத்தரங்கு ஒன்றில் கலந்துகொண்ட பிறகு, அவள் ஒரு விசேஷித்த மசாஜ் செய்யும் நாளை நியமித்து, அன்று பெற்றுக்கொண்ட வருமானத்தை ஏழைகளுக்கு கொடுத்து உதவ முன்வந்தாள். அவள் ஓராயிரம் டாலரை அன்று ஊழியத்திற்காக சேகரித்தாள். மேலும் தான் கொடுத்த அந்த நாளில், அவள் வாழ்க்கையையும், அன்று வந்த அனைவருடைய வாழ்க்கையையும் மாற்றக் கூடியதாய் அமைந்தது என்றும் சாட்சிக் கூறினாள். அன்று ஒவ்வொருவரும், ஏழைகளுக்கும், தேவையுள்ளவர்களுக்கும் உதவி செய்ய எவ்வளவு உற்சாகமாயிருந்தனர் என்றும் கூறினாள்.

நாம் அனைவரும் நேசிக்கப்பட வேண்டும். ஆனால் நம் தனிப்பட்ட சந்தோஷம் மற்றவர்களை நேசிப்பதில் ஆழமான தொடர்புடையது. நாம் கொடுக்கும்போது, நம் இருதயத்தில் ஏதோ அழகானதொன்று நடைபெறுகிறது.

செயலற்றிருப்பது எதிரியை வரவேற்கிறது

படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டு, சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்துகொண்டு தேவனே, எல்லாவற்றையும் பார்த்துக்கொள்ளும் என்று கேட்பது மிகவும் சுலபம். ஆனால் அது நம்மை சோம்பேறியாகவும், கனியற்றவர்களாகவுமாக்கிவிட்டு, தீமை நம்மைத் தாக்க ஏதுவாக்கிவிடுகின்றது. நம் மனதில் நற்காரியங்களை குறித்து யோசிக்காமலிருக்கும்போது, பிசாசு நம் மனதை கெட்ட சிந்தையால் நிரப்பிவிடுவது எளிது. நாம் சோம்பலாக, செயலற்றாமலிருக்கும் போது, அவன் நம்மை தவறான, பாவமானக் காரியங்களை செய்யும்படி சுலபமாக சோதித்துவிடுவான். நான் சுறுசுறுப்பாயிருக்க வேண்டுமென்று வேதம் மீண்டும், மீண்டும் கூறுகிறது. ஏனென்றால் நான் சோம்பலாகவும், செயலற்றவர்களாகவும் இல்லாமலிருக்க அது நமக்கு உதவும். மற்றவர்களுக்காக நாம் என்ன செய்யக்கூடும் என்று வலுமையாக சிந்திப்போமென்றால். தவறான சிந்தைக்கு நம் மனதில் இடமிருக்காது.

சோம்பேறியான மக்கள் சீக்கிரத்திலேயே சோர்ந்துவிடுவர். சுய பரிதாபத்தால், ஏமாற்றத்தால் நிரம்பியிருப்பர். எல்லாவிதமான பாவத்திற்கும் விழுந்துவிடுவர். அப்போஸ்தலர் பவுல், ஒரு இளம் பெண்

விதவையானால், அவள் மறுமணம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்றும் கூறுகிறார். இல்லையெனில் அவள் வீணருவற்காரிகளாயும், தகாத காரியங்களைப் பேசுகிறவளுமாயிருப்பாள் (1 தீமோத்தேயு 5:11-15 வாசிக்கவும்). சோம்பேறிகளாயிருந்த சில இளம் விதவைகள் சாத்தானைப் பின்பற்றி விலகிப் போனார்கள் என்றும் சொன்னார். சுறுசுறுப்பாயிருப்பது எவ்வளவு முக்கியமானது? பவுல் எழுதியதிலிருந்து அது மிகவும் முக்கியமானது என்று நான் நம்புகிறேன்.

நாம் சோம்பேறிகளாய் மாறிவிடாதபடிக்கு வேதம் முழுவதிலும் தேவன் நம்மை உற்சாகப்படுத்துகிறார். பழைய ஏற்பாட்டில் ஒரு மனிதன் இறந்துவிடும் போது, இஸ்ரவேலர்கள் அந்த அன்பானவருக்காக முப்பது நாட்கள் மட்டும்தான் துக்கங்கொண்டாட அனுமதிக்கப்பட்டனர் (உபாகமம் 34:8). அது உணர்ச்சியற்றக் காரியம்போல் தோன்றலாம். ஆனால் தேவன் அந்த நியமத்தை நியமித்தார். ஏனெனில் தொடர்ந்து துக்கங்கொண்டாடுதலும், செயலற்றிருப்பதும், மோசமான பிரச்சனைக்குள்ளாக்கிவிடும் என்று தேவன் அறிந்திருந்தார்.

நாம் சுறுசுறுப்பாயிருக்க வேண்டும் அளவிற்குதிகமாய் தேவையில்லை. ஏனெனில் நாம் களைத்துவிடுவோம் ஆனால் சரியான திசையில் நாம் சென்று கொண்டிருக்கும் அளவிற்கு ஈடுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும் சமநிலைமை மிகவும் முக்கியமானதாகும். நம் நேரத்தையெல்லாம் மற்ற மக்களுக்கு உதவி செய்வதிலேயே செலவிட முடியாது. ஆனால் அவ்வாறு செய்யாதிருத்தலும் பெரிய பிரச்சனைகளை உருவாக்கிவிடும். சோம்பலாக செயலாற்றாமல் எவராவது இருந்தால், அவர்கள் சந்தோஷமின்றி இருப்பதையும் உணர முடியும். ஏனெனில் சோம்பேறித்தனமும், சந்தோஷமின்மையும் இணைந்து செல்லும்.

பல வருடங்களுக்கு முன்பு, என் அத்தை ஒருவர் பிறர் உதவியால் வாழும் முறைக்கு செல்ல வேண்டியிருந்தது. முதல் மூன்று அல்லது நான்கு வருடங்கள் அவர்கள் எதுவும் செய்ய விரும்பவில்லை. வீட்டைவிட்டு, அவர்களுக்கு கிடைத்த இந்த புது வாழ்க்கையில் பங்கெடுத்துக் கொள்வதற்கு விருப்பமில்லாததால் மிகவும் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். அங்கே செய்வதற்கு பல வேலைகளிருந்தும், பிறருக்கு உதவி செய்யும் தருணங்களிருந்தும் அவர்கள் ஒன்றும் செய்யாமலிருந்தார்கள். ஒவ்வொரு நாளும் தனது வீட்டில் சோர்வோடு உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். சரீர்ப் பிரகாரமாகவும் மோசமாக உணர்ந்ததால், அவர்களுடன் சுமுகமாக இருப்பதென்பது மிகவும் கடினமாகி விட்டது. இறுதியிலே தான் இவ்வாறு வெறுமையாய் அமர்ந்திருக்க

போவதில்லையென்றும், அவர் வீட்டின் அருகிலிருந்த பராமரிக்கும் இல்லத்திற்குச் (மருத்துவமனை) சென்று அங்குள்ள நோயாளிகளை சந்திக்கவும், வேதபாட வகுப்புகளில் பங்கெடுக்கவும் தீர்மானித்தார். வினையாட்டுகளில் பங்கெடுத்தார்; விருந்துகளுக்குச் சென்றார்; நிறைய நண்பர்களை சம்பாதித்தார். சீக்கிரத்திலேயே அவர் என்னிடம், தான் இதுவரையில் இருந்ததைவிட சந்தோஷமாயிருப்பதாகவும் சரீரத்திலேயும் நன்றாக உணர்வதாயும் கூறினார்.

ஒரு செயலற்றிருக்கும் மனிதனின் சோம்பேறித்தனம், அவன் வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் பாதித்து, அவன் நிலைமையை மிகவும் மோசமாக்கிவிடும். அவன் சூழ்நிலை சந்தர்ப்பங்கள்அவனை இங்கும், அங்கும் அலைகழிக்க அனுமதித்து விடுகிறான். அவன் உணர்ச்சிகள் அவனை நடத்த அனுமதிக்கிறான். அவன் எதுவுமே செய்ய உணராததால், அவன் வாழ்க்கை சிதைந்து போவதை எதுவும் செய்ய இயலாமல் பார்த்துக்கொண்டும், குறைகூறிக் கொண்டும் இருப்பான். அவன் அநேக காரியங்களை செய்ய விரும்புவான். ஆனாலும் விவரிக்க இயலாத உணர்ச்சிகளால் நிறைந்திருப்பான். அவன் சோம்பேறித்தனத்தால் நிரம்பியிருப்பான். உருவாக்கும் சிந்தையின்றியிருப்பான். மேலும் அவன் தன்னிடம் சரீரப் பிரகாரமாக குறை ஏதும் இருக்கிறதென்றும் அதனால்தான் அவனுக்குப் பெலனில்லையென்று நினைக்கத் தொடங்குவான். அவனுக்கு வாழ்க்கையென்பது, அடுத்தடுத்து தாண்டவே முடியாத பிரச்சனையாகிவிடும்.

அநேக வேளைகளில் அடுத்தடுத்து ஏமாற்றங்களையோ அல்லது பின்னடைவுகளையோ, இழப்புகளையோ அனுபவித்த பிறகுதான் நாம் சோம்பேறிகளாய், செயலற்றவர்களாய் மாறிவிடுகிறோம். இதைக் குறித்து இவ்வதிகாரத்தின் இறுதியில் பகிர்ந்து கொள்கிறேன். இப்பேர்பட்ட காரியங்கள் நடைபெறும்போது, நாம் தொடரக் கூடாமல் விட்டுவிட விரும்புகிறோம். ஆனால் நாம் அவ்வாறு விட்டுவிடும்போது சாத்தான் நம்மேல் பாய்ந்து சூழ்நிலையை சாதகமாக்கிக் கொள்கிறான். நம் வாழ்க்கையை சத்துரு பிடித்துக் கொள்ளும்படி, சோம்பேறித்தனத்திற்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாது.

மோசமான நாளை முறியடிக்க சுறுசுறுப்பாயிருத்தல் உதவுகின்றது

ஒரு மோசமான நாளை இன்று நான் கொண்டிருக்கையில், என் நாளைக் கொண்டாட்டத்தின் நாளாகக் கருதும் கோடிக்கணக்கான மக்கள்

இவ்வலகத்திலிருக்கின்றனர். கடவுளின் எதிர்ப்பு சேனை என்று துணிச்சலோடு தங்களை அழைத்துக் கொள்ளும் ஒரு சண்டை குழுவினர், கிழக்கு ஆப்பிரிக்காவிலிருக்கும் இந்த எதிர்ப்புக் குழு, இருபது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக சிறுவர்களை அடிமைகளாக்கி, அவர்களை போர் சேவகராக்கி கொண்டுள்ளனர். கொரில்லா குழுவினர் உகாண்டாவின் வடக்குப் பகுதியை பீதிக்குள்ளாக்கி கொண்டிருக்கின்றனர். குழந்தைகள் ஏழு வயதாயிருக்கும் போதே அவர்களைக் கடத்தி சென்று, அவர்கள் போர் வீரர்களாகவோ அல்லது பாலியல் தொழில் செய்யும் அடிமைகளாகவோ அல்லது இழிவான வேலை செய்பவர்களாகவோ இருக்க கட்டாயப்படுத்துகின்றனர். முப்பதிலிருந்து நாற்பதாயிரம் பிள்ளைகள் வரையில் கடத்தப்பட்டுள்ளனர் என்று சில புள்ளி விபரங்கள் கூறுகிறது. ஆளுங்கட்சிக்கு எதிராக தொடங்கப்பட்ட கலகமானது, ஒன்றுமறியாத அப்பாவி மக்களைக் கொல்லும் போராக மாறிவிட்டது. பத்துக் கற்பனைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட சமுதாயத்தை தொடங்குவதற்குத் தான் இது என்று அந்த தளபதி கூறுகிறார். ஆனால் ஒவ்வொரு கற்பனையையும் மீறுகிறான்.

ஜோசப் கோனி என்ற இந்த மனிதன் ஒரு கத்தோலிக்க பலிபீடப் பையனாக இருந்தான். இப்போது இவன் பழைய ஏற்பாட்டை, குரானோடும் அவனின் பாரம்பரிய மலை ஜாதியின் சடங்குகளோடும் இணைத்து தனது புதிய கொள்கைகளை கொண்டிருந்தான். அவனது சூழ்ச்சியோ மிகவும் கொடுமையானது. இதை நான் எழுதிக் கொண்டிருக்கும் வேளையில், ஒரு பேச்சு வார்த்தையானது நடைபெறுகிறது. அநேக குழந்தைகள் விடுதலையாக்கப்பட்டுவிட்டனர். ஆனால் அநேகரின் பெற்றோர்கள் கொல்லப்பட்டுவிட்டதால், செல்வதற்கு வீடில்லை. அநேக குழந்தைகள் போதைக்கு அடிமைகளாகிவிட்டனர். சிறுவர்களை விட்டுவிடுங்கள், பெரியவர்களாலே நம்ப முடியாத பல கொடூரங்களைச் செய்ய வற்புறுத்தப்படுகின்றனர். சிறு பிள்ளை, தங்கள் முழு குடும்பத்தினரையும் சுட்டுக் கொல்ல நிர்பந்திக்கப்படுகின்றனர். இப்போது அவர்கள் செய்வதெல்லாம் என்ன? அவர்கள் செய்ததை மறக்க, சாலைகளில், கோபத்தோடு சுற்றி அலைந்து கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்களுக்கு நிச்சயமாய் உதவித் தேவைப்படுகிறது. ஆண்டவர் என்னை உபயோகிக்க இன்று நான் ஜெபிக்கிறேன். என்னைக் குறித்து நினைத்துக் கொண்டிருப்பதை நிறுத்திவிட்டு, உண்மையான பிரச்சனைகளோடிருக்கும் இம்மாதிரியான மக்களைக் குறித்து சிந்திக்கிறேன்.

உகாண்டாவிற்கு நான் செல்லும் தருணங்களிளெல்லாம் நம்பிக்கையில்லாத மக்களின் முகங்களை நான் பார்த்ததை நினைவு

கூறுகிறேன். அவர்களுக்கு உதவிகளை அனுப்ப என்னாலான முயற்சிகளை நான் மேற்கொண்டிருக்கிறேன். அங்கு நான் சென்றடைந்தபோது, அவர்களின் முகத்தில் பார்த்த கோபத்திற்கு பதிலாக சிரிப்பை வைக்க முயற்சிக்கிறேன். அவர்களுக்கு ஒரு புதிய கிராமத்தை கட்டி, தத்தெடுத்தப் பெற்றோர்களோடு, நல்ல உணவு, அன்பு, கல்வி மற்றும் இயேசுவின் சரியான உபதேசங்கள், அவர்களின் வாழ்விற்கு அவர் கொண்டுள்ள திட்டங்களைக் குறித்து உபதேசங்கள் ஆகியவற்றை பெற்றுக்கொள்ள நாங்கள் உதவிய பிறகு அவர்கள் வாழ்க்கை எவ்வாறு இருக்கும் என்பதை என்னால் கற்பனை செய்து பார்க்கக்கூடும்.

குழந்தைப் போர் வீரர்

“தயவுசெய்து ஆண்டவரே, இனியும் கொலைகள் வேண்டாம். இன்று வேண்டாம். இதை என்னால் மீண்டும் பார்க்க இயலாது.” இவ்வாறாகத்தான் ஜெபிக்கப்பட்டது.

தூரத்திலே, துப்பாக்கி குண்டின் வெடிச் சத்தத்தையும், கூக்குரலையும் ஆலனால் கேட்க முடிந்தது. இதனால் பீதி அவனைப் பிடித்துக்கொண்டது. இந்த சத்தம் என்னவென்று அவனுக்குத் தெரியும். இதை அவனால் எவ்வாறு மறக்க இயலும்? போர்வீரர்கள் அவன் கிராமத்தைத் தாக்கி அவனின் பெற்றோரை மிருகத்தனமாக அடித்து, மற்றவர்களை பயமுறுத்த, கடத்திச் செல்லப்பட ஏதுவாக, அவர்களை கடத்திச் சென்றபோது கேட்ட அதே சத்தம்.

அந்த கொடூரமான நாளில் அந்தக் கலகக்காரர்கள் ஆலனை விட்டுவிட்டனர். புதர்களுக்குப்பின் இன்னும் ஐந்து பேரோடு, அவன் குடிக்கத் தண்ணீரில்லாமல். உணவின்றி, தரையில் படுத்துறங்கினான். இவ்வாறு பல வாரங்கள் அவர்கள் பதுங்கியிருந்தப் பிறகு அந்தக் கலகக்காரர்கள் அவர்களை கண்டுபிடித்தனர். ஆலனுக்கு அப்போது பத்து வயது.

அவன் கடத்தப்பட்ட நேரத்திலிருந்து ஒரு நாளில் இரண்டு, மூன்று முறை அவன் அடிக்கப்பட்டான். சிறிதளவே உணவும், தண்ணீரும் அவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. “உன் நண்பர்கள் மரிப்பதைப் பார்க்கும் நேரம்து, எழுந்திரு,” அந்த கலகப் போராளி ஒருவன் கத்தினான். தன் நண்பர்கள் தலையில் கட்டையால் அடித்து, அவர்கள் தங்கள் இரத்தத்தில் சுருண்டு விழுந்து கிடப்பதை பார்க்கும்படிக்கு அவன்

வற்புறுத்தப்பட்டான். கொன்றுவிடுவோம் என்று பயப்படுத்தி அந்த கலகக்காரர்கள் அவனை நீசமான செயல்களை செய்ய வற்புறுத்தினர். அவன் இருதயம் இருண்டு போவதை அவனால் உணர முடிந்தது.

இன்று இரவு, ஆலனை விறகு பொறுக்கி வர அனுப்பும் வேளையில் அவன் தப்பித்துச் செல்லத் திட்டமிடுகிறான். அவன் வேகமாக ஓடுவான். சுதந்திரம் அவனது கனவு. அவன் சோர்ந்து விழும்வரை வேகமாய் ஓடுவான். அவன் வேகமாக ஓடினால், கொலை செய்யப்படாமல், ஒருநாள் அவனால் வாழ இயலும். அவ்வளவு தூரம் அவன் ஓடிச் சென்றுவிடுவான். அநேகமாக சுகமாகவும் தொடங்கிவிடுவான்.

உகாண்டாவிலுள்ள குழந்தைப் போராளிகளைப் பாதுகாத்து, பராமரிக்கும் குளாவில் தற்போது ஆலன் வசித்துக் கொண்டிருக்கிறான். வாட்டோடா ஊழியங்களோடு, ஜாய்ஸ் மேயர் ஊழியங்களும் இணைந்து இக்கிராமத்தை மையமாகக் கொண்டு பாதிக்கப்பட்ட சிறுவர்களுக்கு உதவிச் செய்ய முனைகிறோம்.

புள்ளி விபரம் கூறுகிறது :

- கடவுளின் எதிர்ப்பு சேனை (எல் ஆர் எ) உகாண்டாவில் முப்பதாயிரத்திற்கும் அதிகமான குழந்தைகளைக் கடத்திச் சென்று போர் வீரர்களாகவும், பாலியல் அடிமைகளாகவும் வைத்துள்ளனர்.
- 2007ன் படி உலகமுழுவதும் ஏறத்தாழ 2,50,000 குழந்தை போர் வீரர்கள் உள்ளனர்.

இந்த நாள் முழுவதும் நான் என்னுடைய பிரச்சனையால் சோர்ந்திருக்க தீர்மானித்திருக்கையில், இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக ஊழியத்தில் தேவனை சேவித்த சில நண்பர்களிடமிருந்து எனக்கு ஒரு மின்னஞ்சல் வந்தது. தைராய்டு, கேன்சரால் உயிருக்குப் போராடிக் கொண்டிருந்த அவர்களது இருபத்திரண்டு வயதுடைய மகனின் நிலையைப் பற்றி தகவல். என்னைக் கடந்து நோக்குவேனென்றால், என்னைத் தவிர இந்த உலகத்தில் இன்னும் அதிகமானக் காரியங்கள் நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்று என்னால் உணர முடிகிறது. என் பிரச்சனைகளில் நான் மூழ்கிவிடுவதைவிட, நான் பெற்றுக் கொண்டிருக்கும் ஆசீர்வாதங்களுக்காக நான் நன்றியுள்ளவளாயிருக்கிறேன்.

நாம் என்ன நினைக்கிறோமோ அதனோடுதான் நம் பிரச்சனைகளில், அநேகம் தொடர்புடையதாயிருக்கிறது என்று நான் நினைக்கும்போது, ஆச்சரியப்படுகிறேன். நான் விரும்பியும் பெற்றுக் கொள்ளாதிருந்தவற்றைப் பற்றி நினைத்துப் பார்க்கையில் நான் சோர்ந்து போகிறேன். ஆனால் என்னிடம் உள்ளதையும், மக்கள் அனுபவிக்கும் துயரங்களையும் நான் நினைக்கும்போது, எனக்கு பிரச்சனையே இல்லை என்று உணருகிறேன். பரிதபித்துக் கொண்டிருப்பதற்கு பதிலாக, நன்றியோடு இருக்க இயலும்.

ஏதோ நன்மை செய்து சுறுசுறுப்பாயிருக்கும் படிக்கு தேவன் எனக்கு நினைப்பூட்டிக் கொண்டிருப்பதற்கு நான் நிச்சயத்திற்கும் அவருக்கு நன்றியுள்ளவளாயிருக்கிறேன். ஏனென்றால் நாம் தீமையை, நன்மையால் வெல்லுகிறோம். நினைவிலிருத்திக் கொள்ளுங்கள் (ரோமர் 12:21 வாசிக்கவும்). யாராவது உங்களை தவறாய் நடத்திவிட்டனரா? ஏன் அவர்களுக்காக ஜெபிக்கக் கூடாது? அது உங்களை நன்றாய் உணரச் செய்யும். நீங்கள் ஏமாற்றமடைகிறீர்களா? உங்களைவிட அதிக ஏமாற்றங்களைச் சந்தித்த மக்களை காட்டும்படி தேவனிடம் ஜெபியுங்கள். அவர்களை உற்சாகப்படுத்த முயற்சியுங்கள். இது அவர்களுக்கு உதவி செய்யும் உங்களையும் நன்றாய் உணரச் செய்யும்.

இந்த உலகம் இன்னும் அதிக கொடுமைய் மாறிக் கொண்டிருக்கிறது. நான் இதைத் தொடர்ந்து எழுதுகையில், இன்னுமொரு செய்தியைப் பெற்றுக் கொண்டேன். வேறொரு பட்டணத்திலுள்ள ஒரு சபை எதிர்பாராதவிதத்தில் துப்பாக்கி சூட்டிற்கு உள்ளானது. இரண்டு பேர் கொல்லப்பட்டனர். ஐந்து பேர் காயமடைந்தனர். மத்தேயு 24ல் வேதம் சொல்வதைக் குறித்து நினைவுறுத்தப் பட்டேன். கடைசி நாட்களில் அடையாளங்களைக் குறித்து அது விவரிக்கிறது. எல்லா வன்முறைகள், மிகுதியான தேவைகளின் மத்தியில், மக்களின் அன்பு தணித்துப்போமென்று கூறுகிறது. இதை எதிர்த்து தான் நாம் போராட வேண்டும். அன்பு மறைந்துபோக அனுமதிக்கக்கூடாது. ஏனெனில் அப்படிச் செய்யாவிட்டால், இவ்வுலகத்தை நாம் தீமைக்கு விட்டுக் கொடுத்துவிடுகிறோம்.

இந்த ஆலயத் தாக்குதலை நான் கேள்விப்பட்டவுடன் “ஓ! இது மிகவும் துக்கமானது!” என்று கூறி சில நிமிடங்கள் அதற்காய் பரிதபித்துவிட்டு மீண்டும் என் ஏமாற்றங்களுக்குள் நான் திரும்பியிருக்கக் கூடும். ஆனால் நான் அவ்வாறு செய்ய மறுத்தேன். ஏனென்றால், அத்தகைய மனப்பான்மையோடு நான் வாழ விரும்பவில்லை. அந்த பிரச்சனையைக் குறித்து நான் கேள்விப்பட்டவுடன், சிறிது நிமிடங்கள் யோசித்துவிட்டு,

என் மகன் அந்த போதகரை அழைத்து ஏதாவது உதவிசெய்ய கூடுமா என்று கேட்டறியத் தீர்மானித்தேன். அன்பானவர்களை இழந்த அந்த குடும்பங்களுக்கு ஏதோ தேவைப்படலாம். அல்லது யாரோ ஒருவர் அவர்களுக்காக கரிசனையாயிருக்கின்றனர் என்று அறிந்துகொள்ள விரும்புவார்கள்.

நாம் எவ்வளவு வேளையில் கடினமான சூழ்நிலையில் இருந்தாலும் ஒருவரும் தொலைபேசியில் தொடர்கொண்டு விசாரிப்பதில்லை என்று நினைத்து ஆச்சரியப்படுகிறேன். எல்லோருமே செய்கிறார்கள் என்று மக்கள் நினைத்துக் கொள்வதால், ஒருவரும் செய்வதில்லை என்று நம்புகிறேன்.

யாருடைய வேலையிது?

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எல்லோரும், யாரோ, எவரும், ஒருவரும் என்ற நான்கு பேரைக் குறித்தான கதை ஒன்றைக் கேட்டிருக்கிறேன். ஒரு முக்கியமான வேலை செய்து முடிக்க வேண்டியிருந்தது. எல்லோருமே யாரோ ஒருவர் செய்வார் என்று அறிந்திருந்தனர். எவர் வேண்டுமானாலும் அதை செய்திருக்கலாம். ஆனால் ஒருவரும் செய்யவில்லை. இதைக் குறித்து யாரோ ஒருவருக்கு கோபம் வந்தது. ஏனென்றால், அது எல்லோருடைய வேலையாயிருந்தது. எல்லோருமே எவர் வேண்டுமென்றாலும் அதை செய்ய முடியும் என்று நினைத்தனர். ஆனால் எல்லோருமே அதை செய்யமாட்டார்களென்று ஒருவரும் உணரவில்லை. இறுதியில், எல்லோருமே யாரோ ஒருவரைக் குறை சொல்லிக் கொண்டிருந்தனர். எவருமே செய்யக்கூடிய வேலையை ஒருவருமே செய்யாமலிருந்ததால்.

இந்த கதையின் அடிப்படையில் அமர்ந்த ஒரு திடுக்கிடும் சம்பவத்தைக் குறித்து நான் படித்தேன் உண்மையான வாழ்வில் மிகவும் துக்ககரமானது. 1964ல் கேத்தரின் ஜீனோவஸ் என்பவர், அக்கம், பக்கம் வசிக்கும் முப்பத்தெட்டு பேர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில், முப்பத்தைந்து நிமிடங்களாக கத்தியால் குத்தப்பட்டு கொல்லப்பட்டார். அவர்களின் மனநிலை, கரிசனையுற்ற, மிகவும் குளிர்ந்த நிலை என்று வர்ணிக்கப்பட்டது. நகர்புற அக்கறையற்ற தன்மையில் வெளிப்பாடு. பின்னர் லேட்டென் மற்றும் டார்லியின் ஆராய்சியின்படி, தெரிந்ததாவது, ஒருவரும் உதவவில்லை. ஏனென்றால், அதை பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் அநேகராயிருப்பதால், என்ன செய்ய வேண்டுமென்று ஒருவரையொருவர் சார்ந்து கொண்டிருந்தனர். எவருமே எதுவுமே செய்யாததால் ஒருவரும் எதையும் செய்யக் கூடாதென்று முடிவு செய்துவிட்டனர்.

வேடிக்கைப் பார்ப்பவர்கள் பெருகும்போது, உதவி தேவைப்படும் சமயத்தில் உதவியைப் பெற்றுக்கொள்ள இயலாமல் போய்விடுகிறது. ஒரு மாணவனுக்கு வலிப்பு ஏற்படும்போது, அங்கே ஒருவர் மட்டுமே பார்த்துக் கொண்டிருப்பாரேயென்றால் அவருக்கு 85 சதவிகித உதவிக் கிடைக்கிறது. ஆனால் பலபேர் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்களேயென்றால் அவனுக்கு 31 சதவிகித உதவிதான் கிடைக்கிறது.

அநேக மக்கள் ஒன்றும் செய்யாதிருக்கும்போது, அநேகர் ஒன்றும் செய்யமாட்டார்களென்று ஒரு ஆய்வு கூறுகிறது. ஆனால் அர்ப்பணிக்கப்பட்ட மக்கள் அன்போடும், அக்கறையோடும், புன்னகையோடும், பாராட்டுகளோடும், உற்சாகப்படுத்தி, மதித்து மற்ற மக்களுக்கு உதவி செய்யும்போது, இயக்கம் வளர்வதற்கு ஏதுவாகின்றது.

நம்மைச் சுற்றியுள்ள மக்கள் என்ன செய்கிறார்களோ, அது நம்மை அதிகமாகப் பாதிக்கிறது என்று ஒரு ஆய்வு கூறுகிறது. நாம் செய்கிறோம் என்றறியாமலேயே மற்றவர்கள் நம்மை வழிநடத்தும்படி பார்த்துக் கொள்கிறோம். அநேக மக்கள் தாங்கள் ஒன்றை அங்கிகரிக்காவிட்டாலும், பெரும்பான்மையான மக்கள் ஒன்றை அங்கிகரித்தால் அதை அங்கிகரித்துக் கொள்கின்றனர். அந்தக் குழுவில் ஒரு பங்காயிருப்பதற்காக அவ்வாறு செய்கின்றனர்.

நாம் இந்த அன்பின் புரட்சியில் ஒரு பங்காய் இருக்க விரும்பினால், நாம் கிறிஸ்தவர்களாக, இந்த உலக வழக்கத்தில் ஒன்றாய் உருகி இணைந்துவிடாமல் மற்றவர்களுக்கு ஒரு முன்மாதிரியாய் இருக்க வேண்டும். யாரோ ஒருவர் செயலாற்றும்படிக்கு தைரியமாய் அல்லது அன்பானவர்களாயிருந்தால் கேத்தரின் ஜீன்னோவஸின் வாழ்க்கை காப்பாற்றப்பட்டிருக்கும்.

தேவன் பதில் கொடுக்கும்படியான ஜெபங்களை ஜெபிக்கின்றீர்களா?

நீங்கள் தினமும் ஜெபிக்கும் ஜெபத்தோடு சிலவற்றை சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று நான் ஆலோசனை கூறுகிறேன். தேவனிடம் தினமும் அவருக்காக நீங்கள் என்ன செய்யக் கூடுமென்று கேளுங்கள். பின்னர் அந்த நாளுக்குள் நீங்கள் கடந்து செல்லும்போது, இயேசு இவ்வுலகத்தில் இன்னும் சரீரத்தில் இருந்திருந்தால் அவர் என்ன செய்வாரென்று நினைக்கிறீர்களோ, அதையே நீங்களும் செய்யும் படியான சந்தர்ப்பங்களுக்கு எதிர்பார்த்துக்

கொண்டிருங்கள். நீங்கள் ஒரு கிறிஸ்தவராயிருந்தால் அவர் உங்களுக்குள் வாசம் செய்கிறார். நீங்கள் அவருடைய ஸ்தாபதிகள். எனவே அவரை பிரதிபலிக்கத்தக்கதாய் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். என்னுடைய காலை நேர ஜெபங்களில், என் தேவைகளையெல்லாம் தேவனிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் சமீபத்தில் நான் இந்த பகுதியை என் ஜெபத்தில் சேர்த்துக்கொண்டேன். “தேவனே இன்று உமக்காக என்னால் என்ன செய்யக் கூடும்?” என்று.

சமீபத்தில் தேவனிடத்தில், கடினமான சூழ்நிலையினூடே சென்று கொண்டிருக்கும் ஒரு நண்பருக்கு உதவும்படி கேட்டேன். அவளுக்கு ஏதோ ஒன்று தேவைப்பட்டது. அதை தேவன் கொடுக்கும்படி அவரைக் கேட்டேன். நான் ஆச்சரியப்படும்படியாக அவரின் பதில் என்னவாயிருந்ததென்றால், நான் தேவையை சந்திக்கும்படி கேட்பதை நிறுத்திவிட்டு, நீ என்ன அவளுக்கு செய்ய முடியும் என்பதைக் கேள் என்று கூறினார். அப்போது நானே செய்ய வேண்டும் என்று தேவன் விரும்பும் காரியத்தை, தேவன் செய்யும்படி, நான் அவரைக் கேட்கிறேன் என்று அறிந்து கொண்டேன். அவருடைய உதவியில்லாமல் நான் எதையும் செய்ய வேண்டுமென்று தேவன் எதிர்பார்த்ததில்லை. ஆனால் நான் சோம்பேறியாக அமர்ந்திருக்கையில் அவர் எனக்காக எல்லாவற்றையும் செய்வதில்லை. நாம் ஈடுபாடோடு காரியங்களை செய்ய வேண்டுமென்று விரும்புகிறார். நமக்குள்ளதெல்லாவற்றையும் கொண்டு, மக்களுக்கு உதவிசெய்ய வேண்டுமென்று விரும்புகிறார். நாம் கொண்டிருப்பதைக் கொண்டு செய்ய இயலாவிட்டால், மற்றவர்கள் அதில் ஈடுபட்டுக்கொள்ள ஊக்கப்படுத்தலாம். அப்போது நாம் செய்ய வேண்டுவதை சேர்ந்து செய்து முடிக்க இயலும்.

நாம் ஈடுபாடோடு காரியங்களை செய்ய வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்.

தேவன் பதிலளிக்கும் வகையில் ஜெபங்களை ஜெபிக்க வேண்டுமென்று, நான் உங்களை உற்சாகப்படுத்துகிறேன். நீங்களும், அவரும் பங்காளிகள். அவர் உங்களுடன் சேர்ந்து, உங்கள் மூலமாய் கிரியை செய்ய விரும்புகிறார். நீங்கள் என்ன செய்ய முடியும் என்பதைக் காட்டும்படி அவரிடம் கேளுங்கள். அவர் உங்களுக்கு உருவாக்கும் திறனையும், வளத்தையும் கொடுக்கும்படி அவரை சார்ந்து இருங்கள்.

“உங்கள் வளத்தை உபயோகியுங்கள்” என்று நான் சொல்லும்போது பதற்றமடையாதிருங்கள். பணத்தைவிட மேலானதைக் குறித்து சொல்லுகிறேன். நம் பெலன், நேரம், தாலந்துகள், பொருட்கள் மற்றும் நம் பொருளாதாரமும் இவையனைத்துமே நம் வளங்கள்தான். நாம் மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்யும்போது, அது பணத்தால் இருக்கலாம், ஆனால் அநேக வேளைகளில் அது நம் நேரத்தை ஈடுபடுத்தும் காரியமாயிருக்கலாம். இன்று நம் சமுதாயத்தில் நேரமின்மையால், மற்றொருவருக்கு கரிசீனயாக நேரத்தைக் கொடுப்பதைவிட, ஒரு செக்கை எழுதிக் கொடுப்பது சுலபமாயிருக்கிறது. “தளத்தில் இருத்தல்” என்று நான் அழைக்கும் இந்த ஊழியமே மக்களுக்கு அதிகமாய் தேவைப்படும் ஊழியம் என்று நான் நம்புகிறேன்.

என் நண்பர்களிலொருவர் ஒரு பெரிய பட்டணத்தில் வசிக்கிறார். அங்கே இருக்க இடமில்லாதது ஒரு பெரிய பிரச்சனையாகும். ஒரு குளிர் இரவில் அவள் தன் வேலை ஸ்தலத்திலிருந்து வீட்டிற்கு சென்று கொண்டிருந்தபோது, ஒரு மனிதன் அவளிடம் பணம் கேட்டு கூடவே நடந்து வந்து கொண்டிருந்தான். அந்த இரவு மிகவும் குளிர்ந்ததாயும், இருண்டதாயுமிருந்தது. அவள் ஒருநாள் முழுவதும் கடினமாக உழைத்திருந்ததால் வீட்டிற்கு துரிதமாய் செல்ல வேண்டுமென்று விரும்பினாள். அந்த பாதுகாப்பற்ற சூழ்நிலையில் தன் பணப்பையை எடுத்து பணம் எடுக்க மனமற்றவளாய், தன் பையின் அடியில் ஏதாவது சில்லறை பணமிருக்கிறதா என்று தேடிக்கொண்டிருந்தாள். அவள் அவ்வாறு தேடிக்கொண்டிருந்த சமயத்தில், அம்மனிதன் அவளின் அங்கி அங்கு வீடில்லாதவர்களுக்கென்று அமர்ந்திருந்த உறைவிடத்தில் முந்தினநாள் இரவு திருடப்பட்டு விட்டதென்றும், மேலும் அவன் அங்கே சந்திக்கும் வேறு சில பிரச்சனைகளைப் பற்றியும் பேசிக் கொண்டிருந்தான். சில்லறைக் காசுகளைத் தேடிக்கொண்டே அவள் அவ்வப்போது சரியான தருணத்தில் தலையை அசைத்து “அது மிகவும் மோசமானது” என்று அம்மனிதனிடம் கூறிக்கொண்டிருந்தார். பின்னர் ஒரு வழியாக சில்லறைகளைக் கண்டுபிடித்த பிறகு அதை அந்த மனிதனின் தட்டில் போட்டார். அவன் புன்முறுவலோடு, “என்னுடன் பேசியதற்காக நன்றி!” என்று கூறினார். அவர் என்னிடம் கூறினார், நான் கொடுத்த ஐம்பது சென்ட் வரவேற்கப்பட்டதென்றாலும், அந்த மனிதனுக்கு மிகவும் தேவைப்பட்டது. யாரோ அவன் சொன்னதைக் கேட்டு அதற்கு பதிலளித்தது தான் என்று நான் உணர்ந்து கொண்டேனென்று கூறினார்.

நகரத்தில் பாலத்திற்கடியில் சுரங்கப் பாதையில் வசிக்கும் மக்களுக்கு உதவுவதற்கென்று, எங்கள் ஊழியங்களில் ஒரு குழுவினர் இருக்கின்றனர்.

இந்த மக்கள் அனைவருக்கும் இந்த சுரங்கப் பாதையில் வசிக்க வருவதற்கு முன்பு ஒரு நல்ல வாழ்க்கையிருந்தது என்று கண்டறிந்தனர். ஏதோ பொல்லாப்பு நடந்ததால் அவர்கள் அங்கே வந்துவிட்டனர். ஆலயத்திற்கு வந்து நல்ல சுத்தமான ஆடையைப் பெறவும், உணவைப் பெற்றுக் கொள்ளவும் வருவது அவர்களுக்கு மிகவும் விருப்பம். எனினும் அவர்கள் மிகவும் விரும்புவது, யாராவது அவர்களுடன் அக்கறையோடு பேசவும், அவர்கள் யாரென்றும், அவர்களுக்கு என்ன நடந்ததென்றும் அறிந்துகொள்ளவும் அவர்கள் விரும்புகின்றனர்.

மற்றவர்களுக்கு உங்களாலான மட்டும் உதவிகளைச் செய்யுங்கள் என்று உங்களை உற்சாகப்படுத்துகிறேன். அவர்கள் நீங்கள் அங்கே இருக்க வேண்டுமென்று விரும்பினால், நேரமெடுத்து அவர்களுடன் இருங்கள். நீங்கள் என்ன செய்ய வேண்டுமென்று தேவனைக் கேளுங்கள் உங்களால் செய்யக் கூடியவற்றை அவர் உங்களுக்கு கூறுவார்.

நன்மை செய்வதை வலிமையாக நடைமுறைப்படுத்துங்கள்

இவ்வுலகம் அநீதியினால் நிரம்பியிருக்கிறதென்று நம்புகிறீர்களா? பட்டினியால் பிள்ளைகளைக் குறித்து ஏதாவது செய்தாக வேண்டுமென்று நினைக்கிறீர்களா? பாதுகாப்பான குடிநீர் இல்லாத 1.1 கோடி மக்களுக்கு யாராவது உதவிசெய்ய வேண்டுமா? சாலையோரங்களிலும், பாலங்களுக்கடியிலும் மக்கள் வாழ வேண்டுமா? பல வருடங்கள் உங்களுடன் ஆலயத்திற்கு வந்து கொண்டிருந்த ஒரு குடும்பத்தில் ஏதோ ஒரு அசம்பாவிதம் நடந்திருந்தும், அவர் சபைக்கு மூன்று மாதங்கள் வராமலிருந்தும் ஒருவரும் தொலைபேசியில் அவர்களை அழைத்து ஏன் அவர்கள் ஆலயத்திற்கு வரவில்லை என்று கேட்கவில்லையா? உங்கள் பட்டணத்திலுள்ள மற்றொரு பிரிவின் ஆலயக் கட்டிடம் எரிந்துவிட்டிருந்தும், அதைக் குறித்து வெறுமனே ஜெபித்துவிட்டு, நடைமுறை உதவிகள் செய்யாதிருப்பது ஏன்? அநீதியைக் குறித்து யாராவது எதையாவது செய்ய வேண்டுமென்று நினைக்கிறீர்களா? நீங்கள் இந்தக் கேள்விகளுக்கெல்லாம் எப்படியோ சரியாக பதிலளித்திருப்பீர்களென்று நான் நினைக்கிறேன். எனவே கடைசியாக ஒரு கேள்வி கேட்கிறேன். நீங்கள் செய்யப்போவது என்ன? செய்ய வேண்டியதை செய்யக்கூடிய யாராவதாக நீங்கள் இருப்பீர்களா?

நீங்கள் என்ன செய்ய போகிறீர்கள்? என்று உங்களை நான் கேட்கையில், அநேகமாய் “எதை செய்வது” என்னவாயிருக்குமோ என்று நீங்கள் பயப்படலாம். அந்த பதற்றத்தை என்னால் உணர்ந்துகொள்ள முடிகிறது. நான் என்னை முழுவதுமாக மறந்துவிட்டு, மற்றவர்களுக்கு வலுமையாக உதவ முயலுவேனென்றால் எனக்கு என்னவாகும்? என்னைப் பற்றி நான் அக்கறை கொள்ளாவிட்டால், யார் என்னைக் குறித்து அக்கறையாயிருப்பார்? தேவன் அவர் பார்த்துக்கொள்வார் என்று கூறுகிறார். எனவே அவர் உண்மையாகத்தான் சொன்னாரா என்று நாம் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். ஏன் “சுய பராமரிப்பிலிருந்து” விடுபட்டு, நீங்கள் செய்ததைவிட தேவன் நன்றாய் செய்கிறாரா என்று பாருங்கள். வருத்தப்படும் மக்களுக்கு உதவியெய்யும் அவருடைய வேலையை நாம் பார்த்தால், அவர் நம்மை பார்த்து கொள்வாரென்று நான் நம்புகிறேன்.

தொடர்ந்து சென்று கொண்டிருங்கள்

இந்த அதிகாரத்தை நான் முடிக்கும் தருவாயில் இந்த உலகத்திலிருந்து நாம் சென்றுவிட வேண்டுமென்று உணரும் அளவிற்கு வாழ்க்கையில் காரியங்கள் நடைபெறுகின்றது. வாழ்க்கையில் பெரிய மாற்றங்கள் நடைபெறுவதால் நம்மை நாமே சரிசெய்து கொள்வதற்கு கால அவகாசம் தேவைப்படுகிறது. இழப்போ, வேதனையோ, மக்கள் ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொள்ளாமலும், ஒருவர் மற்றொருவருக்கு உதவி செய்யாமலிருக்க செய்கிறது என்று உணருகிறேன். இத்தகைய காரியங்கள் பரிதாபத்திற்குரியது. இத்தகைய காரியங்கள் உங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்குமென்றால், இதனால் நீங்கள் உணர்ச்சியுற்று, எதுவுமே செய்யத் தோன்றாமலிருக்குமென்றால், நீங்கள் எவ்வாறு உணருகிறீர்கள் என்பதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. ஆனால் நீங்கள் தொடர்ந்து சென்று கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று உங்களை உற்சாகப்படுத்துகிறேன். சாத்தானின் பொய்களை நீங்களாய் முறியடிக்கக்கூடிய பெலனில்லாததால், சாத்தான் உங்களைத் தனிமைப்படுத்த விரும்புகிறான். நீங்கள் மற்றவர்களுக்குச் சென்று உதவுங்கள் என்று நான் சொல்வது ஒருவேளை பைத்தியமாய் தோன்றலாம். ஆனால் அவ்வாறு செய்வது உங்களுக்கும் பாதுகாப்பு. மேலும் இந்த உலகத்தின் பிரச்சனைகளுக்கெல்லாம் தீர்வு என்று என் முழு இருதயத்தோடும் விசுவாசிக்கிறேன்.

இதை நான் மீண்டும் சொல்கிறேன். நமக்கு ஒரு அன்பின் புரட்சி தேவை என்று உறுதியாக விசுவாசிக்கிறேன். சுயநலத்தையும், சோர்வையும்,

ஏமாற்றங்களையும் சுயபரிதாபத்தையும் நாம் முயற்சி செய்துவிட்டோம். அதின் பலனையும் பார்த்துவிட்டோம். இவ்வுலகம் இதன் பலனால் நிரம்பியிருக்கிறது. தேவனின் முறைப்படி நாம் வாழுவோம் என்று நாம் அனைவரும் சேர்ந்து ஒரு ஒப்பந்தம் செய்துகொள்வோம். மற்றவர்களுக்கு ஆசீர்வாதமாயிருக்க ஜாக்கிரதையாயிருப்போம் (கலாத்தியர் 6:10 வாசிக்கவும்). அன்பைத் தரித்துக்கொள்வோம் (கொரி 3:14 வாசிக்கவும்). அப்படியென்றால் வேண்டுமென்றே நாம் மற்றவர்களுக்கு உதவிசெய்ய வேண்டும். தருணங்களுக்காக காத்திருந்து ஜெபியுங்கள்; தேவனுக்காய் ஒரு தூதுவனாயிருங்கள்! இயேசு தினமும் நன்மை செய்கிறவராய் சுற்றித் திரிந்தார் (அப்போஸ் 10:38). இது மிகவும் எளிதாய் தோன்றுகிறது. இதனை இவ்வளவு காலம் நாம் எப்படி அறியாமலிருந்தோமோ தெரியவில்லை.

அத்காரம்

4

தேவனால் குறுக்கிடப்படுதல்

இப்பொழுதே அருகிரகக் காலம், நாளை இல்லை, இதைவிட சிறந்த வசதியான சமயம் இல்லை. நம் சிறந்த கிரியை இன்று தான் செய்து முடிக்க இயலும். எதிர்காலத்தில் ஏதோ ஒரு நாளில் அல்லது வருடத்திலோ இல்லை.

W.E.B. டியூபாஸ்

என் ஊழியப் பிரயாணங்களின் போது, நான் அடிக்கடி உணவுவிடுதியில் தங்குவதுண்டு. என் அறையில் நான் இருக்கும்போது, “தொந்தரவு செய்யாதே” என்ற அடையாள அட்டையை கதவில் தொங்கவிடுவேன். எனவே ஒருவரும் என்னைத் தொந்தரவு செய்யமாட்டார்கள். இத்தகைய அடையாள அட்டையை உணவுவிடுதியின் அறைக் கதவில் தொங்கவிடுவது ஏற்றுக்கொள்ளப்படக் கூடும். ஆனால் என் வாழ்க்கையில் தொங்கவிடுவதென்பது ஏற்கப்படக் கூடியதன்று.

தேவன் உங்கள் கால அட்டவணைக்கேற்பவோ அல்லது உங்கள் வசதிக்கேற்பவோ காரியங்களைச் செய்வதில்லையென்று நீங்கள் கவனித்ததுண்டா? தேவனின் ஊழியனாகவும், சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்கிறவர்களாகவும், சமயம் வாய்த்தாலும், வாய்க்காவிட்டாலும் அவரின் கடமையை அவர் செய்தாக வேண்டும் என்று பவுல் தீமோத்தேயுக்கு கூறுகிறார் (2 தீமோத்தேயு 4:2). இன்று நம்மைப்போலவே

தீமோத்தேயுவும் சாதகமான சமயத்திற்கு அடிமையாயிருந்தாரோ தெரியாது. ஆனால் பவுல் சாதகமாயிராவிட்டாலும். தேவனால் குறுக்கிடப்பட்டாலும் ஆயத்தமாயிருக்கும்படிக்கு நினைப்பூட்டுவது முக்கியமானது என்று நினைத்தார். தீமோத்தேயுவிற்கு அதை கேட்க வேண்டுமென்ற அவசியம் இருந்ததென்றால், நமக்குங்கூட அதை அடிக்கடி கேட்க வேண்டியது அவசியமாகிறது. ஏனென்றால், தீமோத்தேயுவைவிட நாம் சாதக சூழ்நிலைகளுக்கு அதிகமாய் சார்ந்தவர்களாயிருக்கிறோம். நான் கொண்டிருக்கும் ஒரு சிறிய சாதனம் பாத்திரங் கழுவும் இயந்திரம், குளிர்சாதன இயந்திரம், முடி உலர்த்தும் இயந்திரம், துணிக்காய வைப்பது, துணி துவைக்கும் இயந்திரம், மின்காந்த அடுப்பு போன்ற கணக்கற்ற பொருட்கள் நன்றாய் வேலை செய்யாமலிருக்கையில், அதைக் குறித்து நான் எவ்வளவு குறைபட்டுக் கொள்கிறேன் என்று என்னை கவனிக்கும்போது, நான் எவ்வளவாய் சாதக சூழ்நிலைகளுக்கு பழக்கப்பட்டிருக்கிறேன் என்று என்னால் கண்டுகொள்ள முடிகிறது.

அமெரிக்காவில் எங்கள் கருத்தரங்குகளுக்கு வரும் மக்கள், கருத்தரங்கு நடக்கும் இடத்திலிருந்து சற்று தொலைவில் தங்கள் வாகனங்களை நிறுத்த வேண்டியிருப்பதால் குறைபட்டுக் கொள்வதை கவனித்திருக்கிறேன். ஆனால் இந்தியாவிலோ, மக்கள் வேதாகம கருத்தரங்குகளுக்கு வருவதற்கென்று மூன்று நாட்கள் நடந்து வருகிறார்கள். அமெரிக்காவில் மக்கள் கழிப்பிடம் செல்வதற்கோ, தண்ணீர் குடிப்பதற்கோ, அல்லது தொலைப்பேசி பேசுவதற்காகவோ அல்லது மற்றவர்களை சுற்றி அமர்ந்திருப்பவர்களை தொந்தரவு செய்கிறார்கள். ஆனால் இந்தியாவிலோ மக்கள் மண் தரையில் பல மணிநேரம் அமர்ந்திருப்பார்கள். என்னுடைய தேசத்தில் மக்கள் அதிக குளிராயிருந்தாலும், அதிக வெப்பமாயிருந்தாலும் முறுமுறுத்து குறைகூறுவர். ஆனால் நான் இந்தியாவிற்கு செல்லும்போது, வெப்பத்தைக் குறித்து குறை கூறுபவர்கள் யாரென்றால் என்னோடு நான் கூட்டிச் சென்ற மக்களும், நானும்தான்.

நாம் சாதகமான சூழ்நிலைகளுக்கு அடிமைகளாகிவிட்டோம் என்று நம்புகிறேன். நாம் நமக்கிருக்கும் நவீன சாதனங்களை விட்டுவிட வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. நாம் பழக்கப்பட்ட சூழ்நிலைகளை நாம் விரும்புகிறோமென்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால் வசதிகளைக் குறித்த ஒரு சரியான மனநிலை நமக்கு வேண்டுமென்று கூறுகிறேன். அது நமக்கு உண்மையாக இருக்குமென்றால், தேவனுக்கு நன்றி செலுத்துங்கள். ஆனால் அதை பெற்றுக் கொள்ளாமலிருப்பதால், தேவன் நம்மை செய்ய சொல்லும் எதையுமே செய்யாமல் வெறுமையாய் இருக்கக் கூடாது.

பல வருடங்களுக்கு முன்பு எங்கள் புதன் கிழமை இரவுப் போதனை கூட்டங்களுக்கு, ஒரு கண்பார்வையிழந்த தம்பதியர் வர வேண்டுமென்று விரும்பினார். பேன்க்வேட் சென்டரில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. பொதுவாக அவர்கள் பேருந்தில் வருவார்கள். ஆனால் அவர்கள் வரும் பாதை அடைக்கப்பட்டுவிட்டதால், யாராவது சென்று அவர்களை கூட்டிக் கொண்டு வந்துவிட்டு, பின்பு கூட்டி சென்றுவிட்டால்தான் அவர்களால் வரக்கூடிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. என்ன ஒரு அறிய வாய்ப்பு! மக்கள், உதவிசெய்யும்படி நிற்பார்களென்று நான் நினைத்தேன். ஆனால் ஒருவருமே உதவ முன்வரவில்லை. ஏனெனில் அவர்கள் இருந்த இடம் ஒதுக்கு புறமாயிருக்கிறது.

வேறு விதத்தில் சொல்ல வேண்டுமென்றால், இந்த தம்பதியினருக்கு போக்குவரத்தைக் கொடுப்பதென்பது ஒரு இடையூறாயிருந்தது. எங்களுக்காக வேலை செய்து கொண்டிருந்த ஒருவரை உதவிசெய்ய வைக்க வேண்டியிருந்ததை நினைவுகூறுகிறேன். அப்படியென்றால் அந்த மனிதருக்கு நாங்கள் பணத்தைக் கொடுத்து செய்ய வைக்க வேண்டியதாயிற்று. நாம் பணத்தைப் பெற்றுக் கொள்வோமென்றால் உதவிசெய்ய முன்வருகின்றோம் என்பது ஆச்சரியத்திற்குரியது. பண ஆசையே எல்லாத் தீமைக்கும் வேராயிருக்கிறது என்பதை நாம் நினைத்துக்கொள்ள வேண்டும். நம் வாழ்வில் பணத்தை ஒரு முக்கிய தூண்டுகோலாய் இருக்க அனுமதிக்கக் கூடாது. நாமெல்லோருக்கும் பணம் தேவை. ஆனால் மற்றவர்களுக்காக சில காரியங்களை நாம் செய்ய வேண்டும். இத்தகைய அன்பின் செயல்கள் சாதகமின்றி வசதியின்றி இருந்தாலும், அது நமக்கு நன்மையானதே என்பதுதான் உண்மை. அநேக சமயங்களில் இத்தகைய தருணங்கள் “சோதனை நேரங்கள்”, தேவன் நாம் அர்ப்பணிப்போடு இருக்கிறோமா இல்லையா என்று நம்மை சோதித்துப் பார்க்கும் தருணங்களாகும். நீங்கள் மற்ற யாருக்காவது, எதையாவது கிரயமின்றி செய்ய முற்படுவீர்களென்றால், அது உங்கள் ஆவிக்குரிய இருதயமானது நல்ல முறையில் உள்ளது என்பதற்கான அடையாளமே.

இஸ்ரவேலர்கள் அவருடைய கற்பனைகளுக்கு கீழ்ப்படிவார்களா என்று கண்டறிய, அவர்களை வனாந்திரத்தில் நீண்ட கடினமான பாதையில் நடத்தினார் (உபாகமம் 8:1-2 வாசிக்கவும்). சில சமயங்களில் நம்மிடமும் அதையே தான் செய்கிறார். சுபமாக இருக்கும்போது, நாம் தேவனுக்கு கீழ்ப்படிவதற்கு ஆயத்தமாயிருக்கிறோம். ஆனால் வசதியாய், சாதகமாய் இல்லாதபோதும், நம் திட்டங்களுக்கு ஏற்றாற்போல இல்லாமலிருக்கும்போதும், அதினால் நமக்கு ஒரு பலனும் இல்லாதிருக்கும்போதும், நாம் எவ்வளவாய் கீழ்ப்படிதலோடு இருக்கிறோம்?

இத்தகைய கேள்விகளை நாம் நம்மிடம் கேட்டுக்கொள்வது அவசியம். ஏனெனில் நம் அர்ப்பணிப்பைக் குறித்து நாம் உண்மையாயிருப்பது மிகவும் முக்கியம். சபையில் எழுந்து நின்று “அனைத்தையும் ஒப்புவிக்கிறேன்” என்று பாடுவது மிகவும் சலபம். ஆனால் ஒப்புக்கொடுப்பது ஒரு பாட்டிற்கும் மேலாய், ஒரு தேவையாய் இருக்கும்போது நாம் செய்கிறோமா?

தேவனே, இது நல்ல தருணம் இல்லை

தேவனை பின்பற்றுவது சாதகமாயிராது என்பதால் தேவனைப் பின்பற்றாத ஒரு மனிதனின் கதையை, வேதம் கூறுகின்றது. பெலிக்ஸ் என்னும் பெயருடைய இந்த மனிதன், பவுல் வந்து தனக்கு சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்க வேண்டுமென்று கேட்டான். ஆனால் பவுல் அவனிடம் சரியான வாழ்வு, வாழ்க்கையில் பரிசுத்தம் மற்றும் உணர்ச்சிகளை கட்டுப்படுத்துவதைப் பற்றிக் கூறியவுடன், பெலிக்ஸ் மிகவும் பயந்துவிட்டான். அவன் பவுலை தனக்கு சமயம் வாய்க்கும்போது, அழைக்கிறான். தற்போது சென்று விடுமாறு கூறினான் (அப் 24:25 வாசிசுக்கவும்). இதுமிகவும் சுவாரஸ்யமானது என்று நினைக்கிறேன். ஏனெனில் இது நகைப்புக்குரியதாய் மட்டுமிராமல், நாம் எப்படி இருக்கின்றோம் என்பதை தெளிவாய் வர்ணிக்கிறது. தேவன் நம்மை நேசிக்கிறாரென்றும், அவர் நமக்காக நல்லத் திட்டங்களை வைத்திருக்கிறார் என்று எவ்வளவு கேட்டாலும் நாம் அதைக் குறித்து பெரிதுபடுத்துவதில்லை. ஆனால் அவர் நம்மை சிட்சித்து, திருத்தும்போது, நாம் அவரிடம் இது சரியானத் தருணமில்லை ஆண்டவரே என்று சொல்ல முயற்சிக்கின்றோம். நாம் நல்ல நேரம் என்று கருதுவதை அவர் தெரிந்து கொள்வாரோ, இல்லையோ எனக்கு தெரியாது. அவர் அதை ஒரு காரணத்தோடுதான் செய்கிறாரென்று நினைக்கிறேன்.

இஸ்ரவேலர்கள் வனாந்திரத்தின் வழியாக பிராயாணப்பட்டு சென்று கொண்டிருந்தபோது, அவர்கள் பகலில் மேகஸ்தம்பத்தினாலும், இரவில் அக்னி ஸ்தம்பத்தினாலும் வழிநடத்தப்பட்டார்கள். அந்த மேகம் நகர்ந்தபோது, அவர்களும் நகர வேண்டும். அது தரித்திருந்தபோது, அவர்கள் எங்கிருந்தனரோ அங்கேயே தங்கினார்கள். இதில் ஸ்வாரஸ்யம் என்னவென்றால், அந்த மேகம் இவ்வாறுதான் நகர்ந்து செல்லும் என்ற ஒரு திட்டமும், அடையாளமும் இல்லை. அந்த மேகம் நகர்ந்து சென்றபோது, அவர்களும் நகர்ந்து செல்ல வேண்டும் அவ்வளவுதான் (எண்ணாகமம் 9:15-23 வாசிசுக்கவும்). சில நாட்கள் அது பகல் வேளையில் நகர்ந்ததென்றும், சில

நாட்கள் இரவில் நகர்ந்ததென்றும் வேதாகமம் கூறுகிறது. சில சமயங்களில் அது சில நாட்கள் தங்கியிருந்ததென்றும், சில சமயம் ஒரே நாள் தங்கியிருந்ததென்றும் கூறுகிறது. இரவு நேரங்களில் தங்கள் கூடாரங்களின் திறப்புகளில் “தொந்தரவு செய்யாதே” என்று தொங்கவிட்டு, தாங்கள் கஷ்டப்பட தயாராக இல்லையென்று தேவனுக்கு தெரியப்படுத்தியிருப்பார்கள் என்று நான் நினைக்கவில்லை. அவர் முன்னேறுவதற்கான தருணம் இது என்று தீர்மானித்தபோது, அவர்கள் அவரைப் பின்பற்றினார்கள். அதைப்போல் அவர், நம் பயணத்தில் அடுத்த அளவிற்கு செல்ல நாம் நகர வேண்டிய நேரத்தை தீர்மானிக்கும்போது, நாம் “இது சரியான தருணம் இல்லை ஆண்டவரே” என்று ஒருபோதும் கூறக்கூடாது.

தேவன் அவர்களுக்கு பிரயாண நாட்களை குறித்ததான மாத அட்டவணையைக் கொடுத்திருந்தார். ஏனெனில் அவர்கள் மனது, உணர்ச்சி மற்றும் சரீரத்திலும் ஆயத்தமாயிருக்க, கொடுத்திருப்பாரென்றால் நன்றாய் இருந்திருக்கும் இல்லையா? அவர் ஏன் அப்படி செய்யவில்லையென்று யோசிக்கிறேன். நாம் எவ்வாறு பிரதிபலிக்கிறோம் என்று பார்க்கும்படியாக அவர் வேண்டுமென்றே நம்மோடு குறுக்கிடுகிறாரா?

தேவன் சிறந்தவற்றை அறிந்திருக்கிறார். அவருடைய நேரம் எப்போதுமே சரியானதாகும். நான் ஏதோ ஒரு காரியத்தை சமாளிக்க ஆயத்தமாய் உணராதபோது, நான் ஆயத்தமாயில்லை என்று அர்த்தமாகும். “வழியும், மார்க்கமும்” என்ற கமிட்டிற்கு தேவனே தலையானவர். அவருடைய வழிகள் நம் வழிகள் அல்ல. ஆனால் அவை நம் வழிகளைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவைகளும், சிறந்தவைகளுமாகும் (ஏசாயா 55:9 வாசிக்கவும்).

இது ஏன் சுலபமானதாக இல்லை?

நாம் மக்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டுமென்று தேவன் விரும்பினால், ஏன் அதை சுலபமானதாகவும், அதிக செலவில்லாததாகவும் மாற்றக் கூடாது? இக்கேள்விக்கு இன்னொரு கேள்வியைக் கொண்டு பதிலளிக்கிறேன். பாவத்திலிருந்து இயேசு எதையாவது தியாகம் செய்தாரா, பெற்றுக்கொடுத்தாரா? தேவன் ஏன் இரட்சிப்பின் திட்டத்தை சுலபமானதாக இயற்றவில்லை என்று ஆச்சரியப்படுகிறேன். அவரால் எந்தவொரு திட்டத்தையும் ஏற்படுத்தி, “இது கிரியை செய்யும்” என்று சாதாரணமாக கூறியிருக்கலாம். தேவனின் பொருளாதாரத்தில் மலிவானது

எதையும் நாம் கொண்டிருப்பது தகுதியற்றது என்று நான் நினைக்கிறேன். தாவீது இராஜா, கிரயம் செலுத்தப்படாத எதையும் தான் தேவனுக்கு கொடுக்கமாட்டேன் என்று கூறினார் (2 சாமுவேல் 24:24 வாசிக்கவும்). நான் உணர்ந்து கொடுத்தால்தான் அது உண்மையாக கொடுப்பது என்று நான் கற்றுக் கொண்டேன். பழைய துணிமணிகளை, வீட்டில் உபயோகிக்கும் பொருட்களை கொடுப்பது ஒரு நல்ல செயலாகியிருந்தாலும், அது உண்மையாக கொடுப்பதற்கு ஈடாகாது. நான் வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று நினைப்பதை மற்றவர்களுக்குக் கொடுப்பதே உண்மையான கொடையாகும். நீங்கள் விரும்பும் சிலவற்றை வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்ற சமயத்தில், தேவன் அதை மற்றவர்களுக்கு கொடு என்று கூறின சோதனையின் நேரங்களை சந்தித்திருப்பீர்கள் என்று நினைக்கிறேன். அவர் நம்மை நேசிப்பதால், தன் ஒரே குமாரனையேக் கொடுத்தார். எனவே அன்பு நாம் எதை செய்ய ஏவும்? எனவே மற்றவர்களுக்கு உதவ வேண்டுமென்பதற்காக நாம் அவ்வப்போது சிறிது வசதிக்குறைவை ஏற்றுக்கொள்ளலாமல்லவா?

நாம் சமீபத்தில், காதலித்து சீக்கிரத்திலேயே திருமணம் செய்துகொள்ளவிருந்த இரண்டு வாலிபரின் கதையை தொலைக்காட்சியில் பார்த்தேன். துயரமாக அவள் கார் விபத்தில் சிக்கிக்கொண்டதால், மாதக்கணக்கில் நினைவிழந்த நிலையிலிருந்தாள். அவள் திருமணம் செய்துகொள்ளவிருந்த மனிதன் அவளருகில் ஒவ்வொருநாளும் அமர்ந்திருந்தான். இறுதியில் அவள் விழித்தெழுந்தாள். ஆனால் அவளுக்கு மூளை சேதமிருந்ததால், அவள் கடைசிவரையிலும் ஊமையாகத்தானிருப்பாள். அவளாகவே அநேக காரியங்களை செய்துகொள்ள இயலாத நிலையிலிருந்தாள். அதை அந்த வாலிபன் பொருட்படுத்தாமல் திருமணம் செய்துகொண்டான். அவள் சக்கர நாற்காலியிலேயே ஆலயத்திற்கு சென்றாள். அவளால் சரியாகக்கூட பேச இயலவில்லை. ஆனால் மிகுந்த சந்தோஷத்துடனிருந்தாள். அந்த வாலிபனின் எஞ்சிய நாட்களை அவன் அவளைப் பராமரித்துக்கொண்டான். அவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து வாழ்க்கையை அனுபவித்தனர். அவனுடைய உதவி மற்றும் ஊக்கத்தினால் அவள் ஊமையானவர்களுக்கென்று நடத்தப்படும் விஷேசித்த ஒலிம்பிக் போட்டிகளில் பங்கேற்று ஆச்சரியமான காரியங்களை சாதித்தாள்.

அந்த வாலிபன் அந்தப் பெண்ணை விட்டுவிட்டு சென்றிருந்தாலும், அது புரிந்து கொள்ளக்கூடியதொன்றே, சுலபமானதுங்கூட. அவளுடன் சேர்ந்திருப்பதென்பது வசதியற்றது, தினமும் தியாகம் செய்யக்

கூடியதேயாகும். ஆனால் அநேகர் செய்வதுபோல, வசதியற்ற சூழ்நிலையை சந்தித்தபோது அவன், அவளை விட்டுவிட்டு கடந்து செல்லவில்லை. ஆனால் அவன் தரித்திருந்தான். நிச்சயமாக நம்மைவிடவும் அதிகமான சந்தோஷத்தை அவன் அடைந்திருப்பான்.

என்னைப்போல நீங்கள் இருப்பீர்களென்றால், மற்றவர்களின் நலனுக்காக தியாகம் செய்த மக்களைக் குறித்துப் படித்து சந்தோஷப்படுவீர்கள். ஆனால் தேவன் அனுபவங்களை படிப்பதைக் காட்டிலும் நீங்களும், நானும் அவ்வாறு இருக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறார். அநேகமாக இத்தகைய கதையை நீங்கள் பெற்றுக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று அவர் விரும்புகிறார்.

யாரோ ஒருவரின் வசதிக்காக நாம் வசதியற்றிருப்பது (வசதி குறைவை ஏற்பது)

வேறொருவருக்கு வாழ்க்கை வசதியாக அமைவதற்காக, தேவன் ஒருவரை சாதகமில்லாத ஒன்றை செய்ய சொல்லுவார். நாம் தேவனின் வழிகளை அறிந்து கொள்ள வேண்டும் அல்லது நாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய தேவனின் வழிகளை, எதிர்க்கத் தொடங்கிவிடுவோம். எளிமையான சத்தியம் இதுவே : நாம் சந்தோஷமாயிருக்க கொடுக்க வேண்டும். தியாக உணர்வோடு நாம் கொடுக்காவிட்டால் அது உண்மையான கொடையாய் இருக்காது அல்லது உண்மையாய் கொடுப்பதன்று.

பேதுரு அந்திரேயா, யாக்கோபு, யோவான் மற்றும் மற்ற சீஷர்கள் எல்லாம் அதிகமாய் கனப்படுத்தப்பட்டனர். அவர்கள் பன்னிரண்டு சீஷர்களாயிருக்கும் படிக்கு தெரிந்து கொள்ளப்பட்டார்கள். இயேசுவிடமிருந்து கற்றுக்கொண்டு, பின்பு உலகத்திற்கு சவிசேஷத்தை கொண்டு செல்லும் மக்களாய் தெரிந்து கொள்ளப்பட்டனர். இயேசு அவர்களை அழைத்தபோது, அவர்களெல்லோரும் அலுவலாயிருந்தனர். அவர்கள் பராமரிக்கும்படியாய் வாழ்க்கை, குடும்பங்கள் மற்றும் அலுவல்களிருந்தன. எந்தவொரு முன்னெச்சரிக்கையுமின்றி இயேசு வந்து, “என்னை பின்பற்றி வா” என்று கூறினார். இயேசு வந்து அழைத்தபோது பேதுருவும், அந்திரேயாவும் கடலில் வலை வீசிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் தங்கள் வலைகளை விட்டுவிட்டு அவர் பின் சென்றனர் என்ற வேதம் கூறுகிறது (மத்தேயு 4:18-21 வாசிக்கவும்). குறுக்கிடுதலைக் குறித்து பேசுவோமா! அவர்கள் வீட்டிற்குச் சென்று யோசித்து, ஜெபித்து, மனைவி, மக்களிடம் இதைக் குறித்து பேசிவிட்டு வாருங்கள் என்று சொல்லவில்லை. “என்னை பின்பற்றி வாருங்கள்” என்று மட்டும் தான் சொன்னார்.

அவர்கள் எவ்வளவு நான் செல்ல வேண்டும், ஊதியம் என்னவாயிருக்கும் என்றெல்லாம் கேட்கவில்லை. ஏதாவது, ஆதாயங்களைக் குறித்தோ, வசதிகளைக் குறித்தோ, எத்தகைய விடுதியில் தங்குவோமென்றோ அவர்கள் கேட்கவில்லை. அவர்களது வேலை எத்தகையது என்றும் கேட்கவில்லை. எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு அவரைப் பின்பற்றினார்கள். இதைக் குறித்து நான் இப்போது படித்தாலும், இது கொஞ்சம் கடினமானதே என்று நான் ஒத்துக்கொள்கிறேன். ஆனால் தருணம் பெரியதாயிருக்கையில், தியாகமும் பெரியதாய் இருக்கும்.

தேவன் என்னிடம் அதிகமாய் கேட்கிறார் என்று குறைப்பட்டுக் கொண்ட சமயங்களை நான் நினைத்துப் பார்க்கிறேன். ஏனென்றால் மற்றவர்களுக்கு அத்தகைய கடமைகளோ, பொறுப்புகளோ இல்லை. என்னிடம் மட்டும் அதிகம் எதிர்பார்க்கிறார் என்று உணர்ந்தேன். ஆனால் அவர், “ஐயல், நீ என்னிடம் அதிகமாய் கேட்டிருக்கிறாய், உனக்கு வேண்டுமா, வேண்டாமா?” என்று கேட்டார். இந்த உலகத்திலுள்ள மக்கள் அனைவருக்கும் நான் உதவிசெய்ய வேண்டுமென்று கேட்டிருந்தேன். அந்த சிலாக்கியத்தைப் பெற்றுக் கொள்வதென்பது, வசதிக் குறைவையும், சாதகமற்ற தன்மையையும் அடிக்கடி ஏற்படுத்தும் என்று நான் கற்றுக்கொண்டிருந்தேன்.

விதையை விதைக்காமல், அறுவடையைப் பெற்றுக்கொள்வதென்பது கூடாத காரியம். நாம் விதைப்பதற்கு எல்லா சூழ்நிலைகளும் சாதகமாய் மாற வேண்டும் என்று நாம் காத்துக்கொண்டிருந்தால், நாம் அறுக்கமாட்டோமென்று சாலமோன் இராஜா கூறுகிறார் (பிரசங்கி 11:4). வேறுவிதமாய் சொல்ல வேண்டுமென்றால். விலைக் கிரயம் செலுத்த வேண்டியிருந்தாலும், வசதியிருந்தாலும், நாம் தேவனுக்கு கீழ்ப்படிந்து கொடுக்க வேண்டும். மற்றவர்கள் செய்ய விரும்பாததை செய்ய இந்த பன்னிரெண்டு பேரும் செய்ய ஆயத்தமாயிருந்தபடியால் தான் இவர்கள் தெரிந்து கொள்ளப்பட்டவர்களாய் இருந்தார்கள். இயேசு அழைத்து அதனை மறுத்தவர்களைக் குறித்து வேதம் சொல்லாவிட்டாலும், அநேகமாக அவர் அழைத்திருக்கலாம். அந்த பன்னிரெண்டு பேரைத் தெரிந்துகொள்ள அவர் ஆயிரம் பேரிடத்தில் பேசியிருந்திருக்கலாம். அவ்வாறு தான் இன்று நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். வசதியின்றி, தியாக மனப்பான்மையோடு தங்கள் திட்டங்கள் குறுக்கிடப்பட்டாலும் பரவாயில்லை என்று நினைப்பவர்கள் மிகவும் சிலரே. அநேகர் இயேசுவின் மேலுள்ள தங்கள் அன்பைக் குறித்துப் பாடுவார்கள். அது நல்லதுதான். ஆனால் பாடல் பாடுவது நன்றாயிருந்தாலும் அது தியாகத்தை கேட்பதில்லை

என்று நாம் அறிய வேண்டும். உண்மையான அன்பிற்கு தியாகம் தேவப்படுகிறது.

உலகத்தில் இன்று உண்மையான அன்பு காணப்படுவதில்லை என்று நினைக்கிறேன். ஏனெனில் அதற்கு முயற்சி தேவைப்படுகிறது. விலைக்கிரயமும் செலுத்த வேண்டும். நாம் உண்மையாக இந்த அன்பின் புரட்சியில் பங்கெடுத்துப் கொள்வோமென்றால், இந்த உண்மையை நாம் நினைக்க கடமைப்பட்டுள்ளோம். ஒரு காரியத்திற்கு நம்மை ஒப்புக்கொடுக்கும் முன்பு, அதற்கான விலைக்கிரயத்தைக் குறித்து எண்ணிப் பார்ப்பது ஞானமானதொன்றாகும். இல்லையென்றால், அநேக சமயங்களில் நாம் தொடங்கியதை முடிக்க இயலாமல் போய்விடும்.

தேவனால் குறுக்கிடப்படுதல்

வேதத்தில் நாம் “மேன்மையானவர்களென்று” கருதும் மனிதர்களைக் குறித்து நான் அதிகம் படிக்கையில், அவர்கள் பெரிய அளவில் தியாகம் செய்தவர்கள் என்று அதிகமாய் பார்க்கிறேன். தேவன் அவர்களிடம் செய்யச் சொன்னதை செய்ய அவர்களுக்கு வசதியாக இருந்ததும் இல்லை.

ஆபிரகாம், தனது தேசத்தையும், தன் உறவினர்களையும், வீட்டையும் விட்டுவிட்டு, தேவன் அவன் சென்றடையும்வரை எந்த இடம் என்று கூட தெரியாமல் போக வேண்டியிருந்தது. அநேகமாக இடம்விட்டு இடம் அலைந்து திரியாமல் தற்காலிக கூடாரத்தில் வசிக்காமல், ஒரு அரண்மனையில் இராஜாவாகவோ அல்லது வேறெங்கோ சென்று சேருவான் என்று நினைத்திருக்கலாம். அவர் எகிப்தை சென்றடைந்தார் “ஒடுக்குதலின் தேசம்” அதுவும் பஞ்சதத்தின் மத்தியில் (ஆதி 12:10). அந்த தியாகம் பெரியதாயிருந்தாலும், தேவன் உடன்படிக்கை செய்துகொண்ட மனிதன் என்ற சிலாக்கியம் அவனுக்கு கொடுக்கப்பட்டது. அவனுக்குள்ளாக, இந்த உலகத்திலுள்ள அணைத்துக் குடும்பங்களும் தேவனால் ஆசீர்வதிக்கப்படும் சிலாக்கியம் கிடைத்தது (ஆதி 22:18 வாசிக்கவும்). என்ன ஒரு விந்தை!

யோசேப்பு ஒரு தேசத்தையே பட்டினியினின்றுக் காத்தார். ஆனால் அதற்கு முன்பதாக தேவன் அவனை வசதியான வீட்டிலிருந்து அவனை பிரித்தார். அவனை ஒரு வசதியற்ற இடத்தில் அநேக ஆண்டுகள் இருக்கச் செய்தார். சரியான நேரத்தில், சரியான இடத்தில் வைப்பதற்கென்றே, தேவன் அவ்வாறு செய்தார். இதனை உண்மை புரிந்த பிறகே யோசேப்பினால் அறிந்துகொள்ள முடிந்தது. நாம் இருக்கும் இடத்தில் ஏன் இருக்கிறோம் என்று அநேக வேளைகளில் நாம் அறியாமல், தேவனைப் பார்த்து “தேவனே!

இங்கே நான் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறேன்”? என்று கேட்கிறோம். இவ்வாறு நான் தேவனிடம் அநேகமுறை சொல்லியிருக்கிறேன். அந்த நேரத்தில் தேவன் எனக்கு செவிக் கொடுக்கவில்லை என்றாலும், நான் இருக்கும் இடத்திற்கு, நான் இருந்த ஒவ்வொரு இடமும் பங்காயிருக்கிறது என்று நான் அதனைத் திரும்பிப் பார்க்கும்போது உணருகிறேன்.

எஸ்தர் யூதர்களை அழிவிலிருந்து காப்பாற்றினாள். அவள் அப்படி இருக்கும்படியாக தேவன் அவள் திட்டத்தில் குறுக்கிட்டார் எதிர்காலத்திற்காக பலத் திட்டங்களைக் கொண்டிருந்த ஒரு இளம் வாலிபப் பெண்ணாக அவள் இருந்தாள். ஆனால் திடீரென்று எத்தகைய எச்சரிக்கையுமின்றி, அவள் இராஜாவின் அந்தப் புறத்திற்குச் சென்று, அவரின் தயவைப் பெற்றுக்கொண்டு, யூதர்களைக் கொல்ல திட்டமிட்டிருந்த துன்மார்க்க ஆமானின் சதித்திட்டத்தை இராஜாவிற்கு வெளிப்படுத்தும்படி கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டாள்.

தன் ஜீவனுக்காக பயப்பட வைக்கும் காரியத்தைச் செய்யும்படிக்கு கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டாள். ஆனால் அவளுடைய சித்தப்பா ஞானமாய் சொன்னார், “நீ இந்தக் காலத்திலே மவுனமாயிருந்தால், யூதருக்கு சகாயமும், இரட்சிப்பும் வேறொரு இடத்திலிருந்து எழும்பும். அப்பொழுது நீயும், உன் தகப்பன் குடும்பத்தாரும் அழிவீர்கள்; நீ இப்படிப்பட்ட காலத்திற்கு உதவியாயிருக்கும்படி உனக்கு இராஜமேன்மை கிடைத்திருக்கலாமே, யாருக்குத் தெரியும்” (எஸ்தர் 4:14).

அவள் அந்த தியாகத்தை செய்யாதிருக்காவிட்டால், தேவன் வேறொருவரைக் கண்டுபிடித்திருப்பார். ஆனால் அவள் ஜனங்களை இரட்சிப்பதுதான் அவள் வாழ்க்கையின் நோக்கமாயிருந்தது. தேவன் உங்கள் திட்டங்களில் குறுக்கிட நீங்கள் விரும்பாததால், உங்கள் வாழ்க்கையின் நோக்கத்தை தவற விட்டுவிடாதிருங்கள்.

இத்தகைய தியாகமான கீழ்ப்படிதலுக்குள் சென்ற மனிதர்களின் பட்டியல் நீண்டுக் கொண்டேயிருக்கும். “உலகம் அவர்களுக்கு பாத்திரமாயிருக்கவில்லை” என்று வேதம் அவர்களைக் குறித்து குறிப்பிடுகிறது (எபிரேயர் 11:38).

யாரோ ஒருவருடைய வாழ்க்கை சுலபமானதாக இருக்கும்படிக்கு, நாம் படிக்கும் இம்மக்களின் வாழ்க்கை வசதியற்றிருந்தது. நாம் பரிபூரண ஜீவனைப் பெற்றிருக்கும்படிக்கு இயேசு மரித்தார். குடிமக்கள் வீடுகளில் சுகமாய் தங்கியிருக்கும்படிக்கு போர் சேவகர்கள் மரிக்கிறார்கள். குடும்பங்கள் நல்லபடியாக வாழும்படிக்கு தகப்பன்மார்கள் வேலைக்குச் செல்கின்றனர். இன்னொரு ஜீவனை உலகத்திற்கு கொண்டுவரும்படியாக தாய்மார்கள் கர்ப்ப

வேதனைக்குள் கடந்து செல்கின்றனர். யாராவது, எதையாவது பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்றால், வேறொருவர் கஷ்டத்தையும், வேதனையையும் அனுபவிக்க வேண்டுமென்று இதிலிருந்து தெளிவாய்த் தெரிகிறது.

இந்த அதிகாரமானது மிகவும் முக்கியமானது ஏனெனில், இந்த அன்பின் புரட்சியில் பங்காயிருப்பதென்பது ஒரு நல்ல உணர்வை மட்டுமே கொடுக்கக் கூடிய கருத்தாய் மட்டும் இருந்தால், அன்பில் நடக்க வேண்டுமென்பதற்காக, நீங்கள் செய்ய விரும்பாதக் காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும் என்று உணர்வீர்களென்றால், நீங்கள் இதில் ஒரு பங்காயிருப்பதை குறித்தான உங்கள் மனதை மாற்றிக் கொள்வீர்கள். நீங்கள் விட்டுவிட்டு சென்றுவிட வேண்டுமென்று நினைப்பவர்களோடு ஒத்து வாழ வேண்டியிருக்கும். ஏனெனில், மற்றவர்களின் தோல்விகளையும், பெலனங்களையும் அன்பு தாங்குகிறது. இருண்ட சூழ்நிலையில் நீங்கள் மட்டுமே ஒரே வெளிச்சமாயிருப்பதால், உங்களுக்கு இஷ்டமில்லாத இடத்தில் நீங்கள் இருக்க வேண்டியிருக்கும் சூழ்நிலைகளெல்லாம் உங்களை பாவம் செய்ய சோதிக்கிறபடியால், சில இடங்களை விட்டு விலக வேண்டியிருக்கும். உண்மையிலேயே ஆபிரகாம் விக்கிரக ஆராதனைக்காரர்கள் மத்தியில் வாழ்ந்தான். அவன் குடும்பத்தையும் சேர்த்துதான். எனவே தேவன் அவ்விடத்தையும், ஜனத்தையும் விட்டுவிலக வேண்டுமென்று சொன்னதில் ஆச்சரியமேதுமில்லை. நாம் எதைப் பார்க்க வேண்டுமென்று தேவன் நமக்கு காட்ட விரும்புகிறாரோ, அதை பார்க்கும்படிக்கு நமக்கு அறிமுகமான சூழ்நிலையிலிருந்து தேவன் நம்மை சில வேளைகளில் பிரிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

வசதியற்ற சூழ்நிலையையும், தேவ குறுக்கிடுதலையும் நீங்கள் பொருட்படுத்தவில்லை என்று தீர்மானிப்பீர்களென்றால், தேவன் உங்களை உபயோகிக்க முடியும். இந்த உலகத்தில் நீங்கள் ஒரு வித்தியாசத்தை ஏற்படுத்த முடியும். ஆனால் உங்கள் சொந்த சுகத்திற்கு அடிமையாகி இருப்பீர்களென்றால், தேவன் உங்களை விட்டு கடந்து சென்று, வாழ்க்கையின் கடினங்களை சமாளிக்கும் பெலமுள்ள வேறொருவரை தேடிச் சென்றுவிடுவார்.

வசதியற்ற சூழ்நிலையையும், தேவ குறுக்கிடுதலையும் நீங்கள் பொருட்படுத்தவில்லை என்று தீர்மானிப்பீர்களென்றால், தேவன் உங்களை உபயோகிக்க முடியும்.

சோதோம், கொமேரா

நீங்கள் சோதோம், கொமேராவைக் குறித்தும், அந்த பட்டணங்களிலிருந்து கொடுமையான துன்மார்க்கத்தை குறித்தும் நீங்கள் அநேகமாக கேட்டிருந்திருப்பீர்கள். தேவனுக்கு மிகவும் பிரியமில்லாதிருந்த என்ன காரியத்தை அவர்கள் செய்தார்கள்? நாம் அவர்களின் பாலியல் இழிவினால் தேவன் கோபமடைந்து அவர்களை அழித்தாரென்ற கருத்தைக் நாம் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் அவர்களுக்கு விரோதமாய் அவர் கிரியை செய்ய வேறொரு சூழ்நிலையிலிருந்தது. அவர்களின் அழிவிற்குப் பின்னால் இருந்த உண்மையை நான் கண்டபோது, அதிர்ந்துபோனேன். ஏழை எளியவர்களுக்கு உணவளிக்க வேண்டிய அவசியத்தைக் குறித்து நான் வேதாகமத்தை ஆராய்ந்தபோது கண்டறிந்தேன். இதோ, கர்வமும், ஆகாரத் திரட்சியும், நிர் விசாரமான கோபங்களுமாகிய இவைகளே உன் சகோதரியான சோதோமின் அக்கிரமம்; இவைகளே அவளிடத்திலும் அவள் குமாரத்திகளிடத்திலும் இருந்தன. சிறுமையும், எளிமையானவனுடைய கையை அவள் பலப்படுத்தவில்லை. “அவர்கள் தங்களை உயர்த்தி, என் முகத்திற்கு முன்பாக அருவறுப்பானதைச் செய்தார்கள்; அதை நான் கண்டபோது, அவர்களை ஒழித்துவிட்டேன். அது தகுந்ததென்று கண்டேன்” (எசேக்கியேல் 16:49-50, கடைசியாக உள்ளது என்னுடைய கருத்து).

சோதோம், கொமேராவின் பிரச்சனை என்னவென்றால், அவர்களிடம் அளவிற்குமையிருந்தது, இருந்தும் தேவையிலிருப்பவர்களுடன் அதைப் பகிர்ந்து கொள்ளவில்லை. அவர்கள் சோம்பலாய், அளவிற்குமையான வசதியுள்ள வாழ்க்கை முறையில் வாழ்ந்தனர். இது அவர்கள் அருவறுப்பானக் காரியங்களைச் செய்ய ஏதுவாயிற்று. இதிலிருந்து நாம் தெளிவாய் அறிந்து கொள்வதென்னவென்றால், சோம்பேறித்தனமும், அளவிற்குமையான வசதிகளும் நமக்கு நன்மையானதல்ல. அது அபாயகரமானதாகும். ஏனெனில் இத்தகைய சுயநலமான வாழ்க்கை முறை தீமை வளர்வதற்காக வாசலைத் திறந்து விட்டுவிடும். இத்தகைய காரியங்கள் நமக்கு தீமையானதாக மட்டுமல்லாமல், தேவனையும் வருத்தப்படுத்தக் கூடியவை. நாம் அவர் பயந்து செல்லும்படியான கால்வாய்களாக இருக்க வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறார்கள். நாம் கொண்டிருக்கும் எல்லாவற்றையும் நமக்காக வைத்துக் கொண்டிருக்கும் நீர்த்தேக்கத்தை போன்றிருக்க நாம் எதிர்பார்க்கப்படவில்லை.

இன்று நமக்கு கிடைக்கும் எல்லா வசதிகளையும் நாம் வரவேற்கின்றோம். தேவனுக்கு கீழ்ப்படியவோ அல்லது தேவையுள்ள மக்களுக்கு உதவி

செய்யவோ, வசதியை விட்டுக் கொடுக்கவோ நாம் விருப்பம் உள்ளவர்களாயிராதபடிக்கு, சாத்தான் இவைகளை உபயோகப்படுத்திக் கொள்கிறான். நாம் சுகத்திற்கும், வசதிக்கும் அடிமைகளாகிவிட்டோம். இதைக் குறித்து நாம் ஜாக்கிரதையாயிருக்க வேண்டும். அநேக மக்களைப்போல, எனக்கும் நல்ல அருமையான வசதிகளை விரும்புகிறேன். எனக்கு வசதிகள் விருப்பம்தான். ஆனாலும், நான் விரும்பும் விதத்தில் காரியங்கள் நடைபெறாதபோது, குறைப்பட்டுக் கொள்ளாமலிருக்க முயற்சியும் எடுத்திருக்கிறேன். மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்யும்போது, வசதிக்குறைவும் அதின் பங்குதான் என்று உணர்ந்திருக்கிறேன். ஒரு நல்ல மனப்பான்மையோடு மக்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டுமென்று தேவன் என்னை அழைத்திருக்கிறார் என்றும் அறிந்திருக்கிறேன்.

நான் எழுதிக் கொண்டிருக்கும்போது, குறுக்கிடப்படுவதை நான் விரும்பமாட்டேன். குறுக்கிடப்படுவது எனக்கு மிகவும் சாதகமற்றது. ஏனெனில் என் வேலையின் ஓட்டத்தை திரும்ப பெற்றுக்கொள்வதற்கு நான் உழைக்க வேண்டும். ஒரு சில நொடிகள் முன்புதான் நான் சோதிக்கப்பட்டேன். என் தொலைபேசி ஒலித்தது. தன்னுடைய பிரச்சனைக்குரிய திருமணத்தினால் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்த ஒரு பெண், அவள் தான் கூறுவதை, நான் சிறிது நேரமாவது கேட்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கும் ஒரு பெண்ணிடமிருந்து வந்திருந்தது. நான் எழுதுவதை கட்டாயமாக நிறுத்த வேண்டுமென்று நான் விரும்பவில்லை. ஆனால் இந்த குறிப்பிட்ட பெண் எல்லோராலும் நன்றாய் அறியப்பட்டவர். அவள் நம்பி பகிர்ந்து கொள்ளும்படியாக என்னைவிட வேறொருவரும் அவளுக்கில்லை என்று நான் அறிந்திருந்ததால், நான் எழுதுவதை நிறுத்திவிட்டு கேட்க வேண்டும் என்று உணர்ந்தேன். உலகத்தால் நன்றாய் அறியப்பட்டவராய் ஒரு நபர் இருக்கிறாரென்பதால், அவர்கள் தனிமையை உணர மாட்டார்களென்று அர்த்தமாகாது. அவள் தனிமையாய் உணர்ந்தாள். பிரச்சனைகளோடுருந்த அவள் உலகமுழுவதும் அறியப்பட்டவர். தேவன் நான் அன்பினிமித்தம் எழுதுவதை நிறுத்திவிட்டு, நடைமுறைப்படுத்த விரும்பினார்! தேவன் நாம் நம்புகிறோம், விசுவாசிக்கிறோம் என்று சொல்வதை நிறுத்திவிட்டு, நடைமுறைப்படுத்த வேண்டுமென்று விரும்புகின்றார். இதனை நினைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

அதிகாரம்

5

அன்பு ஒரு வழியைக் கண்டறிகிறது

“ஜெயிக்க வேண்டுமென்ற என் தீர்மானம்
வலிமையாக இருக்கையில் தோல்வியால் என்னை
முந்திக்கொண்டு செல்ல முடியாது.”
ஓக் மண்டினோ

வாஞ்சை ஒரு வல்லமைமிக்கத் தூண்டுகோலாகும். நான் உண்மையாகவே எதையாவது செய்ய விரும்பினால், அதை செய்து முடிக்க எப்படியோ ஒரு வழியைக் கண்டடைவேன் என்ற உண்மையைக் கண்டுபிடித்தேன். நான் செய்யும் எல்லாவற்றையும் என்னால் எவ்வாறு செய்ய முடிகிறது என்று மக்கள் என்னை அடிக்கடி கேட்பதுண்டு. “நான் செய்ய வேண்டுமென்பது தேவனுடைய சித்தமாயிருப்பதால்”, தேவன் என் இருதயத்தில் வாஞ்சையை வைத்து, அவருடைய கிருபையையும் அளித்திருக்கிறார் என்று நான் என்னுள் உணர்கிறேன் என்று எளிமையாக பதிலளிப்பேன். ஆனால், சில காரியங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்ற வாஞ்சையே அதை செய்யும்படி என்னைத் தூண்டுகிறது. தேவன் நான் என்ன செய்ய வேண்டுமென்று விரும்புகிறாரோ அதையே செய்ய நானும் விரும்புகிறேன். நான் மக்களுக்கு உதவிசெய்து, என் வாழ்வின் நோக்கத்தை நிறைவேற்ற விரும்புகிறேன் அல்லது அப்போஸ்தலர் பவுல் சொல்வதைப் போன்று, “என் ஓட்டத்தை முழுமையாக முடிக்க விரும்புகிறேன்.”

“ஒருவேளை எனக்குள் அந்த வாஞ்சை இல்லாதிருந்தால் என்ன செய்வது?” என்று நீங்கள் கேட்கலாம். தேவனுடைய சித்தத்தை செய்ய வேண்டுமென்ற வாஞ்சை உங்களுக்குள் இருப்பது இப்போதே தெளிவாகிறது, இல்லையெனில் முதல் அதிகாரத்தைப் படித்தவுடனேயே, இப்புத்தகத்தை மூடி தூர வைத்திருப்பீர்கள். இயேசு கிறிஸ்து மூலமாய் தேவனோடு உங்களுக்கு ஒரு உறவு இருக்குமென்றால், நன்மை செய்ய வேண்டுமென்ற வாஞ்சையும் உங்களுக்குள் இருக்கவே செய்யும். ஏனெனில், அவர் தம்முடைய இருதயத்தையும், ஆவியையுமே உங்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறார். எசேக்கியேல் 11:19 இதைக் கூறுகிறது: நான் அவர்களுக்கு ஏக (ஒன்றுபட்ட) இருதயத்தைத் தந்து, அவர்கள் உள்ளத்தில் புதிய ஆவியைக் கொடுத்து, கல்லான இருதயத்தை (கடினப்பட்ட) அவர்கள் மாம்சத்திலிருந்து எடுத்துப்போட்டு, சதையாலான (உணர்வுள்ள, தேவனின் தொடுதலுக்கு பதிலளிக்கக்கூடிய) இருதயத்தை அவர்களுக்கு அருளுவேன்”. பல நேரங்களில் சூழ்நிலைகளின் நிமித்தம் நாம் சோம்பலாகவோ, சுயநலவாதியாகவோ மாறிவிடக்கூடும்; ஆனால், விசுவாசிகள் என்ற முறையில் தேவனுடைய இருதயத்தை நமக்குள் வைத்துக்கொண்டும், அதே நேரம் பிறருக்கு உதவுதலில் அவருக்குக் கீழ்ப்படியாமல் இருப்பது இயலாத ஒன்றாகும்.

உங்களை நான் கேட்க விரும்பும் கேள்வி என்னவெனில்: “நீங்கள் எந்தளவிற்கு அதை விரும்புகிறீர்கள்? உங்கள் சித்தத்தைக் காட்டிலும் மேலாக அவருடைய சித்தத்தை செய்ய விரும்புகிறீர்களா?” நீங்கள் விரும்பும் அதை பெற்றுக்கொள்ள மற்ற காரியங்களை தியாகம் செய்துவிடவும் விரும்புவீர்களா?

ஒரு வாலிபன் என்னிடம் தான் எந்தளவிற்குக் கவலையோடு இருக்கிறான் என்று சொன்னான். தன்னை எவ்வாறு தேவன் உயர்நிலைகளுக்கு வரும்படி அழைத்துக் கொண்டிருந்தாரென்றும், ஆனால் தனக்கோ அதற்கென செய்ய வேண்டிய தியாகத்தை செய்ய மனமில்லாதிருந்தது என்றும் கூறினான். நான் அவனுக்காக வருத்தப்பட்டேன். ஏனெனில் தியாகத்தில் அடுத்தப்பக்கம் இருக்கும் சந்தோஷத்தை அவன் இழந்துவிடக் கூடாதென்று நான் விரும்பினேன். அவன் தனது மனதை மாற்றிக் கொள்ளட்டுமென்று அவனுக்காக ஜெபித்தேன்.

நாம் உண்மையாகவே எதையேனும் செய்ய விரும்பினால், அதை செய்யும் வழியையும் கண்டுபிடிப்போம். இதை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளும்வரைக்கும், நாம் ஏன் செய்ய முடியாமற்போனது என்று சாக்குபோக்குகளைக் கூறிக்கொண்டு, நம்மை நாமே வஞ்சித்துக்

கொண்டிருப்போம். சாக்குபோக்குகள் மிகவும் ஆபத்தானவை. நாம் விரும்புமளவிற்கு முன்னேறாமலிருக்க இதுவும் ஒரு காரணம் ஆகும். பெரும்பாலும் நீங்கள் உடற்பயிற்சி செய்ய விரும்பலாம். ஆனால், உங்களால் ஏன் முடியாது என்று ஒரு காரணத்தை வைத்துக் கொண்டிருப்பீர்கள். உங்கள் குடும்பத்தோடு அதிக நேரம் செலவிட விரும்பலாம். ஆனால் ஏன் அவ்வாறு செய்ய இயலுவதில்லை என்பதற்கு ஒரு காரணத்தைக் கொண்டிருப்பீர்கள். மற்றவர்களுக்கு நீங்கள் அதிகமாக உதவலாம் என்றும் விரும்புவீர்கள், உணருவீர்கள், ஆனால், நீங்கள் ஏன் அவ்வாறு செய்வதில்லை என்பதற்கு பல காரணங்களை வைத்திருப்பீர்கள். சாத்தான்தான் நமக்கு சாக்குபோக்குகளைக் கொடுக்கிறவன்! இத்தகைய சாக்குபோக்குகள் நம்மை வஞ்சித்து, கீழ்ப்படியாதபடி செய்கிறதென்று நாம் உணரும்வரை, நாம் சந்தோஷமில்லாத, கனியற்ற வாழ்விலேயே நிலைத்துவிடுவோம்.

ஒரு நல்ல அடுத்தவன்

இயேசு சொன்னார், “உன் தேவனாகிய கர்த்தரிடத்தில் உன் முழு இருதயத்தோடும், உன் முழு ஆத்துமாவோடும், உன் முழு பெலத்தோடும், உன் முழுச் சிந்தனையோடும் அன்புகூர்ந்து, உன்னிடத்தில் அன்புகூருவதுபோல பிறரிடத்திலும் அன்புகூருவாயாக” (லூக்கா 10:27) என்றார். தான் பேசிக் கொண்டிருந்த நியாயாதிபதியிடம் அவர் மேலும், அவன் அப்படி செய்தால், அவன் வாழ்வானென்றும், அப்படியென்றால், அவன் ஒரு சுறுசுறுப்பான, ஆசீர்வாதமான நித்திய ஜீவனை தேவ இராஜ்யத்தில் அனுபவிப்பான் என்று கூறினார். அவன் தன்னை நீதிமான் என்று காண்பிக்க மனதுள்ளவனாக, “எனக்கு பிறன் யார்?” என்று கேட்டான். தான் அன்பைக் காண்பிக்க வேண்டிய மக்கள் யார் யார் என்று அறிந்துகொள்ள விரும்பினான். இயேசு அவனுக்கு ஒரு கதையின் மூலம் மறுமொழிக் கொடுத்தார்.

பயணஞ் சென்றுக் கொண்டிருந்த ஒருவன், கள்ளர்களால் தாக்கப்பட்டான். அவர்கள் அவன் வைத்திருந்த எல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு, அவனை அடித்து, குற்றயிராய் சாலையோரமாக போட்டுவிட்டு சென்றனர். அவ்வழியே ஒரு மதகுரு (ஒரு பக்தியுள்ள மனிதன்) வந்தார். அம்மனிதனுக்கு உதவித் தேவைப்படுகிறது என்று தெரிந்தும் சாலையின் ஓரமாக விலகிச் சென்றுவிட்டார். அவர் ஏற்கனவே சாலையின் ஓரப்பகுதியில் சென்றுகொண்டிருந்தாரோ அல்லது அந்த காயமடைந்தவன் தன்னைப் பார்த்து உதவிக் கேட்பான் என்று எண்ணி

மறுபக்கத்திற்குச் சென்றாரோ அறியேன். ஆனால் அந்த காயப்பட்டவனின் அருகில் நடந்துச் செல்லாமல் பார்த்துக்கொண்டார். பின்பு, அவ்வழியே வந்த இன்னொரு பக்தியுள்ள லேவியனும் சாலையின் மறுபக்கமாய் போய்விட்டான். ஒருவேளை இந்த பக்திமிக்கவர்கள் தேவாலயம் சென்றுகொண்டிருந்திருக்கலாம். ஆனால் அவர்கள் செய்ய வேண்டுமென்று ஆலயத்தில் கற்றுக்கொடுத்தவற்றை செய்ய அவர்களுக்கு நேரமில்லாது போயிற்று. பக்திமிக்க மக்கள் பலவேளைகளில் பக்திமிக்க சொற்களைப் பேசுவார்கள்; ஆனால் நடைமுறை வாழ்க்கைக்கு தேவையான உதவிகளைக்கூட செய்யமாட்டார்கள். நம் கிறிஸ்தவத்திலுள்ள பெரிய பிரச்சனைகளில் இதுவும் ஒன்றாயிருக்கிறது. நமக்கு “தெரிந்தது” என்று நாம் நினைத்துக் கொண்டிருப்பதைக் குறித்து நாம் பெருமைப்பட்டுக் கொள்கிறோம். ஆனால் பல சமயங்களில் நாம் கொண்டிருக்கும் அறிவைக்கொண்டு, நாம் அதிகமாக எதையும் செய்துவிடுவதில்லை. நாம் அதிகமாகப் பேசுகிறோம். ஆனால் மக்கள் நம்மிடம் எவற்றைப் பார்க்க வேண்டுமோ அதை நாம் அவர்களுக்குக் காட்டுவதில்லை. அதுதான் செயற்படுத்தும் அன்பு.

நிர்பந்தமான நிலையில் உதவியை எதிர்பார்த்திருந்த மனிதனை, இவ்விரண்டு பக்திமிக்கவர்களும் கடந்து சென்ற பின்பு, ஒரு மதவாதியல்லாத சமாரியன் அந்த சாலையில் வந்தான். அவன் அந்த தேவையுள்ளவனைக் கண்டபோது, பரிதாபப்பட்டு, அவனிடம் சென்று, அவன் காயங்களைக் கட்டினான். அதன் பிற்பாடு அவனை தனது குதிரையின் மேலேற்றி, அருகிலிருந்த சத்திரத்திற்கு அழைத்துச் சென்று, அந்த சத்திரக்காரனிடம் இருநாட்களுக்கான கூலிப்பணத்தைக் கொடுத்து அவன் திரும்பி வரும்வரை, அந்த மனிதனைப் பராமரிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டான். அந்த சமயத்தில் ஏதாவது அதிகமாக செலவழிக்க நேர்ந்தால், அந்த பணத்தையும் தான் திரும்பி வருகையில் கொடுத்துவிடுவதாகக் கூறினான். பின்பு இயேசு அந்த நியாயாதிபதியிடம், அந்த காயப்பட்டவனுக்கு தன்னை நெருங்கியவனாக நிரூபித்துக் காட்டியது யார் என்று கேட்டார் (லூக்கா 10:27-37 வாசிக்கவும்).

இக்கதையிலுள்ள பல அம்சங்கள் என் கவனத்தை ஈர்த்தது. முதலாவதாக, நான் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டதுபோல, அந்த பக்திமிக்கவர்கள் எதையுமே செய்யவில்லை. நாம் எதையுமே செய்யாமலிருக்க மறுக்க வேண்டும். நாம் செய்வது சிறிதாயிருந்தாலும், பிறரின் தேவைகளை தீர்க்க தேவன் நமக்கு உணர்த்தும்போது, எதையாவது செய்வதற்கு நாம் வழிகளைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். நாம் செய்யக் கூடியதெல்லாம் ஜெபிப்பதே என்ற சமயமும் உண்டு, அதை நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன்; ஆனாலும் சொற்களால்

உற்சாகப்படுத்தலாமே. ஆனால், நாம் உதவ ஒரு வழியைக் கண்டுபிடிக்க தீர்மானமாக இருக்க வேண்டும், குறைந்தபட்சம் அதைப் பற்றி நினைத்துப் பார்க்கவாவது வேண்டும். நம்மால் எதையும் செய்ய இயலாது என்று நினைத்துக்கொள்ளக் கூடாது. அல்லது இன்னும் மோசமாக, நாம் கஷ்டத்திற்குள்ளாக விரும்பாததால், ஒன்றும் செய்யாதிருப்பதற்கு சாக்குபோக்கைக் கண்டுபிடிக்கக் கூடாது.

இந்த கதையில் என்னைக் கவர்ந்த அடுத்தக் காரியம் என்னவெனில், அந்த சமாரியன். அந்த தேவையுள்ளவனுக்கு உதவுவதற்கு சில சிரமங்களை எடுத்துக்கொண்டான். அது அவனுடைய பயணத்தை கண்டிப்பாக ஒரு அளவிற்கு தாமதப்படுத்தியிருக்கும். அவன், தான் மும்முரமாக எங்கோ சென்று கொண்டிருந்தான் என்று வெளிப்படையாய் தெரிகிறது. ஏனெனில், அவன் தன் அலுவல்களை முடித்து வரும்வரை, அந்த காயமடைந்தவனை பராமரிக்கும்படி விட்டுச்சென்றான். தேவையிலிருக்கும் யாரோ ஒருவனை பராமரிக்க அவன் தன் நேரத்தையும், பணத்தையும் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது, சிரமப்படவும் வேண்டியிருந்தது.

சமாரியனின் அவசர தேவை, அவனுடைய கவனத்திலிருந்து விலகிச் செல்ல அவன் அனுமதிக்கவில்லை என்பதையும் காண்கிறேன். இதுவும் மிகவும் முக்கியமானதாகும். ஏனெனில் சில சமயம் மக்கள், மனதுருக்கத்தின் உணர்ச்சியினால் அதிகமாக தூண்டப்படுகின்றனர். அதனால் அவர்கள் சாதிக்க வேண்டிய காரியங்களில் தங்கள் கவனத்தை செலுத்த இயலாமல் போய்விடுகிறது. எங்கள் மகள் சாண்ட்ராவிற்கு, பிறருக்கு உதவுவது மிகவும் பிடிக்கும்! ஆனால் நேற்று அவள் என்னை அழைத்து, யாருக்கு எந்த அளவில் உதவ வேண்டுமென்ற ஒரு தெளிவும், நிதானமும் அவளுக்கு வேண்டுமென்று ஜெபிக்கும்படி என்னை கேட்டுக்கொண்டாள். அவளுடைய இரு மகர்களை அவளே பராமரிக்க வேண்டும்; அவள் ஆலயத்தில், பிள்ளை வளர்ப்பு பற்றிய போதனைகளை அளிக்கிறாள். இன்னும் சில அர்ப்பணிப்புகளும் அவளுக்கு உண்டு. அதில் அவள் உண்மையாயிருக்க வேண்டுமென்று உணர்த்தப்படுகிறாள். ஆனாலும் தேவைகளைக் குறித்து அவள் கேட்டறிந்து, உதவ விரும்புகிறாள். தனது முக்கியமான காரியங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல் எவ்வாறு தன்னால் பிறருக்கு உதவ முடியும் என்று சிந்திக்காமலேயே பிறருக்கு உதவும்படி துணிந்துவிடுகிறாள். அதன் பலனைக்கண்டு அவள் சோர்ந்துவிடுகிறாள். குழம்பிவிடுகிறாள். அது தேவசித்தமன்று!

இயேசுவின் கதையில் அந்த சமாரியன் செய்தபடியே செய் என்று நான் உற்சாகப்படுத்தினேன். உங்களையும் அவ்வாறேதான்

உற்சாகப்படுத்துகிறேன். உங்கள் திட்டங்களை மாற்றிக்கொள்ளவும், சிரமமேற்றுக் கொள்ளவும், தேவையை சந்திக்க தேவைப்பட்டால், சிறிது பணத்தையும், நேரத்தையும் கொடுக்கவும் விருப்பமுள்ளவர்களாயிருங்கள். உங்களுக்கு உதவுவதற்கு மற்றவர்கள் இருக்கும்போது, நீங்களாகவே எல்லாவற்றையும் செய்ய முயலாதீர்கள். அந்த சமாரியன் தான் என்ன அலுவலாய் சென்றுகொண்டிருந்தானோ, அதில் கவனம் செலுத்தும்படிக்கு, அவன் அந்த சத்திரக்காரனிடம் காயமுற்றவனின் தேவைகளைத் தீர்க்கும்படி ஒப்புக்கொடுத்தான்.

நாம் பாதையின் நடுவில் இல்லாமல், சாலை ஓரத்தில் எந்த சாக்கடையில் விழுந்துகிடந்தாலும், சாத்தான் அதைப் பொருட்படுத்துவதேயில்லை. வேறுவிதமாக கூற வேண்டுமென்றால், மக்கள் ஒன்றுமே செய்யாமலிருக்கவோ அல்லது தாங்களாகவே எதையேனும் அதிமாகச் செய்து, சோர்ந்துபோய், தாங்கள் மற்றவர்களால் பயன்படுத்தப்படுவதாக உணரவும் வேண்டும் என்றே அவன் விரும்புகிறான். நம் வாழ்வில் ஒவ்வொரு காரியத்திலும் சமநிலை தேவைப்படுகிறது. மற்றவர்களுக்கு உதவுவதில் கூட. நானே எல்லாவற்றையும் செய்துவிட இயலாது என்று என் வாழ்வின் கடினமான வழியில் இருந்தபோது நான் கற்றுக் கொண்டேன். இது நம் அனைவருக்கும் பொருத்தமானதே. ஆனால் அதிகமாக ஈடுபட்டுவிடுவேனோ என்ற பயமானது, ஈடுபடாமலே இருக்க வைத்துவிட அனுமதிக்கவும் மாட்டேன்.

அந்த தேவையானவனுக்கு அவன் செலுத்த வேண்டிய விலைக்கிரயத்திற்கு ஒரு எல்லையை இந்த சமாரியன் குறித்திருக்கவில்லை என்றும் பார்க்கிறேன். அவன் திரும்பி வரும்போது, காயப்பட்டவனுக்காக அந்த சத்திரக்காரன் செலவழித்த பணத்தை கொடுத்துவிடுவதாகவும் கூறினான். எவைகளையெல்லாம் செய்யப்பட வேண்டுமோ, அதையெல்லாம் செய்ய விரும்பமுள்ளவர்களைக் காண்பது அரிதாகிவிட்டது.

நான் ஏற்கனவே சொன்னதைப் போன்று, நாம் நம் மற்ற காரியங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதற்காக, ஒரு எல்லையை வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஆனால் இந்த கதையில் அந்த மனிதனுக்கு அதிகமாக செல்வம் இருந்திருக்கும்போல் தெரிகிறது. எனவே அவன் ஒரு எல்லையைக் குறிக்கவில்லை. அவன் ஒரு தாராளமுள்ள குணத்தினால் ஏவப்பட்டு செயல்பட்டான். பயத்தினால் அல்ல. ஒரு தேவையை சந்திக்கவோ, ஒரு பிரச்சனைக்கு தீர்வு காணவோ தேவையான எல்லாவற்றையும் நாமே செய்ய வேண்டும் என்று தேவன் கூறுவதில்லை. அவர் அப்படி சொல்வாரென்றால், நாம் செய்துதான் ஆக வேண்டும்! நமக்குள்ள எல்லாவற்றையும் கொடுப்பது சவாலானது மட்டுமல்ல. அது நம் விசுவாச அளவை, புதிய அளவிற்கு

கொண்டு செல்வதோடு, இந்த உலகத்திலுள்ள எதுவுமே நம்மீது ஆதிக்கம் செலுத்துவதில்லை என்று அறிந்துகொள்ளுகிற விடுதலைக்குள்ளும் நம்மை கொண்டு செல்கிறது.

நான் எனக்கென்று சேர்த்து வைத்திருந்த பணம் மற்றும் அன்பளிப்பு சான்றுகள் அனைத்தையும் கொடுத்துவிடுமாறு தேவன் கூறியதை நான் நினைவு கூருகிறேன். இந்த எல்லாவற்றையும் தியாகம் செய்யும் இந்த புதிய அளவானது மிகவும் கடினமாயிருந்தது. ஏனெனில் அந்த பணத்தை நான் நீண்ட நாட்களாய் சேமித்து வைத்திருந்தேன். அதைக்கொண்டு கடைவீதியில் பல பொருட்கள் வாங்கத் திட்டமிட்டிருந்தேன். அந்த பரிசு சான்றுகளை கொடுக்க வேண்டுமென்பது எனக்கு மிகவும் கடினமாயிருந்தது. பல நல்ல பரிசு சான்றுகளைப் பெற்றிருந்தேன். தேவைப்படும்போது அவற்றைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்று நினைத்திருந்தேன். நான் கொடுக்கப் பழக்கப்பட்டிருந்தேன். ஆனால் எல்லாவற்றையும் கொடுப்பதென்பது ஒரு புதிய அளவாகும். தேவனிடம் நான் சொல்ல வேண்டிய சாக்குபோக்குகளுையெல்லாம் சொல்லி, அவரிடம் சிறிதுநேரம் வாக்குவாதம் செய்தபிறகு, கடைசியாக நான் கீழ்ப்படிந்தேன். நான் எனக்கென்று கொண்டிருந்தவற்றையும், கொடுக்க வேண்டியிருந்ததால் ஏற்பட்ட வருத்தம் சிறிதுநேரம் மட்டுமே இருந்தது. கீழ்ப்படிதலால் ஏற்பட்ட சந்தோஷமும், நான் கொண்டிருக்கும் பொருட்களுக்கு என்மேல் ஆதிக்கம் இல்லை என்று நான் அறிந்து கொண்டதால் ஏற்பட்ட சந்தோஷமும் என்றும் நிலைத்துநின்றது.

அந்த மாதிரியாக நான் சோதனைக்குட்பட்டது அதுதான் முதல்முறை. ஆனால் அதுவே கடைசியானதாக இருக்கவில்லை. தேவன் நமக்கு சோதிக்கும் நேரங்களை தெரிந்துகொள்கிறார். அது நம் நன்மைக்கு அவசியமானதே. பொருட்களோடு நாம் மிகவும் நெருங்கிவிடாதபடி, அது நம்மை காக்கின்றது. தேவன் கொடுப்பதை நாம் அனுபவிக்கும்படி விரும்புகிறார். ஆனால் நாம் முதலாளிகள் அல்ல, பொறுப்பாளிகளே என்பதை நாம் எப்போதும் நினைவில் கொண்டிருக்க விரும்புகிறார். அவரே முதலாளி, சந்தோஷத்தோடும், முழு இருதயத்தோடும், நமக்குள்ள எல்லாவற்றோடும் அவரை சேவிப்பதே நம் வேலையாகும்.

யார் எனக்கு பிறன்?

யார் உங்களுடைய பிறன்? நீங்கள் யாருக்கு உதவ வேண்டும்? உங்கள் பாதையில் தேவையோடிருக்கும் ஒவ்வொருவருமே உங்கள் பிறன்தான்.

நீங்கள் செவி கொடுக்க வேண்டுமென்று விரும்பும் ஒருவரோ, உங்கள் ஊக்கம் தேவைப்படும் ஒருவரோ, உங்கள் நேரத்தில் கொஞ்சம் எதிர்பார்ப்பவரோ, பொருளாதாரத் தேவையை சந்திக்க உதவவோ அல்லது சந்திக்கக் கூடிய ஒருவராகவோ இருக்கலாம். உங்கள் அயல் வீட்டிலுள்ள ஒருவர் தனிமையாக உணரலாம். அவருடன் நீங்கள் சிநேகிதமாயிருக்கலாமே.

சிநேகிதமாயிருக்கும்படிக்கு, தேவன் தன்னுடன் இடைப்படுவதாக என் கணவர் டேவ் சமீபத்தில் என்னிடம் சொன்னார். அவர் மிகவும் சிநேகமானவர் என்று நினைத்தேன். ஆனால், அவர் தேவன் இன்னும் அதிகமான நேரத்தை அதற்காக செலவிட வேண்டுமென்று விரும்புகிறார் என்று உணர்ந்தார். ஒவ்வொரு நபரிடமும், கரிசனையோடிருக்கிறார் என்று காட்டும்படிக்கு மக்களிடம் அவர்களுடைய எல்லா காரியங்களைக் குறித்தும் கேட்பார். அவர் நேரம் செலவிடும் மக்களில் பலரை அவருக்குத் தெரிந்துகூட இருக்காது. அவர்களை அவர் மீண்டும் பார்க்கக்கூட வாய்ப்பிருக்காது. சில சமயங்களில் அது முதியவர்களாகவோ அல்லது ஆங்கிலம் சரியாகப் பேசத் தெரியாத மற்ற நாட்டினராகவோ, தன்னையே பேசுவதற்கு தகுதியில்லாதவர் என்று தயங்குகிறவர்களாகவோ இருப்பார். ஒரு தேநீர் கடையில் அனைவருடைய கவனத்தையும் ஈர்த்த ஒரு ஊனமான மனிதனைக் குறித்து அவர் சமீபத்தில் என்னிடம் கூறினார். அவனுடைய ஊனத்தினால் அவன் பேச்சு புரிந்து கொள்வதற்கு கடினமாயிருந்தாலும், டேவ் அவனுடன் பேச நேரமெடுத்துக் கொண்டார்.

நம்மைவிட மாறுபட்ட மக்கள் நம்மை தர்மசங்கடமாக உணர வைக்கிறார்களென்று எண்ணி நாம் பலவேளைகளில் தவிர்ந்துவிடுகிறோம். நாம் நம் வசதியைப் பொருட்படுத்தாமல், அவர்கள் எவ்வாறு உணருவார்கள் என்று நினைக்க வேண்டும்.

நம்மை நல்ல அயலானாக காட்டிக்கொள்வதற்குச் செய்ய வேண்டிய பட்டியலுக்கு முடிவில்லை. ஆனால் நாம் உண்மையாய் மக்களுக்கு உதவி, ஆசீர்வாதமாக இருக்க வேண்டுமென்று விரும்புவோமாயின், நாம் ஒரு வழியை கண்டுபிடிப்போம். அக்கறையற்ற தன்மையே சாக்குபோக்குகளை சொல்லும். ஆனால் அன்போ ஒரு வழியைக் கண்டுபிடிக்கும் என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள்.

பெரிய பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் சிறியக் காரியங்கள்

இயேசு தமது நேரத்தை வீணாக்கவில்லை. எனவே, அவர் செய்த ஒவ்வொன்றும் மிகவும் அர்த்தமுள்ளதாகவும், கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய

பெரிய பாடங்களாகவும் இருந்தது என்று நாம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அவர் தமது சீஷர்களின் கால்களை கழுவத் தீர்மானித்த அதே நேரத்தை எடுத்துக்கொள்வோம் (யோவான் 13:1-17 வாசிக்கவும்). அது எதைக் குறித்தது? அவர் தமது சீஷர்களுக்கு கற்றுக்கொடுக்க விரும்பிய பல பாடங்களை அவர் மனதில் கொண்டிருந்தார். அதில் ஒன்று ஒருவருக்கொருவர் பணிவிடை செய்ய வேண்டுமென்பது. இயேசு, தேவனின் குமாரனாயிருந்தார் இருக்கிறார். உண்மையாகவே, தேவன் திரித்துவத்தின் இரண்டாம் நபராக வெளிப்பட்டார். எனவே அவர் முக்கியமானவராயிருந்தார் என்பது தகுந்ததே. அவர் நிச்சயமாக எவருடைய கால்களையும், அதிலும் தம் மாணவர்களாயிருந்த சீஷர்களின் கால்களை கழுவ வேண்டிய அவசியம் அவருக்கு இருக்கவில்லை. ஆனால் அவர் அப்படி செய்தார். ஏனென்றால் அவர்கள் அதிகாரத்திலிருந்தாலும், வேலைக்காரர்களாயிருக்கக் கூடும் என்பதை கற்பிக்க விரும்பினார். இன்று பலர் அந்த முக்கியமான பாடத்தைக் கற்றுக்கொள்ள தவறிவிட்டனர்.

இயேசுவின் நாட்களில், மக்களின் பாதங்கள் மிகவும் அழுக்காயிருந்தது. மக்கள் தூசியான சாலைகளில் நடந்து சென்றனர். அவர்கள் அணிந்திருந்த செருப்புகளோ அதற்கு ஏற்றவாறு இல்லாதிருந்தது. விருந்தாளிகள் யாராவது வீட்டிற்கு வந்தால், அவர்களின் கால்களை கழுவுவது அன்றைய பழக்கமாயிருந்தது. எனவே வேலைக்காரர்கள் அதனை செய்தனர். வீட்டு எஜமான் செய்வதில்லை. இயேசு தமது வஸ்திரங்களை எடுத்துவிட்டு, வேலைக்காரனின் கச்சையைக் கட்டிக் கொண்டார். இதுவும் மற்றொரு பாடத்தைக் கற்பிக்கும்படி அவர் செய்த இன்னொரு செயலாகும். வாழ்க்கையில் நம்முடைய "நிலையை" இழந்து விடுவோமென்ற பயமின்றி ஒதுக்கிவைத்துவிட்டு, மற்றவர்களுக்கு உதவ முடியும் என்பதைக் காண்பிக்க விரும்பினார்.

அதிகமாய் பேசக்கூடிய சீஷன் பேதுரு, இயேசு தன் கால்களைக் கழுவக் கூடாதென்று திடமாக மறுத்தார். ஆனால் இயேசுவோ, பேதுருவின் கால்களைக் கழுவாவிட்டால் அவர்கள் இருவரும் உண்மை சிநேகிதர்களாயிருக்க இயலாது என்று கூறிவிட்டார். வேறுவிதத்தில் சொல்ல வேண்டுமென்றால், அவர்கள் உறவு உறுதியாயும், ஆரோக்கியமாகவும் இருக்க வேண்டுமென்றால், அவர்கள் இத்தகைய காரியங்களை ஒருவருக்கொருவர் செய்து கொண்டிருக்கத்தான் வேண்டும் என்றார். இந்த தத்துவத்தை தம்பதியர்கள் தங்கள் திருமண வாழ்வில் செயல்படுத்தியிருந்தால், எத்தனை திருமண உறவுகள் காக்கப்பட்டிருக்கும்?

உறவுகளில் ஒருவழி உறவுகளைக் கொண்டிருக்கமாட்டேன் என்று சில வருடங்களுக்கு முன் தீர்மானித்தேன். ஒருவழி உறவு என்றால் நான்

மட்டுமே கொடுத்துக்கொண்டு மற்றவர் எப்போதும் பெற்றுக்கொண்டேயிருப்பது. அத்தகைய கொடுக்கல் வாங்கல் உண்மையான உறவு அல்ல. அது நாளடைவில் கோபத்தையும், வெறுப்பையும் ஏற்படுத்தும். ஒருவருக்கொருவர் மட்டும் உதவிக் கொள்வதில்லை. மற்றவர்களுக்காகவும் உதவி செய்ய வேண்டும். நல்ல உறவுகளைப் பராமரிப்பதில் இது பங்கு வகிக்கிறது.

ஒருவருக்கொருவர் மட்டும் உதவிக்கொள்வதில்லை. மற்றவர்களுக்காகவும் உதவி செய்ய வேண்டும். நல்ல உறவுகளைப் பராமரிப்பதில் இது பங்கு வகிக்கிறது.

நாம் நம் பிள்ளைகளுக்காக எவ்வளவோ செய்கின்றோம். ஆனால் அவர்களும் நமக்கென்று சில காரியங்களை செய்கின்றனர். அவர்கள் செய்வது ஏதோ, நாமே நமக்காக செய்துகொள்ள கூடியதாயிருக்கலாம். ஆனால் அவர்கள் நமக்கு கொடுக்க வேண்டும், நம்மிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ளவும் வேண்டும் ஏனென்றால் அவர்கள் எல்லாவற்றிலும் நமக்கு தேவை.

ஏதோ ஒரு நிர்ப்பந்தமான தேவையிருந்தால்தான் நாம் கொடுக்க வேண்டுமென்பதில்லை. நாம் செய்வதைப் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடிய அவசியம் இல்லாத மக்களுக்கும் நாம் ஏதாவது செய்யும்படி நடத்தப்படலாம். தேவையே இல்லையென்றால், ஏன் செய்ய வேண்டும். ஏனென்றால் எத்தகையதை நாம் கொடுத்தாலும், அது மக்களை உற்சாகப்படுத்தி, நேசிப்பவர்களாக உணரச் செய்கிறது. நாமெல்லோருமே நேசிக்கப்பட விரும்புவோம். நீங்கள் எத்தனைப் “பொருட்களைப்” பெற்றிருந்தாலும் சரி, நீங்கள் பெற்றிருப்பதை ஆசீர்வாதமாக பயன்படுத்துங்கள். உங்கள் செல்வம் குறையாதிருக்கும்.

வேலைக்காரர்களென்று ஒதுக்கப்பட்ட கீழான வேலை, கால்களை கழுவுவதாகும். ஆனால் அதினுள் மிகப்பெரிய பாடம் அடங்கியுள்ளது. உங்களைத் தாழ்த்தி, பெரிய பாதிப்பைக் கொண்டுள்ள சிறிய காரியங்களை செய்ய விருப்பமுள்ளவர்களாயிருங்கள்.

பல அர்த்தமுள்ள சிறு காரியங்கள்

எங்கள் ஊழியப் பயணங்களில் ஒருமுறை பாடகர் குழுவான டெலிரியஸ்ஸை இந்தியாவிற்கு கூட்டிச் சென்றிருந்தோம். அக்குழுவில்

அப்போது ட்ரம்ஸ் வாசித்த ஸ்ட்யூவிற்கு ஒரு ஏழை பெண் தன் கையில் காப்பாக அணிந்திருந்த ஒன்றை அவருக்குக் கொடுத்தார். தன்னிடம் பெரிதானதாக அல்லாத அப்பொருளைக் கொண்டு செய்த அப்பெண்ணின் அன்பின் செயலானது ஸ்ட்யூவிற்கு வாழ்க்கையை மாற்றக் கூடியதாயிருந்தது. தன் உயிருள்ள மட்டும் இதனால் தான் கற்றுக்கொண்ட பாடத்தை மறக்கமாட்டாரென்று பொது கூட்டத்திலேயே கூறிவிட்டார். குறைவாகக் கொண்டிருந்த ஒருவரால் அவ்வாறு செய்யக் கூடுமென்றால், அவர் எவ்வளவு காரியங்களை நிறைவேற்ற முடியும்? ஆம், சிறிய காரியங்கள் பெரிய பாதிப்பை ஏற்படுத்த முடியும்.

நீங்கள் செய்யக்கூடிய சிறிய காரியம் என்ன? இயேசு கால்களைக் கழுவிய பின் இவ்வாறாக கூறினார், அவருடைய முன்மாதிரியை நாமும் பின்பற்றினால் ஆசீர்வதிக்கப்படுவோமென்று. நம்மால் செய்ய முடியாதவை, ஆனால் செய்ய வேண்டியவை என்று வேதாகமத்தில் சொல்லப்பட்ட சிலவற்றைக் குறிப்பிடுகிறேன்.

- ஒருவருக்காக ஒருவர் விழிப்புள்ளவர்களாயிருங்கள்.
- ஒருவருக்காக ஒருவர் ஜெபியுங்கள்.
- ஆசீர்வாதமாய் இருக்க ஜாக்கிரதையுள்ளவர்களாயிருங்கள்.
- மற்றவர்களிடம் கனிவைக் காட்ட கவனமாயிருங்கள்.
- சிநேகமாக இருங்கள்.
- ஒருவரிடம் ஒருவர் பொறுமையாய் இருங்கள்.
- மற்றவர்களின் தவறுகளையும், பெலவீனங்களையும் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள்.
- பிறர் சந்தேகங்களை தீர்த்துவையுங்கள்.
- ஒருவரையொருவர் மன்னியுங்கள்.
- ஒருவரையொருவர் தேற்றுங்கள்.
- உண்மையுள்ளவராயிருங்கள்.
- நம்பிக்கைக்குரியவர்களாயிருங்கள்.
- ஒருவரையொருவர் கட்டி எழுப்புங்கள். மற்றவர்களை ஊக்கப்படுத்துங்கள், அவர்களின் பெலவீனமான நேரங்களில், அவர்களின் பெலத்தை நினைவுறுத்துங்கள்.
- மக்கள் ஆசீர்வதிக்கப்படும்போது, அதற்காக சந்தோஷப்படுங்கள்.

- உங்களைவிட மற்றவர்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுங்கள் (மற்றவர்கள் நமக்கு முன் செல்ல அனுமதியுங்கள் அல்லது சிறந்தவற்றை அவர்களுக்கு கொடுங்கள்).
- ஒருவருக்காக ஒருவர் கரிசனையுள்ளவராயிருங்கள்.
- மக்களின் இரகசியங்களைப் பாதுகாத்து, அவர்களின் தப்பிதங்களை வெளியே சொல்லாதிருங்கள்.
- மற்றவர்களுக்கென்று சிறந்ததை விசுவாசியுங்கள்.

நான் ஏற்கனவே சொன்னதைப் போன்று, இது ஒரு பகுதியே. அன்பிற்கு பல முகங்களுண்டு அல்லது பல வழிகளில் அது காணப்படும். இப்புத்தகத்தில் அவற்றில் பலவற்றைக் குறித்து நாம் பேசலாம். நான் இங்கே சொன்ன கருத்துகளெல்லாம் மிகவும் எளிமையானவையே. நாம் விரும்பினால் இவற்றையெல்லாம் செய்யக்கூடும். அவற்றில் பலவற்றைச் செய்ய நாம் சிறப்பான திட்டங்களைத் தீட்ட வேண்டியதில்லை. ஆனால் வாய்ப்பு கிடைக்கும்போதெல்லாம் செய்யலாம்.

ஆகையால் நமக்கு கிடைக்கும் சமயத்திற்குத்தக்கதாக,
யாவருக்கும் நன்மை செய்யக்கடவோம்
கலாத்தியர் 6:10.

அன்பு, அதனை வெளிப்படுத்த வேண்டும்

நாம் பலவேளைகளில் அன்பை ஒரு பொருளென்று நினைக்கிறோம். ஆனால் இந்த அன்பு என்ற சொல் ஒரு செயலைக் குறிப்பதாகவும் உள்ளது. அன்பு, அன்பாக இருக்க அதையாவது செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. அன்பின் தன்மையில் ஒரு பகுதியென்றால், அதற்கு வெளிப்பாடு தேவை. ஒரு தேவையை பார்த்து, நம் இருதயத்தை அடைத்துக் கொண்டால், அவனுக்குள் தேவ அன்பு நிலை கொள்கிறதெப்படி? என்று வேதாகமம் கேட்கிறது (1 யோவான் 3:17). அன்பை விளங்கச் செய்யவில்லை என்றால் அது வலுவழிந்து போய்விடும். உண்மையிலேயே அது முழுவதும் செயல்படாமற் போய்விடும். நாம் மற்றவர்களுக்கு காரியங்களை செய்ய வேண்டுமென்ற தீர்மானத்தோடு செய்து செயலாற்றிக் கொண்டிருப்போமென்றால், நாம் சுயநலத்திலிருந்து, சோம்பலிலிருந்து, கனியற்ற தன்மையிலிருந்து நம்மை காத்துக்கொள்ள முடியும். அன்பின் தனித்துவம் எதுவென்றால், இயேசு தம்முடைய உயிரை நமக்காக கொடுத்ததுதான். நாமும் நம் உயிரை

ஒருவருக்காக ஒருவர் கொடுக்க வேண்டும். இது மிகவும் அதிகமாக தெரிகிறதல்லவா? அதிர்ஷ்டவசமாக நம்மில் பெரும்பாலானோருக்கு நம் சரீரப்பிரகாரமான உயிரை பிறருக்காகக் கொடுக்க வேண்டியில்லாதிருக்கலாம். ஆனால், மற்றவர்களுக்காக ஒரு அன்பின் செயலை வெளிப்படுத்துவதற்காக, நீங்கள் உங்கள் விருப்பங்களையும், தேவைகளையும் ஒதுக்கி வைக்கும்போது, ஒரு நிமிடமோ அல்லது ஒரு மணிநேரமோ, ஒரு நாளோ உங்கள் உயிரைக் கொடுக்கிறீர்கள்.

நாம் தேவனுடைய அன்பினால் நிறைந்திருப்போமென்றால், நாம் நிறைந்திருக்கிறோம். ஏனெனில் ஆவியானவர் நாம் புதிதாய் பிறக்கும்போது, நம் இருதயத்தில் அவரின் அன்பை நிறைக்கிறார். அந்த அன்பு நம் மூலமாய் பாய்ந்து செல்ல நாம் அனுமதிக்க வேண்டும். செயல்படுத்தாததால் அது தேங்கிவிடுமென்றால், அது எதற்கும் பிரயோஜனப்படாது. தேவன் இவ்வுலகை மிகவும் நேசித்ததால், தமது ஒரே பேறான குமாரனையேக் கொடுத்தார் (யோவான் 3:16 பார்க்க). இதை பெற்றுக் கொண்டீர்களா? தேவனின் அன்பு கொடுக்கும்படியாய் அவரைத் தூண்டியது! நாம் மக்களுக்காக எதையும் செய்யவில்லையென்றால், அவர்களை நேசிக்கிறோம் என்று சொல்வது வீணாயிருக்கும். “இன்று நான் பிறருக்கு உதவ என்ன செய்தேன்?” என்று ஒரு அடையாளத்தை உங்கள் வீடுகளில் ஆங்காங்கே வைத்துக் கொள்ளுங்கள். உங்கள் பழக்கவழக்கங்களை மாற்றி, ஒரு அன்பின் புரட்சியாளராய் மாறிக் கொண்டிருக்கும் இத்தருவாயில், இது உங்கள் இலக்கை ஞாபகப்படுத்த உதவும்.

அன்பு செயலைப் பற்றியது தான்! அது வெறும் ஒரு சொல்லோ, கோட்பாடோ இல்லை. சொற்கள் முக்கியமானவை. நாம் நம் பேச்சை பயன்படுத்தி மக்களை நேசிக்க இயலும். இது ஒரு வகை. ஆனால் நம்மால் முடிந்த எல்லா வகைகளையும் பயன்படுத்தி, நாம் மக்களை நேசிக்கின்றோம் என்று காட்ட வேண்டும்.

மற்றவர்களுக்கு உங்கள் அன்பை வெளிப்படுத்த இன்று உங்களால் செய்யக் கூடியது யாது? இதனைக் குறித்து சிந்தித்துப் பார்க்க நேரம் எடுத்துக்கொண்டு, ஒரு திட்டம் தீட்டுங்கள். யாரோ ஒருவருக்கு சந்தோஷத்தை ஏற்படுத்தாமல் இந்த நாளை கடந்து செல்லாதீர்கள்.

அதீகாரம்

6

தீமையை நன்மையால் வென்றிடு

தீமையை வெல்லுவதற்கு தேவையானதெல்லாம்
நல்லவர்கள் ஒன்றும் செய்யாதிருப்பதேயாகும்.
எட்மண்ட் பர்க்

ஒன்றும் செய்யாமலிருப்பது சுலபமானதே. ஆனால் ஆபத்தானதும் கூட. தீமைக்கு எதிர்பில்லாத இடத்தில், அது பெருகிறது. நம் வாழ்விலும், சமுதாயத்திலும் சரியற்ற காரியங்களைக் குறித்து குறைகூறும் வலைக்குள் நாம் சிக்கிக் கொள்கிறோம். ஆனால் குறைகூறுவது நம்மை அதிகமாய் சோர்வடையச் செய்யுமே தவிர, வேறொன்றும் செய்வதில்லை. அதனால் ஒன்றையும் மாற்ற இயலாது.

தேவன் இவ்வுலகை படைத்தது முதல் தவறாய் சென்ற ஒவ்வொரு காரியத்தைக் குறித்தும் தேவன் கூறிக்கொண்டிருந்தால், இந்த உலகம் எத்தனை சிக்கலானதாயிருக்கும். ஆனால் தேவன் குறைபட்டு கொள்கிறவரல்ல. அவர் தொடர்ந்து நல்லவராகவே இருக்கிறார், நீதிக்காகக் கிரியை செய்கிறார். தீமையை நன்மையால் வெல்ல முடியும் என்று அறிந்திருக்கிறார். நிச்சயமாகவே தீமை வலிமையானதுதான். ஆனால் நன்மை அதைவிடவும் வலிமையானது.

தேவன் தம் மக்கள் மூலமாக கிரியை செய்கிறாரென்று உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். ஆம், தேவன் எக்காலத்திலும் நல்லவர். ஆனால் அவர் இவ்வுலகத்தில் தம் பிள்ளைகளின் மூலமாகவே கிரியை செய்ய தெரிந்துகொண்டார். அது நீங்களும், நானும் தான். நாம் அன்பாயிருக்கவும். எல்லா சமயங்களிலும் நன்மை செய்யவும் அர்ப்பணித்திருப்போமென்றால், அவர் நம்மைக் கொண்டு இன்னும் அதிகமாய் செயல்படக் கூடும் என்று உணர்வது நம்மை தாழ்த்தக்கூடிய ஒன்றே. மத்தேயு 5:16ல் உள்ள இயேசுவின் அறிவுரையை நாம் நினைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். “இவ்விதமாய், மனுஷர் உங்கள் நற்கிரியைகளைக் கண்டு, பரலோகத்திலிருக்கிற உங்கள் பிதாவை மகிமைப்படுத்தும்படி, உங்கள் வெளிச்சம் அவர்கள் முன்பாக பிரகாசிக்கக்கூடவது.”

நன்மை வலிமையானது

தீமைக்கு நாம் எவ்வளவாய் தீமை செய்கிறோமோ, அவ்வளவாய் அது அதிகரிக்கிறது. நான் பேசிக் கொண்டிருக்கும் கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு, ஸ்பேயின் என்ற நாட்டை ஒன்றாக சேர்த்து ஒரு பெரிய ஹீரோவான ஒரு மனிதனின் கதையை “எல் சிட்” என்ற திரைப்படத்தில் பார்த்ததை நான் நினைவுபடுத்திக் கொள்கிறேன். பல நாற்றாண்டுகளாக கிறிஸ்தவர்கள் மூர்களுடன் போராடிக் கொண்டிருந்தனர். ஒருவரையொருவர் வெறுத்தனர், கொலை செய்தனர். போர்களத்தில் எல் சிட் ஐந்து மூர்களைப் பிடித்தான். ஆனால் அவர்களை கொல்ல மறுத்துவிட்டான். ஏனென்றால் கொலை செய்வதினால் எந்த பலனும் இல்லையென்று உணர்ந்ததால், அவர்களிடம் இரக்கம் காட்டுவது அவர்கள் மனதை மாற்றும். அப்போது இரண்டு குழுவினரும் சமாதானத்துடன் வாழலாம் என்று நம்பினான். அவனின் செயலுக்காக ஆரம்பத்தில் அவனை தேசுதுரோகி என்று முத்தரித்தாலும், காலப்போக்கில் அது சரியாக இருந்ததால், அவனை ஹீரோவாக கனப்படுத்தினார்.

அவன் சிறைபிடித்த மூர்களில் ஒருவன் சொன்னான், “யார் வேண்டுமானாலும் கொல்லலாம். ஆனால் ஒரு உண்மையான அரசனே எதிரிகளிடம் கருணை காட்டுவான்.” இந்த ஒரே ஒரு இரக்கத்தின் செயலால், எல் சிட்டினுடைய எதிரிகள், அந்த நேரத்திலிருந்து தங்களை நண்பர்களாகவும், துணைவர்களாகவும் இருக்க சம்மதித்துவிட்டனர். இயேசு ஒரு உண்மையான அரசன். அவர் நல்லவர், இரக்கமுள்ளவர், எல்லோரிடத்திலும் கனிவுள்ளவர். அவருடைய முன்மாதிரியை பின்பற்றாமல் வேறு என்ன செய்யக்கூடும்.

இப்பொழுதே, நீங்கள் இரக்கங்காட்டும்படி யாராவது இருக்கிறார்களா? உங்களைத் தவறாக நடத்திய யாருக்காவது நீங்கள் நல்லவராயிருக்க முடியுமா? நல்லவர்களாயும், இரக்கமுள்ளவர்களாயும் இருப்பது விசேஷமாக உங்கள் எதிரிகளிடம், நீங்கள் செய்யக்கூடிய மிகவும் வலிமையான காரியமாகும்.

ஜெபம் கிரியை செய்கிறது

தீமையானக் காரியங்களை தொலைக்காட்சியிலும், திரைப்படங்களிலும் காட்டப்படுவதால், கடந்த சில வருடங்களாக தீமை அதிகரித்துக் கொண்டிருப்பதை காண்கிறோம். சில வருடங்களுக்கு முன்பு இந்த ஆவியுலகத்தை மையமாகக் கொண்டு கிரியை நடப்பிக்கும் மக்களின் நிகழ்ச்சிகளை, தொலைக்காட்சியில் பார்த்து நான் அதிர்ச்சியுற்றேன். ஒரு கட்டணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு, மக்களுக்கு அவர்களின் எதிர்காலத்தைக் குறித்து சொல்ல ஒப்புக் கொண்டனர். ஒரு நிமிடத்திற்கு இவ்வளவு டாலரை செலுத்த விரும்பமுள்ளவர்கள் வந்து, எதிர்காலத்தைக் குறித்து அறிந்துகொள்ளலாம். இதைக் குறித்து நான் அடிக்கடி குறைபட்டு கொண்டதுண்டு. “இத்தகைய காரியங்களை தொலைக்காட்சியில் அனுமதிப்பது பயங்கரமானதொன்றாகும். ஏராளமான மக்கள் தங்கள் பணத்தை விரயமாக்கி, வாஞ்சிக்கப்படுகின்றனர்”. மற்ற அநேகரும், இவ்வண்ணமே சொல்வதைக் கேட்டேன். ஒருநாள் தேவன் இந்த எண்ணத்தை என் இருதயத்தில் கொடுத்தார். “நீயும், இதைக் குறித்து குறைகூறும் மற்றவர்களும், குறைகூறும் நேரத்தில் அதைக் குறித்து ஜெபித்திருப்பீர்களென்றால், நான் இதைக் குறித்து முதலே ஏதாவது செய்திருப்பேனென்று” நான் ஜெபிக்க ஆரம்பித்தேன். மற்ற அநேகரையும் அவ்வாறே செய்யச் சொன்னேன். சிக்கிரத்திலேயே, இத்தகைய நிகழ்ச்சிகளில் அநேகம் வஞ்சனையானது என்று வெளியரங்கமாகி, ஒளிபரப்புவதற்கு தடைவிதிக்கப்பட்டது.

“அவர்கள்” செய்வதைக் குறித்து, நாம் அநேக சமயங்களில் குறைகூறுகிறோம். அந்த ஆவியுலகம் சம்பந்தப்பட்ட காரியங்களைத் தொலைக்காட்சியில் ஒளிபரப்பினபோது, நான் செய்ததைப்போல, ஆனால் அந்த சூழ்நிலை சரியாகிவிடுவதற்கு நாம் ஒன்றும் செய்வதில்லை. தீமையின் வல்லமையை மேற்கொள்வதற்கு ஜெபம் செய்வது ஒரு நல்ல காரியமாகும். எனவே குறைகூற வேண்டும் என்று நாம் சோதிக்கப்படும்போது, ஜெபிக்க வேண்டும். குறைகூறவதையும், முறுமுறுப்பதையும் தேவன் தீமை என்று

கருதுகிறார். ஆனால் விசுவாசம் நிறைந்த ஜெபமோ வல்லமையுள்ளதாயும், பலனளிக்கக் கூடியதாயும் இருக்கிறது. ஜெமானது, தேவன் கதவைத் திறந்து நன்மை செய்ய ஏதுவாக்குகிறது.

தீமைக்குத் தக்க பிரதிபலன்

வாக்களிக்கப்பட்ட தேசத்தை சென்றடைய, வானாந்திரத்தினூடே தங்கள் பிராயணத்தை இஸ்ரவேலர்கள் தொடர்ந்தபோது, அவர்கள் சோதனைகளையும், கஷ்டங்களையும் சந்தித்தபோது, அவர்கள் அவைகளைப் பற்றி குறைகூறிக் கொண்டும் இருந்தனர். எல்லாவித ஒழுக்கக்கேடான காரியங்களினெல்லாம் ஈடுபட்டிருந்தனர். அதில் ஒன்று இந்த குறை கூறுதலாகும். அது சங்கராக்காரன் அவர்களிடமாய் வர அனுமதித்தது. இதனால் அவர்களில் அநேகர் மாண்டனர் (1 கொரி 10:8-11 வாசிக்கவும்). அவர்களின் சோதனை நேரங்களில் தேவனுக்கு நன்றி செலுத்தி, அவரை ஆராதித்து, துதித்து, ஒருவரிடத்திலொருவர் நல்லவர்களாய் இருந்திருப்பார்களேயானால், அந்த வானாந்திரத்தை துரிதமாகவே கடந்து சென்றிருப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன். மாறாக, அவர்களில் அநேகர் வழியிலேயே மாண்டனர். இலக்கை அடையவேயில்லை. ஜெபித்து, துதித்து, நன்றி செலுத்தி, தேவையுள்ள மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்யாமல், எப்போதுமே நடக்கும் தீமையானக் காரியங்களுக்கு முறுமுறுத்து, குறைகூறுவதால், நமக்கு கிடைக்கவிருக்கும் நல்ல பலன்களை நாம் காண்பதேயில்லை.

விசுவாசமும், அன்பும்

அநேக ஆண்டுகளாக, சபைகளிலும், கருத்தரங்குகளிலும் நான் கேட்ட போதனைகளெல்லாம் விசுவாசத்தைப் பற்றியது. நான் வாசித்த புத்தகங்களும் விசுவாசத்தைப் பற்றியிருந்தது. கிறிஸ்தவ உலகத்தின் முக்கிய தலைப்பு, “தேவனை நம்பு, எல்லாமே சரியாகிவிடும்” என்பதாய் இருந்தது.

விசுவாசமில்லாமல் தேவனுக்கு பிரியமாயிருக்கக் கூடாது (எபிரெயர் 11:6 வாசிக்கவும்). எனவே நம் விசுவாசத்தை கண்டிப்பாக தேவன் மேல் வைத்து, அவரை நம்ப வேண்டும். ஆனால் நாம் பார்க்கக்கூடிய காட்சியை முடிக்கும்படி, வேறொன்றும் தேவனுடைய வார்த்தையில் இருக்கிறது என்று நான் விசுவாசிக்கிறேன். அதை உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளப் போகிறேன். ஆனால் முதலாவதாக, என் ஆரம்ப நாட்களில் தேவனுடன் நடந்த என் பிரயாணத்தில் எனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களை குறித்து சொல்கிறேன்.

என் ஒன்பதாவது வயதில் இயேசுவை என் சொந்த இரட்சகராக நான் ஏற்றுக் கொண்டேன். ஆவிக்குரிய காரியங்களைக் குறித்து “தொடர் கல்வி” இல்லாததால் அவருக்குள் நான் பெற்றுக் கொண்டிருந்தது என்ன? அவருடன் நான் கொண்டிருந்த உறவு என் வாழ்க்கையை எவ்வாறு மாற்ற முடியும் என்று அறிந்து கொள்ளாமலிருந்தேன். நான் வளர்ந்த என் குடும்பமோ, ஒழுக்கமற்றிருந்தது. என் தகப்பனார் ஒரு குடிகாரர், என் தாய்க்கு உண்மையில்லாமலிருந்தார். அநேக பெண்களுடன் அவருக்குத் தொடர்பு இருந்தது. அவர் மிகவும் கோபக்காரராகவும், கொடுமையானவராகவுமிருந்தார். நான் ஏற்கனவே கூறியதைப் போன்று அவர் என்னை பாலியல் முறையிலும் உபயோகப்படுத்திக் கொண்டார். இவ்வாறு இந்த பட்டியல் நீண்டுக் கொண்டே செல்கிறது.

இருபத்தி மூன்று வயதில் டேவை நான் மணந்து கொண்டேன். அவருடன் ஆலயம் செல்ல ஆரம்பித்தேன். நான் தேவனை நேசித்தேன். அவருடைய காரியங்களைக் கற்றுக்கொள்ள விரும்பினேன். எனவே வகுப்புகளுக்குச் சென்றேன். நாளடைவில் நான் சென்று கொண்டிருந்த சபையில் அங்கத்தினரானேன். நான் தேவனுடைய அன்பையும், கிருபையையும் குறித்து கற்றுக் கொண்டேன். அத்தோடு என் விசுவாசத்திற்கு அடிப்படையாயிருந்த சபையின் கொள்கைகளையும் கற்றுக்கொண்டேன்.

முப்பத்திரண்டு வயதில், என்னுடைய கிறிஸ்தவ பக்தி என் நடைமுறை வாழ்க்கைக்கு உதவுவதாக இல்லாததால், மிகவும் சோர்ந்து போனேன். நான் மரித்தால் பரலோகத்திற்குச் செல்வேன் என்ற நம்பிக்கையிருந்தது. ஆனால் இந்த உலகத்தில் சந்தோஷத்தோடும், சமாதானத்தோடும் வாழ்வதற்கு, ஏதாவது உதவி கிடைக்குமா என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். சிறுபிராயத்தில் நான் தவறாக நடத்தப்பட்டதால், என் ஆத்துமாவில் நான் அதிக வேதனையோடிருந்தேன். அந்த வலியை என் மனப்பான்மையிலும், நல்ல உறவுகளை கொண்டிருக்க முடியாததிலும் வெளிப்படுத்தினேன்.

நாம் அவரை ஜாக்கிரதையோடு தேடினால், அவரைக் கண்டடைவோம் என்று வேத வசனம் கூறுகிறது (நீதி 8:17 வாசிக்கவும்). நான் பெற்றுக் கொள்ளாத காரியங்களுக்காக தேவனை நானே தேடினேன். அவரிடம் என்னை இன்னும் அதிகமாய் நெருக்குலைக்குமளவிற்கு ஒரு சந்திப்பையும் நான் பெற்றுக் கொண்டேன். என்னுடைய அனுதின வாழ்வில் அவர் திடீரென்று என்னுடனே இருப்பதை உணர்ந்தேன். அவரை இன்னும் அதிகமாய் உணர்ந்துகொள்ள மிகவும் ஜாக்கிரதையாய் படிக்கத் தொடங்கினேன். நான் திரும்பிய இடமெல்லாம் விசுவாசத்தைக் குறித்து கேட்பதைப் போன்று எனக்கு தோன்றியது. என்னுடைய விசுவாசத்தை அநேக சந்தர்ப்பங்களில்

உபயோகிக்கக் கூடும் என்று நான் கற்றுக் கொண்டேன். அது தேவன் என்னோடு ஈடுபட்டு, எனக்கு உதவி செய்ய, கதவை திறந்துவிடும் என்று கற்றுக்கொண்டேன்.

நான் கற்றுக்கொண்டிருந்த கொள்கைகள் எல்லாம் சரியானதே என்று என் முழு இருதயத்தோடும் விசுவாசித்தேன். ஆனால் நான் எதிர்பார்த்த அளவிற்கு அதனை செயல்படுத்த இயலாததால் நான் மிகவும் சோர்ந்து போனேன். அந்த வேளையில் தேவன் என்னை ஊழியத்தில் பயன்படுத்திக் கொண்டிருந்தார். மற்றவர்களுக்கென்று நான் செய்து கொண்டிருந்த ஊழியம் மிகவும் பெரியதாயிருக்கிறது. நான் நிச்சயமாக மிகவும் முன்னேற்றம் அடைந்திருந்தேன். ஆனால் என் இருதயத்தின் ஆழத்தில் எதையோ இழந்ததைப் போன்று உணர்ந்தேன். எனவே திரும்பவும் மிகவும் தேவனை நான் கருத்தாய் தேட ஆரம்பித்தேன். அத்தகைய ஆராய்ச்சியினாலும், ஆழமாக படித்ததினாலும் நான் கற்றுக்கொண்டது என்னவென்றால், தேவனை நேசிக்கவும், நம்மை நேசிக்கவும், மற்றவர்களை நேசிக்கவும் இயேசு கற்றுக்கொடுத்த இந்த முக்கியமான பாடத்தை நான் பெற்றிருக்கவில்லை என்று கற்றுக் கொண்டேன் (மத்தேயு 22:36-39 வாசிக்கவும்). தேவனோடு நான் நடக்கையில், விசுவாசத்தைக் குறித்து நான் அதிகம் கற்றுக்கொண்டேன். ஆனால் அன்பின் வல்லமையை நான் கற்றறிந்திருக்கவில்லை.

தேவனை நம்பி நன்மை செய்

அநேக ஆண்டுகளாக, இந்த மகத்துவமானக் காரியத்தைக் குறித்து நான் கற்றுக்கொண்ட பிரயாணத்தில், விசுவாசம் அன்பினால் தான் செயல்படுகிறது என்று நான் உணர்ந்து கொண்டேன். கலாத்தியர் 5:6ன் படி, “விசுவாசம் அன்பினால் தான் ஊக்குவிக்கப்பட்டு, செயல்படுத்தப்பட்டு வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.”

ஆவியானவர் சங்கீதம் 37:3ஐ படிக்கும்படி என்னை நடத்தினார். “தேவனை நம்பி (சார்ந்து, உறுதியுடன்) நன்மை செய்.” தேவனோடு சரியான தொடர்பு கொள்ள, நான் அறிந்து கொள்ள வேண்டியதில் பாதிதான் அறிந்தேனென்று உணர்ந்து கொண்டேன். நான் விசுவாசப் பகுதியைக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் நன்மை செய்யும் பகுதியைக் கொண்டிருக்கவில்லை. நல்ல காரியங்கள் எனக்கு நடக்க வேண்டுமென்று விரும்பினேன். ஆனால் மற்றவர்களுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டுமென்பதைக் குறித்து நான் கரிசனையாயிருக்கவில்லை. விசேஷமாக நான் காயப்படுத்தப்பட்டபோதோ அல்லது தனிப்பட்ட

முறையில் நான் சோதனைக்குட்படுத்தப்பட்டபோதோ அவ்வாறு செய்யவில்லை.

சங்கீதம் 37:3ல் நான் தேவனை நம்பிக் கொண்டிருந்தேன் என்று பார்க்கும்படிக்கு என் கண்களைத் திறந்தது. ஆனால் நன்மை செய்வதில் நான் கவனமாயிருப்பதில்லை என்று கண்டுகொண்டேன். இந்த காரியத்தில் நான் மட்டும் குறைவுபட்டிருக்கவில்லை. நான் அறிந்திருந்த மற்ற கிறிஸ்தவர்களும் இதே நிலையில்தானிருந்தனர். நாம் பெற்றுக்கொள்ள விரும்பும் காரியங்களுக்காக தேவனை நம்பிக் கொண்டிருப்பதிலேயே சிந்தை ஆக்கிரமித்திருந்தது. நாங்கள் சேர்ந்து ஜெபித்தோம். இணைந்து ஜெபித்து எங்கள் விசுவாசத்தை வெளிப்படுத்தினோம். ஆனால் எங்கள் தேவை சந்திக்கப்பட வேண்டுமென்று காத்துக் கொண்டிருந்த வேளையில், நாங்கள் மற்றவர்களுக்கு என்ன செய்யக்கூடும் என்று கலந்துரையாட நாங்கள் சந்தித்துக் கொள்ளவில்லை. எங்களுக்கு விசுவாசமிருந்தது. ஆனால் அன்பினால் பெலப்படுத்தவில்லை.

நான் என்னைப் பற்றி நினைப்பதிலேயே மூழ்கியிருந்தேன் என்று நினைக்க வேண்டாம். ஏனென்றால், நான் ஊழியத்தில் ஈடுபட்டிருந்தேன் மக்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டுமென்று விரும்பினேன். ஆனால் உதவி செய்ய வேண்டுமென்ற என் வாஞ்சையோடு, அநேக பரிசுத்தமில்லாத நோக்கங்கள் கலந்திருந்தது. ஊழியத்திலிருப்பதினால், முக்கியத்துவத்தையும், சுயமதிப்பையும் தந்தது. அது எனக்கு ஒரு நல்ல நிலையையும், செல்வாக்கையும் தந்தது. ஆனால் தேவன் நான் செய்த எல்லாவற்றையும் ஒரு நல்ல நோக்கத்தோடு செய்ய வேண்டுமென்று விரும்பினார். இதை நான் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியதாயிருந்தது. மக்களுக்கு உதவி செய்யும்படிக்கு, நான் சில அன்பின் செய்கைகளை செய்ததுண்டு. ஆனால் பிறருக்கு உதவி செய்வதுதான் என் முதலாய நோக்கமாயிருக்கவில்லை. நான் இன்னும் வலிமையாக, மற்றவர்களை நேசிப்பதில் நோக்கமாயிருக்க வேண்டியதாயிருந்தது. அது என் வாழ்வில் முதலிடத்திலிருக்க வேண்டியிருந்தது.

மற்ற எல்லாவற்றைவிடவும் இந்த வார்த்தைகள் உங்கள் இருதயத்திற்குள் செல்ல வேண்டுமென்று என் முழு இருதயத்தோடும் நான் ஜெபிக்கிறேன்.

அன்பின் வல்லமையைக் குறித்து நான் கற்றுக் கொண்டது, என் வாழ்க்கையை மாற்றக் கூடியதாயிருந்தது. இதை ஒவ்வொருவரும் அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். உங்களுக்கு இது தெரியாது என்று நான் சொல்லவில்லை. மற்றவர்களை நேசிப்பதைக் குறித்து என்னைவிட நீங்கள் அதிகமாய் அறிந்திருக்கலாம். ஆனால் ஒருவேளை உங்களுக்கு

தெரியாதிருக்குமென்றால், நான் உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வது, இந்த உலகத்தை மாற்றவல்லது என்று நான் நம்பும் அன்பின் புரட்சியில் நீங்களும் பங்குகொள்ள இது ஊக்கப்படுத்தப்படும் என்று நான் ஜெபிக்கிறேன்.

உங்களையும், மற்றவர்களையும் உற்சாகமாக வைத்திருங்கள்

கிறிஸ்துவை தெரியும் என்று கூறிக்கொள்ளும் நாமனைவரும், ஒவ்வொரு நாளும், மற்றவருக்கு ஒரு நன்மையான காரியம் செய்தால், இந்த உலகம் எவ்வளவு வித்தியாசமானதாக இருக்கும் என்று நினைத்துப் பாருங்கள். அதின் முடிவுகள் வியக்க வைக்கக் கூடியதாயிருக்கும். நாம் ஒவ்வொரு நாளும் நன்மையான உபயோகமான இரண்டு காரியங்களைச் செய்வோமென்றால், அது எப்படியிருக்கும். அதின் பலன் ஆச்சரியமாயிருக்கும்ல்லவா? இயேசு நாம் வாழ வேண்டுமென்று சொல்லியபடி வாழ நம்மை அர்ப்பணித்தால், இந்த உலகம் மிக சீக்கிரத்திலேயே மாறிவிடும். ஏனெனில் நாம் தீமையை நன்மையால் வெல்லுவோம்.

“அது நடக்கவே நடக்காது, ஏன் வீணாக முயற்சிக்க வேண்டும்?” என்று கேட்ட நீங்கள் ஒருவேளை சோதிக்கப்படலாம். ஆரம்பிப்பதற்கு முன்பே இத்தகைய எதிர்மறையான எண்ணங்களால் தோற்கடிக்கப்படுவதற்கு உங்களை ஒப்புக்கொடுத்து விடாதீர்கள். நான் என் பகுதியை செய்யவும், மற்றவர்களுக்கு தங்கள் பகுதியை செய்யவும், ஜெபிக்கப் போவதாகவும் ஏற்கனவே தீர்மானித்து விட்டேன். மற்றவர்களுக்கு தங்களால் முடிந்த அளவிற்கு உதவி செய்யும்படிக்கு, நான் மக்களிடம் பேசி அவர்களை உற்சாகப்படுத்துகிறேன். மற்றவர்களுக்கு எவ்வாறு உதவ முடியும் என்றும், அவர்களுக்கு உதவும், உருவாக்கும் கருத்துக்களை மையமாக நம் உரையாடல்கள் அமையுமென்றால், அது மிகவும் மகத்துவமானதாயிருக்கும்.

இத்தகைய வாழ்க்கை முறையை கொண்டிருந்த மூன்று நண்பர்கள் எனக்குண்டு. மற்றவர்களுக்கு செய்ய வேண்டிய காரியங்களைக் குறித்து தேவன் இருதயத்தில் வைத்ததைக் குறித்தும், ஆசீர்வாதமாயிருக்க வழிகளைக் குறித்தும், நாங்கள் மதிய உணவருந்தும்போதோ அல்லது தேநீர் அருந்தும்போதோ உரையாடிக் கொள்வோம். இத்தகைய உரையாடல்கள் தேவனுக்கு மிகவும் பிரதியாயிருக்கும், வெறுமையாய் உட்கார்ந்து, உலகத்தில் தவறாயிருக்கும் காரியங்களைக் குறித்தும் குறைகூறிக் கொண்டிருப்பதைவிட, இது சிறந்தது. இந்த அன்பின் புரட்சியில் ஒரு முன் நடத்தும் பங்கை நீங்கள் எடுத்துக் கொள்ளும்படிக்கு சவாலிடுகிறேன்.

தேவைகளை சந்திக்கும் நடைமுறை வழிகளைக் குறித்து திட்டமிடும் ஒரு நேரத்திற்கு நீங்கள் அறிந்திருக்கும் மக்களை அழையுங்கள். இப்புத்தகத்திலுள்ள கொள்கைகளை அவர்களுடன் பகிர்ந்துகொண்டு ஒரு இலக்கை நியமியுங்கள். உதவி தேவைப்படும் மக்களை கண்டுபிடித்து, அவர்களுக்கு உதவி செய்ய, ஒரு குழுவை உருவாக்குங்கள்.

மற்றவர்களை நற்காரியங்கள் வலிமையாயிருக்க ஊக்கப்படுத்தும் கருத்து புதியதன்று. எபிரேயரை எழுதியவர் இதைக் குறித்து பேசினார், “அன்புக்கும், நற்கிரியைகளுக்கும் நாம் ஏவப்படும்படி ஒருவரையொருவர் கவனித்து. சபை கூடிவருதலை சிலர் விட்டுவிடாமல் ஒருவருக்கொருவர் புத்தி சொல்லக்கடவோம்” (எபிரேயர் 10:24).

இந்த வசனமானது நாம் ஒருவரையொருவர் கவனிக்க, தொடர்ந்து கருத்தாய் இருக்க வேண்டும். நற்கிரியைகளையும், அன்பான உதவிகளையும் செய்ய எவ்வாறு ஒருவரையொருவர் உற்சாகப்படுத்துவது என்பதைப் பற்றியது. இன்று நான் உங்களை உற்சாகப்படுத்துவதைப் போன்றுதான் அன்று அவர் உற்சாகப்படுத்தினார். ஒருவரிடத்திலொருவர் அன்பாயிருப்பதற்கான வழிகளைக் கண்டறிய நாம் ஒன்றாய் கூடுவதை சாத்தான் எவ்வளவு வெறுப்பான் என்பதை நினைத்துப் பாருங்கள். நாம் நியாயநீர்த்து, குறைகூறி, தப்பு கண்டுபிடித்து, பொல்லாப்பு பேசிக் கொண்டிருக்கவே விரும்புகிறான். இந்த சரியான காரியங்களை செய்வதற்கு, புதிய பழக்கங்களையும், வலிமையான அன்பின் கிரியைகளை உருவாக்கவும் வேண்டியிருக்கும். ஆனால் அதின் முடிவோ ஆச்சரியமாயிருக்கும்.

நற்கிரியை செய்வதில் செல்வந்தர்களாயிருங்கள்

இளம் பிரசங்கியாகிய தீமோத்தேயுவிடம், அப்போஸ்தலன் பவுல், “நற்கிரியை செய்யவும், நற்காரியங்களில் ஐஸ்வரியவான்களாக இருக்கவும், உதாரண குணமுள்ளவர்களாயிருக்கவும், மற்றவர்களிடம் பகிர்ந்துகொள்ள ஆயத்தமுள்ளவர்களாயிருக்கவும் கட்டளை” என்று கூறினார் (1 தீமோத்தேயு 6:18). இவைகளைச் செய்ய மக்கள் நினைவுறுத்தப்பட வேண்டும் என்று பவுல் உணர்ந்ததாக தெரிகிறது. நற்கிரியை செய்ய வலிமையாக இருக்கும்படி மக்களை நினைவுறுத்துவது தேவையானதொன்றாகிவிட்டது. மற்றவர்களை மட்டுமல்ல, உங்களையும் நினைவுபடுத்திக் கொள்ள உற்சாகப்படுத்துகிறேன். அன்பைக் குறித்துள்ள புத்தகங்களையும், செய்திகளையும் சேர்த்து வைத்துக்கொண்டு அதை அடிக்கடி படியுங்கள், கேளுங்கள். தேவனுக்கு மிகவும் முக்கியமானதாக உள்ள காரியத்தை மறக்காமலிருக்க, உங்களால் செய்ய இயன்றதையெல்லாம் செய்யுங்கள்.

கிறிஸ்தவர்களை இந்த உலகம் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்று நம்புகிறேன். எனவே அவர்கள் செய்யும் ஒவ்வொன்றும் மிக முக்கியமானதாகும். புறஜாதியர்களின் முன்பு தகுதியாயும், கனமாயும் நடந்து கொள்ளுமாறு விசுவாசிகளை பேதுரு உற்சாகப்படுத்துகிறார். அவர்களின் நற்கிரியைகளையும், அன்பின் செய்கைகளையும் பார்க்கும்போது, தூஷிக்க வேண்டுமென்று நினைக்கும் அவிசுவாசிகள் கூட நாளடைவில் தேவனை மகிமைப்படுத்துவார்களென்று கூறுகிறார் (1 பேதுரு 2:12 வாசிக்கவும்).

நீங்கள் ஒவ்வொரு ரூயிற்றுக்கிழமையும் ஆலயத்திற்கு செல்கிறீர்களென்று உங்கள் அயலகத்தார் அறிந்திருப்பார்களென்றால், அவர்கள் உங்கள் நடத்தையை கவனிக்கிறார்களென்று நான் உறுதியாய் கூறமுடியும். நான் வளர்ந்து கொண்டிருந்தபோது, என் அயலகத்தார் தவறாமல் ஆலயம் சென்றனர். ஆனால் செய்யத்தகாத அநேக காரியங்களை செய்தனர். அவர்கள் என்னை விடவும் சிறந்தவர்களல்ல என்று என் தகப்பன் அடிக்கடி கூறியதை நினைவுபடுத்திக் கொள்கிறேன். “அவர்கள் குடிக்கிறார்கள், கெட்டவார்த்தைகளை பேசுகிறார்கள், அசுத்தமான ஜோக்குகளை கூறுகிறார்கள், கோபப்படுகிறார்கள். எனவே அவர்கள் ஒரு கூட்ட மாய்மலக்காரர்கள்” என்று கூறுவார். என் தகப்பனார் அவருடைய நடத்தைக்கு ஒரு சாக்குபோக்கை தேடிக் கொண்டிருந்தார். அவர்கள் நடத்தை அந்த நெருப்பில் எண்ணெய் ஊற்றியது.

கிறிஸ்தவர்களாக நாம் சரியான நடத்தையுள்ளவர்களாய் இருப்பதில்லை. எனவே இயேசுவை நம்பவோ அல்லது கிறிஸ்தவத்தை பின்பற்றவோ சாக்குபோக்கு சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் மக்கள் நம்மை கவனித்து, நம்மை குறை கூறுகின்றனர் என்று உறுதியாய் நம்புகிறேன். ஆனால் நம்மை நியாயநீதிக்க ஒரு காரணத்தை நாம் அவர்களுக்கு கொடுக்காமலிருக்கும்படி நம்மால் சிறந்ததை நாம் செய்ய வேண்டும்.

ஆசீர்வதிக்கும் வழிகளுக்காக எதிர்பாருங்கள்

யாருக்காவது சாட்சியாகவோ அல்லது ஆசீர்வாதமாகவோ இருக்க தேவன் விரும்பினால், அவர் அதைக் குறித்து எனக்கு காட்டும்படி நான் எப்போதும் திறந்த மனமுள்ளவர்களாயிருக்க முயற்சிக்கிறேன். சில நாட்களுக்கு முன்பு, நான் நகம் திருத்தி சரிசெய்யும் இடத்திலிருந்தேன். அந்த கடையில் ஒரு இளம்பெண் இருந்தாள். அவள் கர்ப்பவதியாயிருந்தாள். அவள் கடந்த இரண்டு மாதங்களாக, முன்னரே ஏற்பட்ட கர்ப்ப வேதனையினிமித்தம்

படுக்கையிலேயே ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். இந்த கடைக்கு வருவதுதான் அவள் அநேக நாட்களுக்கு பிறகு பெற்ற முதல் தருணமாகும். அவள் குழந்தை பிறக்க இன்னும் ஒரு வாரமிருந்தது. அதற்குள் தன் கை, கால், நகங்களை பராமரித்துக்கொள்ள வந்திருந்தாள். நாங்கள் சிறிதுநேரம் உரையாடினோம். அவளுக்காக அன்று அவள் கட்டணத்தையும் கட்டுவது நல்ல செயலாயிருக்கும் என்று உணர்ந்தேன். அந்த ஆவல் என்னில் நிலைத்திருக்கிறதா என்று கவனிக்க சிறிது நேரமெடுத்துக்கொண்டேன். அது நிலைத்திருந்தால், நான் என் கட்டணத்தைக் கட்டும்போது, அவளுடையதையும் சேர்த்து கட்டிவிடுவேன். அவள் உண்மையாகவே ஆச்சரியப்பட்டாள். ஆனால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டாள். அதை ஒரு பெரிய காரியமாய் நினைக்கவில்லை. ஆனால் நான் அதைச் செய்தேன், என்றாவது ஒருநாள் அவள் என்னை தொலைக்காட்சியிலோ அல்லது என் புத்தகத்திலோ பார்ப்பாள். அப்போது நான் கூறியதை நான் செயல்படுத்தினேன் என்று நினைவுகூருவாள் என்று நம்புகிறேன்.

மற்றவர்கள் பார்க்க வேண்டுமென்பதற்காக, நான் அவ்வாறு காரியங்களை செய்வதில்லை. ஆனால் மக்கள் பார்ப்பது எழுத்தைக் காட்டிலும் சத்தமாய் பேசுகிறது. நான் ஒரு வேதாகமப் போதகரென்றும், ஊழியக்காரரென்றும் அந்த நகரத்திலிருந்த அனைவரும் அறிந்திருந்தனர். அந்த இளம்பெண்ணிடம் நான் என்னைப் பற்றி எதையும் கூறவில்லை என்றாலும், நான் அவ்விடத்திலிருந்து வெளியேறியவுடன், மற்றவர்கள் அவளிடம் கூறியிருப்பார்கள் என்று நிச்சயமாய் அறிந்திருக்கிறேன். எனவே ஒரு சின்ன அன்பின் செயல், அநேக நோக்கங்களை நிறைவேற்றியது. அது என்னை சந்தோஷப்படுத்தியது. பார்த்துக் கொண்டிருந்த அனைவருக்கும் அது ஒரு முன்மாதிரி. தேவனை மகிமைப்படுத்திய ஒரு சாட்சியாயும் இருந்தது. எனக்கு இன்னொரு தெரிந்து கொள்ளுதலுமிருந்தது. என் பணத்தை நானே வைத்திருக்கலாம். ஒன்றும் செய்யாமலும் இருந்திருக்கலாம். அது சுலபமானதாக இருந்திருக்கும். ஆனால் என் ஆத்துமாவை திருப்திப்படுத்தியிருக்காது.

மக்கள் என்ன நினைப்பார்கள் என்று கவலைப்படாதே

தெரியாத ஒருவருக்காக கட்டணத்தை செலுத்துவது அசாதாரணமாய் தெரியும் என்று உணர்கிறேன் ஜாய்ஸ்! என்று நீங்கள் நினைக்கலாம். அப்படி நீங்கள் நினைப்பதையும் நான் புரிந்துகொள்கிறேன். நானும் அவ்வாறாகவே

உணர்கிறேன். மற்றவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள், இல்லையென்றால் எப்படி நடந்து கொள்வார்கள் என்று நான் நினைத்ததுண்டு. ஆனால் அதைக் குறித்து நான் கவலைப்படவேயில்லை என்று நினைக்கிறேன். என்னுடைய கவலையெல்லாம், கிறிஸ்துவுக்கு பிரதிநிதியாக இருப்பதேயாகும்.

ஒரு நாள், ஸ்டார் பக்ஸ் என்ற தேநீர் கடையில், எனக்கு பின்னர் வரிசையில் நின்றுகொண்டிருந்த ஒரு பெண்ணிற்காக தேநீர் வாங்க வேண்டுமென்று முயற்சித்தேன். அவளோ வேண்டாமென்று சொல்லிவிட்டாள். உண்மையிலேயே என்னை தர்ம சங்கடத்திற்குள்ளாக்கும் ஒரு காட்சியையே காட்டிவிட்டாள். நான் முதலில், சரி இனிமேல் இவ்வாறு செய்ய மாட்டேன் என்று நினைத்தேன். தேவ் என்னுடன் இருந்தார். இதைத்தான் சாத்தான் விரும்புகிறான் என்று எனக்கு நினைப்பூட்டினார். எனவே என் மனதை நான் மாற்றிக் கொண்டேன். அம்மாதிரியான நேரங்கள் சலபமானதன்று. ஆசீர்வாதங்களை எவ்வாறு பெற்றுக்கொள்வது என்று மக்களில் பலர் அறியாதிருக்கிறார்களென்று அறிந்துகொண்டேன். பெரும்பாலும், அவர்களுக்கு அவ்வாறாக நடப்பதும் இல்லை.

சில சமயம் நான் யாருக்கும் தெரியாமல் காரியங்களைச் செய்கிறேன். ஆனால் சில சமயங்களில் நான் செய்வதை என்னால் மறைக்க முடியாது. என் இருதயம் சரியாய் இருக்கும் வரையில் நான் எதைக் குறித்தும் கவலைப்பட்டுக் கொள்வதில்லை. என்னுடைய ஒவ்வொரு அன்பின் செயலும், தேவனுக்கு கீழ்ப்படியும் ஒரு வழியாகும். இவ்வுலகத்திலுள்ள தீமையை மேற்கொள்ளும் ஒரு வழியாகும். மக்களுக்கு எத்தகைய தீமையானக் காரியங்கள் ஏற்பட்டதோ தெரியாது. ஆனால் என்னுடைய அன்பின் செயல்கள் அவர்களுடைய காயங்களை ஆற்றலாமே. என் வாழ்க்கையில் சாத்தான் ஏற்படுத்திய வலியை அவனிடமாகவே திருப்பிவிடுவதற்கு இத்தகைய அன்பின் செயல்கள் எனக்கு ஒரு வழியாக இருக்கிறது என்று நம்புகிறேன். அவன் எவ்வளவு முடியுமோ, அவ்வளவு பொல்லாதவனாக இருக்கிறான். இந்த உலகத்தில் நாம் அனுபவிக்கும் எல்லா தீமைக்கும் அவன் தான் காரணமாயிருக்கிறான். எனவே அன்பான, நன்மையான, இரக்கமுள்ள செயல்கள் அனைத்தும் அவனுடைய துன்மார்க்கமான இருதயத்தை உருத்துவதைப் போன்றதாகும்!

நீங்கள் தவறாய் நடத்தப்பட்டிருப்பீர்களென்றால், அந்த எல்லா வலிக்காக அவனை அதற்காக திருப்பித் தாக்க விரும்புவிடுகொனில், எத்தனை பேர்களுக்கு நல்லவர்களாக இருக்க முடியுமோ, அத்தனை பேர்களுக்கும் நல்லவர்களாக இருங்கள். அது தேவனுடைய வழி. அதுதான் சரி! ஏனென்றால் அன்பு என்றும் ஒழியாது.

அன்பினால் ஒரு ஆத்துமாவை வாங்கினேன்

தேவன் அவருடைய குமாரனாகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தினால் கிரயம் செலுத்தி வாங்கினார் என்று வேதம் கூறுகிறது (1 கொரி 6:20, 1 பேதுரு 1:19, வெளி 5:9 வாசிக்கவும்). இந்த வியக்கத்தக்க நன்மையின் செயலானது, பிசாசு செய்த தீங்கை பின்னாகத் திருப்பிவிட்டது. மக்களின் பாவங்கள் மன்னிக்கப்படவும், தேவனோடு தனிப்பட்ட உறவு கொள்ளவும் வழி திறந்துவிடப்பட்டது.

நான் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டதுபோல, என் தந்தை என்னை பாலியல் வன்கொடுமையால் பல ஆண்டுகளாகத் துன்புறுத்தினார். அவருடைய இந்த தீங்கு என் ஆத்துமாவை பாதித்தது. இயேசு என்னை சுகமாக்கும்வரை அந்த செயல் என்னை காயப்பட்டவளாகவும், இயல்பாக செயல்பட முடியாதவளாகவும் ஆக்கியிருந்தது. அவர் எனக்குச் செய்த காரியத்தில், நான் அவரை முற்றிலும் மன்னிக்க வேண்டிய பெரிய காரியமும் செய்யவேண்டியதாயிருந்தது. முதலாவது, நான் அவரை வெறுக்காமலிருக்கத் தீர்மானித்தேன். ஏனெனில், தேவன் அவரை நேசிக்க, நானோ தேவனைக் கொண்டிருக்கும் அதே இருதயத்தில் அவரை வெறுக்க இயலாது என்று நான் அறியும்படி தேவன் செய்தார். நான் தேவனை எனக்கு உதவும்படி வேண்டினேன். அவர் என் மனதிலிருந்த வெறுப்பை அகற்றினார். ஆனபோதிலும், என் தந்தையிடம் நான் அத்தனை அன்போடு இருக்கவில்லை; முடிந்தமட்டும் தள்ளியே இருந்து வந்தேன்.

என் தாயாரின் மனநிலை ஆண்டுக்கு ஆண்டு தளர்ந்துகொண்டே வந்தது. நான் டேவை மணந்துகொண்ட ஆண்டு என் தாய் நரம்புத் தளர்ச்சிக்கு ஆளானார். ஏனெனில், என் தந்தை எனக்குச் செய்தவற்றை எப்படியாக கையாளுவது என்று அறியாமலேயே அப்படி ஆகிவிட்டார். எனக்கு பதினான்கு வயதாயிருக்கும்போது அவர் என்னிடம் தவறாக நடந்துகொண்டதை என் தாய் அறிந்தார். ஆனால், நான் ஏற்கனவே சொன்னதுபோல, என்ன செய்வதென்று அறியாமல் அவர் ஒன்றுமே செய்யாமல் வாழாது இருந்துவிட்டார். அவர் அப்படியாக ஒன்றும் செய்யாமல் இருக்கத் தீர்மானித்தது எங்களுக்குத் தீமையாக முடிந்தது. இரு ஆண்டுகளாக அவர் மின்னதிர்வு சிகிச்சை பெற்றார். அது, அந்த பாலியல் துன்புறுத்தலின் நினைவை அவர் மனதிலிருந்து அழித்துவிட்டது. அவருக்கு அதை நினைவுறுத்தும் எதையும் நானும் செய்ய விரும்பவில்லை. எனவே, என் தந்தையோடு இருப்பது எனக்குக் கடினமாக இருந்தபோதும், விடுமுறை நாட்களிலும், தேவையான சமயங்களில் அவரை சந்தித்து வந்தேன்.

நாளடைவில் என் பெற்றோர் பட்டணத்திலிருந்து அவர்கள் வாழ்ந்துவந்த சிறிய நகரத்திற்கே திரும்பிச் சென்றுவிட்டனர். நான் வசித்த இடத்திலிருந்து அது இருநூறு மைல்களுக்கு அப்பால் இருந்தது. அவர்களை சந்திக்கும் தருணங்கள் குறைந்துவிடும் என்பதால், அவர்கள் செல்வதைப் பற்றி நான் மகிழ்ந்து கொண்டேன். அந்த காலங்களில் நான் என் தந்தையை ஓரளவிற்கு மன்னித்திருந்தேனே தவிர, முற்றிலும் மன்னித்திருக்கவில்லை.

என் பெற்றோருக்கு வயதாகி, அவர்களுடைய உடல்நலனும், மனநிலையும் தளரத் தொடங்கிய காலத்தில், தேவன் அவர்களை மறுபடியும் நாங்கள் வசித்துக் கொண்டிருந்த செயின்ட் லூயி நகருக்கு அழைத்துவந்து, அவர்களுடைய கடைசிக் காலமெல்லாம் பராமரிக்கும்படி என்னிடம் கூறினார். அப்படியென்றால், அவர்களுக்கென்று ஒரு வீடு, தட்டுமுட்டு பொருட்கள், கார், வேலையாள், தோட்டக்காரன், வீடு பழுதுபார்க்கும் ஆள் என்று அனைத்தையும் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டியிருந்தது. தொடக்கத்தில், என்னைத் துன்புறுத்தும்படிக்கு பிசாசே இந்த எண்ணத்தைத் தருகிறான் என்று எண்ணினேன். ஆனால் நாளடைவில், இது தேவனுடைய திட்டம் என்று உணர்ந்தேன். உண்மையைச் சொல்ல வேண்டுமெனில், என் மொத்த வாழ்நாட்களில் நான் செய்ததிலேயே இதுவே மிகக் கடினமான செயலாயிருந்தது.

முதலாவது, டேவும், நானும் நாங்கள் சேமித்துவைத்தப் பணத்தை என் பெற்றோரை குடியமர்த்துவதற்கு செலவிட வேண்டியிருந்தது. இரண்டாவதாக, அவர்களுக்கு இப்படியெல்லாம் உதவுமளவிற்கு அவர்கள் தகுதியானவர்கள் என்று நான் நினைக்கவில்லை. ஏனெனில், என்னை தவறாக நடத்தி, தன்னந்தனியே விட்டதையன்றி அவர்கள் எனக்கென எதையுமே செய்ததில்லை. இதைக் குறித்து டேவும், நானும் கலந்துபேசி, நான் உணர்ந்துகொண்டது என்னவென்றால், மிகவும் கடினமானதொரு காரியத்தை மட்டுமன்றி, தேவன் என்னை இதுவரை செய்ததிலேயே வல்லமையான காரியத்தையும் செய்யச் சொல்கிறார் என்பதையே ஆகும்.

சத்துருக்களை நேசியுங்கள்; அவர்களிடம் அன்பாயிருந்து, நன்மை செய்யுங்கள் என்பதைப் பற்றி வேதத்திலுள்ள ஒவ்வொரு வசனங்களையும் நான் படித்தேன். சீழே குறிப்பிட்டுள்ள வரிகள் என்னை மிகவும் பாதித்தன.

உங்கள் சத்துருக்களை சிநேகியுங்கள், நன்மை செய்யுங்கள், (நன்மை செய்யும்போது அவற்றால் சிலர் நன்மை பெறுவார்கள்) கைமாறு கருதாமல் கடன் கொடுங்கள், அப்பொழுது உங்கள் பலன் (உங்கள் பரிசு) மிகுதியாயிருக்கும். உன்னதமானவருக்கு நீங்கள்

பிள்ளைகளாயிருப்பீர்கள்; அவர் நன்றியறியாதவர்களுக்கும், துரோகிகளுக்கும் நன்மை செய்கிறாரே.

(லூக்கா 6:35)

இந்த வசனம், நாம் எதையும் இழந்துவிட்டதாக எண்ணி வருந்தக்கூடாது என்ற கோட்பாட்டையே விளக்குகின்றது. இந்த கோட்பாட்டை நான் அறிந்துகொள்ளும்முன், நான் என் பிள்ளைப்பருவத்தை இழந்துபோன காலமாக எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன். ஆனால், இப்போதோ அதை பிறருடைய பயனுக்காக மூலதனமாக இடப்பட்ட அனுபவங்களாய் பார்க்க வேண்டும் என்று கற்றுக்கொண்டேன். மேலும், அவர் நம்மை சபிப்பவர்களை ஆசீர்வதிக்கவும், அவர்களுக்காக ஜெபிக்கவும் வேண்டுமென்று கூறியிருக்கிறார் (லூக்கா 6:28 வாசிக்கவும்). இது நியாயமற்றதைப் போன்று தெரிந்தாலும், நான் அந்த தருணங்களிலிருந்து கற்றுக்கொண்டதெல்லாம், நான் மற்றவர்களை மன்னிக்கும்போதும் எனக்கே நான் நன்மை செய்துகொள்கிறேன் என்பதும், எனக்கெதிராக செய்யப்பட்ட தீங்கின் விளைவிலிருந்து என்னை நானே விடுவித்துக்கொள்கிறேன் என்பதுமே ஆகும். பின்பு அந்த சூழ்நிலையை தேவன் பார்த்துக்கொள்வார். என் எதிரி இரட்சிக்கப்படாதவராக இருந்தால், அதற்கு, ஒரு ஆத்துமா என்னால் வாங்கப்பட ஏதுவாக உள்ளது என்று பொருளாகும்.

டேவும், நானும் செய்ததைக் கண்டு என் தந்தை மிகவும் பூரிப்படைந்தார். அவர் அவ்விதம் சொல்லவில்லை என்றாலும், அவர் எனக்குச் செய்த எல்லாவற்றிற்குப் பின்பும், நானும் டேவும் இதை எவ்வாறு அவருக்கு செய்ய முடிகிறது என்று வியந்துகொண்டிருந்தார்.

மூன்று ஆண்டுகள் கடந்து சென்றன; ஆனால் அவரிடம் ஒரு மாற்றத்தையும் நான் காணவில்லை. அவர் இன்னமும் முன்பைப் போலவே, எவ்வித பெருந்தன்மையும் இல்லாமல், விரைவில் கோபமடைகிறவராகவும், சுயநலக்காரராகவும் இருந்தார்; பொறுமையைப் பொறுத்தவரையில் அவர் முன்னிலும் மோசமாகத்தான் மாறிக்கொண்டிருந்தார். தேவன் அப்போது அவரோடு இடைபட்டுக்கொண்டிருந்தார் என்று இப்போது உணர்கிறேன். தேவன் நாங்கள் செய்ய வேண்டும் என்று சொன்னதைச் செய்து முழுமையாக மூன்று ஆண்டுகள் கழிந்த பிறகு, என் தந்தை கண்ணீரோடு மனந்திருந்தி இயேசுவை தன் சொந்த இரட்சகராக ஏற்றுக்கொண்டார். அது மிகவும் அற்புதமான அனுபவமாக இருந்தது. அவரே அந்த முழுகாரியத்தையும் தொடங்கினார். அவர் எங்களை அவர் இல்லத்திற்கு

வரச்சொல்லி, மன்னிப்புக் கேட்டார். நானும் டேவும் அவரை மன்னிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, அவரிடம் நாங்கள் எவ்வளவு நல்லவர்களாய் இருந்தோம் என்றுக் குறிப்பிட்டார். இயேசுவை தன் வாழ்க்கைக்குள்ளாக வரவேற்க அவர் விரும்புகிறாரா என்று கேட்டோம். அவர் அது மட்டுமன்றி, நாங்கள் இருவரும் அவருக்கு திருமுழுக்கு அளிக்கக்கூடுமா என்றும் கேட்டார். என்னைத் தவறாக நடத்திய என் தந்தைக்கு தேவனைக் காட்டும் பெரும் சிலாக்கியத்தை நானே பெற்றேன். ஒரு வீடு, சில தட்டுமுட்டு பொருட்கள், கார் ஆகியவற்றைத்தான் நான் வாங்கியிருக்கிறேன் என்று நான் முதலில் நினைத்தேன்; ஆனால் உண்மையில், தகுதியற்றவர்களுக்குச் செய்த நல்ல காரியத்தால் ஒரு ஆத்துமாவையே வாங்கியிருக்கிறேன் என்று பின்னர் உணர்ந்துகொண்டேன்.

இச்சமயத்தில் எங்கள் ஊழியம் அற்புதமாக வளர்ந்தது என்பதைக் கண்டுகொண்டோம். அது அநேக மக்களுக்கு உதவும்படி எங்களுக்கு உதவியது. கீழ்ப்படிதலின் விதையை விதைத்ததால் ஏற்பட்ட அறுவடைதான் இந்த வளர்ச்சி என்று நம்புகிறேன். தேவன் கடினமான காரியங்களை நாம் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லும்போது நம் நன்மைக்காகவும், அவரின் இராஜ்யத்தின் நன்மைக்காகவுமே அவ்வாறு செய்யச் சொல்கிறார். நாம் தீமையை நன்மையால் உண்மையாகவே வெல்ல முடியுமா என்று பார்க்கிறீர்களா? எனவே ஜான் வெஸ்லி சொன்னதைப்போன்று, உங்களால் முடிந்த அனைத்து நன்மைகளையும் செய்யுங்கள்; அனைத்து வழிகளிலும், எல்லா இடத்திலும், எந்நேரமும், எல்லோருக்கும், உங்களால் செய்ய இயன்றவரையிலும் செய்யுங்கள்.

போர்விதவைகள்

ஜெனிபர், குழந்தைகளின் கூக்குரலைக் கேட்டு அவர்களை மீட்க ஓடோடி வருகிறாள். ஏற்கனவே பலமுறை சொன்னதைப் போன்றே இப்போதும், எல்லாம் சரியாகிவிடும் என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறாள். அவர்களுக்கு நம்பிக்கை ஏற்படும் வரையிலும், ஒரு தாயைப்போல அதையே அவள் சொல்லிக்கொண்டிருப்பாள்.

பயப்படுவதும், கடத்தப்படுவதும், தவறாக நடத்தப்படுவதும் என்னவென்று அவளுக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆப்பிரிக்காவின் ஒரு கிராமத்தில் தன் வீட்டில் அமைதியாக வாழ்ந்துகொண்டிருந்த அவள், தனது பன்னிரண்டாம் வயதில், அங்கே நடந்த கொடுமையான, நெடிய

போரின் இராணுவத்தினரால் வலுக்கட்டாயமாக இழுத்துச் செல்லப்பட்டு, அதன்பின் தான் எதிர்கொண்ட கொடூரமான அடிகள், கற்பழிப்புகள், கடுமையான வேலை ஆகியவற்றைக் கடந்தும் அவளுடைய வாழ்வேண்டும் என்ற மனவுறுதி, தப்பிச்செல்லும் தைரியத்தை அவளுக்குக் கொடுத்தது. அவளோடு மற்றவர்களையும் மீட்டுக் கொண்டுவந்தாள்.

ஆனால் அவள் வீடு திரும்பியபோது அவளுடைய குடும்பம் முற்றிலுமாக அழிக்கப்பட்டிருந்தது. தனிமையானவளாக, ஒரு புதிய வாழ்க்கைக்கும், புதிய குடும்பத்திற்கும் ஏங்கியவளாய், ஏற்கனவே திருமணமான ஒருவனை திருமணம் செய்துகொண்டாள். அவன் திருமண நாளன்றே அவளை அடித்தான். அவளின் நண்பர்களின் முன்னிலையில் அவளை திட்டவும் செய்தான். ஆனால் இன்னமும் கடுமையானது தொடர்ந்தது. தான் ஒரு இளவரசி என்று உணரச் செய்யக்கூடிய அத்தகையதொரு விசேஷித்த நாளில், அவன் அங்கே கூடியிருந்த அனைவரிடமும், இவள் உபயோகமற்றவளென்றும், அவமதிக்கத்தக்கவள் என்றும் கூறினான். சரீரத்தில் பெற்ற அடிகளைக் காட்டிலும், அந்த அடியானது அவள் உள்ளத்தை நெருங்கச் செய்தது.

காலப்போக்கில், அவள் கணவன் எயிட்ஸினால் மரித்துப் போய்விட்டான். பின்னர் மீண்டும் அவள் தனித்தவளானாள். அவளுக்கென்று இரண்டு குழந்தைகளோடு அவள் ஒரு விதவையாக தேவனிடம் கேட்டாள், “நீர் இருக்கிறீரா? வேதனைகள், துயரங்கள், அவமானங்கள் இவைதான் வாழ்க்கையா?” தேவன் தன்ளுடைய உண்மைத்தத்துவத்தை ஜெனிபருக்கு காட்டினார். தற்போது அவள் மீண்டு வந்து கொண்டிருக்கிறாள்.

இன்று ஜாய்ஸ் மேயர் ஊழியங்களுடன் பங்காளராக இருக்கும் வாட்டோடே ஊழியங்களின் அரவணைப்பில் தன் புது கிராமத்தில் அவள் வசிக்கிறாள். மீண்டும் பெற்றுக்கொண்ட கௌரவத்தோடும், வாழ்வின் உண்மையான நோக்கத்தோடும் அவள், போரினால் அநாதையாக்கப்பட்ட பிள்ளைகளுக்கும், விதவைகளுக்கும் உதவிசெய்து பராமரிக்கிறாள். துரதிஷ்டவசமாக, அநேகர் இன்று இத்தகைய குணமாக்குதல் மற்றும் மீட்பை அடையாமல் தேவையிலிருக்கின்றனர்.

விதவைகளையும், அநாதைகளையும் பராமரிக்க வேண்டுமென்று வேதவசனம் மீண்டும் மீண்டும் கூறுகிறது. தேவன் அவர் இருதயத்தில் அவர்களுக்கென்று ஒரு விசேஷித்த இடத்தைக் கொண்டிருக்கிறதுபோல, நாமும் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

புள்ளிவிபரம் கூறுகிறது :

- அநேக நாடுகளில், எயிட்ஸினால் மரித்தவர்களின் விதவைகள் வீடுகளிலிருந்து புறக்கணிக்கப்பட்டு, மிகவும் அதிகமான கொடுமைகளுக்குள்ளாகின்றனர்.
- ஆப்பிரிக்காவில், விதவைகளால் நடத்தப்படும் குடும்பங்கள், தாழ்ந்த இனமாகக் கருதப்படுகிறது.

அதிகாரம்

7

ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்கான நீதி

சரியானதற்கும், தவறானதற்கும் நடுநிலையாயிருப்பது நீதியன்று, ஆனால் சரியானது எது, எங்கிருந்தாலும் இதைக் கண்டறிந்து தீமைக்கெதிராக அதைத் தாங்குவதாகும்.
தியோடர் ரூஸ்வெல்ட்

தேவன் நீதியின் தேவனாயிருக்கிறார். அவரிலிருக்கும் எனக்குப் பிடித்தமான பண்புகளில் இந்த நீதியும் ஒன்றாகும். சுலபமாகக் கூற வேண்டுமென்றால், அவர் தவறானக் காரியங்களை சரியாக்குகிறாரென்று அர்த்தம். நீதியும், நியாயமும் அவருடைய சிங்காசனத்தின் ஆதாரம் (சங்கீதம் 89:14 வாசிக்கவும்) என்று வேதம் கூறுகிறது. ஆதாரம், அஸ்திபாரம் இதின்மேல் தான், இந்த உலகத்தில் நடைபெறும், தேவனின் கிரியைகள் எல்லாம் சார்ந்திருக்கிறது. தேவனுடைய ஊழியக்காரர்களாய், நாம் நியாயத்தையும், நீதியையும் நேசிக்கும்படிக்கு அறிவுறுத்தப்படுகிறோம். அதை இவ்வுலகத்தில் நிலைநாட்டுவதற்கு நாம் உழைக்க வேண்டும்.

சமுதாயத்தில் நீதியில்லாதிருப்பதால் தான் பிரச்சனைகள் ஏற்படுகிறது. 1789லிருந்து 1799 வரைக்கும் பிரான்ஸ் ஒரு புரட்சியை சந்தித்தது. அது மிகுந்த இரத்தம் சிந்துதலை ஏற்படுத்தியது. அதில் மதத் தலைவர்கள் மற்றும் பணக்காரர்களுக்கு எதிராக, விவசாயிகள் எழும்பி போராடினர். பிரான்ஸ்

நாட்டின் அரசர்களும், அரசிகளும் மக்களை சரியாகவும், நீதியாகவும் ஆண்டபோது, அவர்கள் நாடு தழைத்தது. ஆனால் இராஜாக்களும், இராணிகளும் மக்களுக்கு விரிவிதித்து. அவர்கள் தொடர்ந்து ஆடம்பரமாக வாழத் தொடங்கி, ஊட்டச்சத்தின்மை, பட்டினி மற்றும் வியாதிகள் பெருக அனுமதித்தபோது, மக்கள் அவர்களுக்கெதிராக கலகம் செய்தனர். குடிமக்களை நீதியின்றி நடத்தியபோது, அவர்களின் சிங்காசனத்தின் அஸ்திபாரம் விரிசலடைந்து இராஜ்ஜியம் அழிக்கப்பட்டது.

உண்மையென்னவெனில், நீதியில்லாமல் காரியங்கள் நிறைவேறாது. நம் சமுதாயம் இன்று, அநியாயத்தினால் நிறைந்திருக்கிறது. சில மக்கள் அதற்கு எதிராக கடினமாகப் போராடினாலும், பெரும்பான்மையான மக்கள் அதைப் பற்றி கவலைப்படுவதே இல்லை. அதைக் குறித்து செய்வதறியாது தான் அவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

இது நம் கடமை

அநாதைகளுக்கும், விதவைகளுக்கும், ஏழைகளுக்கும், ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்காகவும் யார் கவலைப்படுவது? தேவன் கரிசனையாயிருக்கிறார். ஆனால் நாம் இருக்கிறோமா? மக்கள்

அநாதைகளுக்கும், விதவைகளுக்கும், ஏழைகளுக்கும், ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்காகவும் யார் கவலைப்படுவது?

ஒடுக்கப்படும்போது, அவர்களுக்கு ஒரு பாரமிருக்கிறது; அது நியாயமில்லாதது. அது அவர்கள் மேற்கொண்டு, சோர்வடையச் செய்கிறது. அவர்களின் பாரங்கள் அவர்களை நம்பிக்கையிழக்கச் செய்கிறது. நம் தேவன் திக்கற்ற பிள்ளைகளுக்கு தகப்பனும், விதவைகளுக்கு நியாயம் விசாரிக்கிறவருமாயிருக்கிறார் (சங்கீதம் 68:5 வாசிக்கவும்). தனிமையாயிருக்கிறவர்களுக்கும், கரிசனை காட்ட ஒருவருமேயில்லாதவர்களுக்கும், ஒரு விசேஷித்த இடமிருக்கிறது. சிறுபான்மைபடுத்தப்பட்டவர்களுக்கு தேவன் உதவி செய்கிறார். ஏழை, எளியவர்களுக்கு நியாயம் செய்கிறார் (சங்கீதம் 140:12 வாசிக்கவும்). தேவன் இத்தகைய காயப்பட்டவர்களுக்கு உதவுகிறார் என்று நீங்கள் சந்தோஷப்படலாம். ஆனால், தமக்கு கீழ்ப்படிந்திருக்கிற மக்கள் மூலமாகவே, தேவன் தமது கிரியைகளை நடப்பிக்கிறார் என்பதை நீங்கள் நினைத்துக் கொள்ளும்படி, உங்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். நீங்கள் தனிப்பட்ட

முறையில் தேவனுக்காக என்ன செய்கிறீர்கள் என்று உங்களையே கேட்டுப் பாருங்கள்.

நான் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டதுபோல, இரண்டாயிரத்திற்கும் அதிகமான தேவ வசனங்கள், ஏழை எளியவர்களுக்கு, நாம் செய்ய வேண்டியதைப் பற்றி கூறுகிறது. தேவன் இத்தனைமுறை கூறியிருப்பதால், நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டிய ஒரு செய்தியை, அவர் நமக்கு கற்றுக்கொடுக்க முயற்சிக்கிறார். சிறுபான்மைப்பட்டவர்களுக்கு ஏதாவது முறையில் உதவி செய்ய வேண்டியது எவ்வளவு முக்கியமானது? நாம் உணர்ந்து கொள்வதைக் காட்டிலும் மிகவும் முக்கியமானதாகும்.

உண்மையான பக்தி

உண்மையான பக்தியானது வெளியரங்கமான கிரியைகளாகிய “திக்கற்ற பிள்ளைகளும், விதவைகளும் படுகிற உபத்திரவத்திலேயே அவர்களை விசாரிக்கிறதில்” வெளிப்படுகிறதென்று அப்போஸ்தலனாகிய யாக்கோபு குறிப்பிடுகிறார் (யாக்கோபு 1:27). அப்படியென்றால், நம் பக்தி உண்மையாயிருக்குமென்றால், மக்களுக்கு உதவி செய்வதில், நாம் ஈடுபட்டிருப்போம். இந்த வசனத்தின் மூலம் நான் முடிவு செய்தது என்னவென்றால், இந்த மக்களுக்கு நான் உதவி செய்யவில்லையென்றால், என் பக்தி உண்மையானதல்ல. அது பக்தியாய் காணப்படலாம். ஆனால் தேவன் விரும்பும் விதத்தில் நிச்சயமாக இல்லை.

தேவனைப் பொருத்தவரையில், ஞாயிற்றுக்கிழமைதோறும், ஆலயத்தில் வந்து அமருபவர்கள் உண்மையான கிறிஸ்தவர்களல்ல என்று நான் கற்றுக்கொண்டேன். சட்டத்திட்டங்களையும், கொள்கைகளையும் கைக்கொள்வது, ஒருவனை இயேசு கிறிஸ்துவின் உண்மையான விசுவாசியாக்கிவிட முடியாது. இதை நான் எப்படி சொல்ல முடியும்? ஏனெனில் நாம் கிறிஸ்துவை இரட்சகராக ஏற்றுக்கொள்ளும் போது, நாம் தேவனின் இருதயத்தையும், அவரின் ஆவியையும் பெற்றுக் கொள்கிறோம் (எசேக்கியேல் 11:9 வாசிக்கவும்). அப்படியென்றால் தேவன் எதைக் குறித்து கவலைப்படுகிறாரோ, அதைக் குறித்து கரிசனையுள்ளவர்களாய் நாம் இருக்க கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். உபத்திரவப்படும் மக்களுக்கு உதவி செய்ய அவர் கரிசனையுள்ளவராயிருக்கிறார்.

ஜாய்ஸ் மேயர் ஊழியங்களின் அனுதின அலுவல்களைக் கையாளும் என் மகன்கள், என்னுடைய இருதயத்தைக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று

சொல்லியும், ஏதாவது ஒரு சூழ்நிலையில், நான் செய்வதைப் போன்று அவர்கள் செய்யவில்லையென்றால், அதனால் அவர்களுக்கு பலன் என்ன? என் மகன்களை அவர்கள் இருக்கும் நிலையில் வைத்திருப்பதின் முக்கிய காரணம் என்னவென்றால், அவர்கள் எங்களை அதிக நெருக்கமாக அறிந்திருக்கிறார்கள். மக்களுக்கு உதவிசெய்ய நாங்கள் கொண்டிருக்கும் கரிசனையான இருதயங்களை அவர்களும் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதினாலேயே.

ஒருவரையொருவர் நேசியுங்கள்

நாம் ஒருவரையொருவர் நேசிக்க வேண்டுமென்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன். நம் தனிப்பட்ட வாழ்வில் நாம் தொடர்புகொள்ளும் மக்களையும், நாம் சந்திக்க முடியாதபடிக்கு தூர தேசத்தில் வாழும் மற்றவர்களையும் தான் (அப்போஸ்தலர் 2:44-45, 4:31-32, 2 கொரிந்தியர் 8:1-4 வாசிசுக்கவும்). இந்த புத்தகத்தை நாம் தொடர்கையில், இவ்விரண்டு கூட்ட மக்களையும் நினைவில் வைத்துக்கொள்ளும்படி விரும்புகிறேன். உதாரணமாக, ஊழியங்களின் மூலமாக மூன்றாவது உலக நாடுகளில் உள்ள ஒரு அநாதையை ஆதரிக்கலாம். அவர்களுக்காக கரிசனையாயிருக்கும் ஊழியங்களுக்கு பொருளாதார உதவியளித்து உதவலாம். அல்லது உங்கள் ஆலயத்திலுள்ள ஒரு விதவையை, சாப்பிட அழைத்து அவர்களுடன் உரையாடி, அவர்கள் தேவையை அறிந்துகொண்டு, அதை நம்மால் சந்திக்க முடியுமென்றால், நாம் உற்சாகமாக அதை சந்திக்கலாம். ஏனெனில் உற்சாகமாய் கொடுக்கிறவனிடத்தில் தேவன் பிரியமாயிருக்கிறார் (2 கொரிந்தியர் 9:7).

நம் குடும்பங்களிலுள்ளவர்களுக்கோ அல்லது நமக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருப்பவர்களுக்கோ நம்மில் அநேகர் உதவி செய்வோம். ஆனால் தூரமாயிருப்பவர்கள் நம் தனிப்பட்ட வட்டத்திலிருந்து தூரமாயுள்ளவர்கள். அவர்களுக்கு உதவ நாம் விருப்பமாயிருப்பதில்லை. அல்லது அவர்களுக்கு உதவ நாம் ஈடுபட்டுக் கொள்வதில்லை. தேவன் அதை மாற்ற விரும்புகிறார் என்று நினைக்கிறேன். ஒரு தனிப்பட்ட நபராக, நான் கேள்விப்படும் அனைத்து தேவைகளையும் என்னால் சந்திக்க இயலாது என்று உணர்கிறேன். ஆனால் நான் செய்யக் கூடியது ஏதாவது இருக்குமென்றால், தேவன் அதை எனக்கு காட்டும்படிக்கு என் இருதயத்தை திறந்து வைத்துள்ளேன். எனக்கு தெரிந்திருக்கும் தேவைக்கு என்னால் எதையுமே செய்ய இயலாது என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்க கூடாது என்று தீர்மானித்திருக்கிறேன். அது தேவைகளுக்காக ஒன்றும் செய்யக் கூடாமல்

பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் நிலையே தவிர, நாம் அதை சந்திக்க தேவன் வழியன்று.

தேவ சபை தேவசபையாக இருக்க உலகம் விரும்புகிறது

பேதுரு தன்னை நேசிக்கிறாரா என்று இயேசு மூன்றுமுறை பேதுருவிடம் கேட்டார். மூன்றுமுறையும் நேசிக்கிறேன் என்று பேதுரு பதிலளித்தபோது, இயேசு “என் ஆடுகளை மேய்ப்பாயாக” என்று கூறினார் (யோவான் 21:15-17 வாசிக்கவும்). ஆடுகளுக்கு போஜனம் கொடுப்பதைப் பற்றி இயேசு குறிப்பிடவில்லை. அவர் அவருடைய மக்களுக்கு உதவி செய்வதைக் குறித்து பேசுகிறார். அநேக சமயங்களில், அவர் தன்னை மேய்ப்பன் என்றும் தம் மக்களை ஆடுகளென்றும் கூறுகிறார் என பேதுருவுக்கு அவர் எதைக் குறித்து பேசுகிறாரென்று நன்றாய் அறிந்திருந்தார்.

இந்த வசனங்களில் இயேசு சொல்வதெல்லாம், அவரை நாம் நேசித்தால், மற்றவர்களுக்கு நாம் உதவி செய்ய வேண்டுமென்று கூறுகிறார். சடங்காச்சார விதிமுறைகளை கைக்கொண்டு ஆலயக் கட்டிடத்தில்மட்டும் கூடாமல், மக்களுக்கு உதவ விரும்புகிறார். ஆம், நாம் ஆலயத்திற்கு சபை கூடுதலுக்காக, தேவனை துதிப்பதற்காக, கற்றுக்கொள்வதற்காக செல்ல வேண்டும்தான். ஆனால், நாம் மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்யும் இடமாகவும் ஆலயம் விளங்க வேண்டும். ஒரு சபையானது. உலகம் முழுவதும் உள்ள இழந்து போனவர்களையும், ஒடுக்கப்பட்டவர்களையும், விதவைகளையும், அநாதைகளையும், ஏழை எளியவர்களையும் தேடிச்சென்று, அவர்களுக்கு உதவவில்லையென்றால், அவர்கள் சபை என்று தங்களை அழைத்துக்கொள்ளும் உரிமை அவர்களுக்கில்லை என்று நான் நம்புகிறேன்.

ஆயிரக்கணக்கான மக்கள், ஆலயம் செல்வதை நிறுத்திக்கொண்டனர். ஆலயத்திற்கு வருவோரின் எண்ணிக்கை குறைந்துவிட்டதால் ஆவிக்குரிய தலைவர்கள் வருத்தப்படுகிறார்கள். அநேக சபைகள் ஏதோ ஒரு ஆவிக்குரிய மையமாகிவிட்டதே தவிர, அதில் ஜீவனில்லை. அதுதான் இதற்கு காரணம் என்று நான் நினைக்கிறேன். நாம் சகோதரரிடத்தில் அன்பு கூறுகிறபடியால், மரணத்தைவிட்டு நீங்கி ஜீவனுக்குட்பட்டிருக்கிறோமென்று அறிந்திருக்கிறோம். சகோதரரிடத்தில் அன்பு கூராதவன் மரணத்திலே நிலை கொண்டிருக்கிறான் என்று அப்போஸ்தலனாகிய யோவான் கூறுகிறார் (1 யோவான் 3:14). ஒரு சபையானது தேவனுடைய உண்மையான அன்பினால் நிறைந்திராவிட்டால், ஜீவனால் எவ்வாறு நிறைந்திருக்க முடியும்?

ஐரோப்பாவில், அநேகமாக வாரத்திற்கு ஒரு சபை அல்லது ஆலயக் கட்டிடம் மூடப்படுகிறது. அதில் அநேக முஸ்லிம் குழுவினரால் வாங்கப்படுகிறது. அதை அவர்களின் தொழுகை ஸ்தலமாக மாஸ்க்காக மாறி கொண்டிருக்கிறதாக நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இயேசு கிறிஸ்துவின் சபைக்கு நிச்சயமாக இது தேவனின் திட்டமன்று என்று நிச்சயத்திருக்கிறேன். அநேக பெரிய சபைகள், அவர்கள் செய்ததை சரியாக செய்து கொண்டிருப்பதால், நன்றாக வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. ஜீவன் நிறைந்திருக்கிறது; ஆனால், அது ஏதோ சில சபைகளேயன்றி பெரும்பான்மையான சபைகள் அன்று.

அப்போஸ்தலர் நடபடிகையில் நாம் படிக்கும் ஆதித்திருச்சபை, மிகவும் வல்லமையுள்ள சபையாக இருந்தது. அந்நாட்களில் அது உலகத்தையே அசைத்தது. அதன் விளைவு இன்றும் உலகம் முழுவதும் காணப்படுகிறது. இது இணைந்து செயல்பட்ட சபையாயிருந்தது. தேவையிலிருந்தவர்களுக்கு உதவி செய்து கொண்டிருந்த மக்களை கொண்டதாயிற்று. அவர்களுக்கு தனிப்பட்ட முறையில் தெரிந்தவர்களுக்கும், தங்களை சந்திக்க கற்றுக்கொடுக்க மற்ற இடங்களிலிருந்து வந்த அப்போஸ்தலர்கள் மூலமாக, மற்ற நகரங்கள், பட்டணங்களிலிருந்த மக்களின் தேவைகளையும் சந்திக்க உதவினார்கள்.

ஆதித்திருசபை வேகமாக வளர்ந்தது, நல்ல மதிப்புடனுமிருந்தது. ஏனெனில், ஒருவரையொருவர் உண்மையாய் நேசித்த, மக்களால் அது நிறைந்திருந்தது. உலகத்திற்கு தேவையானது எதுவென்றால், அது அன்பு, மதம் அன்று; அதற்கு தேவன் வேண்டும். தேவன் அன்பாயிருக்கிறார். நாடெல்லோரும் இணைந்து, ஒப்புக்கொண்டு ஈடுபட்டால், ஒரு அன்பின் புரட்சியை நாம் தொடங்க முடியும். தேவனின் நாமம் மகிமைக்கென்று, இன்னும் ஒருமுறை உலகத்தை உலுக்கும் ஒரு இயக்கத்தை தொடங்க இயலும்.

சரியானதை செய்ய கற்றுக்கொள்

யாரோ ஒருவர் தேவையிலிருப்பதை கேட்டும், பார்த்தும் ஒன்றுமே செய்யாமலிருப்பது தவறான ஒன்றாகும். ஏசாயா தீர்க்கதரிசி கூறினார்: “சரியானதை செய்ய கற்றுக்கொள்! நன்மை செய்ய நியாயத்தை தேடுங்கள்; ஒடுக்கப்பட்டவளை ஆதரித்து, திக்கற்றப் பிள்ளையின் நியாயத்தையும், விதவையின் வழக்கையும் விசாரியுங்கள்” (ஏசாயா 1:17).

சரியானது எது என்று கற்றுக்கொண்டு, அதைசெய்ய உற்சாகப்படுத்துவதே போதனையின் நோக்கமாகும். சில வருடங்களுக்கு

முன்பு, ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்கு நீதி கிடைக்கும்படி உழைக்க தேவன் என்னில் கிரியை செய்தார். அதை நான் கற்றுக் கொண்டபோது, அதை செய்யத் தொடங்கினேன்.

பழைய ஏற்பாடு காலத்தில், அவர் கற்பனைகளைக் கொடுத்த காலம் முதற்கொண்டு அவர் திக்கற்றவர்களையும், விதவைகளையும், ஒடுக்கப்பட்டவர்களையும், ஏழை எளியவர்களையும் எவ்வாறு நடத்த வேண்டும் என்று அவர் மக்களுக்கு போதித்தார். அவர் மோசேயின் மூலமாய் கூறும்போது சொன்னார், “விதவையையும், திக்கற்ற பிள்ளையையும் ஒடுக்காமல் இருப்பீர்களாக” (யாத்திராகமம் 22:22). தேவன் பட்சபாதமுள்ளவரல்ல, “அவர் திக்கற்ற பிள்ளைக்கும், விதவைக்கும் நியாயஞ் செய்கிறவரும், அந்நியன் மேல் அன்பு வைத்து அவனுக்கு அன்னவஸ்திரம் கொடுக்கிறவருமாயிருக்கிறார்” (உபாகமம் 10:18). உன் வாசல்களில் இருக்கிற பரதேசியும், திக்கற்றவனும், விதவையும் வந்து புசித்து திருப்தியடைவார்களாக. அப்போது உன் கை செய்யும் வேலையிலெல்லாம் உன் தேவனாகிய கர்த்தர் உன்னை ஆசீர்வதிப்பார் (உபாகமம் 14:29 வாசிக்கவும்) என்று ஆண்டவர் மக்களிடம் கூறினார். இந்த எல்லாக் கூட்ட மக்களும், விதவைகள், அந்நியர்கள், திக்கற்றவர்கள் - அனைவரும் தனிமையாயிருக்கும் மக்களாவர். தேவன் தனிமையானவர்களின் மேல் கரிசனையுள்ளவராயிருக்கிறார்.

தனிமையாய் மறந்துவிடப்பட்டவர்கள்

பிழைப்பிற்காக, பாலியல் தொழிலில் தள்ளப்பட்ட ஒரு அநாதை சிறுமியின் தனிமையையும், மறந்துவிடப்பட்ட நிலையும் என்னால் நினைத்துக்கூட பார்க்க முடியவில்லை.

புள்ளிவிபரம் கூறுகிறது :

- ஐந்திலிருந்து பதினைந்து வயதிற்குட்பட்ட இரண்டு மில்லியன் பெண் பிள்ளைகள் ஒவ்வொரு வருடமும் பாலியல் தொழில் மூலம் வியாபாரம் செய்யும் சந்தைக்கு அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறார்கள்.
- 89 சதவிகித பாலியல் தொழில் செய்யும் வேசிகள், தப்பிக்க விரும்புகின்றனர்.
- தாய்லாந்தில் இரண்டு கோடி பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகள் பாலியல் தொழில் செய்கிறார்கள். அதில் மூன்றில் ஒருபாகம் பதினெட்டு வயதிற்குட்பட்ட பெண்கள். ஆறுவயது சிறுமிகள் கூட பாலியல் தொழில் செய்கின்றனர்.

- ஒரு மணிநேரத்தில் ஒரு பெண்ணை முப்பத்தைந்து மனிதர்கள் உபயோகப்படுத்திக் கொள்கின்றனர் என்று ஒருமுறை ஒரு மருத்துவர் கண்டுபிடித்தார்.

இந்த எல்லா சிறுமிகளும் அநாதை சிறுமிகளா? இல்லை இவர்களனைவரும் அதிகாரப்பூர்வமான அநாதைகள் இல்லை. அதாவது பெற்றோர் இல்லாதவர்கள். ஆனால் அவர்கள் தேவனின் பார்வையில் அநாதைகளே. ஏனெனில் அவர்களுக்கு பெற்றோர் இல்லை அல்லது அவர்கள் பெற்றோர்கள் அவர்களை பராமரிக்க இயலாதவர்கள் அல்லது விரும்பாதவர்கள்.

இளம்பெண்களின் பாலியல் தொழில்

உன் சரீரத்தை துன்மார்க்கமான ஆண்களின் சந்தோஷத்திற்கென்று விற்றுவிட்டு அல்லது பட்டினியால் செத்துவிடு. எவருமே தெரிந்தெடுக்க இயலாத பயங்கரமான தெரிந்தெடுத்தல் இது. ப்ரிட்டுகான், பத்தொன்பது வயதே நிரம்பியிருந்தாலும், இத்தகைய தெரிந்துகொள்ளுதலை அவள் பதினான்கு வயது முதற்கொண்டு எடுத்து வருகிறாள். ஒவ்வொரு தெரிந்தெடுத்தலின் போதும், அவள் இருதயம் நொருங்குகிறது. அவள் ஆத்துமா அழிக்கப்படுகிறது. அவள் கடந்துவந்த எல்லாவற்றினின்றும், அவள் இன்னும் உணர்ச்சியுள்ளவளாயிருப்பது ஆச்சரியமே.

அவளது ஏழு மாதக் குழந்தை ஆமீனாவைப் பார்க்க அவளுக்கு பெலனிருக்கிறது. “நான் இதை தெரிந்தெடுத்துக் கொள்கிறேன். ஏனெனில் என் மகளும் இவ்விதம் செய்ய நான் விரும்பவில்லை.” எத்தியோபிய பெண்ணான அவளின் பெயர் ஆமீனா என்றால், பாதுகாப்பு என்றர்த்தமாகும். ப்ரிட்டுகால், அவள் குழந்தையைப் பாதுகாக்க அவளால் முடிந்த அனைத்தையும் செய்வேன் என்று தீர்மானித்திருக்கிறாள்.

சுய இன்பத்திற்காகவோ, பொருளாசைக்காகவோ, தன் சரீரத்தை அவள் விற்பதில்லை. அவள் பிழைக்கும்படிக்கு தன் சரீரத்தை விற்கிறாள். நான்கிற்கு ஒன்பது அடிகொண்ட இடத்தில் அவள் வாழ்ந்து வேலை செய்கிறாள். ஐந்து வருடங்கள் உழைத்திருக்கிறாள். விடுதலையின்றி, இழைப்பாறுதலின்றி. தன் கண்களை மூடிக்கொண்டு ஆமீனாவைக் குறித்து நினைத்துக் கொள்கிறாள். ஏறத்தாழ பதினைந்து பொல்லாத

மனிதர்கள் அவள் உடலை தங்கள் இச்சையை திருப்திபடுத்தப் பயன்படுத்துகின்றனர். அதினால் ஏற்படும் வேதனையே நினைத்துக்கூட பார்க்க இயலாதது. உணவையும், உறங்குவதற்கு இடத்தையும் பெற்றுக்கொள்ள அவளுக்குத் தெரிந்த ஒரே வழி அதுதான். தன் மகள் ஆய்னாவை அவள் எவ்வளவாய் நேசிக்கிறாள் என்று அவள் நினைக்கும்போது, அவளின் தாய் அவளை ஐந்து வயதாயிருக்கும்போது, எவ்வாறு விட்டுவிட்டிருக்க முடிந்தது என்று அவளால் நினைத்துக்கூட பார்க்க இயலவில்லை.

ஆடிஸ் அபாபா என்னும் இடத்திலுள்ள சிவப்பு விளக்குப் பகுதிக்கு அவள் வருவதற்கு முன்பு, அவள் பட்டினியால் செத்துக் கொண்டிருந்தாள். “எனக்கு நம்பிக்கையிருந்தது. ஆனால், அந்த நம்பிக்கை இப்போது எட்டக் கூடாததாயிருக்கிறது. தேவன் என்னோடிருக்கிறார். அவர் என்னை நேசிக்கிறார் என்று அறிந்திருக்கிறேன். இதைத்தவிர, வாழ்வதற்கு வேறு வழியறியேன்.” அவள் ஆத்துமாவையும், இருதயத்தையும், சிதைந்த உடலையும் சார்ந்து அவள் பிழைப்பு இல்லாத நாட்களில், அவளுக்கு சிறிது நம்பிக்கை ஒரு நாளைக்கு மட்டும் நிலைக்காது.

இன்று அவளின் நம்பிக்கைகள் காத்திருக்க வேண்டியுள்ளது. அவளின் அடுத்த வாழ்க்கையாளர் வந்துவிட்டார்.

புள்ளிவிபரம் கூறுகிறது :

- உலகளவில் பாலியல் தொழிலுக்குள் நுழைய சராசரியாக வயது பதிமூன்றிலிருந்து பதினான்கு வயது.
- 75 சதவிகித பாலியல் தொழிலாளர்கள் இருபத்தைந்து வயதிற்குட்பட்டவர்களே.

புதிய அளவிலான சீரழிவை கண்டு, அதற்கு ஏதாவது செய்வது

நான் இந்தியாவிற்கு சென்றிருந்தேன், அங்கிருந்த ஒரு சேரியில் பாலியல் தொழில் நடக்கும் சிவப்பு விளக்குப் பகுதிக்கு சென்றிருந்தபோது, ஒரு புது அளவிலான சீரழிவிற்கு நான் அறிமுகமானேன். வார்த்தைகளால் விவரிக்க இயலாத அளவிற்கு அந்த பகுதி அழுக்காய் மட்டுமின்றி பாலியல் தொழில் நடக்கும் இடமாகவும் இருந்தது. அதில் ஒரு இடத்திற்கு நான் அழைத்து

செல்லப்பட்டேன். அங்கே மூன்று சிறு அறைகளிலிருந்தது, ஒவ்வொரு அறையிலும் ஒரு படுக்கை அது எதுவுமே அந்தரங்கமாயிருக்கவில்லை. பெண்களோ, பெண்பிள்ளைகளோ இரவு நேரத்தில் ஆண்களுக்கு பணிவிடை செய்தனர். அதினால் கிடைக்கும் பணத்தைக் கொண்டு, அடுத்த நாள் தங்கள் குழந்தைகளுக்கு உணவு கொடுக்க இயலும் என்ற நம்பிக்கையிலே, அவ்வாறே அநேகர் செய்தனர். அவர்கள் வேலை செய்தபோது, அவர்கள் பிள்ளைகள் எங்கிருந்தனர்? அவர்கள் அந்த அறைகளின் முன்னிருந்த நடைபாதையில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் தாய் இருந்த அறைக்கு அவர்களால் எளிதாய் செல்லக் கூடியதாயிருந்தது. அல்லது அவர்கள் அவர்களை தொந்தரவு செய்யாதபடிக்கு, மதுவைக் குடிக்க கொடுத்து உறங்க வைக்கப்பட்டிருந்தனர். அவர்களில் சிலர் நம்முடைய உணவளிக்கும் மற்றும் பள்ளிக்கூட திட்டத்தைக் குறித்து அறிந்திருந்தனர். எனவே அச்சிறுவர்கள் அவர்கள் இல்லத்தில் நடந்து கொண்டிருந்தவற்றை பார்க்காத படிக்கு அவர்களை இங்கே பராமரித்தனர். இந்த குழந்தைகள் பாலியல் தொழிலகங்களில் தான் வாழ்ந்தனர்.

உதவியின்றி இங்குள்ள பெரும்பான்மையான பெண் குழந்தைகள் சிறு குழந்தைகள், தானாகவே இத்தொழிலுக்குள் ஈடுபடுத்தப்பட்டிருந்தனர். இப்பெண்கள் விருப்பப்பட்டு இவ்வாறு வாழ்வதில்லை. அவர்களுக்கு வேறு வழியில்லை. அவர்கள் கல்வியறிவற்றவர்கள். வறுமையின் மத்தியில் வளர்ந்தவர்கள். அது நம் அறிவிற்கு எட்டாததாயிருக்கிறது. அவர்களில் சிலர் புரோக்கர்களால் நடத்தப்படுகிறார்கள். இவர்களை சிறைகளாக்கி வைத்துள்ளனர். போதுமான பணம் சேர்க்கவில்லையெனில் அவர்களை அடித்து தன்புறுத்துவர்.

இவர்களை மீட்க ஒரு திட்டத்தைத் துவங்கியுள்ளோம் என்று கூறுவதில் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். முதலாவதாக இப்பகுதியில் இன்னும் சில உள்ளூர் ஊழியங்களுடன் இணைந்து ஊழியம் செய்தோம். இதனால் வேசிகளின் எண்ணிக்கை மூவாயிரத்திலிருந்து மூன்றாக குறைந்திருக்கிறது. சில மக்களுக்கு சிறு நம்பிக்கையும், உதவியும் யாராவது அவர்களுக்கு அவர்கள் வாழ்க்கையை மாற்ற இயலும் என்று சொல்லி, அதற்கான வழிகளையும் காட்ட வேண்டியுள்ளது.

நம் ஊழியங்கள் பல நூறு ஏக்கர் இடத்தை, இந்த சிவப்பு விளக்கு பகுதியிலிருந்து மூன்று மணினேரம் பிரயாணத்தில் சென்றடையும் தூரத்தில் வாங்கியுள்ளோம். இங்கே ஒரு கிராமத்தை அமைத்துள்ளோம். இத்தகைய பெண்கள், தொழில் செய்து தங்களையும், தங்கள் பிள்ளைகளையும் மீண்டும் பாலியல் தொழிலுக்கு செல்லாமல், ஆதரித்துக் கொள்வதற்காக, பல்வேறு

தொழில் கற்றுக்கொடுக்கும் தொழில் பயிற்சியகங்களை அமைத்துள்ளோம். முதல் நூறு பெண்களையும், குழந்தைகளையும் இந்த மறு வாழ்வு மையத்திற்கு 2008 பிப்ரவரியில் கொண்டு சென்றோம். வாழ்க்கை மாற்றத்தை விரும்பி, எதிர்பார்க்கும் அனைவரையும் கொண்டு செல்ல தீர்மானித்திருக்கிறோம்.

நான் அருகிலிருந்த சிறுபிள்ளைகளுக்கும், இளம் வாலிப பெண்களுக்கும், அங்குள்ள குளியல் அறையிலுள்ள ஷவர்களையும், கழிவறை வசதிகளையும் காண்பித்தபோது, அவர்கள் மகிழ்ந்து சிரிப்பதை கேட்பதற்கு மிகவும் மனநெகிழ்வாயிருந்தது. உங்களுக்கு தெரியுமா, அவர்கள் ஏதோ ஒரு கட்டிடத்தின் மறைவில் நின்றுகொண்டு ஒரு பக்கெட்டில் தண்ணீரை தங்கள் மீது மொண்டு ஊற்றிக்கொள்வதை தவிர, வேறு விதத்தில் அவர்களை குளித்ததேயில்லை. அவர்கள் முகத்தில் புன்னகையையும், அவர்களுக்கு நம்பிக்கையையும் கொடுப்பது ஒரு அற்புதமான உணர்வாகும். ஒரு காலத்தில், நான் வாழ்ந்த சுயநலமான, சுயத்தை சார்ந்த வாழ்க்கையைவிடவும் இது நிச்சயமாய் நன்றாய் உணரச் செய்கிறது. எங்கள் ஊழியங்களின் பங்காளர்களால் தான், இந்தியாவில் இம்மாதிரியான மக்களை சென்றடைய முடிகிறது. ஏனென்றால், அவர்களின் உண்மையான கொடையினால்தான், இதை செய்ய இயலுகிறது. அவர்களை மனதார வரவேற்கிறோம்.

சில முதிர்ந்த பெண்கள், இந்த பாலியல் தொழிலில் சிக்கியுள்ளனர். அவர்கள் விதவைகள் என்பதையும் சேர்த்துக் கொள்கிறேன். அவர்களின் கணவர்கள் மரித்துவிட்டனர் அல்லது ஏதோ ஒரு சமயங்களில் கொல்லப்பட்டனர். ஆதலால் அவர்களுக்கு பணம் சம்பாதிக்க தெரிந்த வழி இதுதான்.

இந்த உலகத்தில் சிறுமைப்பட்டவர்களுக்கு உதவி செய்ய, சரியானதைச் செய்ய நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். நமக்கு தேவையானதெல்லாம் இதைக் குறித்த தகவல்களும், தீர்மானமும் தான். அப்போது அநேக மக்களின் வாழ்வில் நாம் நேர்மறையான வித்தியாசத்தை ஏற்படுத்தக்கூடும். நாம் ஒவ்வொருவரும் நம் பங்கை செய்வோமெனில், இந்த அன்பின் புரட்சியை நாம் தொடங்கிவிடலாம்.

அநியாயம் எவ்விடத்திலுமிருக்கிறது

மூன்றாவது உலக நாடுகளில் மட்டும் அநீதி அதிகரித்திருக்கிறதில்லை. நம் அயலகத்திலும், பட்டணங்களிலும் எங்கும் அநீதியானதுள்ளது. நிர்பந்தமான

தேவையுள்ள மக்களின் மத்தியில் நாம் உழைக்கிறோம். தெருக்களில் அவர்களைக் கடந்து, நடந்து செல்கிறோம். கடைத்தெருவில் அவர்களை சந்திக்கின்றோம். அநீதிக்கு அநேக முகங்களுண்டு. மற்றொரு பெண்ணிற்காக, மூன்று குழந்தைகளுடன் தன்னை விட்டுவிட்டு சென்றுவிட்ட பெண்ணின் முகத்தில் பார்க்கலாம். வளரும் வயதில் பெற்றோராலோ, மற்ற பெரியவர்களாலோ பாலியல் ரீதியிலோ அல்லது ஒரு சிறுவனின் முகத்திலோ பார்க்கலாம். தீண்டத்தகாதவர்கள் என்று ஒதுக்கப்பட்டு மூன்று தலைமுறையாய், காப்பகத்தில் வசித்து வரும் ஒரு தகப்பனின் முகத்தில் பார்க்கலாம். நன்றாக வாழ வேண்டுமென்று விரும்புவார். ஆனால் உண்மையாகவே என்ன செய்வதென்று தெரியாமலிருப்பார். அவனுக்கு அதிக படிப்பறிவு இருக்காது, தொலைக்காட்சியில் தவிர, வேறு எவரும் நன்றாய் வாழ்வதை அவன் பார்த்திருக்க மாட்டான்.

சில மக்கள் இந்த அநீதியின் கொடுமையிலிருந்து மீண்டுவிடுகின்றனர். ஆநேகர் அவ்வாறன்று. அநேகமாக, நீங்களோ, நானோ, மற்றவர்களோ அவர்களுக்காக முதலீடு செய்ய விரும்புகின்றனர். எங்களுடைய உள் பட்டண ஊழியம் பொது பள்ளிக்கூடங்களில், சிறுவர்கள் எழுத, படிக்க கற்றுக்கொடுக்கும் ஊழியம் செய்துவருகிறது. எங்களுக்கு உதவி செய்யும்படிக்கு தன்னார்வத் தொண்டர்கள் வந்து பிள்ளைகளுக்கு கற்றுக்கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டோம். ஆனால் ஒரு வாரத்தில் ஒரு மணிநேரம் கொடுப்பதற்கு வெகு சில மக்களே முன்வருகிறார்கள் என்பதை பார்க்கும்போது, அது சோர்வடையச் செய்கிறதாயிருக்கிறது. யாராவது கண்டிப்பாக உதவ வேண்டுமென்று சொல்கிறோம். ஆனால் அது நாமாயிருப்பதற்கு விரும்புவதில்லை. நமக்கு நமக்கே உரித்தான சாக்குபோக்குண்டு. அதினால் நம் மனசாட்சியை நாம் சமாதானப்படுத்திக் கொள்கின்றோம். ஆனால் அது தேவனுக்கு உகந்ததா? பல வருடங்களாக, எனக்கு செய்ய விருப்பமில்லாத எல்லாவற்றிற்கும் சாக்குபோக்குகளை சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் ஒரு உண்மையை நான் கண்டுபிடித்தேன். அது என் பொன்மொழியாகிவிட்டது.

“அக்கறையற்ற தன்மை சாக்குபோக்குகளை கூறுகிறது; அன்போ வழியைக் கண்டுபிடிக்கிறது.”

அக்கறையற்ற தன்மை சாக்குபோக்குகளை கூறுகிறது;
அன்போ வழியைக் கண்டுபிடிக்கிறது.

நீதியின் அளவு

வேதாகமத்தில், பழைய ஏற்பாட்டிலிருந்து, ஒரு உதாரணத்திற்குபின் உதாரணமாக, ஏழை எளியவர்களுக்கு உதவி செய்வதில் ஈடுபட்டிருந்த மக்களை நாம் காண முடியும். யோபு அப்பேர்ப்பட்ட மக்களில் ஒருவர். அவர் சொல்லுகிறார், “நான் குருடனுக்கு கண்ணும், சப்பானிக்கு காலுமாயிருந்தேன். நான் எளியவர்களுக்கு தகப்பனாயிருந்து என் நீதியை தரித்துக் கொண்டேன்” (யோபு 29:14-16 வாசிக்கவும்). “தரித்துக்கொண்டேன்” என்ற பதம் ஒரு விசேஷித்த அர்த்தத்தைக் கொண்டுள்ளது. அதை நாம் இழந்துவிடக்கூடாது. அதை இவ்வாறு சிந்தித்துப் பாருங்கள். என் உடையை நான் போட்டுக் கொள்ளும்போது, அதை நான் வேண்டுமென்பதற்காக செய்கிறேன். என் உடைகள் இருக்கும் அலமாரிக்குமுன் சுமமா நின்று கொண்டிருந்து, அது தானாய் என் மீது குதித்துவிடும் என்று நான் காத்துக் கொண்டிருக்க மாட்டேன். ஒவ்வொரு உடையையும் நான் மிகவும் கவனத்துடன் தேர்ந்தெடுத்து போட்டுக் கொண்டேன். அது எனக்கு நன்றாயிருக்கிறதா என்றும் உறுதி செய்து கொள்வேன்.

யோபு ஒரு நீதிமான் என்று தேவன் கூறினார். யோபு நீதியை தரித்துக் கொண்டேன் என்று கூறுகிறார். வேறுவிதமாய் சொல்ல வேண்டுமென்றால் அவன் வேண்டுமென்றே செய்தான். யோபுவின் நாட்களில் நீதியில் அளவு ஏதுவாயிருக்கிறதென்றால், விதவைகளுக்கும். அநாதைகளுக்கும், ஏழை எளியவர்களுக்கும், ஒடுக்கப்பட்ட அனைவருக்கும் உதவி செய்வதேயாகும்.

இன்றைய நம் சமுதாயத்தில், எந்தவித அளவுகளும் நமக்கிருப்பதில்லை. பெரும்பான்மையான மக்கள், தாங்கள் என்ன செய்ய விரும்புகிறார்களோ, அதையே செய்கின்றனர். சுயநலம் தான் ஆளுகிறது. உண்மைத்துவம், சத்தியம், நேர்மை, கனம், நீதி நம்பிக்கை மற்றும் கஷ்டப்படுமும் மக்களுக்காக உண்மையாய் கரிசனை கொள்ளும் ஆண்கள், பெண்களை உருவாக்கும் அளவுகள் தேவைப்படுகிறது. இத்தகைய பண்புகளைக் கொண்ட அநேக மக்கள் இருப்பார்களென்றால், இந்த உலகம் ஒரு முற்றிலும் வித்தியாசமான இடமாயிருக்கும். உங்களுடைய பிரதிபலிப்பு ஆம், நமக்கு இன்று அது இருந்தால் நன்றாயிருக்கும் என்பதாய் இருக்கலாம். ஆனால் ஆசைப்படுவதால் எந்த பயனுமில்லை என்பதை மறந்துவிடாதீர்கள். நாம் செயல்பட வேண்டும். உலகத்திலுள்ள மக்கள் மாறினால்தான், நம் உலகம் மாறும். அந்த மாற்றம், நம் ஒவ்வொருவரிலிருந்து தொடங்க வேண்டும். நாம் அனைவரும் எரியும் புத்தகங்களை பிடித்துக்கொண்டு, “நான் தான் அன்பின் புரட்சி” என்று சொல்ல வேண்டும்.”

நான்காம் அதிகாரத்தில் இராஜாத்தியாய் மாறின யூத பெண்ணான எஸ்தர், தானும். தன் இனத்தவர்களும் அவர்களின் வெற்றியைக் கொண்டாடின போது, ஏழை மக்களுக்கு வெகுமதிகளைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கட்டளையிட்டான். தேவன் நமக்கு செய்த நன்மைகளை கொண்டாடுவதில் ஒரு பகுதியாய், தேவையிலிருப்பவருக்கு உதவி செய்வதாகும். கிறிஸ்துமஸ் சமயத்தில் வீடு இல்லாதவர்களுக்கு உதவி செய்யும் குழுவில், என் நண்பர்களில் ஒருவர் பங்காயிருக்கிறார். ஒரு குறிப்பிட்ட தங்குமிடத்தில் வசிக்கும் அனைத்து குழந்தைகளின் குறிப்புகளை, உடைகளின் அளவுகள் போன்றவற்றை சேகரித்துக் கொண்டு, சபை மக்கள், விருப்பமுள்ளவர்கள் ஒரு குழந்தையின் பெயரை தெரிந்து கொண்டு, அந்த குழந்தைக்கு மட்டும் கிறிஸ்மஸ் வெகுமதிகளை வாங்கிக் கொடுக்கலாம். டிசம்பர் மாதத்தில், அந்த உறைவிடத்தில் ஒரு பார்ட்டி நடத்தப்படும். நிறைய உணவு பொருட்கள் இருக்கும். கிறிஸ்மஸ் கீதங்கள், இயேசுவின் பிறப்பை குறித்த கதைகள், ஒவ்வொரு குழந்தையின் மேலும் அவர் கொண்டிருந்த அன்பைக் குறித்த கதைகள் கூறப்படும், வெகுமதிகள் பிள்ளைகளுக்கு கொடுக்கப்படும்.

அந்த விருந்து வைபவம் முடிந்தவுடன், அந்த சபை மக்கள், வீடில்லாத குழந்தைகளுக்கு உதவினதைக் குறித்து நன்றாய் உணர்ந்தார்களென்றும், அவர்களில் அநேகர், அந்த விருந்து வைபவம் முடிந்து வீட்டிற்கு வந்தவுடன், தாங்கள் கொண்டிருக்கும் குடும்பம், வீடு இவைகளுக்கெல்லாம் மிகுந்த நன்றியுள்ளவர்களாக தேவனை துதித்தார்களென்றும் கூறினர்.

மக்களுக்கிருக்கும் தேவைகளைப் பார்த்து, அனுபவித்து, நாம் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதை உணரவைக்கிறது. பின்னர் நாம் மட்டும் முயற்சித்தால், நம்மால் எவ்வளவு செய்யக்கூடும் என்பதை உணர முடிகிறது. மக்கள் பொதுவாக கிறிஸ்மஸ் சமயங்களில் மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்ய விரும்புவார்கள். மிகவும் தாராளமாயிருப்பார்கள். ஆனால் ஏழை மக்கள் கிறிஸ்மஸ் காலங்களில் மட்டுமல்ல. எந்த காலத்திலும் தேவையோடிருக்கிறார்களென்று நாம் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

இன்று இதை நான் எழுதிக் கொண்டிருக்கையில், நானும், டேவும் ஒரு மிகவும் சிறிய அளவிலான குளியலறையும், ஷவரையும் கொண்ட ஹோட்டலில் தங்கியுள்ளோம். அது மிகவும் சிறியது. டேவின் தலை கூரையில் முட்டுகிறது. முதலில் இந்த சங்கடத்திற்கு அவர் கொஞ்சம் முறுமுறுத்தார். பின்னர் மணிக்கணக்கில் நடந்து சென்று, தன் குடும்பம் பிழைக்க கொஞ்சம் அசுத்தமான தண்ணீரை கொண்டுவரும் மக்களை அவர் நினைத்துக் கொண்டார். அந்த மக்கள் குளிக்கவே மாட்டார்கள். அப்படி

குளித்தாலும் அது குளியலறையிலோ, அல்லது ஷவரிலோ இல்லை. தேவையுள்ள மக்களுக்கு உதவி செய்வது எங்களுக்கு ஆசீர்வாதம் என்பதை கண்டறிந்துள்ளோம். ஏனென்றால் அது நாங்கள் முறுமுறுத்து கூறாமலிருக்க உதவுகிறது. தேவன் கூறுவதைப் போன்று எல்லாவற்றிலும் ஸ்தோத்திரம் செலுத்த உதவுகிறது.

போவாஸ், ஒரு ஐஸ்வரியவானும், அந்த இனத்திற்கு தலைவனுமாயிருந்தான். ரூத்தும், அவள் மாமியாரும் சாப்பிட்டுக் கொள்ளட்டுமென்று வேண்டுகிறே சிலதை சிந்தவிடுமாறு சொன்னான் என்று வேதம் கூறுகிறது (ரூத் 2:16). ரூத்தும், அவளின் மாமி நகோமியும் விதவைகளாயிருந்தார்கள். அவர்கள் எளியவர்களாயும் இருந்தார்கள். வயலிலிருந்த அனைத்து தானியங்களும் அறுக்கப்படக் கூடாதென்று அந்த நாட்களின் சட்டம் கூறினது. ஏழைகள் வந்து பொறுக்கி கொள்ளுமாறு சாப்பிடும்படிக்கு கொஞ்சம் விட்டுவிட வேண்டுகிறே கூறப்பட்டது. தேவன் ஏழைகளுக்கு உணவளித்தார் என்று மீண்டும் மீண்டும் நாம் பார்க்கிறோம். ஆனால் அவர் கொடுத்தது வானத்திலிருந்து விழவில்லை அல்லது அதிசயமாய் தோன்றவில்லை. மக்களின் மூலமாகத் தான் மக்களுக்குக் கொடுத்தார்.

செயலில் வெளிப்படும் அன்பு

ஜாய்ஸ் மேயர் மினிஸ்டீர்ஸில் “செயல் வடிவ அன்பு” என்று ஒரு அக்கவுண்ட் உள்ளது. பொருளாதாரத்திலோ அல்லது வேறு விதத்திலோ கஷ்டமான அனுபவங்களை சந்திக்கும் சக ஊழியர்களுக்கு, சக ஊழியங்களோ அல்லது ஊழியமோ பண உதவி செய்ய, இந்த அக்கவுண்டிற்கு பணம் கொடுக்கின்றனர். ஒருவேளை நோயினால் தேவைக்குள்ளாயிருக்கலாம் அல்லது குழந்தைகளுக்கு ஏதாவது தேவையாயிருந்ததினால் கஷ்டத்திற்குள்ளாயிருக்கலாம். உண்மையானத் தேவைகளை கொண்டிருந்து, தாங்களே தங்களைப் பராமரித்துக் கொள்ள இயலாதவர்களுக்கு உதவ ஆயத்தமாயிருக்கும்படி தீர்மானித்தோம்.

அன்பின் புரட்சியில் பங்கெடுக்க விருப்பமுள்ளவர்களாயிருக்கும் நண்பர் கூட்டமோ அல்லது ஒரு வேதாகம பாட குழுவோயிருந்தால், நீங்கள் ஒரு காரியம் செய்யக்கூடும். ஒரு பொருளாளரையோ அல்லது பேங்க் அக்கவுண்ட் ஒன்றை தொடங்கி, ஒவ்வொரு வாரமோ அல்லது மாதமோ, சிறிது பணத்தை அதற்கென்று கொடுக்கலாம். அதை “செயல் வடிவ அன்பு” என்று

அழைக்கலாம். அதை தேவையென்று வரும்போது, உபயோகித்துக் கொள்ளலாம். நாம் தேவைகளைக் குறித்து அடிக்கடி கேள்விப்படுகிறோம். அப்போது நம்மிடம் அதிக பணமிருந்தால் நன்றாயிருக்கும் என்று நினைக்கிறோம். அந்தவித தருணங்களில் ஆயத்தமாயிருப்பதற்கு, ஏன் சேமிக்கத் தொடங்கக்கூடாது? ஆர்வமுள்ள ஒரு கூட்ட மக்கள் இல்லையென்றால், ஒன்று, இரண்டு மக்களைக்கொண்டு தொடங்கலாம். இல்லை நீங்கள் மட்டும்தான் செய்ய வேண்டுமென்றால், நீங்களே செய்யுங்கள். ஆனால் ஒன்றும் செய்யாமலிருப்பதை தவிர்த்துவிடுங்கள்.

என் கரத்தினால் பிறருக்கு உதவவில்லையென்றால், எனக்கு கரம் எதற்கு?

ஏழைகளின் தேவைகளுக்கு யோபு எவ்வாறு உணர்ந்தாரென்று நான் ஆராய்ந்தபோது, ஒரு அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கும் வாக்கியத்தைக் கண்டறிந்தேன். அவர் தன் கைகளை ஏழைகளுக்கென்று உபயோகிக்கவில்லையென்றால், யாராவது அதை அவர் தோளிலிருந்து தரித்துப் போட்டுவிடுமாறு கூறுகிறார் (யோபு 31:21-22 வாசிக்கவும்). இது அவர் பிறருக்கு உதவி செய்வதைக் குறித்து எவ்வளவு கரிசனையாயிருக்கிறார் என்பதை உணரச் செய்தது. அவ்வளவாய் கரிசனையுள்ளவளாய் நான் இருக்கிறேனா? நீங்கள்?

ஒவ்வொரு நாளும் நாம் எழுந்து, நமக்காக மட்டுமே நாம் வாழ்வோமென்றால், நாம் வாழ்வதில் ஏதாவது நோக்கமாயிருக்கிறதா? அதை நான் முயற்சித்தேன். அது என்னை வெறுமையாயும், திருப்தியற்றவளாகவும் தான் மாற்றிற்று. தேவனின் பிரதிநிதிகளாகிய நாம் அவ்வாறு இருக்க வேண்டுமென்று நினைக்கவில்லை என்று நான் நினைக்கிறேன்.

நான் எழுதுவதை கொஞ்சம் நிறுத்திவிட்டு, மற்றவர்களை நேசிக்கச் சொல்லும் தேவ வசனங்களை நான் மீண்டும் படித்தேன். நான் முன்பைவிட இப்போது இன்னும் அதிகமாய் நம்புவதெனில், வாழ்வதின் உண்மையான நோக்கம் இதுதான். உங்கள் முழு ஆவியையுமே நன்மை செய்ய அர்ப்பணியுங்களென்று வேண்டிக் கொள்கிறேன். தேவனுக்கு உங்கள் கரங்களையும், கைகளையும், கண்களையும், காதுகளையும் அர்ப்பணியுங்கள். அவற்றை வேறொருவர் வாழ்க்கை நன்றாயிருக்கும்படி உபயோகிக்க வேண்டுமாய் கேளுங்கள். பசியிலும், வேதனையிலும், தனிமையிலும் வாடும் யாருக்காவது நம்பிக்கையின் கரமாய் உங்கள் கரங்களை உபயோகியுங்கள்.

அன்பின் அறுவடை

கொடுப்பதும், சுயநலமின்றி வாழ்வதும் நம் வாழ்க்கையில் ஒரு அறுவடையை கொண்டு வருகிறது. அறுவடையை வாஞ்சித்து, எதிர்பார்ப்பது தவறில்லை. நாம் நமக்காக எதையாவது பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் பிறருக்கு உதவி செய்யக்கூடாது. ஆனால் தேவன் சொல்கிறார், நாம் எதை விசுவாசிக்கிறோமோ, அதையே அறுப்போமென்று. எனவே அந்த நன்மையை நாம் எதிர்பார்க்கலாம். இந்த சத்தியத்தை அழகாய் எடுத்துக் காட்டும் ஒரு வேதவசனம் லூக்கா 6:38ல் உள்ளது. “கொடுங்கள் அப்போது உங்களுக்கும் கொடுக்கப்படும். அழுக்கி, குலுக்கி சரிந்து விழும்படி நன்றாய் அளந்து, உங்கள் மடியிலே போடுவார்கள். நீங்கள் எந்த அளவினால் அளக்கிறீர்களோ, அந்த அளவினால் உங்களுக்கு அளக்கப்படும்.”

அவரை ஜாக்கிரதையாய் தேடுபவர்களுக்கு தேவன் பதிலளிக்கிறார் (எபிரெயர் 11:6 வாசிக்கவும்). பலன் என்ற வார்த்தை புதிய ஏற்பாடு எழுதப்பட்ட மூல கிரேக்க பதத்தில் “இந்த வாழ்க்கையில் நாம் பெற்றுக்கொள்ளும் கூலி” அல்லது “வெகுமதி” என்று அர்த்தமாகும். பழைய ஏற்பாடு எழுதப்பட்ட எபிரெய மொழியில், “பலன், சம்பளம், விளைவு” என்று அர்த்தமாகும். விரிவாக்க வேதாகமத்தில் பலன் என்ற வார்த்தை 68 முறை உபயோகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. நம் கீழ்ப்படிதலுக்கும் நல்ல தேர்ந்தெடுப்பிற்கும் உண்டாகும் பலனை நாம் எதிர் நோக்குமாறு விரும்புகிறார்.

ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்காகவும், ஏழைகளுக்காகவும் நாம் கரிசனையுள்ளவர்களாயிருப்போமென்றால், நாம் குறைவுபட்டு போகாதிருப்போம் என்று தேவன் வாக்களிக்கிறார். ஆனால் அவர்களின் தேவைகளுக்கு நாம் கண்களை மூடிக் கொள்வோமென்றால் நம் வாழ்க்கையில் நாம் “அநேக சாபங்களை” கொண்டிருப்போம் என்று வேதம் கூறுகிறது (நீதி 28:27 வாசிக்கவும்). நீதிமொழிகளை எழுதியவர் இன்னும் சொல்கிறார் ஏழைகளுக்கு இரங்குகிறவன் கர்த்தருக்கு கடன் கொடுக்கிறான் என்று (நீதி 19:17 வாசிக்கவும்). நாம் அவருக்கு கொடுத்த கடனுக்கு தேவன் நல்ல வட்டியை கொடுக்காமலிருக்க மாட்டார் என்று நினைக்காமலிருக்க முடியவில்லை.

ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்கு நீதியை கொடுக்க உழைக்க வேண்டுமாய் உங்களை வேண்டிக் கொள்கிறேன். அது தவறு என்று நீங்கள் அறிந்திருக்கும் எதையாவது நீங்கள் பார்க்கும்போது, அதை சரியாக்கி நீங்கள் முயலுவதைக் குறிக்கிறது.

ஒளியில் வாழ்தல்

நம் வாழ்க்கையில், நாம் அதிக வெளிச்சத்தைக் கொண்டிருக்க விரும்புகிறோம். அப்படியென்றால், அதிக தெளிவு, அதிக உணர்வு மற்றும் குறைந்த குழப்பம். பசியுள்ளவனுக்கு ஆகாரத்தையும், துரத்துண்டவர்களை சேர்த்துக்கொண்டும், வஸ்திரமில்லாதவனுக்கு வஸ்திரம் கொடுத்தும் நம்மை சுற்றியுள்ள தேவைகளுக்கு நம்மை ஒளித்துக் கொள்ளாமலும் இருக்கும்போது, நம் வெளிச்சம் பிரகாசிக்கும் என்று ஏசாயா தீர்க்கதரிசி கூறுகிறார் (ஏசாயா 58:7-8). அவர் மேலும் நம் சுகவாழ்வு, மறுவாழ்வு புது வாழ்வின் வல்லமை துளிர்க்கும். அது எனக்கு நன்மையானதாய் தெரிகிறது. உங்களுக்கும்தான்.

ஏசாயா நீதியை குறித்தும் எழுதுகிறார். அது நமக்கு முன் செல்லும் நம்மை சமாதானத்திற்குள்ளும், செழுமைக்குள்ளும் நடத்திச் செல்லும் தேவனின் மகிமை நம்மை பின்னாலே காக்கும் என்றும் கூறுகிறார். ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்கு நாம் உதவுவோமென்றால், தேவன் நமக்கு முன்பாக செல்கிறார். நமக்கு பின்னும் இருக்கிறார் எனக்கு இந்த நிச்சயமான, பாதுகாப்பான உணர்வு பிடித்திருக்கிறது.

நம் வாழ்க்கைக்கு உதவும், தாங்கும் காரியங்களை, பசியுள்ளவர்களுக்காகவும், சிறுபான்மைப்பட்டவர்களின் தேவையை சந்திக்கவும் ஊற்றிக் கொடுப்போமென்றால், நம் வெளிச்சம் இருளில் எழும்பும் என்றும், நாம் அனுபவிக்கும் எத்தகைய இருளும், மத்தியான வேளையிலுள்ள சூரியனைப் போலவும் இருக்கும் என்று கூறுகிறார் (ஏசாயா 58:10 வாசிக்கவும்). மத்தியானத்தில் சூரியன் மிகவும் பிரகாசமாயிருக்கிறது. எனவே மக்களுக்கு உதவுவது வெளிச்சத்தில் வாழும் ஒரு வழியாகும்.

கர்த்தர் நித்தமும் உன்னை நடத்தி, மகா வறட்சியான காலங்களில் உன் ஆத்துமாவை திருப்தியாக்கி, உன் எலும்புகளை நிணமுள்ளதாக்குவார்; நீ நீர்ப்பாய்ச்சலான தோட்டத்தைப்போலவும், வற்றாத நீர்நூறப்போலவும் இருப்பாய் (ஏசாயா 58:11 வாசிக்கவும்). இந்த வாக்குத்தத்தங்களின் மூலமாய் நான் காண்பதை நீங்களும் காண்கிறீர்கள் என்று நம்புகிறேன்.

நம்மில் அநேகர் தேவன் நாம் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்வதை நாம் செய்வதால், அவர் சந்தோஷமாக கொடுக்கும் காரியங்களை பெற்றுக்கொள்வதற்கு நாம் நம் வாழ்க்கையை வீணாக்கிக்கொண்டு, பெற்றுக் கொள்வதற்கு முயற்சித்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று நினைக்கிறேன். ஏழை எளியவர்களைக் குறித்தும், பசியுள்ளவர்கள், கைவிடப்பட்டவர்கள், அநாதைகள், விதவைகள், ஒடுக்கப்பட்ட

தேவையிலிருப்பவர்கள். இவர்கள் அனைவரைக் குறித்தும் கரிசனையோடிருங்கள். பிறருக்கு உதவி செய்து உங்கள் வாழ்க்கையை வாழுங்கள். அப்போது தேவன் எவ்விதத்திலும், எல்லா வழியிலும் உங்களை திருப்திபடுத்துவார்.

அன்பின் புரட்சியாளர் மார்டின் ஸ்மித்

நம் அன்பு எதை சுற்றி வருகிறது?

எனக்கு நன்றாய் நினைவிருக்கிறது, அது ஜனவரி 10, 2008. அந்த தெரு குண்டும், குழியுமாக இருந்தது. நடைபாதை எதுவும் இல்லை. எங்கள் பேருந்து உள்ளே போகும் அளவிற்கு அகலமானது. நாங்கள் பேருந்திலிருந்து இறங்கினோம். ஒரே வெப்பமும், குழப்பமுமான சத்தங்களும் நிறைந்திருந்தது. டயர் மற்றும் பழைய குப்பை எரிவதால் ஏற்பட்ட நாற்றம் நிறைந்திருந்தது. கடைகளும், வெளிக்கிடைப்புகளும், வீடுகளும் இருந்தது. புடவைகளும், செருப்புகளும், செருப்பு அணியாத வெறும் கால்களும் காணப்பட்டது. ஐம்புலன்களையும் மலுங்கிவிடச் செய்யும் சத்தமுமாக இருந்தது.

ஆனால் இதற்குபின் வந்ததோ, இதைவிடவும் கொடுமையானது...

இது இந்தியாவிலுள்ள மும்பை மாநகரம், நாங்கள் ஒரு சேரியிலிருந்தோம். சரியாகச் சொல்ல வேண்டுமென்றால், நாங்கள் சிவப்பு - விளக்கு பகுதியிலிருந்தோம். அப்பட்டணத்தின் அநேக சேரிகளில் இதுவும் ஒன்று. பார்ப்பதற்கு எந்த சிவப்பு விளக்கும் இல்லை. அங்கிருந்த அனைவரும், ஏதோ ஒன்றை செய்து கொண்டிருந்தனர். விற்றுக் கொண்டோ, பொறுக்கிக் கொண்டோ, சுமந்துக் கொண்டோ, ஏதோ செய்து கொண்டிருந்தனர்.

பிரேம் கிரண் என்பவரை பார்ப்பதற்காக நாங்கள் அங்கே சென்றோம். அவர் இங்குள்ள விபச்சாரிகளின் குழந்தைகளோடும், குடும்பங்களோடும் அவர்களுக்காக உழைக்கும்படிக்கு ஒரு திட்டத்தை கொண்டிருந்தார். டேவும், ஜாய்ஸும் எங்களை இங்கே அழைத்திருந்தனர். நாங்கள் கண்டிப்பாக வந்து பார்க்க வேண்டிய ஒரு திட்டமிது என்று கூறினர்.

ஒரு சிறிய அறையில், இவ்வளவு ஜீவனை நான் பார்த்ததேயில்லை. அந்த சுவர்களினால், அதை அடக்க முடியாததாயிருந்தது. எழுபது புன்னகை நிறைந்த முகங்கள், எல்லாம் வந்து கொண்டிருந்த விருந்தாளிகள் பக்கமாய் திரும்பியிருந்தது. அது மாலை சூரியனை நோக்கிய சூரியகாந்திப் பூக்களை போன்றிருந்தது. வெளியே அந்த சேரியும், தெருவும், நடைபாதைகளும், வேதனையையும், போராட்டத்தையும், மரணத்தையும் வெளிப்படுத்தியது. ஆனால் உள்ளேயோ எனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களிலெல்லாம் மிகவும் ஆற்றல்மிக்கதாயிருந்தது.

என்னால் மறக்கவே முடியாதளவில் ஒரு குறிப்பிட்ட குழந்தையிருந்தாள். “பஹரின்” என்பது அவளின் பெயர். அவளிடம் இருந்த ஏதோ ஒன்று என்னை ஈர்த்தது.

அவளைக் குறித்து நான் பின்பு அறிந்து கொண்டதென்னவென்றால், அங்கேயிருந்த அநேகரைப் போன்று பஹரினின் தாயும் ஒரு விபச்சாரி. பிரேம் கிரண் அவர்களுக்கு உதவி, அவர்களின் வாழ்க்கையை நன்றாய் மாற்றியிருந்தார். உணவு அளித்தார், உடை கொடுத்தார், கல்வியளித்தார். மற்ற அன்பான, அர்ப்பணிப்பான, தியாகமான கிறிஸ்தவர்களுடன் சேர்ந்து மாற்றினார். ஆனாலும் என் மனதில் பல கேள்விகளிருந்தது.

பஹரினின் தாயார் அவர்களின் வேலையை செய்யும்போது, எத்தனை முறைதான் பஹரின் கட்டிலின் கீழே ஒளிந்து கொள்ள வேண்டியிருக்கும்?

அந்த சேரியில், அந்தி சாய்ந்தவுடன் அவளுக்கு எத்தனை ஆபத்துகள் காத்திருக்கின்றன?

அங்கிருந்து அவள் இப்போதே வெளியேறிவிட்டால், அவளின் வாழ்க்கை எவ்வாறிருக்கும்?

இதை நான் பார்த்தும் எவ்வாறு திரும்பி செல்வது?

எப்படி என்னால் இயலும்?

அந்தநாள் மாலையில், அந்த பட்டணத்தில், நாங்கள் ஒரு பாடல் கூட்டத்தை ஏற்பாடு செய்திருந்தோம். அந்த பிள்ளைகளும், அவர்களின் தாயார்களும் எங்களுடன் மேடைக்கு வரும்படிக்கு அழைத்தோம். அவர்கள் வந்திருந்தனர். எங்களுடன் அவர்கள் மேடையிலிருந்தது பூரிப்பாயிருந்தது. எல்லா புன்முறுவல்களோடு, குதித்து ஆடினர். நாங்கள் இசைவாசித்தப்போது, அந்த தாய்மார்கள் நடனமாடத் தொடங்கிவிட்டனர். இரவு தாய்கள், பாலியல் தொழிலாளர்கள், வெளுத்த புடைவைகளுடனும், லிப்ச்டிக்குடனும், எல்லா விடுதலையோடும், கிருபையோடும் ஆயிரக்கணக்கானோரின் முன் நடனம் ஆடினர். அவர்களின் நடனம், எனக்குள் எதையோ கவர்ந்திழுத்தது.

அப்போதுதான் எனக்கு தோன்றியது, நீதி எங்கே இருக்க வேண்டும்? இந்த சமூகத்தால் புறக்கணிக்கப்பட்டவர்கள் எங்கே வரவேற்கப்பட வேண்டும்? வறுமையினால் விழப்போன இவர்களின் வாழ்க்கை எங்கே விடுதலையையும், நம்பிக்கையையும் காணமுடியும்? கேள்விக்கிடமின்றி நம் அன்பு எங்கே செலவிடப்பட வேண்டும்?

நான் தேவ ஆலயத்தில்தான் வளர்க்கப்பட்டேன் என்றாலும் எங்கேயோ, நான் சில பாடங்களை கற்றுக்கொள்ள தவறிவிட்டேன். வறுமை, அநீதி என்று வரும்போது, ஆராதிக்கும் கிறிஸ்தவர்களாகிய நாம் செய்ய வேண்டிய பங்கு வரும்போது, தேவன் காரியங்கள் பிரிக்கப்பட விரும்புவதில்லை. பல வருடங்களுக்கு முன்பு இவ்வாறு நடந்திருந்தால், அதாவது நாம் தேவனை ஆராதிக்கும்போது, விபச்சாரத்திற்குள் கட்டாயமாய் கொண்டு செல்லப்பட்ட பெண்கள், குழுவாக நடமாடும் நிலை ஏற்பட்டிருந்ததென்றால், நான் பல மைல்கள் அப்பால் ஓடியிருந்திருப்பேன். ஆனால் இப்போதோ, இது காலங்களின் அடையாளமாயிருக்கிறது. இந்த மாதிரியான மக்கள் தான் வரவேற்கப்பட தகுந்தவர்களென்று தேவன் சபைக்கு தெரிவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

எனவே, அன்பின் புரட்சி நமக்கு எவ்விதத்தில் தேவைப்படுகிறது என்னும் கருத்து எழும்போது, எனக்கு ஒரே ஒரு கேள்விதான் உள்ளது. நம் அன்பு எதை சுற்றி வருகின்றது?

மும்பை பயணத்தை முடிந்து வீடு திரும்பினேன். எல்லாமே ஒரே குழப்பமாயிருந்தது. நான் அதிகமாக கலங்கிப் போயிருந்தேன். பஹரின் என்ற அக்குழந்தையைக் குறித்து நான் நினைக்கையில், என் மனதில் ஒரு பாரத்தை உணர்ந்தேன். அவளுக்கு ஏதாவது செய்யாவிட்டால், அவளின் எதிர்காலம் துயரத்தினாலும், வறுமையினாலும், தவறான நடக்கையினாலும், நோயினாலும் தான் நிறைந்திருக்கும். அவள் எனக்கு மற்றொரு மகளைப் போன்றாகிவிட்டாள். அவளில்லாமல் எங்கள் குடும்பம் பூரணமடையவில்லை.

ஆனால் தேவனின் திட்டம் என்னுடையதைவிட வேறுபட்டிருந்தது.

ஒரு வருடமும், சில மாதங்களும் கடந்தபின்பு, இந்த அனுபவத்தைக் குறித்து நான் எழுதிக் கொண்டிருக்கும்போது, நான் நினைத்ததைப் போன்று காரியங்கள் நடைபெறவில்லை. பஹரின் அந்த இடத்தைவிட்டு செல்லவில்லை. அவள் இன்று அவள் குடும்பத்தோடுதானிருக்கிறாள். ஆனால் தாய் இனியும் விபச்சாரியல்ல. மும்பையிலிருந்து சில மணிநேரம் பிரயாணத்தில் சென்றடையக்கூடிய இடத்தில், அவர்களைப் போன்ற மக்கள், முன்னாள் பாலியல் தொழிலாளிகள், இறந்த காலத்தின் ஆபத்து மற்றும் குழப்பத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டு, புதிய வாழ்வை நம்பிக்கையோடு எதிர்நோக்கி கொண்டிருக்கும், இன்னும் பலரோடு அவள் இருக்கிறாள். நான் நம்பினதை விடவும் அவளின் வாழ்க்கை முழுமையாக காணப்பட்டது.

அப்படியென்றால் என்னுடையது?

ஒரு வழியில், ஒரு தகப்பனாக மீண்டும் மாறுவது எனக்கு சரியாய் தோன்றினது. ஆனால், பஹரினுக்கு இல்லை. இந்த வருடத்தில் நானும், என் மனைவி அன்னாளும் இன்னொரு குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தோம். “கம்பேஷன் ஆர்ட்” என்று அழைக்கப்படும் தொண்டு நிறுவனம்.

கம்பேஷன் ஆர்ட் என்பது, கலை சம்பந்தப்பட்ட திட்டங்கள் (ஓவியத்தொகுப்பு, புத்தகம்) இவற்றின் மூலமாக பொருளை ஈட்டி, அதன் மூலம் கிடைக்கக்கூடிய விற்பனைப் பணத்தையும், ராயல்டியையும், மக்களின் ஜீவனையும், நம்பிக்கையையும் கொள்ளையிடும், கண்டுகொள்வதற்கே கடினமான வடிவிலுள்ள வறுமையை அது எத்தகையதாயிருந்தாலும், அதற்கு எதிராக போராடுவதற்கு பயன்படுத்தி கொள்ளப்படும். அந்த எண்ணம் உருவான சமயத்தில் ஜாய்ஸ் மற்றும் டேஷுடன் இதைக் குறித்து கலந்துரையாடினோம். அதனால் இது அவர்களை கம்பேஷன் ஆர்ட்ஸின் தாத்தா, பாட்டியாகிவிட்டனர். அவர்களின் ஞானமும், வாஞ்சையும் தான் அந்த முதல் அடியை நாங்கள் எடுத்து வைக்க உதவியது.

ஆனால் இதற்கும் மேலாக கம்பேஷன் ஆர்ட், அந்த சூத்திரத்தில் மீண்டும் செயல்படுவதாகும். அந்த சூத்திரமாவது, நாம் மற்றவர்களுக்காக கரிசனையாயிருக்கும்போது, நம் விசுவாசம், தன் நிலையிலிருக்கும் என்பதே. அது அப்படியன்று. உண்மை எதுவென்றால், அது பெலன்மடைகிறது. நம் வாஞ்சையும், நோக்கமும், அன்பும் நம்மை சுற்றிலும், நம் செயல்களை சுற்றியுமே வந்து கொண்டிருந்ததால், அது தவறானதாகும்.

நம் அன்பு நம்மைத் தாண்டி செல்லும்போது, நாம் தேவனுக்கு சரியாக பொருந்தியிருப்போம்.

பின்னர், எப்போதெல்லாம் ஒரு மைக், ஒரு மேடை, ஒரு கூட்டத்தைப் பார்க்கும்போது, அடுத்து என்னவோ என்று நினைக்கும்போது, ஏசாயா 58ஆம் அதிகாரத்தை வாசிக்கும் தேவை எனக்கு ஏற்படுகிறது. இந்த வார்த்தையின் எளிமையையும், பெலத்தையும் என்னால் எதிர்க்க இயலுவதில்லை. மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக இஸ்ரவேலருக்கு அவைகள் கொடுக்கப்பட்டது. அது நம் பிரச்சனைகளுக்கும், இக்காலத்திலேயும் தீர்வாயிருக்கிறது.

அந்த ஆரம்ப வரிகளின் வாஞ்சையினால் நான் பிடிக்கப்படுகிறேன். சத்தமிட்டுக் கூப்பிடு; அடக்கிக் கொள்ளாதே; எக்காளத்தைப்போல் உன் சத்தத்தை உயர்த்தி (ஏசாயா 58:1).

இதை தொடர்ந்து வருவதை கூக்குரலிட்டு கூற வேண்டும். அதை இன்னொரு நாளைக்கென்று வைத்துவிடக்கூடாது. ஒவ்வொருவருடைய ஒவ்வொரு இடத்திலுள்ளவர்களின் கவனத்தையும் ஈர்க்க வேண்டும்.

“நாடோறும் என்னைத்தேடி, என் வழிகளை அறிய விரும்புகிறார்கள்; சரியானதை செய்து, தேவனுடைய கற்பனையை கைவிடாதிருக்கிற தேசத்தைப்போல, என்னிடம் நீதியான தீர்மானங்களை கேட்கிறார்கள். தேவன் அவர்களினருகில் வருவதற்கு ஆவலாயிருக்கிறார்” விளக்கம் என்னுடையது (ஏசாயா 58:2). அதுதான் அவர்களின் பிரச்சனையென்று தெளிவாகத் தெரிகிறது. அவர்கள் விழுதலுக்கு நேராய் சென்று கொண்டிருந்தனர்.

அவர்களின் முதல் தாரமான பக்திக்குரிய செய்கைகளை, தேவன் ஏன் பொருட்படுத்தவில்லை என்ற அவர்களின் கேள்விக்கு தேவன் பதிலளிக்கிறார்: “நீங்கள் உபவாசிக்கும் நாளிலே உங்கள் இச்சையின்படி நடந்து, உங்கள் வேலைகளெல்லாம் கட்டாயமாய் செய்கிறீர்கள். நீங்கள் உங்கள் கூக்குரல் உயரத்திலே கேட்கப் பண்ணும்படியாய், இந்நாளில் உபவாசிக்கிறதுபோல் உபவாசியாதிருங்கள்” (ஏசாயா 58:3-4).

பின்னர் மீண்டும் அந்த பாடம் வருகிறது. நாம் தூங்கிக் கொண்டிருந்தாலும் எழுந்து மீண்டும் பெற்றுக் கொள்ளலாம்: “அக்கிரமத்தின் கட்டுகளை அவிழ்க்கிறது... நெருக்கப் பட்டிருக்கிறவர்களை விடுதலையாக்கி விடுகிறது... பசியுள்ளவனுக்கு உன் ஆகாரத்தை பகிர்ந்து கொடுக்கிறது, துரத்துண்ட சிறுமையானவர்களை வீட்டிலே சேர்த்து கொள்ளுகிறது, வஸ்திரமில்லாதவனைக் கண்டால் அவனுக்கு வஸ்திரங் கொடுக்கிறது, உன் மாம்சமானவனுக்கு உன்னை ஒளிக்காமலிருக்கிறது” (ஏசாயா 58:6-8). இது மிகவும் தெளிவாயில்லை. அப்படித்தானே? துன்பப்படுத்தப்பட்டவர்கள், தவறாக நடத்தப்பட்டவர்கள், பசித்தவர்கள், வீட்டில்லாதவர்கள், ஏழைகள் - இவர்களை சுற்றிதான் நம் அன்பு சுற்ற வேண்டும். நம்மை சுற்றியோ, அதிக பக்தியாய் நான் தோன்ற வேண்டுமென்ற தோற்றுப்போன கருத்தை சுற்றியோ இல்லை.

இதன் முடிவைக் குறித்து தேவன் தெளிவாயிருக்கிறார்: “அப்போது விடியக்காலை வெளுப்பைப்போல, உன் வெளிச்சம் எழும்பி, உன் சுகவாழ்வு சீக்கிரத்தில் துளிர்த்து... அப்போது நீ கூப்பிடுவாய். கர்த்தர் மறு உத்தரவு கொடுப்பார்; நீ சத்தமிடுவாய் இதோ நான் இருக்கிறேன் என்று சொல்லுவார்” (ஏசாயா 58:8-9).

பல வருடங்களாக, எங்கள் ஆராதனைகளில் நெருக்கத்திற்காக தேடினோம். தேவன் நம்மோடு நெருங்கியிருக்கிறார். நம் வாழ்வு அவருடையது என்றெல்லாம் பாடல்களை பாடினோம். தேவன் நெருக்கமாயிருக்கிறார் என்ற அந்த தருணத்திற்காக நாங்கள்

தொடர்ந்தோம். அவரின் குரலின் பின்னால் ஓடினோம். அவரின் திட்டங்களைத் தேடினோம். ஆனால் இவையெல்லாவற்றிலும், அவரோடு நெருங்கியிருப்பதற்கான சாவியை கொண்டிருந்தோம். “நுகத்தடியையும், விரல் நீட்டுதலையும், நிபச்சொல்லையும், நீ உன் நடுவிலிருந்து அகற்றி, பசியுள்ளவனிடத்தில் உன் ஆத்துமாவை சாய்த்து, சிறுமைப்பட்ட ஆத்துமாவை திருப்திபடுத்தினால்... கர்த்தர் நித்தமும் உன்னை நடத்தி, மகா வறட்சியான காலங்களில் உன் எலும்புகளை நிணமுள்ளதாக்குவார்; நீ நீர் பாய்ச்சலான தோட்டத்தைப் போலவும், வற்றாத நீநூற்றைப் போலவும் இருப்பாய்” (ஏசாயா 58:9-11).

அப்படி நாம் செய்தால், தேவனுடைய சத்தத்தைக் கேட்டு. அவரின் அன்பை அதிக தேவையுள்ளவர்களுக்கு சுமந்து சென்று, நீர் பாய்ச்சலான தோட்டத்தைப் போலிருப்பதைக் காட்டிலும், தேவனுடைய பிள்ளைகள் சரீரத்தில் இடம் பிடிப்பார்கள் என்ற உண்மையை தெளிவுபடுத்துகிறார். “உன்னிடத்திலிருந்து தோன்றினவர்கள் பூர்வகாலமுதல் பாழாய் கிடந்த ஸ்தலங்களை கட்டுவார்கள்... திறப்பானதை அடைக்கிறவனென்றும், குடியிருக்கும்படி பாதைகளை திருத்திகிறவனென்றும் நீ பெறுவாய்” (ஏசாயா 58:12).

மேலும் : “அப்போது கர்த்தரில் மனமகிழ்ச்சியாயிருப்பாய்; பூமியின் உயர்ந்த இடங்களில் உன்னை ஏறியிருக்கும்படி பண்ணி, உன் தகப்பனாகிய யாக்கோபுடைய சுதந்திரத்தால் உன்னை போஷிப்பேன்” (ஏசாயா 58:14).

நாம் மிகவும் பக்தியுள்ளவர்களென்று தேவனையும், நம்மை சுற்றியுள்ளவர்களையும், நம் நற்கிரியைகளினால், நம்பச் செய்ய முயற்சிப்பதிலிருந்து நிறுத்தும்போது தொடங்குகிறது. பசியுள்ளவனுக்கு ஆகாரத்தை பகிர்ந்து கொள்ளும்போது, ஏழைகளுக்கு உடையைக் கொடுக்கும்போதும், பெலனில்லாதவர்களை தாங்கும்போது, பெலனீனருக்காக பேசும்போதும் நாம் மட்டும் நம்மைவிட, பிறரை அதிகமாய் நேசிக்கக் கற்றுக்கொள்ளும்போது இவையெல்லாம் சிறிய, சிறிய செயல்களால் சரித்திரம் படைக்கப்படுகிறது.

இவைகளின் பின்னால் மற்றுமொரு உண்மையுண்டு. அது என்னவென்றால், இது பார்ப்பதற்கு கடினமாயிருக்கலாம். நம் அன்பு மற்றவர்களை சுற்றிவரச் செய்வது, முயற்சிப்பது கடினமாயிருக்கலாம். நம்மை பற்றியதாய் இருக்கும்போது, அது சுலபமாயிருக்கிறது, ஏன்? அது அவ்வாறாகத்தான் இருந்துள்ளது. ஒதுக்கப்பட்ட கனியை புசித்த தம்பதியர் முதற்கொண்டு, கூரைமீதமர்ந்து, விதவைகளாகப் போகும் பெண்களை வேவு

பார்த்த இராஜாக்கள் முதற்கொண்டு, தேவனின் கிருபையை தன் மக்களைத் தவிர, பிறருக்கு கொடுக்கப்படுவதைக் காணக்கூடாமல் ஸ்பெயின் தேசத்திற்கு வந்து முற்கோபிகளான, தீர்க்கதரிசிகள் வரை இவ்வாறாகத்தான் இருந்துள்ளது. நாமும் இவ்வாறாகத்தான் இருக்கிறோம். தேவனை சிங்காசனத்தில் அமரவிடாமல், நாம் அதில் நம்மை வைக்கும்போது, இவ்வாறாகத்தான் குறுகிய மனப்பான்மையோடு இருப்போம்.

இந்நாட்களில் இது கொஞ்சம் கடினமானதாக இருக்கிறது. நம் தாகத்தையும், உணர்வுகளையும் பிரியப்படுத்தும்படி நம்மை உந்தித் தள்ளும் சக்திகள் நம்மை சுற்றியுள்ளது. ஏனெனில் நாம் அதற்கு தகுதியானவர்கள் என்று நினைத்துக் கொள்வதால், நாம் நம் வாழ்க்கையை பிடித்துக்கொண்டு, நாம் சாயலுக்கொப்பாய் மாற வேண்டுமென்று விரும்புகிறோம். நம் தோற்றம், உடை, வருமானம், குடும்பம், உறவுகள், வேலை இவற்றையெல்லாம் விரும்புகிறோம். விரும்பியதையெல்லாம் பெற்றுக் கொள்கிறோம். இவையனைத்தும் நம்மை மெருகூட்ட அமைக்கப்பட்டுள்ளது. நம் வாழ்வையும் இன்னும் அதிகமாய் மெருகூட்டுகிறது.

ஆனால் வாழ்க்கையின் சக்தியம் என்னவென்று நாம் அறிந்திருக்கிறோம் இல்லையா? எவ்வளவு தான் நாம் மாற முயற்சித்தாலும், நம்மை சுற்றியே நம் வாழ்க்கை வந்து கொண்டிருந்தால், அது உண்மையான சந்தோஷத்திற்கு நம்மை நடத்தாது.

நாங்கள் ஒரு இசை நிகழ்ச்சியை நடத்தும்போதோ அல்லது சரித்திரம் படைக்கும் பாடல்களைப் பாடும்போதோ, நான் மிகவும் பரவசமடைவேன். பாடல் குழுவில் நாங்கள் இத்தகையப் பாடல்களை நூற்றுக்கணக்கான முறை பாடியுள்ளோம். இதனை கேட்கும் மக்களைத் தூண்டி, அவர்கள் உற்சாகமான வாழ்க்கையை தொடங்கி ஒரு சரித்திரம் படைக்கும் வல்லமை இதற்கு உண்டு என்று உணர்ந்தோம். ஆனால் அதில் இதுமட்டுமன்று, இன்னும் அநேகம் உண்டு. அநேகம் இருக்க வேண்டும்.

நாம் சரித்திரம் படைக்கிறவர்களாய் இருக்க முற்படுவோமென்றால், எதிர்காலத்தில் கோடிக்கணக்கான வாழ்க்கைகள் சார்ந்திருப்பது எதுவென்றால், நம்மில் அநேகமான மக்கள் சரித்திரம் படைக்க முன் வர வேண்டும். அப்படியென்றால் நம்மில் அநேகருக்கு அது காரணத்தோடு செய்ய வேண்டிய ஒன்றாக உள்ளது. சுயநலமற்ற சிறுசிறு செயல்களை செய்து நம் வாழ்க்கையை வாழத் தெரிந்துகொள்ளும்போது, சரித்திரம் படைக்க முடியும். அன்னை தெரசா அவர்கள் சொல்லியதைப் போன்று, பெரிய

காரியங்கள் என்று எதுவும் இல்லை. பெரிய அன்பினால் நிறைந்த சிறுசிறு காரியங்களே உண்டு. அதை நம் டி.என்.ஏவுக்குள் செலுத்த முடியுமென்றால், இவ்வலகில் உள்ள இரண்டு பில்லியன் கிறிஸ்தவர்கள், வறுமையை இரண்டு வாரத்தில் தீர்த்துவிட முடியும். அத்தகைய சரித்திரத்தை தான் நாம் படைக்கும் படி நான் விரும்புகிறேன். உள்ளடங்கிய நோக்கங்களை மறந்துவிடுங்கள். ஏசாயா 58ல் உள்ள வாக்குத்தத்தமான வார்த்தைகளைப்போல, நாம் தேவனின் சத்தத்தை தெளிவாகக் கேட்டு, அவருடைய வல்லமை மற்றும் நோக்கங்களில் இன்றும் அதிகமாய் கிட்டி சேர்ந்து கொள்வோம். நம்மை சுற்றியே நாம் காரியங்களை செய்து கொண்டிராமல், நம்மை சுற்றியுள்ள தேவைகளை சந்திக்க முற்படும்போது, அந்த வாக்குத்தத்தத்தை உரித்துக்கொள்ளலாம் இது அவ்வளவு சுலபமானதாகும்.

எனக்கு தெளிவாய் தெரிந்திருப்பது என்னவென்றால், பெரியது எப்போதுமே வல்லமையுள்ளது. ஆனால் சிறியது மிகவும் அழகானது. இந்த அன்பின் புரட்சிக்கு பெரியதாய் இருக்கும்படி வல்லமையுண்டு; ஆனால், அது சிறிய சுயநலமற்ற தியாகமான அன்பின் செயலினால் தான் நடந்தேறும். எனவே நம் பெரிய பிரமாண்டமான மேடைகள், பாட்டுகள், பாட்டுத் தொகுப்பு விற்பனைகள் எல்லாம் நல்லதுதான், சிறந்ததுதான். ஆனால் நீரோட்டத்திற்கு எதிரான வாழ்க்கை வாழும் வல்லமையைப் போன்று கிளர்ச்சியூட்டக்கூடியதன்று.

ஒரு இறுதிக் குறிப்பு, இவையெல்லாவற்றினூடேயும், இசையானது எவ்வாறு இணைந்து கொள்ளும்? உருவாக்கும் தன்மைகொண்ட எல்லாவற்றையும் பின்னாக வைத்துவிட்டு ஒரு அட்டைப் பெட்டிக்குள் வாழ்வதைப் போன்று வாழ்வதற்கு எழும்பும் சோதனை அதிகம்தான். நம் வாழ்க்கையைக்கொண்டு உண்மையாக ஏதோ செய்வதைப் போன்று உணர்வைக்கும். ஆனால் இது முழுக் கதையில்லை. ஒரு மனிதனின் நல்ல நிலைமையானது, ஆவி, ஆத்துமா, சரீரம் அனைத்தையும் உள்ளடக்கியது. நான் முதலாவது இசையில் வல்லமையைக் கண்டிருக்கிறேன், அது தேவனின் இரகசிய ஆயுதம் என்று நினைக்கிறேன். சண்டையிருக்கும் இடத்தில், இசை இணைப்பைக் கொண்டுவருகிறது. உடைக்கப்பட்டதினால் ஏற்படும் வேதனையை போக்க முடியும். கடினமான இருதயத்தை உடைத்து, மிகவும் நொருங்கிப்போன இருதயத்தை ஆற்ற முடியும். வான்டன் மனிதக் கொலைகளினால் பாதிக்கப்பட்டவர்களிலிருந்து, இரட்டை கோபுரத் தாக்குலில் குடும்பத்தை, இழந்த மக்களின் இருதயத்தையும் மற்றும் வெறுப்பினால் துயரத்திற்குள்ளான மக்களின் பாடுகளையும் இசையினால் குணமாக்க இயலும்.

இந்த சமன்பாடுக்குள் தேவனை கொண்டுவாருங்கள். நீங்கள் அவரை விட்டுவிடுவீர்கள் என்பதில்லை. ஆனால் நான் எதை குறிப்பிடுகிறேன் என்று அறிந்திருக்கிறீர்கள் இல்லையா? அப்போது இந்திய வானமண்டலத்தின் கீழ் தேவனின் பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டு, தேவ தூதர்களோடு சர்வவல்லவரை ஆராதிக்கும் ஒரு கூட்டத்தை பெற்றுக்கொள்ள முடியும். உங்கள் கண்களைத் திறந்து பாருங்கள். அப்போது ஆரோக்கியம் வருவதைக் காண்பீர்கள். நிர்பந்தமான குழந்தைகளின் வாயில் உடனடியாக உணவை கொடுக்க இயலாவிட்டாலும், அந்த தருணம் பரலோகம் பூமியைத் தொடும் தருணமாகும். அந்தத் தருணத்தில் சீரமைப்பு நடைபெறுகிறது. அப்போது தான் நாம் தனியாக இல்லை. பிறரைக் கொண்டிருக்கும் உணர்வைப் பெறுகிறோம். நம்பப்படுவதற்கும் அப்பாற்பட்டு, தேவன் நம்மை கைவிட்டுவிடவில்லை என்ற உணர்வை பெறுவோம்.

இசையால் இதனை செய்யக்கூடும். தேவன் இதனை விட்டுவிட்டு ஒரு அட்டைப் பெட்டிக்குள் சென்று வாழ் என்று கூறவில்லை. அவர் நம் இசையை உபயோகிக்கும்படிக்கு அழைக்கிறார். நிர்பந்தமான சூழ்நிலையில் வாழும் ஏழை மக்களுக்கு உபயோகிக்கும்படிக்கு, தேவன் நம்முள் வைத்திருக்கும் ஒரு ஈவு இது. ஏசாயாவில் நமக்கு தெளிவாகக் கற்றுக் கொள்ளப்பட்ட பாடங்களை நாம் உரித்தாக்கிக் கொள்வோமென்றால், வரும் நாட்களில், பாடல்களில் ஒரு பகுதியைபாடும் முன்பே, பெரிய அற்புதங்களை நம்மால் பார்க்க முடியும் என்று உறுதியாய் நம்புகிறேன்.

இது ஒரு இசை மற்றும் அன்பின் புரட்சி.

பாடலாசிரியராகவும், ஆராதனை தலைவராகவும் இருந்த ஸ்டீபன் கர்டீஸ் சாப்மேன் என்பவர், தான் சுவாசிக்கும் ஒவ்வொரு சுவாசத்தினாலும் உயிர்பித்து, தாழ்மையினாலும், கிருபையினாலும், வழிநடத்தக் கூடியவர். காரியங்களை ஒரு பெரிய கண்ணோட்டத்திற்குள் கொண்டு வந்தார். அவர் கோடிக்கணக்கான பாடல் தொகுப்புகளை விற்றிருக்கிறார். எண்ணிலடங்கா விருதுகளைப் பெற்று, கைகுலுக்கல்களையும் பெற்றிருக்கிறார். ஆனால் அவர் பெருமையாகக் கருதுவது எது என்று கேட்டால், அவர் இவ்விதமாக தான் குறிப்பிடுவார். அவர் குடும்பம் வீடில்லாத குழந்தைகளைத் தத்தெடுத்து அவர்களைப் பராமரிக்க அர்ப்பணித்ததேயாகும். “தேவன் என் வாழ்க்கையில் கிரியை செய்து கொண்டிருக்கிறார் என்பதற்கு இதுதான் தெளிவான அடையாளமாகும்” என்று குறிப்பிடுகிறார்.

நம்மை தாண்டி நாம் நோக்கம்போது, பிறர் மீதுள்ள அன்பினால், நாம் நம் வசதிகளையும் தாண்டி செல்லும்போது தான் தேவன் நம் வாழ்க்கையில் கிரியை செய்கிறார் என்ற தெளிவான அடையாளத்தில் நாம் வாழ்கிறோம்.

தொலைவில் பார்க்க இயலாத புரட்சி இதுதான். இதை நாம் சரியாக பெற்றுக் கொண்டால், இது தொலைக்காட்சியில் காட்டப்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அன்பின் செயல்பாட்டின் சான்றானது, நம் வாழ்க்கை முழுவதும் பிரகாசிக்கும். நம் சுற்றுப்புறங்களை மாற்றி, சுற்றுச்சூழலில் நம் நம்பிக்கையை ஊதும்.

இது அவ்வளவு எளிமையானது.

அத்காரம்

8

அன்பு உள்ளடக்கும், தனிமைப்படுத்தாது

மக்களை நீங்கள் நியாயந்தீர்த்தால், அவர்களை
நேசிக்க உங்களுக்கு நேரமில்லை.
மதர் தெரெசா

ஸ்ப்ரூஸ் அவென்யூ, இருபத்திமூன்றாவது தெரு, ஹார்பர் இல்லினாய்ஸ்சின் மூலையிலுள்ள ஆலயத்திற்குள் ஜேமி சென்றாள். அவளுக்கு உதவி மிகவும் தேவைப்பட்டது. அந்த ஆலய கட்டிடத்தை அவள் அநேக நாட்கள் பார்த்ததுண்டு. மக்கள் வாரத்தில் இரண்டு, மூன்றுமுறை, உள்ளேயும், வெளியேயும் சென்று வருவதை கவனித்திருக்கிறாள். அந்த ஆலயத்திற்கு எதிரே இருந்த தேநீர் கடையில், தேநீர் அருந்திக்கொண்டே, அவள் அந்த ஆலயத்திற்குள் சென்றால், அவர்கள் அவளை எவ்வாறு அவளை ஏற்றுக்கொள்வார்கள் என்று நினைத்ததுண்டு.

அவள் சிறுமியாயிருந்தபோது, அவளின் அயலகத்தாரோடு, சில சமயங்களில் ஓய்வுநாள் பாடசாலைக்கு சென்றிருக்கிறாள். ஆனால் ஆலய வருகையைக் குறித்து அவள் அறிந்திருக்கையில், நான் அந்தக் கூட்டத்தில் பொருந்தி கொள்வாளென்றோ, ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவாளென்றோ அவளுக்கு நிச்சயமில்லாததால், தேநீரைக் குடித்துக் கொண்டே பார்த்துக்

கொண்டிருந்தாள். சபை மக்கள் ஆலயத்தினுள்ளே சென்றதைவிட வெளியே வரும்போது, சந்தோஷமாய் காணப்பட்டனரோ என்று பார்க்க முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தாள். ஆனால் அவர்களெல்லாம் துரிதமாக சென்றுவிட்ட படியால், அவளால் தெளிவாக பார்க்க இயலவில்லை. ஏதோ ஒருமுறை, சபை ஆராதனை முடிந்து யாராவது தேநீர் கடைக்கு வந்தனர். அவர்களில் சிலர் தனிமையாய் தான் அமர்ந்திருந்தனர். உண்மையிலேயே, அவள் தனிமையாய் உணர்ந்தது போலவே அவர்களும் தனிமையாய் காணப்பட்டார்கள். மற்ற மக்களுடன் வந்திருந்தனர். அவர்கள் சிரித்து, சந்தோஷமாய் காணப்பட்டனர். அதனால், தானும் ஒருநாள் சபை ஆராதனைக்குச் செல்ல தைரியமாய் செல்வாள் என்று நம்பிக்கையோடிருந்தாள்.

ஜேமி, பாசம் அதிகமில்லாத குடும்பத்தில் தான் வளர்ந்தாள். அவளின் பெற்றோர்கள் குடிகாரர்களாயிருந்தார்கள். அவளை வெளியரங்கமாய் தவறாக நடத்தாவிட்டாலும், அவளை குறைகூறி, குற்றம் கண்டுபிடித்ததின் மூலம், அவளுடைய சுய மரியாதைக்கு கேடு விளைவித்தனர். அவளைவிடவும் சாமர்த்தியமாகவும், கொட்டிக்காரத்தனத்துடன் இருந்த, அவனுடைய சகோதனுடன் அவளை ஒப்பிட்டு பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தனர். அவள் எப்போதுமே நேசிக்கப்படாதவளாகவும், அசிங்கமானவளாகவும், முட்டாளாகவும், விலைமதிப்பில்லாதவளாகவுமே உணர்ந்து கொண்டேயிருந்தாள்.

அவளுக்கு பதிமூன்று வயதானபோது, அவள் தவறான கூட்டத்தினரோடு சேர்ந்துவிட்டாள். அதினால் குடிப்பழக்கமும், போதை மருந்துகளுக்கும் பழகிவிட்டாள். அவளின் உணர்ச்சிபூர்வமான தேவை அதிகமாயிருந்தபடியால், அவள் இவ்விதத்தில் ஆறுதலை தேடினாள். அவளுக்கு அதிகமாய் சாப்பிடும் புள்ளிமீயா சாப்பாட்டு பழக்கமும் ஏற்பட்டது. அவள் சாதாரண அளவு உணவை சாப்பிடுவாள். சில சமயங்களில் அதிகமாய் சாப்பிடுவாள். ஆனால் உடல் பருமன் அடையாதிருப்பதற்கு, அவள் சாப்பிட்டவுடன் வாந்தி எடுத்துவிடுவாள்.

அவளுடைய பன்னிரண்டாவது பிறந்தநாளை அவளால் மறக்கவே இயலாது. அன்று அவள் தாய் அவளை வெறுப்புடன் பார்த்து, நான் உனக்கு பிறந்தநாள் கேக் செய்ய வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை. அது உனக்கு தேவைப்படாது. ஏனென்றால் நீ ஏற்கனவே குண்டாயிருக்கிறாய் என்று கூறினார். அன்றுவரை, தான் குண்டாயிருப்பதாக அவள் நினைக்கவேயில்லை. ஆனால் அன்றிலிருந்து ஒவ்வொருமுறையும், அவள் தன்னை கண்ணாடியில் பார்க்கும்போது, முப்பது பவுண்ட் அதிகம் எடை உள்ளதாகவே தன்னை

பார்த்தாள். அவளின் தாய் தொடர்ந்து சொல்லிக் கொண்டேயிருந்த ஏராளமான காரியங்களால், அவளுடைய சுயமரியாதை பாதிக்கப்பட்டது.

பள்ளியில் ஜேமியின் தரம் நன்றாயிருக்கவில்லை, எனவேதான் கல்லூரி செல்ல தகுதியற்றவள் என்று உணர்ந்து, பள்ளிப்படிப்பை முடித்தவுடனே ஒரு உள்ளூர் பலசரக்குக் கடையில் சரக்குகளை அடுக்கி, பையில் போடும் வேலையில் சேர்ந்து கொண்டாள். வீட்டை வீட்டு வெளியே சென்று வாழத் தேவையான பணம் கிடைக்காத போதும், தனக்கு தேவையான துணிமணிகள், மதுபானம், போதை மருந்துகள் தேவைப்படும்போதெல்லாம் வாங்கிக்கொண்டாள். மீதியான வேளைகளில் வீட்டிற்கு செல்வதைத் தவிர்த்து, தேநீர் கடைகளில் அமர்ந்தோ அல்லது சுற்றி நடந்தோ, மற்றவர்களெல்லோரும் எவ்வாறு இருக்கின்றனர் என்பதை கவனித்து கொண்டிருப்பாள். உண்மையான நண்பர்கள் எவரும் அவளுக்கு இல்லை. அவள் நம்பி, சொல்லிக்கொள்ளும் அளவிற்கு யாரும் இல்லை. அவளின் வாழ்க்கையில் இருந்தவர்களெல்லாம் அவளை பயன்படுத்திக் கொள்கிறவர்களாகவே இருந்தனரே தவிர, அவளுக்குக் கொடுத்து உதவுபவர்கள் எவரும் இல்லாததால், அவர்களைக் குறித்து அவள் பயந்தோடினாள்.

ஒருநாள், மற்ற மக்கள் ஆலயத்திற்குள் சென்று கொண்டிருந்தபோது, இவளும் உள்ளே சென்றாள். ஒருபுறம், கூட்டத்தோடு கூட்டமாய் கலந்துவிடலாமென்று நினைத்தாள். மற்றொருபுறம் யாராவது தன்னை அன்பால் வரவேற்று, நீ இங்கு வந்ததைக் குறித்து எங்களுக்கு மிகவும் சந்தோஷம் என்று தன்னை வரவேற்கமாட்டார்களா என்று ஏங்கினாள். சில மக்கள் தன்னை பார்ப்பதை கவனித்தாள். சிலர் அவளைப் பார்த்து அக்கம் பக்கத்தில் கிசுகிசுகித்தனர். ஆனால் யாருமே சிநேகமாயில்லை. ஜேமி, ஒருவிதமாய் உடை அணிந்திருந்தாள். அவள் தலைமுடி கறுப்பு, வெள்ளை, சிவப்பு ஆகிய மூன்று நிறத்தில் இருந்தது. தொளதொள ஜின்ஸ் பேண்டும், சட்டையும் அணிந்திருந்தாள். வசதியாக இருக்கிறது என்பதற்காக அல்லாமல் அவள் அவற்றை தன் பருமனான உடலை மறைப்பதற்காக அணிந்திருந்தாள். அங்கே யாருமே அணிந்திராத காலணியை அணிந்திருந்தாள்.

ஜேமி கடைசி வரிசை இருக்கையில் அமர்ந்துகொண்டாள். அங்கு நடக்கும் எதையும் அவள் கவனிக்கவில்லை. மக்கள் அவ்வப்போது எழுந்து நின்றனர்; அவர்களுக்கு முன் வைக்கப்பட்டிருந்த புத்தகத்திலிருந்து எதையோ வாசித்தனர்; பின்னர் அமர்ந்துகொண்டனர். அங்கே பாடல் பாடினார்கள்; ஆர்கன் வாசித்தனர்; ஜெபித்தனர்; பின்னர் காணிக்கைத்

தட்டு நீட்டப்பட்டது; அதில் சிலர் பணம் போட்டனர். பார்வைக்கு கொஞ்சம் வருத்தமாயும், கொஞ்சம் கோபமாயும் காணப்பட்ட ஒருவர் ஏறத்தாழ இருபது நிமிடங்களுக்கு ஒரு பிரசங்கஞ் செய்தார். உண்மையாகவே, அது அவளுக்கு கொஞ்சமும் புரியவில்லை. அவர்தான் சபை போதகர் என்று நினைத்தாள். ஆனால் உறுதியாய் அவ்வாறு நினைக்கவில்லை. இறுதியாக, அந்த கூட்டம் முடிவுக்கு வருவதைப் போன்று காணப்பட்டது. ஏனெனில் அவர்களனைவரும் எழுந்து நின்று இன்னும் ஒரு பாட்டைப் பாடினார்கள்.

அவள் வெளியே செல்லும்போது, யாராவது, ஏதாவது சொல்லுவார்கள் என்று நினைத்தாள். அந்த சபை போதகர், கதவினருகே நிற்குகொண்டு, மக்கள் வெளியே செல்ல, செல்ல கைகுலுக்கிக் கொண்டிருந்தார். ஜேமி அவரிடம் நெருங்கியபோதோ, அவர் அவளைப் பார்க்கக்கூட இல்லை, சிரிக்கவும் இல்லை. அவர் கடமைக்காக செய்து கொண்டிருந்தார். எப்போ முடியும் என்பதை எதிர்பார்த்து கொண்டிருந்தார் போலும்.

அவள் படியில் இறங்கி சென்றபோது, கீழே ஒரு பெண் தனக்காக காத்துக் கொண்டிருப்பதாக உணர்ந்தாள். யாரோ ஒருவர் தன்னை கவனித்திருக்கிறார்கள் என்று சிறிது பரவசமடைந்தாள். ஆம், அந்த பெண் அவளை கவனித்தது உண்மைதான். ஆனால் தோற்றத்தைக் குறித்து தவறாயிருந்ததை அவள் கவனித்தாள். அவள் சொன்னாள்: என் பெயர் ஜேமி மார்கரெட் ப்ரவுன், உள் பெணர் என்ன? ஜேமி தன் பெயரைக் கூறினாள். பின் மார்கரெட் தொடர்ந்தாள், நீ எப்போதுமே இங்கே வரலாம். ஆனால், நாங்கள் அனைவரும் அந்த குறிப்பிட்ட இடத்தின் பெயரைக் கூறி “பரிசுத்த கூடாரம்” அங்கே இவ்வாறு தான் உடையணிந்து வருவோம். ஜின்ஸ் இல்லை. நீ அணிந்திருக்கும் வகை செருப்பு இல்லை மற்றும் மற்றவர்களின் கவனத்தை ஈர்க்காத வகையில் தலையலங்காரம் செய்துகொண்டு வர வேண்டும், ஏன் தெரியுமா? இயேசு, நாம் தாழ்மையாயிருக்கும்படிக்கு கற்பிக்கிறார். பிறர் கவனத்தை நம் பக்கம் ஈர்க்கக் கூடாது. அவள் ஜேமியைப் பார்த்து செயற்கையாக ஒரு புன்னகைத்துவிட்டு மீண்டும் கூறினாள், “நீ இங்கே எப்போதும் வரலாம்.”

ஜேமியால் அன்று தேநீர் கடைக்கு செல்ல இயலவில்லை; எங்கேயாவது தனியாகச் சென்று அழ வேண்டும்போலிருந்தது. இப்போது கடவுளும் தன்னை புறக்கணித்துவிட்டார் என்று உணர்ந்தாள். அன்று மிதியிருந்த நேரத்தில் எவ்வாறு தற்கொலை செய்து கொண்டாலாமென்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள். ஒரு ஆழ்குழியின் அடியிலிருப்பதைப் போன்று உணர்ந்தாள். தான் வாழ்வதற்கு அர்த்தமேயில்லையென்று உணர்ந்தாள்.

இந்த பெயர்களெல்லாம் கற்பனையே. ஆனால் இந்த உலகம், ஜேமிக்களாலும், பரிசுத்த கூடாரங்களாலும், திருமதி ப்ரவுனைப் போன்ற பக்தியுள்ள பெண்களாலும் நிறைந்திருக்கிறது. ஒவ்வொரு வாரமும், ஆலயத்தில் உள்ளே வந்து, வெளியே செல்லும் கிறிஸ்தவர்களால் நிறைந்திருக்கிறது. அநேகர் ஆலயத்திற்கு செல்லவே பயப்படுகின்றனர். கூட்டம் முடியும் முன் சென்று விடுகின்றனர். அவர்கள் குறைகூறி, நியாயந்தீர்த்து, தனிமைப்படுத்தப்படுகின்றனர்.

தேவன் அனைவரையும் ஒரேவிதமாய் நேசிக்கிறார்

ஜேமி அந்த பரிசுத்த கூடாரத்திற்கு சென்றபோது, இயேசு அநேகமாக அங்கே இருந்திருக்கமாட்டார். ஏனெனில் அவர் அங்கே இருக்க நன்றாய் உணர்ந்திருக்க மாட்டார். ஆனால், அவர் அங்கே இருந்திருப்பாரென்றால், அன்று அநேகமாய் அங்கு வரவிருந்த ஜேமிக்களுக்காக காத்திருந்திருப்பார். அவர் ஒருவேளை, அவள் பக்கமாய் உட்கார்ந்திருப்பார் இல்லையென்றால், அவள் ஒரு விருந்தாளியா? என்று கேட்டிருந்திருப்பார். அவள் முதல் முறையாக அங்கு வந்திருக்கிறாள் என்று தெரிந்தவுடன், அவள் புரிந்து கொள்ளாததை விளக்கிக் கூறியிருந்திருப்பார். அவள் ஒவ்வொரு முறை அவரைப் பார்த்தபோதும் புன்முறுவல் செய்திருப்பார். அவளுடைய புதியவிதமான சிகையலங்காரத்தை மெச்சிக் கொண்டிருந்திருப்பார். ஏனென்றால், அவருக்கு பலவிதங்கள் பிடிக்கும். அவளை தேநீர் அருந்தும்படி கூட அழைத்திருப்பார். ஜேமி அந்த இடத்தைவிட்டு செல்லும்போது, எப்போது திரும்பி வருவோமென்று ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டு சென்றிருந்திருப்பார். ஆனால் இயேசு அன்று அங்கிருக்கவில்லை. ஏனென்றால் அவர் செய்வதைப் போன்று எவரும் செய்யவில்லை. எவருமே அவரை பிரதிபலிக்கவில்லை; எவருமே தேவனைப்போல நடக்கவில்லை.

பட்சபாதமுள்ளவரல்ல

தேவன் பட்சபாதமுள்ளவர் அல்ல என்று வேதம் பல இடங்களில் கூறுகிறது (அப்போஸ்தலர் 10:34, ரோமர் 2:11, எபேசியர் 6:9). வேறுவிதமாய் சொல்ல வேண்டுமென்றால், சில மக்களை மற்ற மக்களைக் காட்டிலும் வித்தியாசமாக நடக்கிறவரல்ல. அவர்கள் உடுத்தும் உடையினிமித்தம், அவர்களின் வருமான அளவினால், அவர்கள் இருக்கும் நிலையைப் பொறுத்து, அல்லது அவர்கள் தெரிந்து வைத்திருப்பவர்கள் நிமித்தமோ அவர் வேறுவிதமாய்

நடத்துவதில்லை. அவர் ஒவ்வொருவரையும், ஒரேமாதிரியாக நடத்துவதோடல்லாமல், துயரப்படுகிறவர்களுக்கு விசேஷமாய், தன் வழியிலிருந்து விலகிச் சென்று உதவி செய்கிறார். தங்கள் நடுவிலிருக்கும் அந்நியர்களை எவ்வாறு நடத்த வேண்டுமென்று தேவன் இஸ்ரவேலருக்கு கொடுக்கும்படிக்கு மோசேயிடம் கூறினார். அவரின் முதன்மையான வழிமுறையெல்லாம், “அந்நியனை சிறுமைப்படுத்தாமலும், ஒடுக்காமலும் இருப்பீர்களா” (யாத்திராகமம் 22:21, யாத்திராகமம் 23:9, லேவியன் 19:33). அப்போஸ்தலனாகிய பேதுரு இவ்வாறு கூறினார் :

“முறுமுறுப்பில்லாமல் ஒருவரையொருவர் உபசரியுங்கள்.”
(விசுவாசக் குடும்பத்தாரே. அந்நியரை நேசியுங்கள். அறியாத விருந்தினரையும், அந்நியரையும், ஏழைகளையும், கிறிஸ்துவின் சீரமாயிருக்கிற, யாதொருவர் உன் வழியில் வந்தாலும், சகோதர சிநேகத்துடன் உபசரியுங்கள்). (ஒவ்வொரு முறையும் முறுமுறுப்பில்லாமல் (சிநேகமாய், கிருபையாய், குறை கூறாமல், அவரைப் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருங்கள்)

1 பேதுரு 4:9

இந்த பகுதியை நீங்கள் கடந்து செல்லும் முன்பு, நீங்கள் அறியாதவர்களிடமும், உங்களைவிட வேறுபட்டிருப்பவர்களையும் நீங்கள் எவ்வாறு நடத்துகிறீர்கள். எவ்வாறு சிநேகமாயிருக்கிறீர்கள் என்று பட்டியலிட்டுப் பாருங்கள். சில மக்கள் இயற்கையாகவே சிநேகமாயும், எல்லோருடனும் பழகுகிறவர்களாயும் இருப்பார்கள். ஆனால் அவ்வாறான சபாவமில்லாதவர்கள், அவ்வாறிருக்க தீர்மானிக்க வேண்டும். ஏனெனில் வேதம் அவ்வாறு கூறுகிறது.

மிடுக்கான ஆடை உடுத்தி வருபவர்களுக்கு சிறப்பு கவனம் கொடுத்து, அவர்களுக்கு சிறந்த ஆசனமும், கொடுக்கத் தேவையில்லை என்று சபைக்கு புத்தி கூறுகிறார்கள் அப்போஸ்தலனாகிய யாக்கோபு. இவ்வாறு மக்கள் நடந்து கொள்வார்களென்றால், விசேஷமாக நடத்தப்பட விரும்புவார்களென்றால் அவர்களுக்கு தவறான நோக்கமுண்டு. வேறுபடுத்தி பார்க்கிறார்கள் என்பதுதான் அர்த்தம். இயேசு கிறிஸ்துவின் மேலுள்ள விசுவாசத்தைப் பட்சபாரத்தோடே பற்றிக் கொள்ளாதிருப்பீர்களாக என்று கூறுகிறார் (யாக்கோபு 2:1-4). வேறுவிதமாய் சொல்ல வேண்டுமென்றால், எல்லா மக்களையும் இனத்துக்குரியவர்களாய் நடத்த வேண்டும் என்று கூறுகிறார்.

இத்தகைய வேற்றுமைபடுத்துதலுக்கு, இயேசு முற்றுப்புள்ளி வைத்து அவர் சொன்னார், நாமெல்லோரும் அவருக்குள் ஒன்றாயிருக்கிறோம் என்று

(கலாத்தியர் 3:28). நாம் மக்களை விலையேறப் பெற்றவர்களாய் பார்க்க வேண்டும். அவர்கள் நிறத்தை வைத்து, கருப்பு, சிவப்பு வெள்ளையென்றோ அவர்களின் ஆடையிலிருக்கும் லேபிள்களை வைத்தல்ல, சிகையலங்காரம், ஓட்டும் கார், அவர்கள் தொழில் அல்லது பதவி இவற்றின் அடிப்படையில் நாம் மக்களை வேற்றுமை படுத்தக்கூடாது. ஆனால் இவர்களுக்காகவும் இயேசு மரித்தார் என்ற அடிப்படையில் தான் நாம் மக்களை பார்க்க வேண்டும்.

தேநீர் கடையில் சுற்றுக்கொண்ட பாடம்

நம்முடைய உள்வட்டத்தை விரிவாக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்று நான் நம்புகிறேன். எல்லா வகையான மக்களையும் உள்ளடக்கும் அளவிற்கு விரிவாக்க வேண்டும். இங்கிலாந்து தேசத்திலுள்ள பர்மிங்ஹாமிலுள்ள பாஸ்டர் பால் ஸ்கேன்லனுடனான ஒரு தேநீர் கடையில் இன்னும் அநேக விதமாக மக்களுடன், நாங்களும் தேநீர் அருந்திக் கொண்டிருந்தோம். எங்களுக்கு பரிமாறிக் கொண்டிருந்த ஒரு பெண்ணின் சிகையலங்காரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது என் நினைவிற்கு வருகிறது. உண்மையாய் சொல்ல வேண்டுமென்றால், அது விநோதமாயிருந்தது. அவளுடைய தலை மொட்டையடிக்கப்பட்டிருந்தது நடுவில் தவிர். அதை மோவாக் என்றழைக்கின்றனர். மேலிருந்து கீழே வரைக்கும், நடுவில் மட்டும் முடியிருந்தது. அது கருப்பு, நீலம், சிவப்பு மற்றும் வெள்ளை நிறங்களிலிருந்தது. மேலும் அவளின் மூக்கு, நாக்கு உதவி மற்றும் காதுகள் பல இடங்களில் துளையிடப்பட்டிருந்தது. நானிருந்ததைப் போன்று அவள் இல்லாததால், நான் கொஞ்சம் சங்கடமாக உணர்ந்தேன். நாங்களிருவரும் மிகவும் வித்தியாசமாயிருந்தோம். எனவே என் தேநீரை மட்டும் நான் ஆர்டர் செய்துவிட்டு, அவளை பார்ப்பதை தவிர்த்துவிட்டேன்.

ஆனால் பாலலோ, ஒரு உரையாடலைத் தொடங்கினார். அவர் சொன்ன முதல் காரியம்: “உன் தலைமுடி எனக்கு பிடித்திருக்கிறது” என்று. அது அவ்வாறு மேல்நோக்கி நிற்க, நீ என்ன செய்தாய்?. அவர் தன்னுடைய உரையாடலை தொடர்ந்தார். அப்போது மிகவும் இறுக்கமாயிருந்த சூழ்நிலை சற்றே தளர்ந்தது. நாங்களனைவரும் உரையாடலில் கலந்து கொண்டோம். எங்கள் வட்டத்திற்குள் அவளும் வந்துவிட்டாள். அன்று நான் பெரிய பாடத்தைக் சுற்றுக்கொண்டேன். நான் நினைத்துக் கொண்டிருப்பதைப்போன்று நான் நவீனம் அன்று எனக்குள்ளும் சில நாற்றமெடுக்கும் பக்திக்குரிய எண்ணங்களுண்டு. அதை நான் சரி செய்தாக வேண்டும். எல்லா நிலையிலுள்ள மக்களையும், கொஞ்சம் வித்தியாசமான

மக்களையும், நன்றாய் உணர வைக்கும் புதிய அளவிற்குள் நான் எழும்ப வேண்டியிருந்தது.

அநேகமாக, தேநீர் கடையிலிருந்த அந்த பெண்ணிற்கு, நான் வித்தியாசமானவளாக இருந்திருக்கலாம். நம்மையே நாம் ஏன் அளவுகோலாக வைத்துக்கொண்டு, அதுதான் ஏற்புடையது என்று நினைத்துக்கொண்டு, அந்த விதத்தில் இராதவர்களை நாம் ஏன் வித்தியாசமானவர்களாக கருத வேண்டும். எது சரியான சிகையலங்காரம்? உடையலங்காரம்? சீனாய் மலையிலிருந்து மோசே திரும்பி வந்தபோது, அவர் எவ்வாறு காட்சியளித்தாரென்று நான் ஒருநாள் நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். அவர் அந்த பத்து கற்பனைகளைப் பெற்றுக்கொள்ள நாற்பதுநாள் இரவும், பகலும் அங்கு இருந்தார். அவருடைய அங்கியம், செருப்புங்கூட அழுக்காயிருந்திருக்கும்.

யோவான் ஸ்நானகன் கூட சற்று வித்தியாசமாயிருந்தார். அவர் வனாந்திரத்தில் தனியாக வசித்தார். தோலுடையை அணிந்திருந்தார். தேனையும், வெட்டுக் கிளியையும் உண்டார். அவர் வெளியே வந்தபோது, உரத்த சத்தமாய், மனந்திரும்புங்கள், பரலோக இராஜ்யம் சமீபித்திருக்கிறது! என்று கூறினார்.

நாம் அந்நியரை உபசரிப்பதில் ஜாக்கிரதையாயிருக்க வேண்டுமென்று வேதம் கூறுகிறது (எபிரெயர் 13:2). அப்படியென்றால் நாம் கனிவாயும், சிநேகமாயும், கிருபையாயும் இருக்க வேண்டும். நம் வீட்டின் சவுகரியத்தையும் மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டும். நம் சமுதாயத்திலுள்ள அநேக மக்கள், அந்நியர்களுடன் பேசக்கூடமாட்டார்கள். பின்னர் எப்படி சிநேகமாயிருப்பார்கள்?

நீங்கள் ஒருவேளை சொல்லலாம், “ஜாய்ஸ் இன்று நாம் ஒரு வித்தியாசமான உலகத்தில் வாழ்கிறோம்! நீங்கள் யாருடன் பேசிக்கொண்டிருக்கிறீர்களென்று. அறியாமலேயே பேசிக்கொண்டிருக்கலாம் என்பது எனக்கு நன்றாய் தெரிந்திருக்கிறது.” நீங்கள் ஞானத்தை உபயோகிக்க வேண்டும். ஆனால் பயம் உங்களை சிநேகமில்லாமல், குளிர்ந்த நிலையில் இருக்க செய்துவிடக் கூடாது. ஆலயத்தில், வேலை ஸ்தலத்தில், பள்ளியில், அக்கம்பக்கத்தில் யாராவது புதிய மக்கள் இருக்கின்றனரா என்று பார்த்து அவர்களிடம் பேசலாம்.

டாக்டரைப் பார்க்க க்ளீனிக்கில் காத்துக் கொண்டிருக்கும்போது, யாராவது முதியவரிருந்தால் அவருடன் நிச்சயமாக பேசலாம். அவன் தனிமையாய் காணப்படுகிறான். உங்கள் கவனத்தை ஒரு பத்து நிமிடங்கள் அவளிடமாய் திருப்பி, நீங்கள் யாரென்று அவளுக்கு சொல்லலாம். ஒருவேளை

நீங்கள் அவளை மீண்டும் சந்திக்கவே மாட்டீர்கள். ஆனால் அவள் உங்களை நினைத்துக்கொள்வாள். மேலும் அவளுக்கு நீங்கள் செய்ததை தேவன் மெச்சிக்கொள்வார். ஆம், அது ஒரு சிறிய காரியம் தான். ஆனால், நீங்கள் அவளை சேர்த்துக் கொண்டீர்களே.

இந்த அதிகாரத்தை தொடர்ந்து சிறப்பு எழுத்தாளர்கள், பால்ஸ்கேன்லன் அவர்களின் உரையை படிப்பீர்கள். அவர் எவ்வாறு செத்துப்போன நிலையிலிருந்து தன் சபையை, உயிர்மீட்சியையும், அன்பையும் அனுபவிக்கும் சபையாக மாற்ற, எடுத்து முயற்சியையும், அனுபவங்களையும் குறிப்பிடுகிறார். அவருடைய கதை நமக்கு நன்றாய் போதித்து பதிலளிப்பதற்கு சற்று கடினமான கேள்விகளை நாம் கேட்கத் தூண்டும். உண்மையான எழுப்புதல் உங்கள் சபைக்கு ஏற்படுமென்றால், நீங்கள் உண்மையிலேயே பரவசமடைவீர்களா? அல்லது சபையை விட்டுவிட்டு சென்று விடுவீர்களா? ஏனெனில் அநேக மக்கள் ஜெமியைப் போன்றும், அவளைவிடவும் மோசமாகவும் இருப்பார்கள். அவர்கள் பாதுகாப்பிடங்களிலிருந்து வரலாம். நன்றாய் மணம் வீசமாட்டார்கள். அல்லது மத மற்றம் வேறு நாற்றம் கொண்ட பொருட்களின் நாற்றத்தை கொண்டிருப்பார்கள். கஷ்டப்படுகின்ற மக்கள் நன்றாய் தோன்றவோ, மணக்கவோ மாட்டார்கள். சில சமயம் நன்றாயிருப்பார்கள். ஆனால், எப்போதுமே இல்லை. ஆனால் தோற்றத்தைக் கண்டு நியாயநீர்க்காமல், அவர்கள் யாரென்று அறிந்துகொள்ள வேண்டும். உறையைப் பார்த்து நியாயநீர்க்காமல், படித்துப் பார்த்து நியாயநீர்க்க வேண்டும்.

உங்கள் வசதி எல்லைக்குள்ளிருந்து வெளியே வாருங்கள்

உங்களுடைய வசதி எல்லைக்குள்ளிருந்து, வெளியே வந்து, வேறு யாராவது நன்றாய் உணர வைப்பது, தேவனின் அன்பை மக்களுக்கு காட்ட ஒரு வழியாகும். அநேக கிறிஸ்தவர்கள் எழுப்புதலுக்காக ஜெபிக்க ஆசைப்படுகின்றனர். உலகத்திலுள்ள இழந்துபோன

உங்களுடைய வசதி எல்லைக்குள்ளிருந்து வெளியே வந்து, வேறு யாராவது நன்றாய் உணர வைப்பது, தேவனின் அன்பை மக்களுக்கு காட்ட ஒரு வழியாகும். அநேக கிறிஸ்தவர்கள் எழுப்புதலுக்காக ஜெபிக்க ஆசைப்படுகின்றனர்.

ஆத்துமாக்களுக்காக அவர்கள் ஜெபத்தில் அழுவார்கள். ஆனால் உண்மையை சொல்ல வேண்டுமென்றால், அவர்களில் சிலர் அவர்கள் ஆலயத்திற்கு எழுப்புவதல் வந்தால் அவர்கள் ஆலயத்தைவிட்டு சென்றுவிடுவார்கள். ஏனென்றால் அவர்களின் சாதாரணமான வாழ்க்கை முறையில் அது குழப்பத்தை கொண்டுவரும். அதை அவர்கள் விரும்பமாட்டார்கள்.

சமீபத்திலே, நான் ஒரு ஆலயத்தில் பிரசங்கித்தேரன். அருகிலிருந்த நர்சிங் ஹோமலிருந்து வந்த நோயாளிகள், சக்கர நாற்காலியில், முதல் வரிசையில் அமர்ந்திருந்தனர். நான் பேச்சாளராக இருந்ததால், எனக்கு முன்வரிசை கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த நாற்காலிகளோ, அந்த முன் வரிசைகளுக்கு முன் நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. எனக்கு நேர் எதிரே உட்கார்ந்திருந்த மனிதன் உண்மையிலேயே துர்நாற்றத்தை கொண்டிருந்தான். எனக்கு துர்நாற்றமென்றால் வாந்தி வந்துவிடும். (என் குழந்தைகள் சிறுவர்களாயிருந்தபோது, டேவ் வீட்டிலிருந்ததால் அவர்தான் டயப்பரை மாற்ற வேண்டும்).

அங்கே நான் உட்கார்ந்து கொண்டு, தேவனின் வேடிக்கையை நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். நான் எங்கே இருக்க வேண்டுமென்று தேவன் விரும்பினாரோ, அங்கேயே என்னை வைத்திருந்தார். நான் அன்பைக் குறித்தும் அரவணைத்து, சேர்த்துக்கொள்ளுதல் குறித்தும் பிரசங்கிக்கும்படி நான் ஆயத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன். நான் பேச காத்துக்கொண்டிருந்த சமயத்தில், அதிகமாக ஜெபம் செய்ய வேண்டியிருந்தது. எந்தளவிற்கு முடியுமோ, அந்த அளவிற்கு என் தலையை நான் மேலே உயர்த்தப்பட்டிருந்தேன். பரலோகத்திற்கு நேரே, அது என்னை அதிக பக்திக்குரியவளைப் போல தோன்றச் செய்திருக்கும். தேவன் நான் அங்கே உட்காரும் படிதான் அவ்வாறு செய்திருந்தார். உண்மையிலேயே நான் அங்கே இருக்க அவசியமாயிருந்தது. மற்றவர்கள் செய்வதற்கு விருப்பமுள்ளவர்களாயிருக்க வேண்டுமென்று நான் சொல்வதற்கு ஆயத்தப்படும் வேளையில், அதை நானே அனுபவிப்பது எனக்கு நன்றாக அமைந்தது. நாம் செல்லுமிடமெல்லாம், வசதியாக இருக்க வேண்டுமென்ற அவசியம் இல்லை. அந்த மனிதனுக்கு ஒருவேளை, அவனை குளிப்பாட்டுவதற்கு யாரும் இருந்திருக்க மாட்டார்கள். அதனால் அவனின் துர்நாற்றத்தைக் குறித்து அவனால் எதுவும் செய்ய இயலவில்லை. ஏதாவது ஊழியம் செய்ய வாஞ்சையோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும், யாருக்காவது இது ஒரு நல்ல ஊழியமாயிருக்கும். அருகிலுள்ள நர்சிங் ஹோமிற்குச் சென்று, அங்குள்ள நோயாளிகளை தூய்மைப்படுத்த உதவுங்கள்.

ஜேமி மீண்டும் முயற்சிக்கிறாள்

இந்த அதிகாரத்தை முடிக்கும் தருவாயில், ஜேமியின் கதையின் முடிவை நான் பகிர்ந்து கொள்கிறேன். ஆலயத்தில் அவளுக்கு ஏற்பட்ட அந்த சோகமான அனுபவத்தின் பிறகு, அவள் மீண்டும் எந்த ஆலயத்திற்கும் போவதில்லையென்று முடிவெடுத்தாள், திங்கட்கிழமை சோர்ந்து போனவளாய் வேலைக்குச் சென்றாள். அவளுடன் வேலை செய்யும் ஒருவர் இதை கவனித்து என்னவென்று விசாரித்தாள். ஜேமி, பொதுவாக எல்லாவற்றையும் தனக்குள்ளே வைத்துக் கொள்வாள். ஆனால், அன்று அவள் மிகவும் புண்பட்டவளாயிருந்தபடியால், அழ ஆரம்பித்துவிட்டாள். அவளுடன் பணிபுரியும் அந்த பெண் சமாள்தா, மேனேஜரிடம் அன்று அவர்கள் பணியிலிருந்து நேரத்திற்கு செல்ல அனுமதிப் பெற்றுக்கொண்டு, ஓய்வெடுக்கும் இடத்திற்கு அவளை கூட்டிச் சென்று, அவளை நன்றாய் உணரும்படி செய்தாள். ஜேமி தனக்கு ஆலயத்தில் நடைபெற்ற பயங்கரமான அனுபவத்தோடு, மற்ற அனுபவத்தையும் அவளுடன் பகிர்ந்துகொண்டாள். சமாள்தா அவளை தன் இல்லத்திற்கு வரவேற்றாள். அந்த மாலேவேளை அவள் வாழ்க்கையையே மாற்றும் வேளையாய் அமைந்தது.

சமாள்தா ஒரு உண்மை கிறிஸ்தவள். உண்மையாக உதவி செய்து, கரிசனையாயிருக்கும் ஒரு கிறிஸ்தவர். வாரம் இரண்டுமுறை அவள் ஜேமியை சந்திக்கத் தொடங்கினாள். அவளுடன் கரிசனையாய் மட்டுமின்றி, இயேசுவைக் குறித்தும் கற்றுக்கொடுக்கத் தொடங்கினாள். மூன்று மாதங்களுக்குப் பிறகு, சமாள்தா, ஜேமியிடம் இன்னொரு முறை ஆலயத்திற்கு வர அவள் ஆயத்தமா என்று கேட்டாள். அந்த ஞாயிறு, சமாள்தாவுடன் ஆலயம் சென்றாள். ஜேமிக்கு பரவசம் இல்லையென்றாலும், அவ்வளவு நாள் சமாள்தாவுடன் அவள் இருந்தப்படியால் சென்றாள்.

ஜேமி இந்த உயிர்தெழுந்த சபைக்குச் சென்ற அனுபவம், முன்பு ஏற்பட்ட அனுபவத்தைவிட வேறுபட்டிருந்தது. அவள் அன்புடன் வரவேற்கப்பட்டாள். முன் இருக்கைக்கு அருகில் அமர வைக்கப்பட்டாள் ஏனென்றால் அவள் ஒரு விருந்தாளி. அந்த ஆராதனையில் நடைபெற்ற அனைத்துமே அவளுக்கென்றே இருந்தது. அது உண்மையான வாழ்க்கையோடு தொடர்புடையதாயிருந்த படியால், அதை அவள் விளக்கிக் கொண்டாள். அவர்கள் பாடின பாடல்கள் அர்த்தமுடையதாயிருந்தது. அவை ஒவ்வொன்றும் அவளை நன்றாய் உணர வைத்தது. ஆராதனை முடிந்தவுடன் தேநீர் அருந்தும்படிக்கு அழைக்கப்பட்டாள். இந்தமுறை அவள் அநேக மக்களை சந்தித்துப் பேசினாள். நாளடைவில் அவர்களனைவரும்

அவளின் நண்பர்களாயினர். அந்த சபையில் அநேக மக்களிருந்தனர். பலதரப்பு வயதினரும், பலதரப்பு கலாச்சாரம் உடையவர்களுமாயிருந்தனர். சிலர் கோட், காலணிகள், டை அணிந்திருந்தனர். ஒவ்வொருவரும் அவர்களாயிருக்க சுயாதீனத்தோடிருந்தனர்.

ஜேமி தன் வாழ்க்கையை இயேசுவிற்கு கொடுத்துவிட்டாள். ஆலயம் செல்வதற்கு அவள் தவறுவதில்லை. அவளுக்கு திருமணமாகி, இரண்டு குழந்தைகளுண்டு. அவள் குடும்பம் முழுவதும் பட்டணங்களிலுள்ள தெருவில் வசிக்கும் மக்களைச் சென்றடையும் ஊழியத்தில் ஈடுபட்டுள்ளனர். ஜேமிக்கு தான் செய்வது மிகவும் பிடித்திருக்கிறது. ஏனெனில் அவர்களில் ஒருவராய் அவள் இருந்திருக்கக்கூடும் என்று அவள் உணர்கிறாள்.

அன்று ஒருநாள் ஆலயத்தில் அவளுக்கேற்பட்ட சோகமான அனுபவத்தினால், அவள் தன் உயிரை மாய்த்திருந்தாளென்றால், அது துக்கமானதாய் இருந்திருக்கும் இல்லையா? மக்கள் தேவனை முயற்சித்துப் பார்க்கிறோம் என்று நினைத்து ஆலயத்தை முயற்சிக்கும்போதும், அவர்கள் முயற்சித்துப் பார்த்த ஆலயம் அவரை (தேவனை) பிரதிபலிக்காதபோது, தேவனை தேடுவதையே விட்டுவிடும்போதும் நான் வருத்தப்படுகிறேன். நம் வட்டத்திற்குள், அனைத்து தரப்பினரையும் நாம் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். உங்களைப் போன்று ஒருவர் இல்லாததால், அவரை புறம்பாக்கி பிரித்துவிடாதீர்கள். நமக்கு நெருங்கிய நண்பர்கள் என்று நினைக்கும் மக்கள் நம்மனைவருக்கும் உண்டு. அது தவறல்ல. பன்னிரண்டு பேர்களில் இயேசுவுக்கு மூன்று பேர் மிகவும் நெருக்கமாயிருந்தனர். அவர்களுடன் அதிக நேரம் செலவழித்தார். ஆனால் அவர் எவரையும் மலிவாய் எண்ணவில்லை. விலைமதிப்பற்றவர்கள் என்று உணரும் அளவிற்கு நடத்தவில்லை.

அன்பின் புரட்சியாளர் பாஸ்டர் பால் ஸ்கேன்லன்

உள்ளூர் சபைதான் தேவன் கொண்டிருந்த சிறந்த கருத்தாகும். நாம் தேவனின் “முன்பே செலுத்திவிடுங்கள்” கூட்டத்தினராவர், நாம் அவருடைய பொங்கி வழிதலாகும்; அவரின் வெளிப்பாடு, அவருடைய புன்சிரிப்பு, அவரின் முகவரி. துக்ககரமான, அநேக சபைகள் இதனை உணர்வதில்லை. அதன் பலனாக, கோடிக்கணக்கானவர்கள் தேவனின் வீட்டை அடையும் தொலைவிலிருந்தாலும், தாங்கள் சொந்த வீட்டுத் துக்கத்தில் மாண்டுவிடுகின்றனர். அநேக சபைகள் பக்தியென்னும் போர்வை கொண்டிருந்தும், பக்திக்கும், நடைமுறை வாழ்க்கைக்கும் தொடர்பு இல்லாததால், இயேசுவை இனம் கண்டுகொள்ள முடியாமலேயே மக்கள் மாண்டுவிடுகின்றனர்.

கடந்து செல்லுதல்

பத்து வருடங்களுக்கு முன்பு, எங்கள் சபையானது ஒரு முழுவதும் மாற்றமடையும் நிலைக்குள் சென்றது. அதனால் ஏற்பட்ட வேதனையோ மிகவும் அதிகமாயிருந்தது. அதை எங்கள் “கடந்து செல்லுதல்” என்று அழைக்கிறோம். அந்த நடவடிக்கையின் கதையையும், இதே நிலையில் புத்தகமாய் வெளியிட்டுள்ளோம். அதில் எங்கள் கதையை விளக்கமாய் படிக்கலாம். எங்கள் நாடான யூனிட்டட் கிங்டமில் ஒரு சபையில் சராசரி அளவு இருபது மக்கள். 98 சதவிகித மக்கள் கூட்டம் சபைக்கு செல்வது மட்டுமல்ல, அவர்கள் சபைக்கு எதிரானவர்கள். எனவே ஆங்கிலேய அளவின்படி, நாங்கள் ஒரு பெரிய சபையாக இருந்தோம். 450 மக்களுக்கும் மேல் அந்நாட்களில் ஒரு வாடகை கட்டிடத்திலிருந்தோம். நாங்கள் மிகவும் நெருக்கமாக, சந்தோஷமாக, செழுமையாக இருந்தோம். நல்ல பிரசங்கங்களை பிரசித்தோம். உருவாக்குதலிலும், இசையிலும் நல்ல வரம் பெற்றிருந்தோம். இவை அனைத்தினுடையும் ஏதோ பெரியதாய் நாங்கள் இழந்திருந்தோம். ஆழமான அடிப்படை ஏதோ இல்லாதிருந்தது. ஆனால் யாருமே அதை கவனிக்கவில்லை.

அதிக பராமரிப்பு, அதிக உணவு, குறைந்த பயிற்சி கிறிஸ்தவர்கள் என்றும் குறிப்பிடும் அளவிற்குதான் இருந்தோம். சபையை இயக்கவிடாமல் நியூட்ரல்

நிலையில் வைக்க, இந்த அதிக பராமரிப்பு கிறிஸ்தவர்களைத் தான் சாத்தான் தனது இரகசிய திட்டத்தில் உபயோகிக்கின்றான். நீங்கள் சந்திக்க நேர்ந்த சில அருமையான கிறிஸ்தவர்கள் இவர்கள். இவர்களில்தான் பிரச்சனையுள்ளது. இந்த மக்களில் எவருமே சந்தோஷமின்றியோ, “கெட்ட இருதயத்தோடு” மோசமான மனநிலையையிலோ இல்லை. திரும்பிப் பார்க்கையில், நான் அதை தேர்ந்தெடுப்பேன். ஏனெனில் இது எங்கள் அளவிற்கும் பணியை சுலபமாக்கியிருந்திருக்கும்.

உலகெங்கிலும் உள்ள போதகர்கள், தங்கள் சபைகளிலும், ஊழியங்களிலும் இழந்திருப்பது என்ன என்று விவரிக்க இயலாமலிருக்கிறார்கள். இது இல்லை என்று எதிர்மறையாக சொல்லவோ, அதனால் இளைப்பாறுதலின்றி இருப்பதையோ விரும்புவதில்லை. இராஜாவின புதிய உடை என்றும் கதையில் வரும் சிறுவன் எவ்வாறு அந்த இராஜா ஒன்றுமே அணியவில்லை என்று எல்லோருமே அறிந்திருந்ததை சுட்டிக் காட்டினானோ, அதைப்போன்று இல்லாததை சுட்டிக் காட்டாமல் இருக்கின்றனர்.

ஒவ்வொருவரும் சந்தோஷமாயும், அன்பாயும், சிநேகமாயும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டும் இருக்கும்போது, நாம் மரித்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று சொல்ல யார் விரும்புகின்றனர்? ஆனால் 1998ன் பிற்பகுதியில் நான் அந்த பையனை மாற்றினேன். இருபது ஆண்டுகளில் முதன்முறையாக, நான் ஒரு சபையைப் பார்த்து, நாம் நிர்வாணமாய், வசதியாய், கடுமையாய், பத்திரமாக, பொருந்தாதவர்களாய் இருக்கிறோம், என்னையும் சேர்த்துதான் என்று சொன்னேன். இதை நாம் பார்ப்பது சுலபமானதொன்றல்ல. ஏனெனில் அநேக சபைகளைப் போன்று எங்களுக்கும் ஒரு மொழியும், கருத்தும் இருந்தது. அது இழந்துபோனவர்களிடம் சென்றடைவது. ஆனால் ஒருவரையும் சென்றடையவில்லை. இழந்துபோனவர்களுக்காக ஜெபித்தோம், பிரசங்கித்தோம், பாடினோம். நாங்கள் கூக்குரலிட்டுக்கூட அழுதோம். ஆனால் இழக்கப்பட்ட எவரும் மீட்கப்படவில்லை. உள்நோக்கிப் பார்க்கும் பக்திக்குரிய கூட்டமாகிவிட்டோம். எங்களுடைய வசதியும், ஆசீர்வாதமும் இன்னும் இழக்கப்பட்டு, காயப்பட்டு கொண்டிருந்த மக்களுக்காக தேவன் கொண்டிருந்த இருதயத்தை காணக்கூடாதபடிக்கு செய்துவிட்டது.

ஜனவரி 1999ல் நான் ஒரு செய்தியைப் பிரசங்கித்தேன். அதின் தலைப்போ, “99ல் நாம் இழந்துபோன ஒன்றிற்காக 99ஐ விடப்போகிறோம்.” இது இயேசு தன்னை மேய்ப்பனாக இழந்துபோன ஒரு ஆட்டுக்காக 99ஐ விட்டு வந்ததை குறிக்கும் வகையில் தலைப்பை வைத்தேன். சபையில் ஏற்கனவே

இருக்கிறவர்கள் எங்கள் முதலுரிமையாக முடியாது. ஆனால் எங்கள் முன்னுரிமை பிறராக மாற வேண்டும் என்று விளக்கமளித்தேன். ஒரு புறக்கணிக்கப்பட்ட கிறிஸ்தவன் கொண்டிருக்கும் எரிச்சலைப் போன்ற எரிச்சல் நரகத்தில் இல்லையென்று நான் கண்டறிந்தபோது கூறினேன். நல்ல ஆவியால் நிறைந்த மக்களின் பிரதிக்கையைக் கண்டு நான் ஸ்தம்பித்து போய்விட்டேன். அசுத்தமான பாவிசனாக, எங்கள் ஆலயம் தீட்டுப்படுவதை அவர்களால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

எங்களுடைய வசதிபடைத்த, தனிப்பட்ட அங்கத்தினர்களை மீண்டும் ஜீவனை காக்கும் பணியில் ஈடுபடுத்த எடுத்த முயற்சியில், 1999ல் நான் ஒரு பஸ் ஊழியத்தை தொடங்கினேன். தேவன் இதை எவ்வாறு செய்யச் சொன்னார்? என்பது ஒரு கதையாகும். ஆனால் அது தேவனுடைய கருத்துதான் என்று என்னை நானே உறுதிபடுத்திக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. ஏனெனில் நான் விரும்பினதெல்லாம் ஒரு நல்ல கருத்தைத் தான்.

சில வாரங்களுக்குள்ளாக, நூற்றுக்கணக்கான அந்த அழுக்கு பாவிசனை பஸ்களின் மூலமாக ஆலயத்திற்கு கூட்டி வந்தோம். இந்த ஆலயமே சென்றிராத, முரட்டு, அறிந்துகொள்ள முடியாத மக்கள், எங்கள் அழகிய கூட்டத்தை மாசுபடுத்தி விட்டனர். எங்களுடைய மதிப்பிற்குரிய அங்கத்தினர்களால் “பஸ் மக்கள்” என்று அழைக்கப்பட்டனர். அவர்களை எங்கள் பாதுகாப்பிற்கும், நிலைவரமான நிலைக்கும் ஊறுவிளைவிப்பவர்கள் என்பதைப்போன்று பார்த்தனர். நான் நேசித்த மக்கள், என்னை நேசித்த மக்களிடமிருந்து ஒவ்வொரு நாளும் எனக்கு துர்செய்தியும், பயமுறுத்துதலும் கொண்ட கடிதங்களும், தொலைபேசி அழைப்புகளும் வந்தது. அந்த பஸ்களில் வந்த குழந்தைகள் ஞாயிறு பள்ளிக்கூடத்தையும், அவர்களின் பெற்றோர்கள் முக்கியமான ஆராதனையும், புகைபிடித்து, சத்தியம் பண்ணியும், எங்கள் அங்கத்தினர்கள் உட்காரும் இடத்தில் துணிந்து உட்கார்ந்தும் கெடுத்து விடுகின்றனர் என்று குற்றம் சாட்டப்பட்டனர்.

தலைவர்கள் மேல் தலைவர்கள், இதை நிறுத்தும்படி என்னை வற்புறுத்தினர். ஆனால் அது தாமதமாகிவிட்டது. இழக்கப்பட்டவர்களுக்கான தேவனின் இருதயம் என்னை கண்டுக் கொண்டுவிட்டதால், நான் முற்றிலும் ஒத்துப்போக முடியாதவளாகி விட்டேன். இரண்டு வருடங்களுக்கு நான் தனிமையையும், ஒடுக்கப்படுதலையும், தனிப்பட்ட தாக்குதலையும் பொறுத்துக் கொண்டேன். அதை தாங்கக்கூடாதிருக்க செய்தது எதுவென்றால், தாங்களும் முன்னொரு காலத்தில் இவ்வாறிருந்தது. அவர்களையும் தேடி சிலர் வந்தனர் என்பதை முற்றிலும் மறந்துவிட்டு பேசும் மக்களின் வார்த்தைகள்தான்.

இவர்களால் என்னைத் தடுத்து நிறுத்த இயலாதபோது, தீர்க்கதரிசன கூட்டம் வந்தது. எங்களுடனிருந்த தீர்க்கதரிசன குழு என்று சொல்லிக்கொண்டவர்கள், அவர்கள் என்னை சந்திக்க நேரம் குறித்துக் கொண்டு, அநேகமுறை குழுவாக தேவன் என்னிடம் சொல்லும்படி அவர்களிடம் சொன்னதை என்னிடம் பகிர்ந்து கொள்ள வந்தனர். அவர்களின் செய்தி என்னவாய் இருந்ததென்றால், நீங்கள் இதை நிறுத்தவில்லை என்றால், நம் சபை உடைந்துவிடும். நீங்களும் உங்கள் குடும்பமும் வருந்துவீர்கள். தலைவர்கள் விலகிச் சென்றுவிடுவார்கள். பணவரவு குறைந்துவிடும், இந்த தேசத்தில் நம் சாட்சி கெட்டுவிடும் என்று கூறினர். ஆனால் எனக்கோ, இதற்கான விலைக்கிரயம் அதிகமாயிருந்ததால், இதை செய்யாதே என்று தேவன் கூறினார் என்று எடுத்துக்கொள்ள இயலவில்லை. அவரிடமிருந்து எனக்கு செய்தி வந்ததென்றால், அவர் சொன்னார், இதை செய்தால் பணத்தை அவர் பார்த்துக் கொண்டார். என்னுடைய மறுமொழி என்னவாயிருந்ததென்றால், நான் ஒத்துக் கொள்கிறேன். ஏனெனில் அவ்வாறுதான் அது நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அநேகர் சபையை விட்டு சென்று கொண்டிருந்தனர். அதனால் ஆயிரக்கணக்கான டாலர்கள் குறைந்துவிட்டது. நான் பின்னடைந்து கொண்டிருந்தேன். ஏழை மக்கள்தான் இருந்தார்கள். இந்த மக்களிடம் பணம் மட்டும் இல்லாமலில்லை. அவர்களை சென்றடைவதும், தாங்குவதும் கூட விலையுயர்ந்ததாகிவிட்டது.

அங்கிருந்த உள்ளூர் சபை, அந்த இன மக்களை சென்றடைய வைப்பது, இன்றுவரை நாங்கள் சந்திக்கும் பெரிய போராட்டமாகும். அது உண்மையாயிருப்பின் சபையின் மிகப்பெரிய தடுமாற்றம் இன்னும் வர இருக்கிறது. போதகர்களாக ஆயிரங்களைப் பெற்றுக்கொள்ள நூறுகளையும், கோடிகளைப் பெற்றுக்கொள்ள ஆயிரங்களையும் விட்டுக்கொடுக்க விருப்பமுள்ளவர்களாயிருக்க வேண்டும்.

அந்த உள்ளூர் சபையை நான் நேசிக்கிறேன். அங்கே முப்பது ஆண்டுகளாக இருந்திருக்கிறேன். இருபத்தி ஆறு வருடங்கள் முழு நேர ஊழியனாக, அந்த சபையை நான் நேசித்தாலும், மென்மையான கிறிஸ்தவத்தில் மரிக்க நான் விரும்பவில்லை. நான் முழுவதுமாக வாழ்ந்து, ஒன்றுமில்லாமல் மரிக்க தீர்மானித்துவிட்டேன். அதை அந்த உள்ளூர் சபையின் நான்கு அவற்றிற்குள் என்னால் செய்ய இயலாது. உங்களாலும்தான்.

இயேசுவின் ஆரம்ப கால ஊழியத்தில், அவர் கப்பர்நகும் என்ற பட்டணத்திற்குச் சென்றார். அந்த மக்கள் அவரை நேசித்தனர். அவருடைய

போதனையினாலும், வியாதியின் மேலும், பிசாசின் மேலும் அவர் கொண்டிருந்த வல்லமையினாலும் ஆச்சரியப்பட்டனர். அவர்களை அவரை மிகவும் அதிகமாய் நேசித்தனர். அவர் அந்த பட்டணத்தை விட்டு சென்ற நாளில், மக்கள் அவரிடம் வந்து அவர் அங்கேயே தங்கியிருக்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்தினர் என்று லூக்கா கூறுகிறார் (லூக்கா 4:42).

அவர்களுடைய வற்புறுத்துதலும் அவர் செய்த பிரதிக்கனை, அழமானதாகவும், அதிரவைக்கும்படியாகவும் இருக்கிறது. அந்த பதிலின் எளிமை நம்மை ஆச்சரியப்பட வைக்கிறது. அவருடைய முன்னோக்கி உந்தும் சக்தியும், முன்னுரிமைகளும் குறித்தான உள்நோக்கு ஆழமானதாகவும் இருக்கிறது. இயேசு அந்த ஆசீர்வாதமான மக்களைப் பார்த்து கூறினார். நான் உங்களுடன் இருக்க இயலாது. ஏனெனில் மற்ற இடங்களிலுள்ள மற்ற மக்களை நான் சென்றடைய வேண்டும். நான் சென்று இந்த நற்செய்தியை அவர்களுக்கும் பிரசங்கிக்க வேண்டுமென்று கூறினார். அதைப்பெற்று கொண்டீர்களா? நான் மற்றவர்களை, மற்றவர்களை, மற்றவர்களை சென்றடைய அனுப்பப்பட்டேன்! (லூக்கா 4:44). இது எல்லாம் மற்றவர்களைக் குறித்ததே.

தேவனை நீங்கள் வெட்டிப் பார்ப்பீர்களென்றால், அவருடைய இரத்தம் மற்றவர்களாகச் சிந்தப்படும். நாம் நம் ஆசீர்வாதங்களை, வசதிகளை, சந்தோஷத்தை இரத்தமாக சிந்துகிறோம். ஆம், இதில் சில விதிவிலக்கும் உண்டு. ஆனால் நாம் நடுநிலையை மற்றவர்களுக்காக விட்டுவிடுகின்றோம் என்று நம்புவது அரிதானது. சந்ததி, சந்ததிகளாக, சபையானது அந்த கப்பர்நகும் மக்களைப் போன்று, இயேசுவை தனக்குள்ளே வைத்துக் கொண்டிருக்க முயற்சிக்கிறது. சந்ததி, சந்ததிகளாக இயேசுவும் வசதியான கிறிஸ்தவத்தை விட்டுவிட்டு, மற்றவர்களை சென்றடைய முயற்சித்துக் கொண்டிருக்கிறார். தேவனுக்கு தேவையானது எது என்ற அடிப்படையான விளக்கிக்கொள்ளாதல் இல்லாததுதான், காயப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் உலகத்தில் தாக்கத்தை உண்டாக்க தவறியதின் மையமாகும்.

நாம் ஆசீர்வாதமாயிருக்கும்படிக்கு ஆசீர்வதிக்கப்பட்டிருக்கிறோம். நாம் பிறரை தேடி, இரட்சிக்கத்தான் இரட்சிக்கப்பட்டிருக்கிறோம். நாம் குணமாக்கும்படி குணமாக்கியுள்ளோம். மன்னிக்கவே மன்னிக்கப்பட்டிருக்கிறோம். தேவனின் அன்பின் புரட்சியில் ஈடுபடத்தான் நாம் நேசிக்கப்பட்டிருக்கிறோம். இது எதுவும், என்னைப் பற்றியோ, நம்மைப் பற்றியோ இல்லை. அது எப்போதுமே மற்றவர்களைப் பற்றியதாகும்.

அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் கூறுகிறார்: நாம் தேவனிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ளும் வசதிகள்கூட நமக்கு மட்டும் சொந்தமானதல்ல! “நமது

கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் பிதாவாகிய தேவனும், இரக்கங்களின் பிதாவும், சகலவிதமான ஆறுதலின் தேவனுமாயிருக்கிறவருக்கு ஸ்தோத்திரம். தேவனால் எங்களுக்கு அருளப்படுகிற ஆறுதலினாலே, எந்த உபத்திரவத்திலாகிலும், அகப்படுகிறவர்களுக்கு நாங்கள் ஆறுதல் செய்ய திராணியுள்ளவர்களாகும்படி எங்களுக்கு வரும் சகல உபத்திரவங்களிவையும் அவரே எங்களுக்கு ஆறுதல் செய்கிறவர். எப்படியெனில், கிறிஸ்துவினுடைய பாடுகள் எங்களிடத்தில் பெருகுகிறதுபோல, கிறிஸ்துவினாலே எங்களுக்கு ஆறுதலும் பெருகுகிறது” (2 கொரிந்தியர் 1:3-5).

நம்முடைய பிரச்சனைகளும் கூட நமக்கே உரியதன்று; அதனுள் இன்னொரு மனிதனின் ஆறுதல், நம்பிக்கை, தூண்டுதல் ஆகியவற்றின் விதை உள்ளேயிருக்கிறது. என்னுடைய ஆசீர்வாதம் என்னுடைய ஆசீர்வாதமன்று. எனக்குரிய இரக்கம் என்னுடைய இரக்கமன்று. எனக்குரிய கிருபை என்னுடைய கிருபையன்று. கடைத்தொகையாக எனக்குரிய வாழ்க்கை என்னுடைய வாழ்க்கையன்று. அது பிறருக்குரியது. முன்பு பிறருக்குரியதாயிருந்தது. உங்களுக்கும், எனக்கும் உரியதாயிருந்தது.

இருபது வருடங்களாய் உடன் வாழ்ந்து, நேசித்த மக்கள் விட்டுச் செல்வதைப் பார்ப்பதென்பது மிகவும் வேதனைக்குரியது. நம் முதிர்வயது வரைக்கும் நம்முடன் இருப்பார்கள் என்று நினைத்தவர்களை விட்டு பிரிவதும், பிரசவ வேதனை போன்றதாகும். ஆம், அதே சமுதாயத்தில் மோசமானதில் நன்மையைப் பார்ப்பதும் கடினமானது. ஆனால் நம்மால் விட முடியாவிடில், அங்கேயே நின்றுவிடுவோம். நாம் நின்றுவிட்டால், என்னவாயிருந்திருக்கும் என்பதை நம்மால் அறிய முடியாது. தேவன் விருப்பமில்லாதவர்களை தொடர்ந்து செல்ல அனுமதிக்க மாட்டார். எனவே நாம் தொடர்ந்து செல்ல தீர்மானிக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு துயரத்திலேயும் விதையுண்டு என்னுடையதோ, நாங்கள் மாற்றமடைந்து கொண்டிருந்த உயிர்காக்கும் சபையாக மாறினது.

நாங்களோ எங்கள் நாட்டில் எந்த சபையோ சமீப வரலாற்றிலே முயற்சிக்காத அளவில், இரண்டாயிரம் பேர் அமரக்கூடிய ஒரு பெரிய ஆடிட்டோரியத்திற்குள், 1998ல் எங்கள் சபையை நடத்தினோம். இதைக் கட்டினார்கள் இழந்தவர்கள் வருவார்கள் என்ற ஒரு உணர்வினால் செய்தேன். அவர்கள் விரைவாய் வர வேண்டும் என்று மட்டுமே விரும்பினேன். ஏனெனில் நாங்கள் முதல் ஆராதனையை நடத்தும்போது, எங்கள் சபையின் அளவு 300 பேராக குறைந்திருந்தது. நாற்காலிகளை செய்வதில் எவ்வளவு உருவாக்கும் திறனிருந்தாலும், மக்கள் தாங்கள் ஒரே அறையில் இல்லையென்று உணரும் அளவில் இடைவெளி வைக்க இயலாது.

இரண்டாயிரம் பேர் அமருமிடத்தில் முந்நாறு பேர் இருப்பதென்பது ஒரு சிக்கலாகவே தோன்றியது. விசேஷமாக ஏற்கனவே இருந்த அறுநாறு பேர் உட்காரும் இடவசதி, அந்த கார் நிறுத்துமிடமருகில்தானிருந்தது.

இது ஜனவரி 2000, அந்தநாளில் ஈசாக்கு தன் தகப்பனின் கிணறுகளை மீண்டும் தோன்றும் அந்த பகுதியிலிருந்து, தேவன் எனக்கு ஒன்றை சொன்னார் (ஆதியாகமம் 26). முதலில் தோன்றிய இரண்டு கிணறுகளினின்று ஈசாக்கு விலகிச் சென்றான். ஏனெனில் பெலிஸ்தியர்கள் அதை தூற்றிவிட்டனர். அவற்றை அவன் ஈசிக் என்றும் சிட்னா என்றும் பெயரிட்டான். அதற்கு அர்த்தம் சண்டையும். எதிர்ப்பும் என்பதாகும். அவன் விலகிச் சென்று மூன்றாவது கிணற்றை தோண்டினான். ஆனால் இந்தமுறை எவரும் சண்டையிடவில்லை, தூற்றவிடவில்லை. இந்த மூன்றாவது கிணற்றை “ரெகோபோத்” என்று பெயரிட்டான். அதின் அர்த்தம் “இடம்” தேவன் எனக்கு ஒரு இடத்தை ஏற்படுத்தினார் என்று கூறுவதாகும். எங்களுடைய இரண்டாயிரம் பேர் உட்காரும் வசதி கொண்ட, அந்த அரங்கில் நடைபெற்ற முதல் ஞாயிறு கூட்டத்தில், நான் சோர்ந்துபோன, அடிப்பட்ட மக்களைப் பார்த்து ஒரு பிரசங்கம் செய்தேன். அதின் தலைப்பு “மூன்று என்னும் எண் பீறிட்டு வருவதாகும்.” இரண்டு ஆண்டுகள் சண்டைக்கும், எதிர்ப்புக்கும் பிற்பாடு, எங்கள் ரெகோபோத்துக்கு நேரம் வந்துவிட்டது என்று நம்பினேன். இப்போது, அநேக ஆண்டுகளுக்கு பிறகு, ஆயிரங்கள் அடங்கிய சபையில், எங்கள் ரெகோபோத் நிச்சயமாய் வந்துவிட்டது.

இயேசுவின் கடைசி மணிநேரத்தில், பிலாத்துவின் அரண்மனையில் நின்று கொண்டிருந்தபோது, பரபாஸ் என்னும் பேர்கொண்ட ஒரு மனிதனோடு, கூட்டத்தினரிடம் கொடுக்கப்பட்டார். அவருக்கு விடுதலையடையக் கூடிய தருணமிருந்தது. மக்கள் வேண்டிக் கொண்ட கைதியை விடுவிப்பது அவர்களின் பழக்கமாயிருந்தது. பரபாஸ் ஒரு குற்றவாளி என்று தீர்க்கப்பட்ட கொலை பாதகனும், கலகக்காரர்களின் தலைவனுமாயிருந்தான். இயேசு எதற்கென்று குற்றவாளியாகத் தீர்க்கப்படவில்லை. அவர் செய்ததெல்லாம் மக்களுக்கு உதவி செய்ததுதான். ஆனாலும், ஆச்சரிய விதமாக, அந்தக்கூட்டம் பரபாஸை விடுவிக்கவும், இயேசுவை சிவுவையிலறையவும் கேட்டுக்கொண்டது. உண்மையென்னவெனில், இந்த உலகம் ஒரு புரட்சியாளரைவிட ஒரு கலகக்காரரை தேர்ந்தெடுக்கிறது. கலகக்காரரை அகராதி எதிர்க்கும் ஒருவன் அல்லது ஒரு அரசாங்கம் அல்லது ஆட்சி செய்பவர்க்கு எதிராக இருப்பவர் என்று குறிப்பிடுகின்றது. ஆனால் ஒரு புரட்சியாளரோ, ஒரு அரசாங்கத்தையோ, சமுதாய ஒழுக்கத்தையோ, ஒரு புதிய வழிமுறைக்கென்று கவிழ்ப்பவர் என்று கூறுகிறது.

இப்புத்தகமானது அன்பின் புரட்சியைப் பற்றினது. அன்பின் கலகத்தைப் பற்றியது இல்லை. நாம் உலகத்திற்கு எதிராக கலகம் செய்பவரல்ல. நாம் உலகத்தை புரட்சிகரமாக விரும்புகிறோம். தேவன் இவ்வலகத்தை மிகவும் அன்பு கூர்ந்தபடியால், அவன் ஒரு மாற்று வழியை அனுப்பினார். ஒரு இறுதி அறிவிப்பையல்ல. நம் தலைவர் இயேசு கிறிஸ்து ஒரு புரட்சியாளர். ஒரு கலகக்காரரல்ல. அவர் குற்றப்படுத்தியல்ல, மாற்றியமைத்து ஜெயங்கொள்கிறார். இது நம் சவாலாகி விடுகிறது. சபையானது உலகத்தை நேசிக்க வேண்டுமென்றால், நாம் நேசிக்கப்படாதவர்களை நேசிக்க புது வழியை கண்டறிய வேண்டும். ஒதுக்கப்பட்டவர்களை நியாயந்தீர்க்காமல், சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். நாம் எதிரியின் கோட்டிற்கும் பின்னால் வாழ வேண்டும், எதிர்க்கும் இயக்கமாயன்று, மாற்றியமைக்கும் இயக்கமாக நாம் தேவனின் மாற்றியமைக்கப்பட்ட சமுதாயம்.

சமீபத்தில், அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளில், ஒரு விமான நிலையத்தினூடே நான் பிரயாணப்பட்டபோது, நான் தடியூனிக் கொண்டிருந்த ஒரு வயதான பெண்மணியைப் பார்த்தேன். அவர்கள் பாதுகாப்பிற்கான சோதனை பெல்டில் தன் உடைமைகளை வைக்கத் தடுமாறிக் கொண்டிருந்ததை கவனித்தேன். அந்த பாதுகாப்பாளர் அவர்களிடம் மிகவும் கடினமாக நடந்து கொண்டார். அவர்கள் கஷ்டப்படுவதை பார்த்தும், அவர்களுக்கு உதவ ஒன்றும் செய்யவில்லை. நான் உடனே அவளுடைய பொருட்களை எடுத்து, அந்த கன்வேயர் பெல்டில் வைத்தேன். அடுத்த பகுதியில் அந்த பொருட்கள் வரும்போது, அதை எடுத்து அவர்களிடம் கொடுத்தேன். அவர்கள் என்னை பார்த்த விதத்தை என்னால் மறக்கவே முடியாது. ஒரு விடுதலையின் புன்சிரிப்போடு நன்றி என்று கூறினார். அவர் சொன்னார், அந்த மனிதனின் அன்பற்ற தன்மையை உங்கள் அன்பு ஈடுகட்டிவிட்டது என்று. சபையைக் குறித்த என் ஆழமான உணர்த்துதலை, அந்த பெண்ணின் வார்த்தைகளில் கண்டேன். காயப்பட்ட உலகத்திற்கு சபையானது தேவனின் ஈடாகும்.

ஈடுகட்டுவதென்பது “திரும்பக்கொடுப்பது”, இழப்பு, துயரம், எதிர்மறையான சக்தியினால் ஏற்படும் தாக்கம் போன்றவற்றை சமமாக்குவது அல்லது குறைப்பதாகும். நாம் தேவனின் எதிர்மறையான தாக்கம்; நம் இனத்திலுள்ள வேதனை மற்றும் கையின் தூதுவர்களாக, அழுத்தங்களோடு போராடிக் கொண்டிருக்கும் உலகத்திற்கு நாம் புன்னகையைக் கொடுக்க வேண்டும். நஷ்டஈடானது நடந்து முடிந்ததை மாற்ற இயலாது. ஆனால் நடைபெற்றதின் தாக்கத்தை குறைக்க இயலும். சிரிக்க மறந்த உலகத்திற்கு, அன்பின் புரட்சியானது, தேவனின் மகத்துவமான ஈடுகட்டும் திட்டத்தின் ஒரு பங்காகும்.

நாம் பிறந்த சூழ்நிலை ஆலயமன்று. அது இந்த உலகம் நல்ல வசதியான கூட்டமன்று. ஆனால், அபாயகரமான சமுத்திரம் உடைபட்ட உலகத்தின் எதிர்ப்பிலும், துன்பங்களிலும், நாம் போராடி வாழ பிறந்திருக்கிறோம். தண்ணீரில் சுகமாயிருக்கும் மீனைப்போல, நாமும் இழக்கப்பட்ட இவ்வுலகத்தில் நன்றாயிருப்போம்; ஏனெனில், மீனைப்போல நாமும் அந்த பிறந்த சூழ்நிலையில் வாழ, இருக்க வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளோம். தண்ணீரிலிருந்து ஒரு மீனை எடுத்து வெளியேவிடுங்கள், அது மரித்துவிடும். மண்ணிலிருந்து ஒரு பூவை பிடுங்கிவிடுங்கள், அது செத்துவிடும். உலகத்திலிருந்து சபையைப் பிரித்துவிடுங்கள், அது மரித்துவிடும். மீன் ஈரத்தை இப்போது உணராது ஏனெனில் தண்ணீர்தான் அதின் வீடு. ஆனால் அநேக கிறிஸ்தவர்களுக்கு அவர்களின் சொந்த சூழ்நிலை குறித்த அலர்ஜி உள்ளது. நாம் கடற்கரையில் தன்னை காய வைக்கும் மீனைப்போன்று உள்ளோம். ஒரு நகைக்கக்கூடிய ஒப்புமை அறிந்திருக்கிறேன். ஆனால் பொருத்தமானதொன்றாகும்.

சபையை எதிரான சூழ்நிலையில் தான் வேதாகமம் அநேக வேளையில் விளக்குகிறது. இந்த அழகிய நிலையில் உள்ள உலகத்திற்கு நாம் உப்பாயிருக்கிறோம். இருளில் ஒளியாக, ஓநாய்க்குள் ஆடுகளாக, நம் தேசத்திலிருந்து தூரத்திலிருக்கும் வெளிநாட்டினர், வெளி இனத்தவர்போல விவரிக்கப்படுகிறோம். எதிர்மறையான, எதிரான சூழ்நிலையில் பிழைக்க வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளோம். நாம் தான் சபை, இந்த உலகத்தில் இருக்கும் ஒரு பரலோகத்தில் இருக்கும் பகுதி. ஆனால் நரகத்தினால் விஷமாக்கப்பட்டது. ஒரு அன்பின் புரட்சியை தொடங்க அனுப்பப்பட்ட தேவனின் புரட்சிகரமான சேனை. அந்த புரட்சியானது, உங்களிலும், என்னிலும் இன்று தொடங்க வேண்டும்.

அதிகாரம்

9

மக்களை விலையேறப் பெற்றவர்களாக உணரச் செய்யுங்கள்

ஆனபடியால் சமாதானத்திற்கு அடுத்தவைகளையும், அந்நோந்நிய பக்தி
விருத்தி உண்டாக்கதக்கவைகளையும் நாடக்கடவோம்
ரோமர் 14:19

மற்றவர்களை விலையேறப் பெற்றவர்களாக உணரச்செய்ய தீர்மானிப்பது, அன்பின் புரட்சிக்கு எரிபொருள் ஊட்டும் சலபமான வழிகளுள் ஒன்று. சாப்பிட ஒன்றுமே கொண்டிராத மனிதனின் வறுமை, அவனின் பசியைவிட, மற்றவர்களால் மறக்கப்பட்டு, பராமரிக்கப்படாதவர்களாய், நேசிக்கப்படாதவர்களாய், விரும்பப்படாதவர்களாக இருப்பதே மிகப்பெரிய பசி, மிகப்பெரிய வறுமை என்று அன்னை தெரசா குறிப்பிடுகிறார். நம் அன்றாட வாழ்வில் நாம் சந்திக்கும் அல்லது தொடர்புகொள்ளும் மக்களில் அநேகருக்கு, தாங்கள் தேவனுடைய பிள்ளைகளாக, அளவிடப்படக் கூடாத அளவிற்கு மதிப்பைக் கொண்டுள்ளோம் என்று உணர்வேயில்லாதவர்களாய் உள்ளனர் என்று கண்டறிந்துள்ளேன். மக்கள் தங்களை விலைமதிப்பற்றவர்களாகவும், ஒன்றுக்கும் உதவாதவர்களாகவும் உணரச் செய்ய, பிசாசு மிகவும் கடினமாய்

உழைத்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்று நினைக்கிறேன். ஆனால் நாம் மக்களை கட்டி, ஊக்கப்படுத்தி, பக்திவிருத்தி செய்வதின் மூலம் அவனின் பொய்களின் விளைவுகளை ஒன்றுமில்லாததாக்கி விடலாம். இதை செய்ய ஒரு வழி, நாம் மக்களை உண்மையாய் உற்சாகப்படுத்தலாம். இது இவ்வுலகத்திலேயே மிகவும் விலையுயர்ந்த ஈவாகும்.

மற்றவர்களை விலையேறப் பெற்றவர்களாக உணரச்செய்ய தீர்மானிப்பது, அன்பின் புரட்சிக்கு எளிபொருள் ஊட்டும் சுலபமான வழிகளுள் ஒன்று.

அநேக மக்கள் தங்களை மற்றவர்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கின்றனர். அவ்வாறு அவர்கள் செய்வதால், தங்களின் திறமைகளையும், மதிப்பையும் அவர்களால் கண்டுகொள்ள முடியாமல் தவறுகின்றார்கள். மற்றவர்களை விலையேறப் பெற்றவர்களாக உணரச் செய்வதற்கு பணமோ அல்லது அதிக நேரமோ தேவைப்படுவதில்லை. நாம் செய்ய வேண்டுவதெல்லாம், நம்மை நம் மனதிலிருந்து எடுத்துவிட்டு, மற்றவர்களை குறித்து எண்ணி, அவர்களிடம் நன்மையாக சொல்ல எதையாவது நாம் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். மக்களை விலையேறப்பெற்றவர்களாக உணரச் செய்ய பணம் தேவையில்லை. ஆனால் பணத்தால் வாங்க முடியாத மதிப்பை அவர்களுக்கு கொடுக்கிறது. ஒரு உண்மையான ஊக்கப்படுத்தும் வார்த்தையானது ஒரு சிறு காரியமாய் காணப்படலாம். ஆனால் அது மிகப்பெரிய பெலனைத் தருகிறது.

நான் இலக்கை கொண்டிருப்பதை நம்புகிறேன். மற்றவர்களை உற்சாக மூட்டும் பகுதியில், இன்னும் வளர நான் தேவனோடு சேர்ந்து உழைத்துக் கொண்டிருக்கையில், நான் ஒருநாளில் குறைந்தபட்சம் மூன்று பேரையாவது உற்சாகப்படுத்த வேண்டுமென்பதை சவாலாக ஏற்றுக்கொண்டேன். நீங்களும் ஒரு வலிமையான ஊக்கப்படுத்துகிறவராய் மாற, இத்தகையதொன்று செய்யுமாறு அறிவுறுத்துகிறேன்.

மறக்கப்பட்டவர்களை மறந்துவிடாதீர்கள்

மக்கள் அநேக சமயங்களில் தனிமையாகவும், மறக்கப்பட்டவர்களாகவும் உணருகிறார்கள். தாங்கள் கடினமாய் உழைப்பதாகவும், யாருமே அதை கண்டு கொள்வதில்லை, அக்கறை காட்டுவதில்லை என்பதாய் உணரலாம். தன்

வாழ்க்கையின் அதிகப்படையான காலத்தை எவருமே கண்டுகொள்ள கூடாதபடிக்கு வாழ்ந்துவிட்டேன் என்று ஒரு பெண் என்னிடம் கூறியதை நினைக்கிறேன். அவளின் பெற்றோர்கள் அடிப்படையிலேயே அவளை புறக்கணித்துவிட்டனர்! என்று அவள் கூறினபோது, அவள் முகத்தில் ஒருவித வேதனையை என்னால் பார்க்க முடிந்தது. அவள் ஒதுக்கப்பட்டவளாக மிகவும் தனிமையாய் உணர்ந்து கொண்டிருந்தாள். இதனால் தன்னை விரும்பப்படாதவளாக கருதினாள். அவள் பிறந்தபோது, அவளின் பெற்றோர் இளம் வயதினராயிருந்தனர்; ஒரு குழந்தை பெற்றுக்கொள்ள அவர்கள் ஆயத்தமின்றியிருந்தனர்; மிகவும் சுயநலக்காரர்களாய், சுயத்தை மையமாய் கொண்டிருந்தனர். அவளுக்கு பாசத்தையே, உணர்வுபூர்வமான ஊக்கத்தையோ கொடுக்கவில்லை. தன்னுடைய சிறுவயது மற்றும் இளம் வாலிப நாட்களை, தன் அறையில் ஏதோ படித்துக்கொண்டு, தனிமையிலேயே கழித்ததாக கூறினாள்.

இந்த பெண் அவளுடைய இளம் பிராயத்தையும், எவராலும் கண்டுகொள்ளப் படாததால், ஏற்பட்ட உணர்வுகளையும் அவள் விவரித்து சொன்னபோது, நானும் எத்தனைமுறை மக்களை கண்டுகொள்ளாததைப் போன்று உணர்ச்சி செய்திருக்கிறேன். ஏனெனில் நான் எதை செய்கிறேனோ, அதிலேதான் கவனமாயிருந்தேன். என் இலக்கை எட்டுவதிலிருந்து முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தேன். என்னைச் சுற்றியுள்ள மக்களின் பிரச்சன்னத்தைக்கூட அறியாதவளாயிருந்தேன் என்று என்னை நினைத்துப் பார்க்க வைத்தது. நான் வாழ்க்கையில் என் இலக்குகளை எட்டுவதில் மிகவும் உறுதியாயிருக்கும் பிரிவு ஏ ஆளத்ததுவதையுடையவள். நான் அதிகமாய் சாதித்திருக்கிறேன். ஆனால் அந்த சாதனை முறையில் மக்களை காயப்படுத்தாமலிருக்க கற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. மற்ற அநேக அர்ப்பணிக்கப்பட்ட மக்களின் உதவியின்றி எவருமே வெற்றியடைவதில்லை. அவர்களுக்கு பாராட்டுதலையும், ஊக்கத்தையும் எவ்வெப்போது கொடுக்க வேண்டுமோ, அவ்வெப்போது கொடுக்க தவறுவோமொன்றால், அது துக்ககரமானது. அத்தகைய நடத்தையில் தேவன் பிரியப்படுவதில்லை

சிறு காரியங்கள், பெரிய காரியங்களாயிருக்க இயலும்

ஒடுக்கப்பட்டவர்கள், விதவைகள், அநாதைகள், திக்கற்றவர்கள் மற்றும் அந்நியர்களுக்கு நாம் செய்ய வேண்டிய பொருப்புகளைக் குறித்து வேதத்தில் நாம் அடிக்கடி பார்க்கிறோம். தனிமையாயிருக்கிறவர்கள், புறக்கணிக்கப்பட்டவர்கள், மறக்கப்பட்டவர்கள், மதிப்பிழந்தவர்கள்

இவர்களைக் குறித்து குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் மற்றும் பசியுள்ளவர்களுக்காக அவர் அதிகமாய் கவலையுள்ளவராயிருக்கிறார். அநேக வழிகளில் மக்கள் பசியோடிருக்கிறார். உண்ணுவதற்கு அவர்களுக்கு ஏராளமான உணவிருக்கலாம். ஆனால் ஊக்கப்படுத்தப்படுவதற்காக ஏங்கிக் கொண்டிருக்கலாம். அல்லது அவர்களை விசேஷித்தவர்களாய் உணரச் செய்வதற்கு சில வார்த்தைகளுக்காக பசியோடிருக்கலாம். துக்கத்தால் நிறைந்திருப்பவர்களை தேவன் உயர்த்துகிறார். அவர் அந்நியர்களை பாதுகாத்து, விதவைகளையும், திக்கற்றவர்களையும் தாங்குகிறார் (சங்கீதம் 146:7-9). இதை அவர் எவ்விதம் செய்கிறார்? அவர் மக்கள் மூலமாய் கிரியை செய்கிறார். அன்னை தெரசா அர்ப்பணிக்கப்பட்ட, சமர்ப்பிக்கப்பட்ட, மற்றவர்களை விசேஷித்தவர்களாய், நேசிக்கப்படத்தக்கவர்களாய் உணர ஜீவனையேக் கொடுத்தார். அவர்கள் செய்த காரியங்களெல்லாம் எளிமையான காரியங்களே. அவை பொதுவாக சிறிய காரியங்களே. ஆனால் அவை மிகப் பெரியவையாயிருந்தன. “அன்பு உண்மையாயிருப்பதற்கு, அசாதாரணமாய் இருக்க வேண்டுமென்று நினைக்காதீர்கள். நமக்கு தேவையானதெல்லாம் சோர்வடையாத அன்பே.”

நாம் தத்தெடுக்கப்பட்டுள்ளோம்

என்னை அதிகமாய் உற்சாகப்படுத்தியிருக்கிற வேத வசனம் சங்கீதம் 27:10 : “என் தகப்பனும், தாயும் என்னைக் கைவிட்டாலும், கர்த்தர் என்னை சேர்த்துக் கொள்வார். (தன் குழந்தையாய் என்னைத் தத்தெடுத்துக் கொள்வார்).”

என் தகப்பனிடம், என்தாய்க்கு மிகுந்த பயம். எனவே என் தகப்பன் எனக்கு இழைத்த பல்வேறு தீங்கினின்று என் தாயால் என்னை விடுவிக்க கூடாமலிருந்தார்கள். நான் மிகவும் தனிமையாய் உணர்ந்தேன். மறக்கப்பட்டவளாய், என் பயத்திலே கைவிடப்பட்டவளாய் உணர்ந்தேன். யாருமே எனக்கு உதவி செய்ய போவதில்லையென்று, நான் இறுதியாக தீர்மானித்தேன். எனவே அந்த சூழ்நிலையிலிருந்து தப்பிக்கும் வரைக்கும், அதில் பிழைக்க முடிவு செய்தேன். பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் யாராவது வந்து தங்களை மீட்கும்வரைக்கும், பிழைத்துக்கொள்ள முயன்று கொண்டிருக்கிறார்களென்று அறிந்து கொண்டேன். அந்த யாராவது நீங்களும், நானுமாய் இருக்கலாமே.

தேவன் அன்பினிமித்தம், “அவர் உலகத் தோற்றத்திற்கு முன்னே கிறிஸ்துவுக்குள் நம்மை தெரிந்து கொண்டார்” (எபேசியர் 1:4). அவருடைய சொந்த பிள்ளைகளாயிருப்பதற்கு, அன்பினால் திட்டம் தீட்டினார். அந்த

அழகான வார்த்தை, என் காயப்பட்ட ஆத்துமாவிற்கு பெருமளவில் குணமாக்குதலை கொண்டு வந்தது. தேவன் கைவிடப்பட்டவர்களையும், தனிமையாயிருப்பவர்களையும் தத்தெடுத்து, அவர்களை உயர்த்தி அவர்களுக்கு மதிப்பைக் கொடுக்கிறார். அவர் வார்த்தையின் மூலமாய் கிரியை செய்கிறார். ஆவியானவர் மூலமாய் கிரியை செய்கிறார். ஆவியானவர் மூலமாய், அவரின் ஆவியால் நடத்தப்பட்டு பிறருக்கு உதவும். மக்கள் மூலமாய் கிரியை செய்கிறார்.

தான் சந்தித்த ஒவ்வொரு நபரும், மாறு வேடத்திலுள்ள இயேசுவாக தான், அன்னை தெரசா பார்த்தார். அவர்கள் பார்த்தவிதமாய் நாமும் மக்களைப் பார்த்தால் எத்தனை வித்தியாசமாக மக்களை நடத்துவோமென்று, கொஞ்சம் கற்பனை செய்து பாருங்கள். இயேசு சொன்னார், இந்த சிறியரில் நாம் செய்யும் நன்மையோ, தீமையோ அவருக்கே செய்கிறோம் என்று (மத்தேயு 25:45). வேறுவிதமாய் சொல்வோமென்றால், மற்றவர்களை நாம் நடத்தும் முறையை அவர் தனிப்பட்ட முறையில் தனக்கென்று ஏற்றுக்கொள்கிறார். என் பிள்ளைகளில் ஒருவரை யாராவது குற்றப்படுத்தி, புறக்கணித்து, ஒதுக்கி, தரக்குறைவாய் நடத்துவார்களென்றால், அதை நான் எனக்கு செய்ததைப்போன்று எடுத்துக்கொள்வேன். இவ்வாறுதான் தேவனும் நினைப்பாரென்று புரிந்துகொள்வது ஏன் கடினமாயிருக்கிறது? நாமெல்லோரும் மக்களைக் கட்டுவதற்கு, நாம் சந்திக்கும் மக்களை நன்றாய் உணரச்செய்ய, அவர்களின் வாழ்க்கையில் மதிப்பைக் கொண்டுவர பாடுபட வேண்டும்.

ஒரு புன்னகையுடன் தொடங்குங்கள்

அன்பின் தொடக்கம் புன்னகைதான். அது அங்கீகாரத்தையும், ஏற்றுக் கொள்ளப்படுதலையும் குறிக்கிறது. நாம் எல்லோரையும் பார்த்து புன்சிரிப்பு சிரிக்க கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அப்படி நாம் செய்யும்போது, அவர்கள் மட்டும் நன்றாக உணரமாட்டார்கள். நாமும் நன்றாக உணர்வோம்.

நான் பொதுவாக ஆழ்ந்து யோசித்துக் கொண்டிருப்பேன். அதனால் நான் சற்று கடுமையாகக் காணப்படுவேன். எனக்கு நிறைய பொறுப்புக்களும் உண்டு. நான் ஜாக்கிரதையாய் இல்லையெனில், அது என்னை சோர்வடையச் செய்துவிடும். நான் மக்களைப் பார்த்து புன்னகைக்க நேரமெடுத்துக் கொள்கிறேன். அவர்கள் எவ்வாறுருக்கிறார்கள் என்று கேட்கிறேன். சிநேகமாய் ஏதாவது சொல்ல கண்டுபிடிக்கிறேன். சிநேகமாயிருப்பதற்கு மிகவும் அலுவல்களாய் இருந்தால், நாம் சமநிலையை இழந்துவிடுவோம்.

அப்போது உறவுகளின் அழிவிற்கு நேரே நடத்திவிடும். வாழ்க்கையின் பெரும்பகுதி உறவுகளாலானது. இந்த உறவுகளை குறித்த புத்தகம் தான் வேதாகமம். தேவனோடும், நம்மோடும், மற்ற மக்களோடும் நாம் கொண்டிருக்கும் உறவைப் பற்றியது தான் இது.

ஒரு புன்சிரிப்பு, நட்பான வாழ்த்துதலும், மக்களை நன்றாய் உணரச்செய்கிறது என்பது ஆச்சரியத்திற்குரியது. நாம் எங்கெங்கு செல்கிறோமோ, அங்கு உள்ள மக்களுக்கு சுலபமாக, இதைக் கொடுக்கலாம். நீங்கள் நினைத்துக் கொண்டிருக்கலாம். ஆம், என்னால் அது முடியாது. நான் வெட்கமாக உணர்கிறேன். எனக்கு தெரியாத மக்களோடு அவ்வளவாய் என்னால் சேர்ந்திருக்க முடியாது என்பதாய் நினைத்துக் கொண்டிருக்கலாம். நீங்கள் அவ்வாறு நினைத்துக் கொண்டிருப்பீர்களென்றால், அதை நான் புரிந்து கொள்கிறேன். ஏனெனில் நானும் அவ்வாறுதான் இருந்தேன். வேதம் என்ன ஊக்கப்படுத்துதல், பக்திவிருத்தி, புத்திசொல்லுதல், மக்களை விசேஷமாய் உணர வைத்தல் இவைகளைக் குறித்து என்ன சொல்கிறது என்று அறிந்துகொள்ளும் வரை அப்படி தானிருந்தேன். ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியில் நான் திறமையாய் இல்லையென்பதால், அதை நான் எவ்வாறு செய்யலாம் என்பதைக் கற்றுக்கொள்ள முடியாது என்பது அர்த்தமன்று.

பல வருடங்கள் நான் சிநேகமாய் இருப்பதற்கு சாக்குபோக்கு சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன். நான் தனியாள், அவ்வாறு மற்றவர்களுடன் சேர்ந்திருக்க முடியாது என்று கூறிக்கொண்டிருந்தேன். ஆனால் இந்த தனிமை என்பது ஒரு வாரமாக வேதத்தில் குறிப்பிடப்படவில்லை. நாம் காயப்பட்டு விடுவோமோ என்ற பயத்தினால் தான் நான் தனிமையானவள் என்று சாக்குபோக்கு சொல்லிக் கொள்கிறோம். இல்லையென்றால் நான் சிரித்தும் மற்றவர்கள் சிரிக்கவில்லையென்றால், அது எப்படியிருக்கும் என்று நினைத்துக் கொள்கிறோம். நான் புறக்கணிக்கப்பட்டவளாக உணருவேன். அது எனக்கு பிடிக்காது. நான் ஒரு நல்ல ஆரோக்கியமான உறவுகளை வளர்க்க முயலுவதைவிட, புறக்கணிக்கப்படுவதை தவிர்க்கவே விரும்புகிறோம். நான் டாக்டரை பார்க்க மருத்துவமனையில் இருக்கும்போது, நான் சிநேகமாய் பேச நினைத்து, அவர்களோ தனிமையாய் இருக்க விரும்பினால் எனக்கு அது சங்கடமாயிருக்கிறது. எனவே நான் பேசாமல் இருப்பதே மேல். இதனால் நாம் தேவ அன்பினால் மக்களைத் தொடும் சந்தர்ப்பத்தை இழந்துவிடுகிறோம். நாம் நம் புன்சிரிப்பைக் கொடுக்கும்போது, நாம் மற்ற எவரையாவது சிரிக்க வைக்கிறோம். நாம் கொடுக்கக்கூடிய சிறந்த ஈவுகளில் இதுவும் ஒன்றாகும்.

அன்பின் புரட்சியில் ஒரு பங்காயிருப்பதற்கு, முயற்சியும், பயிற்சியும் தேவைப்படுகிறது. நாம் நம் வழிகளை மாற்றிக்கொள்ள விரும்ப வேண்டும். தேவன் அவர் வழியைக் காட்டும்படி கேட்க வேண்டும். இயேசு புறக்கணிக்கிறவராக, சிநேகமின்றி சலிப்படைபவராக இருந்தால் எவ்வாறிருக்கும் என்று நினைத்துப் பாருங்கள். இல்லையென்றால் அவர் தம்முடைய வேலையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்து, உங்களை கவனிக்கவில்லையென்றால், எவ்வாறிருக்கும்? ஆம், இயேசு அவ்வாறு நடந்துக் கொள்ள மாட்டார் என்று நமக்கு தெரியும், நாமுங்கூட அவ்வாறு நடந்துக் கொள்ள மாட்டோம் என்று தீர்மானிக்க வேண்டும். புன்னகைக்க தொடங்குங்கள். நீங்கள் தனியாயிருக்கும்போது, புன்னகைத்து முயற்சிக்கலாம். அது உங்களை சந்தோஷமாகவும், இயல்பாகவும் இருக்கச் செய்யும் என்று கண்டு கொள்வீர்கள். பரிசுத்த முகத்துடன் ஒருவரையொருவர் வாழ்த்துங்கள் என்று தான் ஊழியம் செய்த மக்களிடம் கூறினார் (ரோமர் 16:16 வாசிக்கவும்). அந்நாட்களில் அது அவர்களின் பழக்கமாயிருந்தது. நான் ஒரு புன்னகையைத் தான் கேட்கிறேன்.

அது இயல்பாய் வரவில்லையென்றால் வருந்தாதீர்கள்

இந்த அதிகாரத்தின் இறுதியில், என் நண்பரும், சர்வதேசப் பேச்சாளரும், தலைமைத்துவ தன்மையைக் குறித்து புத்தகங்கள் எழுதினவருமாகிய “ஜான் மேக்ஸ் வெல்” என்பவரின் ஒரு உரையைக் கொடுத்துள்ளேன். இவருடன் இருக்கும் சில நிமிடங்களிலேயே, ஒவ்வொருவரும் அற்புதமாக உணரத் தொடங்குவார்கள். அவருடைய இந்த திறமையைக் குறித்து, நானும், அவரும் உரையாடியுள்ளோம். அவர் தனது தகப்பனார் தான் அவரை ஊக்குவித்ததாக கூறினார். அவர் வளர்ந்த நாட்களில் அவருக்கு ஒரு நல்ல முன்மாதிரி மட்டும் இருக்கவில்லை. அவருக்கு அந்த ஊக்கப்படுத்தும் வரத்தையும் (தாலந்து, திறமையும்) தேவன் கொடுத்திருக்கிறார்.

இந்த ஊக்கப்படுத்தும் வரத்தைக் குறித்து வேதம் ரோமர் 12:8ல் கூறுவதென்னவென்றால், இந்த வரத்தைப் பெற்றுக் கொண்டவர்கள் அதை சந்தோஷத்துடன் தழுவிக்கொள்ள வேண்டுமென்று கூறுகிறது. நான் நன்றாய், கஷ்டப்படாமல் பேச எனக்கு பேச்சுத்திறமை இருப்பதைப்போன்று, சில மக்களுக்கு ஊக்கப்படுத்தும் வரம் உண்டு. மற்றவர்களை எவ்வித சிரமமுமின்றி, முயற்சியுமின்றி ஊக்கப்படுத்தி விடுவார்கள். சிலர் இதன் மதிப்பை அறிந்து கொள்ளாமலிருந்தாலும், இன்று உலகத்தில் அதிகமாய் தேவைப்படும் வரம் இது என்று நான் நினைக்கிறேன்.

இம்மாதிரியான மக்களை அறிந்திருப்பதும், அவர்களுடன் இருப்பது அற்புதமான ஒன்றாகும். இயல்பாய் இந்த திறமை உங்களுக்கு இல்லாததால், உங்களை நீங்களே மட்டமாய் எண்ணிக் கொள்ளாதிருங்கள். எனக்கு பிறருக்கு கொடுக்கும் வரமுண்டு. ஒரு சிறுபிள்ளையாய் பிறருக்கு வெகுமதி கொடுப்பதில், நான் மிகவும் மகிழ்ந்திருக்கிறேன் என்று நினைத்திருக்கிறேன். எல்லோருக்கும் இத்தகைய கொடுக்கும் வரம் இருக்காது (இது ரோமர் 12ல் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது). ஆனால் ஒவ்வொருவரும் கொடுக்கவும், திட்டமிட்டுக் கொடுக்கவும் அறிவுறுத்தப்படுகின்றனர்.

வாய்விட்டு சிரியுங்கள்

வாய்விட்டு சிரித்தால் நோய்விட்டுப்போகும் என்ற பொன் மொழியிலிருந்து, வாய்விட்டு சிரிப்பது நம் சரீர ஆரோக்கியத்திற்கும், மன ஆரோக்கியத்திற்கும் மிகவும் அவசியம் என்பது தெளிவாகின்றது. புன்சிரிப்பு, வாய்விட்டு சிரிக்க ஒரு வாசலாகும். இதை நாம் அடிக்கடி, திட்டமிட்டு செய்ய வேண்டும்.

மனமகிழ்ச்சி நல்ல ஓஷதம் (நீதிமொழிகள் 17:22) என்று வேதம் கூறுகிறது. என்னுடைய போதிக்கும் ஊழியத்தைக் குறித்து நான் கண்டுகொண்ட, ஆச்சரியமான காரியம் என்னவென்றால், நான் நகைச்சுவை உணர்வுடையவள் என்று. இதை நான் அதிசயமானது என்று கூறுகிறேன். ஏனெனில் சாதாரணமாக என்னை பார்க்கும் மக்கள் நான் அவ்வாறிருப்பதாக உணர மாட்டார்கள். ஆவியானவரே என் மூலமாய் பேசுகிறபடியால், அவருக்கு நகைச்சுவையின் மதிப்பு என்ன என்றும். அதின் குணமாக்கும் வல்லமை என்னவென்றும் தெரிந்திருப்பதால், அவரே அவ்விதமாய் செய்கிறார் என்று உணர்ந்திருக்கிறேன்.

நாம் வாய்விட்டு சிரிக்கவும், மற்றவர்களையும் வாய்விட்டு சிரிக்க வைக்க வேண்டுமென்றும் தேவன் விரும்புகிறார். அதினால் நாம் அனைவரும் கோமாளிகளாய், தேவையில்லாத நேரத்தில் சிரிக்க வேண்டும் என்பது பொருந்தாது. ஆனால் வாழ்க்கையை சுலபமாக எடுத்துக்கொள்ள பிறருக்கு உதவலாம். நாம் நம்மையே கடினமாய் நடத்திக் கொள்வதைவிட, வாய்விட்டு சிரிக்க கற்றுக்கொள்வோமென்றால், நாம் அனைவருமே நன்றாயிருப்போம்.

கடந்த மூன்றுமுறை நான் வெள்ளை நிற கால்சட்டையை (பேண்ட்) அணிந்தபோதும், தேநீரைக் கொட்டிவிட்டேன். சரியாக ஒரு கப்பை பிடிக்க முடியாதவள் என்று என்னை நான் மட்டமாய் எண்ணியிருக்கலாம், அல்லது

அதை வேடிக்கையாய் எடுத்திருக்கலாம். அடுத்தமுறை இன்னும் ஜாக்கிரதையாய் இருக்க முயற்சி எடுக்க முடியும். பல வருடங்களாக, மக்கள் தாங்கள் செய்யும் ஒவ்வொரு தவறுக்கும், தங்களை தரந்தாழ்த்திக் கொள்வதையும், வார்த்தைகளால் குற்றப்படுத்திக் கொள்வதையும் நான் கேட்டிருக்கிறேன். அது தேவனை துக்கப்படுத்துகிறது என்று நம்புகிறேன். கிறிஸ்துவுக்குள் நம் மதிப்பை நாம் உணர்ந்திருந்தால், தேவன் சிருஷ்டித்ததை நாம் என்றுமே குறைத்து பேசக்கூடாது.

நாமெல்லோருமே தவறுகளை செய்கிறவர்கள் தான். ஒன்று அதைக் குறித்து நாம் வேடிக்கையாய் நகைக்கலாம் அல்லது சோர்ந்து போய்விடலாமென்று, மக்களுக்கு உணர்த்துவதை நாம் ஏன் பழக்கப்படுத்திக் கொள்ளக்கூடாது? கச்சிதமாய் இராமலிருக்க, மக்களுக்கு நாம் ஏன் அனுமதிக்கக்கூடாது? சிறப்பாய் செய்வதற்கு தான் இந்த உலகம் அழுத்தத்தைக் கொடுக்கிறது. ஆனால் அவர்கள் செய்யாதபோது, அவர்கள் விலையேறப்பெற்றவர்கள். அங்கிகரிக்கப்பட்டவர்கள் என்றறிய அன்பான வார்த்தைகள் போதுமானதே.

உங்களுடன் இருக்கும் மக்கள் தவறுகள் செய்யும்போது, அவர்களுக்கு இருக்கும் பெலத்தையோ அல்லது சிறப்பம்சத்தையோ அவர்களுக்கு உடனே நினைவுப்படுத்துங்கள். என் இரண்டு மகள்களும், அருமையான, அர்ப்பணிப்புள்ள தாய்மார்கள். அவர்கள் தாங்கள் சரியாக செய்யாத ஒன்றைக் குறித்து சோர்வடையும்போது, அவர்கள் எத்தகைய அருமையான தாய்மார்கள் என்பதை அவர்களுக்கு நினைவுறுத்துகிறேன். எவ்வளவு முக்கியம் என்பதை வலியுறுத்துகிறேன். மக்கள் நன்றாக செய்யும் எதையும் நாம் சாதாரணமாக எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது. மக்கள் தாங்கள் தோற்றுவிட்டவர்களாய், உணரும்படி சாத்தான் அதிக நேரம் எடுத்து வேலை செய்கிறான். நாமும் அதைப்போன்றே கடினமாய் உழைத்து அவர்கள் வெற்றி பெற்றவர்களாய் உணரும்படி செய்ய வேண்டும்.

ஒரு மோசமான சூழ்நிலையை சிரிப்பைத் தவிர வேறு எதுவும் சீக்கிரத்தில் மாற்றாது. இந்த சிறுபிள்ளையை நாம், நம் வாழ்வில் அதி சீக்கிரத்திலேயே அடக்கி விடுகிறோம். சிறுபிள்ளைகள் எதையாவது கீழே விழவிட்டாலோ, உடைகளை அழுக்காக்கிக் கொண்டாலோ, தடுக்கி விழவிட்டாலோ அல்லது ஏதோ தவறு செய்து விட்டாலோ அதைக் குறித்து சோர்வடைந்து போவதில்லை. பெரியவர்கள் அவர்களை அனுமதிக்கும் வரையில், அவர்கள் சிரித்துக் கொண்டிருக்க அல்லது வேடிக்கையாக்கிக்கொள்ள ஏதோ ஒரு வழியை வைத்திருப்பார்கள். சிறு குழந்தைகளைப் போலாகாவிட்டால், தேவன் நமக்கு வைத்திருக்கிற அற்புதமான வாழ்க்கைக்குள் நாம் பிரவேசிக்க

இயலாது (லூக்கா 18:17) என்று இயேசு கூறினார். எனவே இப்பகுதியில் நாம் ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று உங்களை உற்சாகப்படுத்துகிறேன்.

நான் முற்றிலும் சரியாக இருக்கும்படி எனக்கு அழுத்தம் கொடுக்காத மக்களுடன் இருக்க நான் விரும்புவேன். தேவன் நம்மை எந்த நிபந்தனையுமின்றி நேசிக்கிறார். அப்படியென்றால், நாம் இருக்கும் வண்ணமாய் அவர் நம்மை ஏற்றுக் கொள்கிறார். நாம் எவ்விதமாய் மாறக்கூடாமோ அவ்வாறு மாறவும் செய்கிறார். சிரிப்பு அங்கிகாரத்திற்கு ஓர் அடையாளமாகும். தங்களைப் பார்த்து தாங்களே சிரித்துக்கொள்ள மக்களுக்கு உதவுவது. நான் உன்னையும், உன் தவறுகளையும், மற்றெல்லாவற்றையும் சேர்த்து அங்கிகரிக்கிறேன் என்று சொல்வதைப் போன்றதாகும்.

ஒருவருடைய பெலவீனத்தை தாங்கிக்கொள்வது, அன்பை வெளிப்படுத்தும் ஒரு எளிய வழியாகும். மக்களை உற்சாகப்படுத்துவதும், அவர்களை கட்டி எழுப்பவும் அப்போஸ்தலர் பவுல் மக்களுக்குக் கற்றுக்கொடுத்தார். அதை செய்து கொண்டிருக்கும்படிக்கு மக்களுக்கு அடிக்கடி நினைவுபடுத்தினார். “ஆகையால் நீங்கள் செய்து வருகிறபடியே, ஒருவரையொருவர் தேற்றி, ஒருவருக்கொருவர் பக்திவிருத்தி உண்டாகும்படி செய்யுங்கள்” (1 தெச 5:11). பரிசுத்த ஆவியானவர் தாமே நமக்குள்ளே வாசம் செய்து, நம் வாழ்க்கையில் நம்முடனே நடந்து, நம்மைத் தேற்றி, உற்சாகப்படுத்தி, பக்திவிருத்தியை உண்டாக்குகிறார். நாம் எவ்வாறாக மாற முடியுமோ அவ்வாறு மாற நம்மை ஊக்கப்படுத்துகிறார். நாம் தவறுகள் செய்யும்போது, அவர் நம்மை குற்றப்படுத்துவதில்லை. நாம் முன்னேறிச் செல்ல ஊக்கப்படுத்துகிறார்.

உற்சாகமின்மை சோர்வை, ஏமாற்றத்தை நம்பிக்கை இழக்கும் நிலையை, தோல்வியை, விவாகரத்தை ஏற்படுத்தி, மக்கள் தங்களின் முழு செயல் திறனையும் அடையக்கூடாமல் தடுத்துவிடுகின்றது. நாம் அனைவருக்கும் உற்சாகப்படுத்துதல் தேவைப்படுகிறது. நம் சமுதாயத்தில் அன்பின் புரட்சிக்கு எரிபொருள் ஊட்ட இந்த எளிமையான உற்சாகப்படுத்துதல், முதன்மையான வழிகளுள் ஒன்றாகும்.

நேர்மறையானவற்றை வலியுறுத்துதல்

என் கனவரை நான் நேசிக்கும் வழிகளில் ஒன்று, அவர் செய்யும் சிறுசிறு தவறுகளைக் குறிப்பிடாமலிருப்பதாகும். அவருடைய அறையில் விளக்கை

அணைக்காமல் இருந்துவிடுவது, கழிவறையில் பேப்பர் மாற்றாமலிருப்பது போன்றது சிறு காரியங்கள் என்று தேவன் எனக்கு காண்பிக்க தொடங்கினார். ஒருவேளை, நான் அவரை செய்யும்படி கேட்டுக் கொண்ட காரியங்களை அவர் செய்ய மறந்திருக்கலாம். என்னுடைய சிறு கைப்பெட்டியை அவர் மேலே கொண்டு வர மறந்திருக்கலாம். இதைப்போன்று நாம் செய்யும் நூற்றுக்கணக்கான சிறுசிறு காரியங்கள் பிறரை கோபப்படுத்திவிடும். ஆனால் அவற்றால் நாம் கோபப்படாமலிருக்க தெரிந்து கொள்ளலாம். நாமும் சிறுசிறு தவறுகளை செய்கிறோம். மற்றவர்கள் அதைக் குறித்து நம்மை நினைவுறுத்தாமலிருக்க நாம் விரும்புவோம் என்று நினைத்து, அதைப் பெரிதுபடுத்தாமலிருந்துவிடலாம்.

ஏதாவது ஒரு பிரச்சனையை நீங்கள் சந்திக்க விரும்பினால், அப்படி செய்யுங்கள். ஆனால் அநேக உறவுகள் சிதைந்துவிடும். ஏனெனில், யாரோ ஒருவர் அதனை பெரிதுபடுத்திவிடுவார். மக்கள் ஒவ்வொரு முறையும், தாங்கள் சரியாய் செய்யாத காரியத்தைக் குறித்து நினைவுறுத்தப்படும்போது, சிதைத்துவிடுகிறார்கள். நான் பல வருடங்கள் என்னை கோபப்படுத்தும் பல காரியங்களைக் குறித்து அடிக்கடி குறிப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தேன். அது அவர்களை அவ்வாறு செய்யாதிருக்கும்படி செய்யும் என்று நம்பினேன். ஆனால் நான் கண்டு கொண்டதோ, என்னுடைய குறிப்புகள் அவர்களுக்கு அதிக அழுத்தத்தைத்தான் கொடுத்ததென்றும், அது என் முன்னிலையில் அவர்களை சங்கடப்படச் செய்ததென்றும் கண்டறிந்தேன். நான் ஜெபமும், நேர்மறையான காரியங்களை வலியுறுத்தலும், அதிக பலனளித்தது என்றும் கண்டுகொண்டேன்.

மக்களின் பெலத்தையும், அவர்கள் செய்யும் சரியான காரியத்தைக் குறித்து நாம் பெரிதுபடுத்தி பேசுவோமென்றால், அதினால் அவர்கள் ஊக்கப்படுத்தப்படுகிறார்கள். தங்கள் பெலவீனங்களையும், தவறுகளையும் மேற்கொள்கிறார்கள். என்னை கோபப்பட வைத்து காரியத்தைக் குறிப்பிடாமல், அதைவிட்டு விடுவதென்பது, ஆரம்பத்தில் எனக்கு ஒரு பெரிய சவாலாயிருந்தது. இப்போது நான் கண்டறிந்ததாவது, சிறுசிறு காரியங்களினால், நான் கோபப்படுவது, அந்த காரியங்களை விடவும் பெரிய பிரச்சனை என்பதை கண்டு கொண்டேன். ஏன் அறையின் விளக்கை அணைக்காமலிருப்பது என்னை கோபப்படுத்த வேண்டும்? நான் எப்போதாவது அவ்வாறு செய்ததுண்டா? ஆம், செய்கிறேன்.

சமீபத்தில், படுக்கையின் ஓரத்தில் அமர்ந்துவிட்டு, பின்னர் அதை சரிசெய்யாமல் சென்றதற்காக, நான் டேவை திருத்தினேன். அவரோ முற்றிலும் அதிர்ந்து போனவராக, நான் தான் அங்கே உட்கார்ந்திருந்தேன்

என்றும், அவர் இல்லை என்றும் கூறினார். இதில் ஆச்சரியம் என்னவென்றால், நான் தான் அங்கே உட்கார்ந்திருந்தேன். அவர் அல்ல, நான்தான் குற்றவாளி. இந்த உதாரணம் உணர்த்துவதென்றால், எவ்வாறு குற்றம் கண்டுபிடிக்கும் ஆவியானது, நம் தவறுகளுக்கு நம்மை குருடாக்கிவிட்டு, மற்றவர்களை குற்றப்படுத்த நம்மை தூண்டுகிறது.

நேர்மறையானவற்றை வலியுறுத்துவதின் மூலம், நம் அன்பை மக்களுக்கு வெளிப்படுத்தலாம். அவர்கள் செய்யும் எதிர்மறையான காரியங்களை கண்டறிய நாம் முயற்சிக்கத் தேவையில்லை. அது சிவப்பு விளக்கைப்போல எரியலாம். ஆனால் நேர்மறையானவற்றை திட்டமிட்டு நாம் நோக்க வேண்டும்.

குறைந்தபட்சமாக புது பழக்கத்தை ஏற்படுத்திக்கொள்ளும் வரை நான் ஏற்கனவே சொல்லியதைப்போன்று, ஒருநாளில் மூன்று நபரை உற்சாகப்படுத்த, பாராட்ட தவறுவதில்லை என்ற இலக்கை நியமியுங்கள். அந்த நாளின் முடிவில், அவர்கள் யார் என்று உங்களையே கணக்கு கேட்டுப் பாருங்கள். மூன்று நபர்கள் இயல்பாய் மாறிவிடும்போது, எண்ணிக்கையை அதிகரியுங்கள். ஆறு, பத்து என்று அதற்குள்ளாக நீங்கள் அன்றாடம் சந்திக்கும் எல்லோரையும் உற்சாகப்படுத்தி, ஊக்கப்படுத்துவதென்பது இயல்பாகிவிடும்.

உங்கள் பாராட்டுகள் பெரிதாயிருக்க வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை. அந்த நிறம் உனக்கு நன்றாயிருக்கிறது. உன் முடி அவ்வாறிருந்தால் நன்றாய் இருக்கும். உன் ஆடை நன்றாய் உள்ளது. நீ, நான் பாதுகாப்பாய் உணரும்படி செய்கிறாய். “உன்னை நான் பாராட்டுகிறேன்” நீ என் நண்பனாயிருப்பதில் நான் சந்தோஷப்படுகிறேன் போன்ற சிறுசிறு பாராட்டுகள் ஊக்கமளிக்கிறதாயிருக்கிறது. நீங்கள் நேர்மறையானவற்றை வலியுறுத்தும்போது, சந்தோஷமாய் உணர்வீர்கள். எனவே நீங்கள் கொடுப்பது மட்டுமல்ல, ஆதாயத்தை பெற்றுக் கொள்கிறீர்கள்.

அன்பின் புரட்சியாளர் ஜான்.சி. மேக்ஸ்வெல்

ஊக்கப்படுத்துதல் எல்லாவற்றையும் மாற்றிவிடுகிறது

ஊக்கப்படுத்துதல் நம்ப முடியாத ஒன்றாகும். அதில் தாக்கம் ஆழமானதாய் இருக்கக்கூடும். அது அதிசயப்படத்தக்கது. ஆசிரியரிடமிருந்து ஒரு குழந்தைக்கு ஒரு ஊக்கப்படுத்தும் வார்த்தை, அவன் வாழ்க்கையை மாற்றிவிடும். வாழ்க்கைத் துணையிடமிருந்து ஒரு மனிதன் தன் முழு திறமையையும் அடைய தூண்டப்படுவதற்கு தலைவனிடமிருந்து ஒரு உற்சாகப்படுத்தும் வார்த்தை போதுமானதாய் உள்ளது. ஜிக் ஜீக்லா சொல்வதைப் போன்று, “ஒரு நொடிப் பொழுதும், சில உண்மையான வார்த்தைகளும், ஒரு வாழ்க்கையில் ஏற்படுத்தும் தாக்கத்தை உன்னால் அறிந்துகொள்ள இயலாது.” மக்களை உற்சாகப்படுத்துவதென்பது, மக்களை அந்நாளை சந்திப்பதற்குரிய தைரியத்தையும், சரியானதை செய்ய தைரியத்தையும், துணிந்திறங்க தைரியத்தையும், ஒரு வித்தியாசத்தை ஏற்படுத்துவதற்கும் வேறெங்கிருந்தும் கிடைக்காத தைரியத்தைக் கொடுப்பதாகும். அந்த ஊக்கப்படுத்துதலில் மையமோ, ஒரு மனிதனின் விலை மதிப்பை அவனுடன் தொடர்பு கொள்வதாகும். நாம் மக்களை மதிக்கப்படத்தக்கவர்களாகவும், திறமையுள்ளவர்களாகவும், தூண்டப்பட்டவர்களாகவும் உணரும்படி செய்யும்போது, அவர்கள் வாழ்க்கை நிரந்தரமாய் மாறுவதை காண முடியும். அவர்கள் உலகத்தை மாற்ற முற்படுவதையும் நம்மால் காண முடியும்.

நீங்கள் ஒரு பெற்றோராயிருக்கும்போது, உங்கள் குடும்பத்திலுள்ள மக்களை ஊக்கப்படுத்துவது உங்கள் கடமையாகும். நீங்கள் ஒரு ஸ்தாபனத்தின் தலைவராயிருப்பீர்களென்றால், நீங்கள் கொடுக்கும் ஊக்கத்தின் அளவைப் பொருத்து, உங்கள் குழுவின் செயல்திறன் அதிகரிக்கும். ஒரு நண்பராக யாரோ ஒருவரின் கடினமான பாதையில் செல்லும் வேளையில் அல்லது மேன்மையை நோக்கி செல்லப் போராடும் வேளையில், உற்சாகப்படுத்தும் வார்த்தைகளை பகிர்ந்து கொள்ளும் சிலாக்கியம் உங்களுக்குண்டு. ஒரு கிறிஸ்தவர்களாக, மற்றவர்களை நேசிப்பதின் மூலமும் உற்சாகமான வார்த்தைகளால் அவர்களை உயர்த்துவதன் மூலமும், இயேசுவின் வல்லமையை பிரதிபலிக்கலாம்.

சபையில் சேர்ந்துகொள்ளுங்கள்

உற்சாகப்படுத்துதலின் வல்லமையை குறைத்து மதிப்பிடாதீர்கள். 1920ல் மருத்துவராக. ஆலோசகராக, மனோதத்துவ நிபுணராக இருந்த ஜார்ஜ் டப்ளூ கிரேன் என்பவர், சிக்காகோவிலுள்ள நார்த்வெஸ்டர்ன் யூனிவர்சிட்டியில், சமுதாய மனநிலையைக் குறித்து போதிக்க தொடங்கினார். அவர் போதிப்பதற்கு புதியவராயிருந்தாலும், மனித இயல்புகளை கற்றுக்கொள்ளும் அறிவு கூர்மையுள்ள ஒரு மாணவராவார். இந்த மனநிலை போதனையைத் தன் மாணவர்களுக்கு நடைமுறை வடிவில் சொல்லிக்கொடுக்க இயலும் என்று ஆழமாக நம்பினார்.

அவர் கற்பித்த முதல் வகுப்புகளில் ஒன்றில் ஒரு சராசரி கல்லூரி மாணவர்களை விடவும், வயதில் முதிர்ந்த இரவில் பயிலும் மாணவர்கள் இருந்தனர். அந்த ஆண் மற்றும் பெண் மாணவர்கள் பலசரக்கு அங்காடிகளில், அலுவலகங்களில், சிகாகோவிலிருந்த தொழிற்சாலைகளில் பகல் வேளையில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தனர். இரவில் படித்து தங்களை மேம்படுத்திக் கொள்ள விரும்பினர்.

ஒரு இரவு பாடம் முடிந்தவுடன் ஒரு இளம்பெண் லாயிஸ் என்னும் பெயருடையவள். விஸ்கான்சின் என்ற சிறு நகரத்திலிருந்து, அரசாங்க உத்தியோகத்தினிமித்தம் சிகாகோவிலிருந்தாள். அவள் கிரேனிடம் தான் தனிமைப்படுத்தப்பட்டதாகவும், தனிமையையும் உணர்வதாக கூறினாள்.

அலுவலகத்தில் ஒரு சிலரை தவிர, எனக்கு வேறு யாரையும் தெரியாது என்று புலம்பினாள். இரவில் நான் என் அறைக்குச் சென்று, என் வீட்டிலுள்ளவர்களுக்கு கடிதங்களை எழுதுவேன். விஸ்கான்சின்னிலுள்ள என் நண்பர்களிடமிருந்து கடிதங்கள் வரும் என்ற எதிர்பார்ப்பினால் தான், நான் ஒவ்வொரு நாளும் இங்கு வாழ இயலுகிறது என்று கூறினாள்.

இந்த லாய்ஸின் பிரச்சனையின் பிரதிபலிப்பினால் தான், கிரேன் பாராட்டும் க்ளப் ஒன்றை தன் மாணவர்களுக்கு அதை தொடர்ந்து வாரத்தில் அறிமுகப்படுத்தினார். அந்த குறிப்பிட்ட காலக்கட்டத்தில், அவர் தன் மாணவர்களுக்கு கொடுக்கும் பல வகையாக நடைமுறை வேலைகளில் அது முதன்மையான நிலையிலிருந்தது.

“உங்கள் மனநிலையை ஒவ்வொரு நாளும், வீட்டிலோ, வேலைஸ்தலத்திலோ, காரிலோ, பேருந்திலோ உபயோகிக்க வேண்டியிருக்கிறது” என்று க்ரேன் அவர்களிடம் கூறினார். இந்த முதல் மாதத்தில் உங்கள் எழுதும் அசைன்மென்ட், இந்த பாராட்டும் க்ளப்பை குறித்தது. ஒவ்வொரு நாளும்

மூன்று நபர்களுக்கு உண்மையான பாராட்டுகளை நீங்கள் கொடுக்க வேண்டும். நீங்கள் விருப்பப்பட்டால், அந்த எண்ணிக்கையை உயர்த்திக் கொள்ளலாம். மதிப்பெண்களுக்கு உங்களை தகுதியாக்குவது, மூன்று நபர்களுக்கு முப்பது நாட்களுக்கு பாராட்டுகளை தெரிவித்திருக்க வேண்டும். அந்த முப்பது நாள் சோதனையின் இறுதியில், உங்கள் அனுபவங்களைக் குறித்து, ஒரு உரையை நீங்கள் எழுத வேண்டும். அதில் “நீங்கள் மக்களிடம் பார்த்த மாற்றங்களையும், அதில் நீங்கள் உங்களிடம் பார்த்த மாற்றங்களையும் குறிப்பிட வேண்டும்.”

க்ரேனின் சில மாணவர்கள் இதனை எதிர்த்தனர். சிலர் இதைக் குறித்து சொல்வதாயிருந்தனர். மற்றவர்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டு விடுவோமோ என்று பயத்துடனிருந்தனர். சிலர் தாங்கள் விரும்பாத சிலரை பாராட்டுவது உண்மையற்ற தன்மையாகும் என்று நினைத்தனர். “நீங்கள் வெறுக்கும் எவரையாவது சந்தித்தால்?” என்ன என்று ஒருவர் கேட்டார், “எதிராளியை புகழ்வது உண்மையற்றதாயிருக்குமல்லவா?”

க்ரேனோ, உங்கள் எதிரியை பாராட்டுவது உண்மையற்ற தன்மை இல்லை. ஏனெனில் ஒரு பாராட்டு என்பது, பாராட்டப்படக் கூடிய ஒரு பண்பை குணத்தை குறித்த உண்மையான சொல்லோ, சொற்றொடரோ ஆகும். எவருமே நல்ல குணங்களே இல்லாமலில்லை என்பதை கண்டறிவீர்கள் என்று கூறினார்.

நற்காரியங்களைச் செய்ய எடுத்துக்கொள்ளும் போராட்டங்களை விட்டுவிடும் தருவாயிலிருக்கும் தனிமையான உள்ளங்களுக்கு உங்கள் பாராட்டானது உயிரூட்டும். பிரச்சனையில் மூழ்கும் தருவாயிலிருக்கும் ஒரு ஆணையோ, பெண்ணையோ, சிறுவனையோ, சிறுமியையோ உங்கள் பாராட்டுக்கள் பிடித்து நிறுத்தும்.

க்ரேனின் மாணவர்கள் கண்டறிந்ததாவது, அவர்களின் உண்மையான பாராட்டுகள், அவர்களை சுற்றியிருந்த மக்களிடம் ஒரு நேர்மறையான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தினது மட்டுமல்ல, அந்த அனுபவமானது அந்த மாணவர்களிடமும் பெரியளவிலான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தினது. லாயிஸ், அறையில் நுழையும்போதே மக்களை உற்சாகமூட்டும் ஒரு மக்கள் விரும்பும் பெண்ணாகிவிட்டாள். இன்னொரு மாணவி, சட்டபூர்வ செயலாளராக பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தவள், தன்னுடைய கடினமான மேலதிகாரரினிமித்தம் வேலையை ராஜினாமா, செய்ய விரும்பியவள், அவரைப் பாராட்ட தொடங்கினால், முதலில் பற்களை கடித்து கொண்டதான் அவ்வாறு செய்தாள். நாளடைவில், அவருக்கு இவள் மேலிருந்த கோபம்

மட்டும் மாறவில்லை. இவளுக்கு அவர் மீதிருந்த எரிச்சலும் மாறிவிட்டது. அவர்கள் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் விரும்பி திருமணமும் செய்து கொண்டனர்.

ஜார்ஜ் க்ரேனின் பாராட்டு க்ளப், உணர்ச்சி பூர்வமானதாக நமக்கு தெரிகிறது. ஆனால் அதின் அடிப்படையானது 1920ல் இருந்துபோல, தான் இப்பவும் இருக்கிறது. க்ரேன் போதித்த அதின் அடிப்படையை நான் உயரவைக்கும் கொள்கை என்று நான் குறிப்பிடுகின்றேன். நம் உறவில் மக்களை உயர்த்தவோ அல்லது தாழ்த்தவோ இயலும். அவர் தம் மாணவர்களை தாங்களாகவே முன் சென்று காரியம் நடப்பிக்க வேண்டுமென்று கற்பித்தார். இந்த உலகம் பாராட்டுகளுக்கு ஏங்குகிறது என்று கூறினார். ஆனால் யாரோ ஒருவர் முதலாவதாக பேசி, அவருடன் இருப்பவருடன் ஏதாவது நன்மையான காரியங்களை பேசி, அதைத் தொடங்க வேண்டும். பெஞ்சமின் ப்ராங்க்லினுடைய கொள்கையை அவர் தழுவினார். அவர் நாம் சொல்லும் ஒவ்வொரு வீண் வார்த்தைக்கும் நாம் கணக்கொப்புவிக்க வேண்டியிருப்பதுபோல, ஒவ்வொரு வீண் அமைதலுக்கும் கணக்கொப்புவிக்க வேண்டும் என்று நம்பினார்.

ஒவ்வொரு உற்சாகப்படுத்துகிறவர்களும், மக்களைக் குறித்து அறிந்திருக்க வேண்டிய ஐந்து காரியங்கள்

உங்களை சுற்றியுள்ள மக்களின் வாழ்க்கையை பாதிக்கும் வல்லமை உங்களிடமுள்ளது. நீங்கள் கொடுக்கும் உற்சாகமானது, யாரோ ஒருவருடைய நாளில் வாரத்தில் வாழ்க்கையில் ஒரு பெரிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி, அந்த நபரை வேறு புதிய திசையில் செல்ல உதவும்.

மக்களை ஊக்கப்படுத்துவது எது என்பதை அறியாமல், அவர்களை ஊக்கப்படுத்துதல் கடினமானதாகும். எனவே மக்களைக் கற்றுக்கொண்டு அவர்களை ஊக்கப்படுத்துவது எது என்பதை கற்றுக்கொள்ளுங்கள். நான் மக்களைக் குறித்து அறிந்துள்ள இந்த ஐந்து காரியங்களைக் கொண்டு தொடங்குங்கள்.

1. எல்லோரும் யாரோ ஒருவராய் இருக்க விரும்புகின்றனர்

ஒவ்வொருவரும் நிலையாய், உறுதியாய் இருக்க விரும்புகின்றனர். ஒவ்வொருவரும் நேசிக்கப்பட விரும்புகின்றனர். ஒவ்வொருவரும், பிறர் தங்களைக் குறித்து நன்றாய் நினைக்க வேண்டுமென்று விரும்புகின்றனர். ஒவ்வொருவரும் யாரோ ஒருவராய் இருக்க விரும்புகின்றனர். இது சிறு

குழந்தைகள் முதற்கொண்டு, பெரியவர்கள் வரைக்கும் பொருந்தும் ஒன்றாகும்.

மற்றவர்கள் யாரோ ஒருவராய் தங்களைக் குறித்து உணர்ந்துகொள்ள நாம் எவ்வாறு உதவிசெய்ய முடியும்? அவர்களை “10” ஆக பார்ப்பதினால், நாம் மக்கள் மீது கொண்டுள்ள எதிர்பார்ப்பின் அளவின்படிதான் மக்கள் பிரதிபலிக்கின்றனர். பிறரை குறித்து நாம் சிறந்ததை யோசிப்போமென்றால், அவர்கள் சிறந்ததை கொடுப்பார்கள். மக்களை 10ஆக நடத்துவோமென்றால், அவர்களும் “10” ஆக பிரதிக்களை செய்வார்கள். யாரோ ஒருவரை “2” ஆக நடத்தினால், அவர்களும் “2” ஆகத்தான் பிரதிக்களை செய்வார்கள். மக்களுக்கு அங்கிகாரமும், உறுதியளித்தலும் தேவைப்படுகிறது. அது ஆழமான மனித இயல்பு, நாம் மக்களை எவ்வளவாய் நம்புகிறோம் என்று காட்டுவதன் மூலம், மக்கள் பெரியவர்களாய் மாற நாம் உதவலாம்.

2. நீங்கள் எவ்வளவு கரிசனையாயிருக்கிறீர்கள் என்று மக்கள் அறிந்து கொள்ளும்வரை, நீங்கள் எவ்வளவு அறிந்திருக்கிறீர்கள் என்று மக்கள் கரிசனை கொள்வதில்லை

நாம் எவ்வளவு சிறந்தவர்களாயிருக்கிறோம் என்று அறிந்துகொள்ள மக்கள் விரும்புவதில்லை. நாம் எவ்வளவு ஆவிக்குரியவர்களென்றும் மக்கள் அறிய விரும்புவதில்லை. நாம் கொண்டிருக்கும் பட்டங்கள் எத்தனையென்றும், நாம் சேர்த்து வைத்திருக்கும் சொத்து எவ்வளவு என்றும் மக்கள் அறிந்துகொள்ள விரும்புவதில்லை. அவர்கள் அறிந்துகொள்ள விரும்பும் ஒரே ஒரு காரியம் எதுவென்றால், நாம் அவர்களை குறித்து உண்மையாக கரிசனையுள்ளவர்களாய் இருக்கிறோமா இல்லையா என்று தான். நம் வாழ்வின் மூலம் தேவனின் அன்பை மற்றவர்களுக்குக் காட்ட வேண்டும்.

நான் இரண்டாம் வகுப்பிலிருந்தபோது, என் ஓய்வுநாள் பாடசாலை ஆசிரியராக இருந்த கேட்டி ஹாட்சிசன் என்பவரிடமிருந்து கற்றுக்கொண்டேன். அவர் அதிசயமானவர். அவர் என்னை நேசித்தார். அதை நான் அறிந்திருந்தேன். நான் நோய்வாய்ப்பட்டு ஆலயத்திற்கு செல்லாதிருந்தபோது, அந்த வாரத்தில் ஒருநாள் அவர் வந்து என்னை பார்ப்பார்.

“ஓ ஜானி, கடந்த ஞாயிறு நான் உன்னை பார்க்கவில்லையே” என்று கேட்பார். நீ எவ்வாறு இருக்கிறாய் உன்னை பார்க்க விரும்பினேன் என்று கூறுவார். அவர் எனக்கு ஐந்து ரூபாய் கொடுப்பார். அது எனக்கு ஒரு கோடி ரூபாய்க்கு சமானமாக கருதினேன். “நீ கடந்த வாரம் ஆலயம் வராததால்

ஏதோ இழந்ததைப் போன்று உணர்ந்தேன். எனவே அடுத்தவாரம் கண்டிப்பாய் ஆலயம் வர வேண்டும். நான் எழுந்து கற்பிக்க செல்லும்போது, உன் கையை அசைத்து, நீ வந்திருப்பதை எனக்கு தெரியப்படுத்துவாயா; அப்போது நான் உன்னை பார்ப்பேன், சிரிப்பேன். பின்னர் நன்றாய் போதிப்பேன், செய்வாயா?” என்று கூறுவார் (அந்த வகுப்பில் ஐம்பது சிறுபிள்ளைகள் இருந்தனர்).

ஞாயிற்றுக்கிழமை வந்தால், நான் நன்றாய் உணர்ந்தாலும், உணராவிட்டாலும் செல்வேன். நான் கையசைப்பேன். அவர்களும் என்னைப் பார்த்து சிரிப்பார்கள். தலையை அசைப்பார்கள். பின்னர் போதிப்பார்கள். அவர் எனக்காக எவ்வளவாய் கரிசனையுள்ளவராயிருந்தார் என்று அறிந்திருந்தேன். அதினால், நான் எதை வேண்டுமென்றாலும் செய்ய இயலும் என்று நான் உணரும்படி செய்தது.

3. கிறிஸ்துவின் சரீரத்தில் உள்ள எவரும், கிறிஸ்துவின் சரீரத்திலுள்ள எல்லோருக்கும் சொந்தமானவர்

கிறிஸ்தவர்களாக, அநேகர் தாங்களே எல்லாவற்றையும் செய்ய வேண்டுமென்று முயற்சிக்கிறார்கள். எனவே அவர்கள் மற்றவர்கள் மீது அக்கறையற்றவர்களாகி, அவர்களும் தாங்களே செய்து கொள்ளாட்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறார்கள். ஆனால் கிறிஸ்துவின் சரீரம் அவ்வாறாகக் கிரியை செய்ய ஏற்படுத்தப்படவில்லை.

ஒரு கிறிஸ்தவன் தானே, தனியாக செய்துகொள்ள முயலும்போது, நான் ஒருமுறை படித்த ஒரு வேடிக்கையான கதையிலிருந்து ஒரு கட்டிடம் கட்டுபவனைப் போன்று உள்ளான். அவன் ஒரு நான்கு அடுக்கு மாடியின் மேலிருந்து ஐந்நூறு பவுண்டு எடையைக் கொண்டிருந்த செங்கற்களை கீழே கொண்டுவர வேண்டியிருந்தது. நான் கீழே குறிப்பிட்டிருப்பது, பாதுகாப்பீடு கோரும் படிவத்தில் அவன் கொடுத்த வார்த்தைகள்.

அந்த செங்கற்களை, கைகளினால் கீழே கொண்டுவர வேண்டுமென்றால், அது அதிக நேரம் பிடிக்கும். எனவே, நான் அதை அனைத்துமே ஒரு பெரிய ட்ரமில் போட்டு, அதனை ஒரு இராட்டினத்தைக் கொண்டு மேலேயிருந்து கீழே இறக்க தீர்மானித்தேன். கீழே கயிற்றை நன்றாக கட்டிய பிறகு, கட்டிடத்தின் மேலே சென்று, அந்த ட்ரம்மைச் சுற்றிலும் கயிற்றினால் கட்டி, செங்கற்களினால் நிரப்பி, கீழே இறங்கும்படி விட்டேன்.

பின் நான் கீழே நடைபாதையில் இறங்கி வந்து, அந்த கயிற்றை பிரித்தேன். கவனமாக அந்த ட்ரம் மெதுவாக கீழே வருமென்று

அதைப் பற்றிக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் நான் நூற்றி நாற்பது கிலோ எடை மட்டுமே இருந்ததால், அந்த ஐந்தாறு பவுண்டு என்னை தட்டிவிட நான் யோசித்து, அந்த கயிற்றை விடும் முன்பதாகவே மேலே சென்று விட்டேன்.

இரண்டாம், மூன்றாம் அடுக்கை நான் கடந்து மேலே சென்றபோது, அந்த ட்ரம் மேலிருந்து கீழே வந்தது. அதனால் தான் காயங்களும், வெட்டுகளும் என் உடம்பில் ஏற்பட்டது.

நான் மேலே செல்லும் வரையில் அந்த கயிற்றை இறுகப் பற்றிக்கொண்டேன். மேலேயோ, என் கரங்கள் அந்த இராட்டினத்தில் போய் சிக்கிக்கொண்டது. அதனால் என் கட்டைவிரல் உடைந்துவிட்டது.

அதே நேரத்தில் அந்த ட்ரம் கீழே வந்து தரையில் முட்டியதில் அதின் அடிப்பாகம் கழன்றுவிட்டது. செங்கற்களெல்லாம் கீழே விழுந்து விட்டதால், அதின் எடை குறைந்து வெறும் நாற்பது பவுண்டு மட்டுமே இருந்ததால், அது மேலே வர தொடங்கியது.

நான் மீண்டும் கயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்ததால், கீழே வரத் தொடங்கினேன். அவ்வாறு வரும்போது, அந்த காலி ட்ரம் என் கால்களை இழந்து விட்டதால், என் கால் மூட்டு உடைந்துவிட்டது. சிறிதளவு மட்டுமே வேகம் குறைந்ததால், நான் கீழே தொடர்ந்து வந்து அந்த செங்கற்களின் மீது விழுந்தேன். இதனால் என் முதுகு சுளுக்கிக் கொண்டது. என் கழுத்தெலும்பு உடைந்துவிட்டது. அந்த தருணத்தில் என் சமயோசித புத்தியை நான் இழந்துவிட்டதால், அந்த கயிற்றை விட்டுவிட்டேன். அதனால் அந்த ட்ரம் மீண்டும் என்மீது பலமாக விழுந்துவிட்டது. இதனால் என் தலையில் காயங்கள் ஏற்பட்டது.

அந்த காப்பீட்டுப் படிவத்தில் கடைசி கேள்வியாக இது இருந்தது. இதே மாதிரியான சூழ்நிலை மீண்டும் ஏற்பட்டால் என்ன செய்வாய்? அதற்கு அவன், எல்லா வேலைகளையும் நானாகவே செய்வதைக் கைவிட்டுவிட்டேன் என்று பதில் எழுதினான்.

கிறிஸ்துவின் சரீரத்திலிருந்து மக்கள் தொடர்பில்லாமல் இருக்கும்போது ஆவிக்குரிய விஷயத்தில் இதுதான் நடக்கிறது. நாம் எவரும் தனியாக இருக்கும்படி தேவன் நம்மை படைக்கவில்லை. நம் ஒவ்வொருவரும் ஒருவரை ஒருவர் ஊக்கப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்று இருக்கிறது. சகோதர சகோதரிகளாக நாம் இந்த பயணத்தில் இணைந்து செல்ல வேண்டும்.

4. எவரோவொருவர் யாரோவொருவரை ஊக்கப்படுத்துதல் பலபேரிடம் பாதிப்பை ஏற்படுத்துகிறது

என் வாழ்க்கைப்பாதையில் மக்களில் பலர் என்னை ஊக்கப்படுத்தி உதவியுள்ளனர். இப்போது என் 61வது வயதில் நான் திரும்பிப் பார்க்கும்போது மற்றவர்கள் எவ்வளவு அன்பாகவும், பெருந்தன்மையோடும் இருக்கிறார்கள் என்று எண்ணி வியக்கிறேன்.

நான் ஏழாம் வகுப்பு பயின்றகொண்டிருந்தபோது இப்படிச் செய்த ஒருவர் க்ளென் லெதர்வுட் என்பவர் ஆவார். இவரும் என் அற்புதமான ஓய்வுநாள் வேதபாடசாலை ஆசிரியர் ஆவார். எங்கள் குழு பிடிவாத பிள்ளைகளைக் கொண்ட ஒரு குழு! எந்நேரமும் நெளிந்துகொண்டும், பேசிக்கொண்டும், சண்டை இட்டுக்கொண்டும் கவனிப்பதைத் தவிர மற்ற எல்லாவற்றையும் செய்துகொண்டிருப்போம். ஆனால் நாங்கள் க்ளென் சொல்வதை மட்டும் கவனிப்போம்; ஏனெனில், அவர் அன்பாயிருப்பதும், ஊக்கப்படுத்துவதுமாகவே இருந்தார்.

ஒருநாள் அவருடைய குரல் தழுதழுத்தது. ஒவ்வொரு பிள்ளையும் திரும்பி க்ளென்னைப் பார்த்தோம். அவரும் எங்களைப் பார்த்தார். அவருடைய கண்களில் கண்ணீர் வழிந்துகொண்டிருந்தது.

வகுப்பு முடிந்தவுடன், “நானும், ஸ்டீவ் பென்னர், ஃபில் கான்ரட், ஜூனியர் ஃபவுலர், ஜான்மேக்ஸ்வெல் இவர்களை ஒரு விநாடி பார்க்க விரும்புகிறேன். உங்களிடம் நான் கொஞ்சம் பேச வேண்டும்” என்று கூறினார்.

வகுப்பு முடிந்தவுடன் அவரை சந்தித்தபோது அவர் சொன்னார், “ஒவ்வொரு சனிக்கிழமை இரவும், என் ஏழாம் வகுப்பு மாணவர்களுக்காக நான் ஜெபிப்பதுண்டு. கடந்த இரவு நீங்கள் நான்கு பேரும் ஊழியத்திற்கென்று தேவன் அழைக்கப் போகிறார் என்று உணர்ந்தேன். அதை நான் தான் முதல்முதலில் உங்களிடம் கூற வேண்டும் என்று விரும்பினேன். நானே உங்கள் மீது முதல்முதலாக கரம் வைத்து ஜெபிக்கவும் விரும்பினேன்” என்று கூறினார்.

க்ளென் அவர்கள், எங்கள் தலைமீது கைகளை வைத்தார். அதையே என் ஊழியத்திற்கு அதிகாரப்பூர்வமானதொன்றாக நான் இதுவரை கருதுகிறேன். அவர் சரியாக செய்தார். இன்று நாங்கள் நால்வரும் ஊழியத்தில் போதகர்களாக இருக்கிறோம்.

அநேக வருடங்களுக்கு பின்பு, நான் க்ளென் அவர்களை சந்திக்க சென்றேன். வருடங்கள் பின் வருடங்களாக அவர் ஊழியத்தினால் எத்தனை

ஓய்வுநாள் பள்ளிக் குழந்தைகள் ஊழியத்திலிருந்தனர் என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர் சரியாக தெரியவில்லை. ஆனால் முப்பது இருக்கும் என்று கூறினார்.

ஓவ்வொரு வருடமும், ஏழாவது வகுப்பினருக்கு, அவர் காட்டின அன்பு மற்றும் ஊக்கத்தினால் எத்தனை ஆய்வுகள் ஆதாயமடைந்திருக்கின்றன. அவருடைய ஊக்கப்படுத்தும் வார்த்தைகள் எத்தனை வாழ்க்கையை பாதித்திருக்கிறது? அநேகமாய் நான் மோட்சம் சென்று இதை சொல்ல முடியும். யாரோ ஒருவர் எவரையாவது ஊக்கப்படுத்தும்போது, அது அநேகரை பாதிக்கக் கூடியதாயுள்ளது.

5. தேவன் ஓவ்வொருவரையும் நேசிக்கிறார்

அநேக கிறிஸ்தவர்கள் யாருக்கு உதவுகின்றனர். யாரை ஊக்கப்படுத்துகின்றனர் என்பதைக் குறித்து விருப்பங்களை கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்களைப்போல இருக்கும் மக்களைத் தேடுகின்றனர். தாங்கள் நம்புகிறதை நம்பும் மக்களுக்கும், தாங்கள் நினைக்கும்படி செய்யும் மக்களுக்கும் தான் உதவ வேண்டுமென்று நம்புகின்றனர். ஆனால் அது அவ்வாறாயிருக்கக் கூடாது. நிச்சயமாக, இயேசு அவ்வாறு செய்யவில்லை.

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஒரு கதையைப் படித்தேன். யாரோ ஒருவர் ஒரு குழிக்குள் விழுந்து விட்டார். எழுந்து வர இயலவில்லை. மற்றவர்கள் எவ்வாறு அவனை நடத்தினார்கள் என்றும் வாசித்தேன்.

தன் தனிப்பட்ட உணர்வுகளை உள்ளடக்கி ஒருவர் சொன்னார், கீழே விழுந்திருக்கிறது. உனக்காக நான் பரிதிபிக்கிறேன்.

எல்லாவற்றையும் உணர்வுபூர்வமாக இல்லாமல், உண்மை நிலையை நோக்கி பேசும் ஒரு மனிதன் சொன்னார், ஆம் எவராவது விழுவது தகுந்ததே. ஏனெனில் அது அவ்வாறாகத்தான் இருக்கிறது என்று.

ஒரு பரிசேயன் சொன்னார், மோசமான மக்கள் மட்டுமே இந்து குழியில் விழுவார்கள் என்று.

ஒரு கணித மேதை எவ்வாறு அவன் அக்குழிக்குள் வந்திருக்கக் கூடும் என்று கணக்குப்போட்டு பார்த்தான்.

செய்தி நிருபர், அந்த குழிக்குள்ளிருந்த மனிதனின் கதையை கேட்க விரும்பினார்.

அடிப்படையான காரியங்களைக் குறித்து பேசுகிறவர் கூறினார், “உனக்கு இந்த குழி தேவைதானென்று.”

கிறிஸ்தவமதத்தின் கோட்பாடுகளை கடுமையாக பின்பற்றும் ஒருவர் கூறினார், “நீ இரட்சிக்கப் பட்டிருந்தாயானால், நீ அந்தக் குழியில் விழுந்திருக்க மாட்டாயென்று.”

ஒரு ஆர்மனியன் சொன்னார், “நீ இரட்சிக்கப்பட்டிருந்தும் அந்தக் குழிக்குள் விழுந்து விட்டாயே” என்று.

ஒரு பக்திக்குரியவர் சொன்னார், “நீ அந்தக் குழிக்குள் இல்லையென்று வாயினால் அறிக்கையிடு” என்று.

ஒரு உண்மை நிலையை அறிந்துகொள்ளும் ஒருவர் சொன்னார், “இதோ இதுதான் குழி” என்று.

ஒரு கற்களை குறித்து ஆராய்ச்சி செய்பவர் சொன்னார், “அந்தக் குழிக்குள்ளிருக்கும், கற்களின் இயல்பை பாராட்டு” என்று.

ஒரு அரசாங்க அதிகாரி கேட்டார், “குழிக்குள் இருப்பதற்கு வரி செலுத்துகிறாயா” என்று.

ஒரு மேற்பார்வையாளர் கேட்டார், “அந்தக் குழியை வெட்டுவதற்கு அனுமதி பெற்றிருந்தாரா” என்று.

ஒரு சுய பரிதாபப்படும் மனிதன் கேட்டான், “என் குழியைப் பார்க்கும் வரையில் வேறு எதையுமே நீ பார்க்கவில்லை” என்று.

நன்மையை நடக்கும் என்று நம்பும் ஒருவர் சொன்னார், “இதைவிட காரியங்கள் மோசமாயிருந்திருக்கும்” என்று.

இயேசு, அந்த நபரை பார்த்து, அக்குழிக்குள் கையை நீட்டி அவனை தூக்கிவிட்டார்.

இயேசு மக்களுக்காக மரிக்கும்படிக்கு வந்தார். அவர் மக்களின் அலுவலாயிருந்தார், இருக்கின்றார். நீங்களும், நானும் கூட மக்களின் அலுவலில் இருக்க வேண்டும். தேவன் ஒவ்வொரு வரையும் நேசிக்கிறார், என்பதை மனதில் கொண்டிருக்க வேண்டும். இயேசு மற்றவர்களை நடத்தும் விதமாக தான் நாமும் பிறரை நடத்த வேண்டும். தேவன் அவர்களை யாராக படைத்தாரோ, அவ்வாறே அவர்கள் இருக்கும்படி அவர்களை உற்சாகப்படுத்த வேண்டும்.

ஒவ்வொருவரும் ஊக்கப்படுத்துகிறவர்களாய் இருக்க வேண்டுமென்று விரும்புகின்றனர். ஒரு மிகவும் எதிர்மறையான மனிதன்கூட, இயேசுவைப்போல் மாற வேண்டுமென்று விரும்புகிறான் என்று நான்

நம்புகிறேன். நான் ஏன் அவ்வாறு சொல்கிறேன்? நாம் அனைவரும் மற்றவர்களின் வாழ்க்கையில் ஒரு நேர்மறையான தாக்கத்தைக் கொண்டிருக்க விரும்புகிறோம் என்று நம்புகின்றேன். மற்றவர்களின் வாழ்வில் அவர்களுக்கு மதிப்பைக்கூட்ட விரும்புகின்றோம். அதை எடுத்து போடுவதற்கன்று.

எனவே உங்களை உற்சாகப்படுத்துகிறவனாயிருக்க என்னை அனுமதியுங்கள். நீங்கள் ஒரு வித்தியாசத்தை ஏற்படுத்தக் கூடும். மற்றவர்களுக்கு மதிப்பை கொடுக்க முடியும். நீங்கள் இயேவை பிரதிபலிக்க முடியும். ஒருநாளில், “நல்லது உண்மையும், உத்தமமுள்ள ஊழியனே என்னும் வார்த்தைகளை கேட்பீர்கள்”. ஒவ்வொருவரும் உற்சாகப்படுத்திக் கிறவர்களாய் மாற இயலும். நீங்கள் ஐஸ்வரியவான்களாக இருக்க வேண்டியதில்லை. நீங்கள் ஞானவான்களாக இருக்க வேண்டியதில்லை. நீங்கள் பக்திமானாயும் இருக்க தேவையில்லை. இவையெல்லாவற்றையும் இணைந்து பெற்றிருக்க வேண்டியதில்லை. நீங்கள் மக்களைக் குறித்து கரிசனையோடு, தொடங்குவதற்கு விருப்பமுள்ளவர்களாயிருக்க வேண்டும். நீங்கள் ஏதோ பெரியதாய் பார்க்கும்படிக்கு செய்ய வேண்டியதில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் நீங்கள் செய்ய வேண்டிய சிறுசெயல்கள், நீங்கள் நினைப்பதற்கும் மேலாக, பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தக் கூடும்.

- எதையாவது சரியாக செய்யும் நபரை பிடித்துக்கொள்ளுங்கள்.
- யாருக்காவது உண்மையான பாராட்டுகளை கொடுங்கள்.
- தேவையிலிருக்கும் யாருக்காவது உதவுங்கள்.
- சாய்ந்து அழுவதற்கு யாருக்காவது உங்கள் தோள்களைக் கொடுங்கள்.
- வெற்றி பெறும் ஒருவரோடு கொண்டாடுங்கள்.
- யாருக்காவது நம்பிக்கையைக் கொடுங்கள்.

இவையனைத்தையும் உங்களால் செய்யக்கூடும். இப்போதே செயல்படுங்கள். நான் எப்போதுமே நேசிக்கிற இந்த வரிகளை நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். “நான் இந்த உலகத்தை ஒருமுறை தான் கடந்து செல்ல எதிர்பார்க்கப்படுகிறேன். எனவே, நான் செய்யக்கூடிய எந்த அன்பான செயலையும், பிறர்க்கு செய்யக் கூடுமென்றால், அதனை இப்போதே செய்கிறேன். நான் காலந்தாழ்த்தவோ, புறக்கணிக்கவோ வேண்டாம். ஏனெனில் இந்த வழியை நான் மறுபடியும் கடக்கப் போவதில்லை.”

அதிகாரம்

10

அன்பான செயல்களை வலுக்கட்டாயமாகச் செய்தல்

மேலும் அன்புக்கும் நற்கிரியைகளுக்கும் நாம் ஏவப்படும்படி
ஒருவரையொருவர் கவனித்து..

எபிரெயர் 10:24

எப்போதாவது உங்கள் வாழ்க்கைத் துணையுடனோ, குடும்பத்தின் நபருடனோ, அல்லது நண்பருடனோ அமர்ந்து மற்றவர்களுக்கு ஆசீர்வாதமாக இருக்கும் வழியைக் குறித்து சம்பாஷித்ததுண்டா உங்களில் அநேகர் செய்திருக்க மாட்டீர்களென்று கூறுகிறேன். மூன்று வருடங்களுக்கு முன்பு நானும் கூட செய்ததில்லை. இப்போதோ நான் அதிகாரம் 6ல் குறிப்பிட்டபடி இத்தகைய சம்பாஷணைகள் வேடிக்கையாகவும், உதவுவதாகவும் இருக்கிறது. மற்றவர்களுக்கு உதவிச் செய்யும் வழியைக் குறித்து நாம் நினைக்கும்போதும் பேசும்போதும் நாம் பரவசமடைகிறோம். நாம் மற்றவர்களுக்கு உதவும் காரியத்தைக் குறித்து வேண்டுமென்றே செய்யவில்லையென்றால், அன்பின் புரட்சி ஏற்பட வாய்ப்பில்லை. நமக்கு நோக்கங்களும் இலக்கும் இருக்க வேண்டும். அதை அடைய நாம் முன்னேறிச் செல்ல வேண்டும்.

நாம் மற்றவர்களை நேசிப்பதே என் வாழ்க்கையின் மையமாக வைக்க தீர்மானித்தபோது அந்த அன்பைக் காட்ட பல்வேறு விதங்களுக்காக ஏங்கினேன். அன்பானது ஒரு சாதாரண பேச்சோ அல்லது ஒரு தத்துவமோ இல்லை. அது செயலாகும் (1 யோ.3:18 வாசிக்கவும்) நான் முந்தைய அதிகாரத்தில் வலியுறுத்தியதைப் போன்று மக்களை எவ்வளவு விலையேறப்பெற்றவர்களாக நாம் நினைக்கிறோம் என்று ஊக்கப்படுத்தும் அன்பின் வார்த்தைகளால் நாம் மக்களை நிச்சயமாக நேசிக்க முடியும். ஆனாலும் நாம் நமது நேரத்தையும் பெலத்தையும் சொத்தையும், பணத்தையும் கொண்டு மக்களை நேசிக்க வேண்டும்.

கொடுக்க உங்களிடம் எதுவும் இல்லை என்பதாய் நீங்கள் நினைக்கலாம். நீங்கள் கடனில் இருந்துக் கொண்டு, கட்டணங்களைக் கட்டுவதற்கு உங்களால் இயன்றதை செய்துக் கொண்டிருக்கலாம். அத்தருணத்தில் மற்றவர்களுக்கு கொடுப்பதென்பது கடினமானதாக இருக்கலாம் அல்லது கொடுக்க விரும்பியும் எவ்விதம் என்று தெரியாததால் துயரமடையச் செய்யலாம். ஆனால் வலிமையாகத் தேடுவீர்களென்றால், அன்பைக் கொடுக்க ஆயிரம் வழிகளுண்டு.

பேசுவதை நடப்பியுங்கள்

என்ன செய்யவேண்டுமென்று மக்களிடம் சொல்லியும் அதை எவ்வாறு செய்யவேண்டுமென்று சொல்லாமலிருப்பது பெரிய தவறு என்று நான் நினைக்கிறேன். அநேக மக்கள் அன்பைக் குறித்து பேசுவார்கள். ஆனால் பேசுவதுமட்டும் எவ்வாறு நடைமுறையில் அன்பைக் காட்டுவது என்றக் கருத்தை மக்களிடம் எடுத்துச் சொல்லாது. இப்போதுதான் அன்பைக் குறித்த முழு புத்தகத்தையும் நான் வாசித்தேன். அது 210 பக்கங்கள் கொண்ட பெரிய புத்தகம். அதில் இயேசுவின் புதிய கற்பனை அடங்கிய போதனைகளைக் கொண்டது. அவரது கற்பனைகளைக் கைக்கொள்வதென்பது ஒருவரையொருவர் நேசிப்பதும் அதினால் இந்த உலகம் அவரை அறிந்துக்கொள்ளும் (யோவான் 13:34-35), ஆனால் ஒரு தனிப்பட்ட நபரின் வாழ்க்கையில் அது எவ்வாறு விளங்கும் என்று ஒரு நடைமுறைக் கருத்தோ, உருவாக்கும் எண்ணமோ அதிலில்லை. ஒருவரையொருவர் நேசிப்பது தான் நாம் செய்ய வேண்டிய முக்கியமான ஒன்றாகும் என்று அந்த எழுத்தாளர் கூறுகின்றார். ஆனால் அந்த புத்தகமோ அன்பைக் குறித்து அறிவைக் கொண்டதாயிருந்ததே தவிர, அதை எவ்வாறு செய்ய வேண்டும் என்ற ஒரு கருத்தும் அதில் இல்லை. மக்கள் சரியானவற்றை செய்ய விரும்புகின்றனர்

என்று நினைக்கிறேன். ஆனால் அந்த சரியான திசையில் நடத்த யாரோ ஒருவர் தேவைப்படுகின்றார்.

இயேசு அன்பைக் குறித்து மட்டும் பேசவில்லை. ஆனால் அப்போ.10:38 சொல்கிறது; “அவர் நன்மை செய்கிறவராய் கஷ்டப்பட்டவர்களை சுகமாக்கி, பிசாசினால் தாக்கப்பட்டவர்களை விடுவிக்கிறவராய் சுற்றித்திரிந்தாரென்று நினைத்துக் கொள்ளுங்கள்.” தினந்தோறும் மக்களுக்கு உதவிச்செய்து, அவர்களுக்குச் செவிக்கொடுத்து, தேவையோடு வருபவர்களுக்கு உதவுவதற்கென்று அவரின் திட்டங்களை மாற்றிக் கொண்டுமிருந்ததை அவரின் சீஷர்கள் கண்டனர். ஏழைகளுக்கு உதவ அவர் பணத்தை ஒதுக்கி வைத்ததை அவர்கள் கண்டனர். சலபமாக மன்னித்து பெலவீனரிடம் பொறுமையைக் காண்பிப்பதைக் கண்டனர். அவர் அன்பாய், கனிவாய், தாழ்மையாய் எவரையும் விட்டுவிடாமல் ஊக்கப்படுத்துகிறவராய் இருப்பதை கண்டனர். இயேசு மக்களை நேசிப்பதைக் குறித்து மட்டும் பேசிக் கொண்டு இருக்கவில்லை. ஆனால் அவரை சுற்றி இருந்தவர்களுக்கு எப்படி நேசிக்க வேண்டுமென்று காண்பித்தார். நம் வார்த்தைகள் முக்கியமானவைகள்தான் ஆனால் நம் செய்கைகள் நம் வார்த்தைகளைக் காட்டிலும் அதிக கனமானவைகள்.

நம் வார்த்தைகள் முக்கியமானவைகள்; ஆனால், நம் செய்கைகள் அதைவிட கனமானவைகள்.

நம் மிகப்பெரிய பிரச்சனை

கிறிஸ்தவத்தில் நாம் கொண்டுள்ள ஒரு பெரிய பிரச்சனை என்னவெனில் நாம் செய்ய வேண்டியதென்னவென்று மக்கள் சொல்வதைக் கேட்கின்றோம். நாமும் மற்றவர்கள் செய்ய வேண்டியதென்னவென்று கூறுகிறோம். பின்னர் ஆலயக் கட்டிடத்தினின்றும், வேதாகமப் பாடவகுப்புகளினின்றும் வெளியேறி ஒன்றும் செய்யாமலிருக்கிறோம். நாம் அறிந்திருக்கிறோம் என்று நினைத்துக் கொண்டிருப்பது பெரியக் காரியமன்று. நாம் அறிந்திருப்பதின் நிச்சயம் நாம் என்ன செய்கிறோமோ அதிலிருக்கிறது. இயேசு சொன்னார் “நாம் நம் கனிகளால் யார் என்று அறிந்துக் கொள்ளப்படுவோம்” (மத். 12:33), அதின் அர்த்தமாவது நாம் நம் உள்ளான மனிதனில் யாராக இருக்கிறோம் என்பதை, நாம் நம் மனப்பான்மையினாலும், நம் வாழ்வின் பலவினாலும் மக்கள் கூறிவிட முடியும் என்பதாகும்.

அன்பை வெளிப்படுத்த நான் செய்துக் கொண்டிருப்பது என்ன என்று நான் என்னையே தொடர்ந்து கேட்டுக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. அறிவினால் நாம் வஞ்சிக்கப்படலாம் என்பது அப்போஸ்தலனாகிய பவுலின் கருத்து. நாம் அறிந்திருக்கிறோம் என்ற மமதையினாலேயே நாம் அறிந்திருப்பதை பயிற்சிக்காவிட்டாலும் அந்த பெருமையே நம்மை குருடாக்கிவிடும். கொரிந்தியர்களிடம் பவுல், அறிவு மக்களை பெருமையடையச் செய்கிறது; ஆனால், அன்போ பக்தி விருத்தியுண்டாக்கி கட்டி எழுப்பி, ஊக்கப்படுத்தி மக்களை முழுமையடையச் செய்கிறது என்று கூறுகிறார். (1 கொரி. 8:1 வாசிக்கவும்). நாம் சொல்வதற்கும், செய்தவதற்கும் வித்தியாசம் இருக்காதவாறு நாம் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். அநேக கிறிஸ்தவர்கள் மாய்மாலக்காரராக இருப்பதால் உலகம் கிறிஸ்தவர்களை மாய்மாலக்காரர்கள் என்று குற்றப்படுத்துகிறது.

மிஷனரி ஞாயிறன்று வருடத்திற்கு ஒருமுறை மிஷனரி ஊழியங்களைக் குறித்து பேசிய ஆலயத்தில் நான் முன்பு இருந்தேன். எங்கள் பட்டணத்திலேயே ஏழைகளையும், ஒடுக்கப்பட்டவர்களையும் சென்றடைவதைக் குறித்து நான் கேட்டதாக ஞாபகமே இல்லை. நான் கேட்ட பிரசங்கங்களெல்லாம் கொள்கை சார்ந்ததாயிருந்ததே தவிர சமூகத்தில் எவ்வாறு நடந்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற நடைமுறைக் கிறிஸ்தவத்தைக் குறித்து இருக்கவில்லை. கொள்கை முக்கியம்தான், ஆனால் தினந்தோறும் நான் எவ்வாறு வாழ வேண்டும் என்று புரிந்துக்கொள்வதும் முக்கியம்தான். சபையானது வம்பு பேச்சினாலும் பிரிவினையினாலும் பதவிக்கென்று போட்டிபோடும் மக்களால் நிறைந்திருந்தது. அநேக வழிகளில் உலகத்திலுள்ள மக்களுக்கும், நமக்கும் வித்தியாசமின்றி வாழ்ந்தோம். நாம் ஆலயத்திற்குச் சென்றோம் அவ்வளவுதான். கிறிஸ்தவர்களிடம் இருக்கும் இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட வரங்களைக் குறித்து நான் மிகவும் அடிப்படையான உற்சாகத்துடனிருந்ததால் அந்த சபையை விட்டு வெளியேற்றப்பட்டேன். நான் ஒரு பரவசத்துடனிருந்த கிறிஸ்தவளானதால், நான் உணர்ச்சிவசப்படுகிறேன் என்று கூறப்பட்டேன்.

பின்னர் நான் உற்சாகமடைந்திருந்த காரியங்களைக் குறித்து உற்சாகத்துடனிருந்த மற்றொரு சபைக்குச் சென்றேன். கிறிஸ்து இயேசுவின் மூலமாய் கிடைக்கும் இரட்சிப்பைக் குறித்து சாட்சி பகிர்ந்துக் கொண்டிருந்தனர். நானும் பரவசமடைந்து தேவனை ஆழமாக சேவிக்க விரும்பினேன். எனவே நான் ஒரு பெண்கள் குழுவை அமைத்து ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமைத்தோறும் சவிஷேச பிரிதிகளைக் எடுத்துக்கொண்டு மளிகை சாமான்கள் வாங்கிக் கொண்டு செல்லும் மக்களிடம் கொடுத்தோம்.

கார்களில் கண்ணாடிகளிலும் வைத்தோம். சில வாரங்களுக்குள்ளாக சுவிஷேச செய்திகள் அடங்கிய பத்தாயிரம் பிரதிகளை விநியோகித்தோம். ஒவ்வொரு செவ்வாய் மாலையிலும் என் வீட்டில் வேதாகமப் பாடவகுப்புகளை நடத்தினேன்.

நான் தேவனுக்குள் வளர்ந்துக் கொண்டிருந்தேன். அவரை சேவிப்பதில் பரவசமடைந்தேன். ஆனால் அந்த சபையின் மூப்பர்கள் என்னை அழைத்து கைப்பிரதிகளைக் கொடுப்பதற்கு பெண்களை அவர்கள் அனுமதியின்றி நான் கூட்டிச் சென்றதால், நான் கலகம் பண்ணுகிறேன் என்று கூறினார்கள். எனக்கு பதிலாக டேவ் தான் வேதாகமப் பாடவகுப்புகளை எடுக்க வேண்டுமென்று டேவிடமும், என்னிடமும் கூறினார். அந்த சபையானது கடைசியில் ஒன்றுமேயில்லாத நிலைகுள்ளாகிவிட்டது. ஏனென்றால் அது மக்களைக் கட்டுப்படுத்த முயற்சித்தது. அப்படி செய்ததால் தேவன் கொடுத்த வரங்களை அணைத்துப்போட்டது.

இன்னும் பல ஆண்டுகளாக நான் மற்றொரு சபைக்குச் சென்றேன். அங்கே நற்காரியங்கள் போதிக்கப்பட்டது. ஆனால் உண்மையிலேயே நான் அதை திரும்பிப் பார்க்கையில் அங்கே மிகக்குறைந்த அன்பையே பார்த்தேன். அந்த சபையில் ஊழியப்பணி குறைவாகவே இருந்தது. உலக ஊழியப் பணிக்கான பட்ஜெட் குறைவாகவே இருந்தது. அதுவும் பின்னர் நீக்கப்பட்டது. மேலும் சுயநலமிக்க பெருமைகொண்ட பொறாமை கொண்ட மற்றவர்களின் வெற்றியைக் குறித்து பயத்துடனுமிருந்த தலைவர்கள் இருந்தனர். சிலர் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டும் முதிர்ச்சியடையாமலும் இருந்தனர். சுயநலத்தோடிருந்தவற்றில் என் வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியை நான் விரையமாக்கிவிட்டேன் என்று எண்ணும்போது மிகவும் கோபமடைகிறேன். சபையையும் உள்ளூர் சபைகளும் பிறரை சென்றடைய அழைக்கப்பட்டுள்ளது. சபையின் ஊழியமென்னவென்றால் சமூகத்திலும் பட்டணங்களிலும் தேசங்களிலும் உலகத்திலும் சாட்சியாக இருக்க வேண்டுமென்பதே (அப். 1:8 வாசிக்கவும்).

அன்பின் உண்மைத்துவத்தில் வலிமையாக இருப்பதே சபையின் கடமையாகும். இதை வேதாகமம், பொறுமை, கனிவு, தாழ்மை, பிறரின் வெற்றியைக் குறித்து கனிகூறுதல், சுயநலமின்மை, கொடுத்தல் என்பதுமே. சிறந்ததையே நம்புவது மன்னிக்க துரிதமாயிருத்தல் நியாயப்படுத்தாமல் இரக்கத்தைக் காண்பித்தல் நற்பண்பு நற்செயல், ஏழைகளுக்கு உதவுதல், விதவைகளுக்கும், திக்கற்றவர்களுக்கும், அநாதைகளுக்கும், பசித்தவர்களுக்கும், வீட்டில்லாதவர்களுக்கும், ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்கும் உதவுதலாகும். மற்றவர்களின் நன்மைக்கென்று அன்பு தன்னுடைய சொந்த

ஜீவனையே கொடுக்கிறது. உண்மையிலேயே அன்பானது ஈடுபடுத்தப்பட வேண்டும். இல்லையெனில் அது மரித்துவிடும் அது பாய்ந்து செல்ல வேண்டும், வளர வேண்டும்.

உன் மனதுருக்கத்தின் இருதயத்தைக் கொண்டு நீ என்ன செய்வாய்?

1 யோவான். 3:17 ஒரு முக்கியமான கேள்வியைக் கேட்கிறது; “ஒருவன் இவ்வுலக ஆஸ்தி உடையவனாயிருந்து தன் சகோதரனுக்குக் குறைச்சலுண்டென்று கண்டு தன் இருதயத்தை அவனுக்கு அடைத்துக்கொண்டால், அவனுக்குள் தேவ அன்பு நிலைகொள்ளுகிற தெப்படி?” மற்றொருவிதத்தில் சொல்ல வேண்டுமென்றால் தேவையைக் காணும்போது நம் மனதுருக்கத்தின் இருதயத்தை திறந்து வைக்கவோ, அடைத்துக்கொள்ளவோ கூடம் என்று. ஆனால், மீண்டும் மீண்டும் அடைத்துக் கொள்ள தீர்மானிப்போமென்றால் தேவ அன்பு நம்முள் உயிருடன் இருக்க இயலாது. அன்பின் தன்மையே அது உயிருள்ளதாய் இருப்பதால், இயங்கிக்கொண்டிருக்க வேண்டியிருக்கிறது. தேவன் அன்பாயிருக்கிறார்!

அன்பில்லாதவன் தேவனை அறியான்; ஏனெனில், தேவன் அன்பாயிருக்கிறார் என்ற தெளிவான கூற்றை யோவான் கூறுகிறார். (1 யோ. 4:8) இயேசுவின் அடிச்சுவடுகளை நாம் கற்றுக்கொள்வதின் மூலம் நாம் நடைமுறை வாழ்க்கையில் தினமும் அன்பு எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்று நாம் கற்றுக்கொள்ள முடியும். அல்லது இன்னொருவர் கூறியதைப்போல, அநேகமாக இயேசுவின் நிறுத்தல்களை நாம் படிப்பதின் மூலம் நாம் அநேகக் காரியங்களைக் கற்றுக்கொள்ள இயலும். மக்களுக்கென்று அவர் நேரம் ஒதுக்கினார். எப்போதுமே கரிசனையோடிருந்தார். அவர் எங்கு சென்றுக் கொண்டிருந்தாலும் தேவையிலிருப்பவர்களுக்கு உதவ அவர் நாடினார்.

நாம் நடைமுறைக்குட்படுவோம்

அன்பைக் காட்ட நடைமுறை வழிகளென்று அவர்கள் நினைப்பதை என்னுடன் பகிர்ந்துக் கொள்ளுமாறு நூற்றுக்கணக்கான மக்களை நான் கேட்டிருக்கிறேன். நான் புத்தகங்களைப் படித்திருக்கிறேன், இணையதளத்தில் தேடியுள்ளேன், அனுதின வாழ்வில் மக்களை நேசிக்க பல

வழிகளைக் கண்டறிய நானே வலிமையாக முயற்சித்திருக்கிறேன். அவ்வாறு நான் கற்றுக்கொண்ட சில காரியங்களை உங்களுடன் பகிர்ந்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆனால் நீங்களும் கருத்துக்களை உருவாக்கி மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்துக்கொள்ள உற்சாகப்படுத்துகிறேன். அன்பின் புரட்சிக்கு அதிகாரப்பூர்வமான இணையதளமான www.theoverrevolution.com க்குச் சென்றால், அன்பின் புரட்சி பக்கங்கள், படங்கள், டவுன்லோட்ஸ் மற்றும் அநேக காரியங்களைக் காணலாம். உங்கள் கருத்துக்களை மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்துக் கொள்ள இயலும். மேலும் மற்றவர்களிடமிருந்தும் கற்றுக்கொள்ள இயலும் நினைவிருக்கட்டும். நீங்கள் தான் அன்பின் புரட்சி உங்களின் பங்கின்றி கிரியை செய்ய இயலாது.

பல்வேறு மக்களிடமிருந்து தொகுக்கப்பட்ட கருத்துக்களில் சில :

- நீங்களும் மற்ற ஒருவரும் ஒரே வண்டியை நிறுத்துமிடத்தை விரும்பும்போது மற்றவர் அதை எடுத்துக் கொள்ள விட்டுவிடுங்கள். அதை முகத்தில் புன்னகையுடன் செய்யுங்கள்.
- வயதான அண்டை வீட்டுக்காரரின் புல்வெளியை சுத்தப்படுத்துங்கள் அல்லது குளிர் காலத்தில் பனியை அகற்ற உதவுங்கள்.
- வயது முதிர்ந்த ஒருவரின் வீட்டை தூய்மைப்படுத்துங்கள் அல்லது மளிகை சாமான்கள் வாங்க உதவுங்கள்.
- உங்கள் வழியிலிருந்து விலகிச் செல்ல வேண்டுமென்றாலும் போக்குவரத்து இல்லாதவர்க்கு ஆலயத்திற்கோ அல்லது வேறு இடத்திற்கோ செல்ல உதவுங்கள்.
- பிறர் கூறுவதை தடங்கலின்றி கேளுங்கள்.
- மென்மையான வாகன ஓட்டுனராக இருங்கள்.
- முன்பின் அறியாதவருக்கு கதவை திறந்து அவர் உங்களுக்கு முன் செல்ல அனுமதியுங்கள்.
- கடைகளில் நீங்கள் அதிகமான பொருட்களுக்கு பில் போட வேண்டியிருந்து உங்களுக்கு பின் நிற்பவர்க்கு சில பொருட்கள் மட்டுமே இருக்குமென்றால் அவர் முன்பு செல்ல அனுமதியுங்கள்.
- துணையில்லாத நபரின் குழந்தையை சில மணிநேரங்கள் பராமரியுங்கள். அவர் சிறிது நேரம் இளைபாறட்டும்.
- உறவினரில்லாத தனி மனிதர்கள் விடுமுறையை உங்களுடன் கழிக்க அவர்களை அழையுங்கள்.
- பூக்களையோ, வாழ்த்து அட்டைகளையோ அனுப்புவதின் மூலம் உங்கள் பாராட்டுக்களை வெளிப்படுத்துங்கள்.

- விவாகரத்தான தாய்க்கு தன் பிள்ளைகளை உணவுவிடுதிக்கு அழைத்துச் செல்ல ஒரு பரிசுக் கூப்பணை அனுப்புகள்.

அது கிரியை செய்கிறது!

நாங்கள் பெற்றுக்கொண்ட ஒரு கருத்து என்னவென்றால் நீங்கள் உணவருந்திக் கொண்டிருக்கும் உணவுவிடுதியில் யாருக்காவது இரகசியமாக நீங்கள் கட்டணத்தை செலுத்திவிடுங்கள். டேவும், நானும் இதை அடிக்கடி செய்வோம். அதன் பலன் உற்சாகமளிப்பதே ஒரு மாலை வேளையில் இரண்டு வயதான பெண்மணிகளைக் கண்டோம். அவர்கள் நன்றாக உடையணிந்து அழகாக காணப்பட்டனர். அவர்களின் உணவிற்கு நாங்கள் கட்டணத்தை செலுத்த வேண்டுமென்ற ஒரு ஆவலில் அவ்வாறு செய்தோம் எங்களுக்கு பரிமாறியவரிடம் நாங்கள் சென்றப் பிறகு யாரோ ஒருவர் அவர்களை ஆசீர்வதிக்க விரும்பினார், அதனால் கட்டணத்தொகையை செலுத்திவிட்டார் என்று கூறுமாறு கூறினோம். ஆம் அவர்கள் யார் என்று கேட்டனர். அந்த நபரோ தொலைக்காட்சியில் வரும் ஒரு ஊழியர் அவர்களின் முகத்தில் புன்னகையை கொடுக்க விரும்பினார் என்று கூறினார்.

பல மாதங்களுக்கு பிறகு நாங்கள் அதே உணவுவிடுதியில் இருந்தோம், அப்போது அந்த பெண்மணிகளில் ஒருவர் வந்து அவர்களை ஞாபகமிருக்கிறதா என்று கேட்டார். எங்களுக்கு சரியாகத் தெரியாததால் அவர் அந்த சந்தர்ப்பத்தை விளக்கி கூறிவிட்டு சொன்னார், அந்த நாள் அவரின் பிறந்த நாளென்றும் அவ்வாறு செய்ததால் அவர் மிகவும் சந்தோஷப்பட்டதாகவும் கூறினார். அவர் என்னுடைய தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகளை தேடி கண்டுபிடித்து, அன்றிலிருந்து அவர் அதை பார்க்கிறாரென்றும் கூறினார். அவரை ஆசீர்வதித்த சந்தோஷமட்டுமன்றி அவரின் பிறந்ததினத்தன்று எங்களை உபயோகித்ததால் அதிக பாக்கியமடைந்தோம். எங்கள் தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சியின் மூலம் அவர் தொடர்ந்து போதனைகளை பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்.

அதின் பலன் என்னவாயிருக்கும் என்பதை தேவன் தனியாக அமர்ந்துக் கொண்டிருந்த அவளிடம் ஒரு ஐம்பது டாலர் நோட்டைக் கொடுத்து, நான் உன்னை ஆசீர்வதிக்கிறேன் என்று கூறினேன். நீ மிகவும் கடிமையாய் வேலை செய்கிறாய், உனக்கு பாராட்டுக்கள் தேவை என்று கூறினேன். அவள் மகிவும் அதிர்ந்துப்போனவளாய் இது யாருமே எனக்கு செய்திராத ஒன்று என்றுக் கூறினாள்.

நம்முடன் அனுதினமும் அநேக மக்கள் எவ்வளவாய் தனிமையிலும் முக்கியத்துவமின்றியும், நிபந்தனையற்ற அன்பை அனுபவியாமலும் இருக்கின்றனர் என்பதை உணராமலிருக்கின்றோம். அவர்களை எதையும் இலவசமாய் பெற்றுக்கொள்ளவோ, அவர்கள் சம்பாதிக்காத ஒன்றை பெற்றுக்கொள்ளவோ பழகாமலிருக்கிறார்கள். மக்களுக்கு எதர்ச்சியாக காரியங்களை செய்து அவர்களுக்கு ஆசீர்வாதமாக விளங்குவது தேவ அன்பை வெளிப்படுத்த ஒரு அற்புதமான வழியாகும்.

நன்மை செய்ய மறந்து போகாதீர்கள்

“அன்றியும் நன்மை செய்யவும் தானதர்மம் பண்ணவும் மறவாதிருங்கள். இப்படிப்பட்ட பலிகளின் மேல் தேவன் பிரியமாயிருக்கிறார்” என்று எபிரெயர் 13:16 நம்மை ஊக்கப்படுத்துகிறது. இந்த வசனம் சபையில் உள்ளவர்களுக்கு செய்யும்படி கூறினாலும், நான் சொல்ல விரும்பும் கருத்தாவது இவ்விதமாய் தாராளமாய் வாழ்வது தேவனுக்கு பிரியமானதொன்றாகும். “நம் சபையில் மட்டுமின்றி, நம்மை போலல்லாதவர்களிடமும், அனைவரிடமும் நல்லவர்களாயிருக்க வேண்டுமென்று கூறும் அநேக வசனங்கள் உண்டு.”

உதாரணமாக 1 தெச. 5:15 கூறுகிறது: உங்கள்குள்ளும் மற்ற யாவருக்குள்ளும் எப்பொழுதும் நன்மை செய்ய நாடுங்கள். உங்களுக்காகக் குப்பைகளை அகற்றி தூய்மைபடுத்துபவர்கள், தபால்களை கொடுக்க வருபவர்கள் போன்றவர்களுக்கு நீங்கள் செய்யத் தகுந்த காரியங்களைக்குறித்து யோசிக்க உங்களை உற்சாகப்படுத்துகிறேன். இத்தகைய மக்கள் நம்முடன் எப்போதுமே இருக்கின்றனர். ஆனால் அவர்களின் வேலை எத்தகையது என்று நாம் நினைத்துப்பார்ப்பதேயில்லை. நான் உண்மையிலேயே அழுக்கை அகற்றி நாள்முழுவதும் நாற்றமெடுக்க விரும்பமாட்டேன்.

என் மகள் ஒருமுறை குப்பை அகற்றுபவர்க்கு பாராட்டு குறிப்பையும் உணவருந்த ஒரு பரிசுக் கூப்பனையும் கொடுத்தாள். இத்தகையக் காரியங்கள் மக்களை ஆசீர்வதிப்பதோடன்றி அது அவர்களுக்கு அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்குவதும் கூட. ஏனெனில் அத்தகைய காரியங்கள் அவர்களுக்கு நடந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. விரும்பப்படாத வேலையை கடினமாய் செய்யும் மக்களால் இந்த உலகம் நிறைந்திருக்கிறது. ஆனாலும் யாரும் அதனை கவனிப்பதில்லை. விரும்பப்படாத வேலையை கடினமாய் செய்யும் மக்களால் இந்த உலகம் நிறைந்திருக்கிறது. ஆனாலும் யாரும் அதனை கவனிப்பதில்லை.

ஒருமுறை ஒரு டிபார்மெண்டல் ஸ்டோரில் கழிவறை சுத்தம் செய்து கொண்டிருந்த ஒரு பெண்ணைப் பார்த்தேன். அவளுக்கு கொஞ்சம் பணம் கொடுத்து “நீ மிகவும் கடினமாய் உழைக்கிறாய் போன்றுள்ளது. நான் உனக்கு ஒரு ஆசீர்வாதமாயிருக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன்” என்று சொன்னேன். நான் அவளைப் பார்த்து சிரித்து விட்டு சென்றுவிட்டேன். சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு அவள் என்னை காலணிகள் விற்கும் இடத்தில் கண்டு தன் நன்றியைத் தெரிவித்து இந்த செயல் அவளை எவ்வாறு உயர்த்தியது என்றுக் கூறினாள்.

உண்மையாகவே அவள் கடினமாக உழைப்பதாகவும், அதை ஒருவரும் கண்டுக் கொள்வதில்லை என்று உணர்ந்ததாகவும் தெரிவித்தாள். கவனிக்கப்படாதவர்களை கவனிப்பதை பழக்கப்படுத்திக் கொள்ளும்போது உங்கள் மனதில் நடப்பதைக் கண்டு வியப்பீர்கள். அப்பேர்ப்பட்டவர்களை தேவன் கவனிக்கிறார். இந்த முயற்சியில் அவரோடு நீங்கள் துணையாயிருப்பீர்களென்றால் அவர் சந்தோஷப்படுவார்.

பொதுவான மரியாதையைப் பயிற்சியுங்கள்

மற்றவர்களிடம் அன்பைக் காட்ட நாங்கள் கருத்துக்களை வரவேற்கும்போது, ஒருவர் இவ்விதமாய் எழுதினார். “எப்போதுமே தயவுசெய்து மற்றும் நன்றி என்று கூறவேண்டும்.” இவையிரண்டும் பொதுவான மரியாதைக்குரிய சொற்களாகும், கோபமாக இல்லாமல் மரியாதையாக இருப்பதும், பிறரிடம் அன்பையும், மரியாதையையும் காட்டக்கூடிய உறுதியான வழியாகும். உங்கள் குடும்பத்தாரிடம் வீட்டில் மரியாதையாக இருக்க வேண்டும் என்று உங்களை உற்சாகப்படுத்துகிறேன். நான் டேவை எதையாவது செய்யக் கேட்கும்போது அவரிடம் நன்றி என்று சொல்ல மறக்காமலிருக்க முயற்சிக்கிறேன். நம் அன்பிற்குரியவர்களை சாதாரணமாக எடுத்துக் கொள்ளாமலிருக்க கவனமாயிருப்பது முக்கியமானதாகும். நம் வீடுகளில் அடைக்கப்பட்ட கதவுகளின் பின்னால் செய்வதின் பிரதிபலிப்பே பொது இடங்களில் நாம் காண்பிக்கும் நல்ல பழக்கங்களாக இருக்க வேண்டும்.

1 கொரி. 13:5 இன்பு அன்பு சினமடையாது. சினமடைவது, சுயநலத்தின் விளைவே. நல்ல பழக்கங்களால் இதனை எப்போதும் எதிர்த்து போராட வேண்டும். நம் சமூகம், கோபம், கொடூரம் போன்றவற்றால் நிறைந்துள்ளது. ஆனால் இது தேவனின் தன்மையை வெளிப்படுத்தாது. இயேசு சொன்னார் என் நுகம் மெதுவாயும் என் சமை இலகுவாயும் இருக்கிறது என்று (மத். 11:30) அவரின் முன்மாதிரியை நாம் பின்பற்ற கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

நாம் நன்றியறிதலோடும், நன்றியறிதலை வெளிப்படுத்துகிறவர்களாயும் இருக்க உறுதியாயிருக்க வேண்டும். பல்வேறு இடங்களில் வேதம் நாம் நன்றியுள்ள மக்கள் என்று நினைத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் நம் மனதிலிருப்பது நம் வாயின்மூலம் வெளிப்படும் (மத். 12:34 வாசிக்கவும்). நாம் உண்மையிலேயே பாராட்டுகிறவர்களாயிருப்போம் என்றால் நன்றியை வெளிப்படுத்துவது இயற்கையாக நமக்கு வரும்.

நேரம் ஒரு பெரிய ஈவு உங்கள் தாலந்தை கொடுங்கள்

உங்களுடைய குறிப்பிட்ட தாலந்து எதுவாயிருந்தாலும், அதற்கு கிரயம் செலுத்தப்பட வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்காமல் அவ்வப்போது வரங்களாக வெளிப்படுத்துங்கள். உதாரணமாக, நீங்கள் ஒரு புகைப்படம் எடுக்கும் புகைப்படக்காரராயிருப்பீரென்றால் ஒரு நண்பருக்கு திருமண புகைப்படத்தை இலவசமாக எடுத்துக் கொடுங்கள் அல்லது பணவசதியில்லாதவர்க்கு இலவசமாக எடுத்துக் கொடுங்கள்.

நீங்கள் ஒரு சிகையலங்காரம் செய்பவராக இருப்பீர்களன்றால் வீடில்லாதவர்கள் தங்கும் இடத்திற்குச் சென்று மாதம் ஒருமுறையோ அல்லது உங்களுக்கு அதிக நேரமிருந்தால் கூடுதல் நேரம் செலவிடுங்கள்.

சமீபத்தில் பிரச்சனைக்குரிய பெண்களின் இருப்பிடம் சென்று மூன்று நாட்கள் இலவசமாக பெயிண்ட் செய்துக் கொடுத்தார்.

தேவன் நம் ஒவ்வொருவருக்கும் திறமைகளைக் கொடுத்துள்ளார். மற்றவர்கள் பயனடையும் வகையில் நாம் அதனை உபயோகிக்க வேண்டும்.

தன்னிடம் குறைவாகவே பணம் கொண்டிருந்த ஒரு பெண் ஊழியங்களைத் தாங்க விரும்பியதால் பணம் பெற்றுக்கொள்ள எவ்வாறு அவள் திண்பண்டங்களை செய்து விற்று ஊழியங்களைத் தாங்கினாள் என்று அதிகாரம் 3ல் நான் குறிப்பிட்டிருந்தேன். இந்த கதை எதை வலியுறுத்துகிறதென்றால், நாம் ஒன்றுமே செய்யாமலிருப்பதை தவிர்க்கும்போது நாம் செய்யக்கூடிய எதையாவது ஒன்றை கண்டு பிடிப்போம். ஒவ்வொருவரும் அதில் ஈடுபடும்போது நம் உலகத்திலுள்ள நன்மையானது தீமையை மேற்கொள்ளும்.

சில இலக்குகளை நியமியுங்கள்

நாம் இலக்குகளை கொண்டிருக்க வேண்டும். இலக்குகளை கொண்டிருப்பதும் அதை அடைவதற்கு திட்டங்களை கொண்டிருப்பதிலும்

நான் நம்பிக்கை கொண்டவள். ஒவ்வொருவரும் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் ஆலயத்தைவிட்டு செல்லும் மூன்றுமணி நேரத்திற்குள் எதர்ச்சியாக அன்பின் செயல்களை செய்ய ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று என் போதகரிடம் ஆலோசனைக் கூறலாம். இவ்விதம் உலகம் முழுவதும் தொடங்கிவிட்டால் என்னவாகும் என்று நினைத்துப் பாருங்கள்.

பிறரிடம் அன்பைக் காட்டும் எண்ணிலடங்கா வழிமுறைகளில் சிலவற்றை இந்த அதிகாரத்தில் நான் எடுத்துக் காட்டியுள்ளேன். நீங்கள் செய்யக்கூடிய காரியங்களை புரிந்துக்கொள்ள இந்தக் கருத்துக்கள் உதவி செய்யும் என்று நம்புகிறேன். நாம் எதையும் செய்யக் கூடும் என்று கூறுவது உண்மையில்லை. நாம் சாக்குபோக்குகளை கூறிக்கொள்ளலாம். ஆனால் சாக்குபோக்குகள், நாம் ஒன்றம் செய்யாமலிருப்பதை நியாயப்படுத்தவும், நம்மை வஞ்சிக்கும் வழிகளுக்குமேலல்லாமல் வேறொன்றும் இல்லை. மற்றவர்களுக்கு வலுக்கட்டாயமாக நீங்கள் உதவும் போது, வேறு ஒருபோம் இல்லாதவிதத்தில் நீங்கள் புத்துயிர் பெறுவீர்கள். உலகிலுள்ள கோடிக்கணக்கானபேர், வாழ்க்கையில் அர்த்தமில்லாததைப்போன்று உணர்கிறார்கள். தங்கள் வாழ்க்கையில் தேவ சித்தத்தை தேடிக்கொண்டு குழப்பத்திலேயே வாழ்கின்றனர்.

நாம் இயேசுவின் வார்த்தைகளை மறந்துவிட வேண்டாம். நீங்களும் ஒருவரிலொருவர் அன்பாயிருங்கள். “நான் உங்களில் அன்பாயிருந்ததுபோல நீங்களும் ஒருவரிலொருவர் அன்பாயிருங்கள் என்கிற புதிதான கட்டளையை உங்களுக்குக் கொடுக்கிறேன்” (யோ. 13:34) சந்தேகத்திற்கிடமின்றி இதுதான் நம் நோக்கமும், நம் வாழ்க்கைக்கு தேவசித்தமுமாயிருக்கிறது.

அதீகாரம்

11

மக்களின் தேவை என்ன என்பதைக் கண்டறிந்து அதன் பதிலின் ஒரு பகுதியாக இருங்கள்

நான் எல்லோருக்கும் எல்லாமானேன்.

1 கொரி. 9:22

எவருடைய கட்டுப்பாட்டினின்றும் விடுபட்டிருந்தாலும் ஒவ்வொருவருக்கும் ஊழியக்காரணாய் தன்னை மாற்றிக்கொண்டதாக பவுல் கூறுகிறார். இதைக் குறித்து நீங்கள் யோசிப்பீர்களென்றால் ஒரு ஆச்சரியமான கூற்றாகும். பிறரால் பயன்படுத்திக் கொள்ளப்படுவோம் என்ற பயம் இல்லாமல் தன்னை ஊழியனாக கொடுப்பதற்கு அவர் விடுதலையோடிருந்தார். உண்மையான வாழ்க்கையை பெற்றுக்கொள்வதற்கு தன் வாழ்க்கையை கொடுத்துவிட வேண்டியிருப்பதை அவர் அறிந்திருந்தார். பிறரை சேவித்து அவர்களை சந்தோஷப்படுத்துவதற்கே வாழ்வதென்று தீர்மானித்தார். தன் அனுதின வாழ்வில் இயேசு கொடுத்த முன்மாதிரியைப் பின்பற்றினார்.

யூதரை ஆதாயப்படுத்திக் கொள்ளும்படிக்கு யூதருக்கு யூதனைப் போலவும், நியாயப்பிரமாணத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களை ஆதாயப்படுத்திக்

கொள்ளும்படிக்கு நியாயப்பிரமாணத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டவனைப் போலவுமானேன். பெலவீனருக்கு பெலவீனரைப்போலானேன் என்றும் கூறுகிறார் (1 கொரி.9:22 வாசிக்கவும்) வேறுவிதமாய் சொல்ல வேண்டுமென்றால் அவ்வாறு அவர் தன்னை மாற்றியமைத்துக் கொண்டார். அவர்களுக்கு அன்பைக் காண்பித்து கிறிஸ்துவினிடமாய் அவர்களை ஆதாயப்படுத்திக் கொள்ளும்படிக்கு அவர் எதை வேண்டுமென்றாலும் செய்தார். பவுல் அதிகமாய் கற்றவராயிருந்தார். ஆனால் படிப்பறியாத மக்களுடன் அவர் இருந்தபோது அவர் தன் பட்டங்களைக் குறித்தோ அல்லது அவருக்கு தெரிந்திருந்ததைக் குறித்தோ அவர் பேசிக் கொண்டிருக்கவில்லை. தான் எவ்வளவாய் கற்றறிந்திருந்தார் என்று அவர் வெளிக்காட்டிக் கொண்டிருக்கவில்லை. உண்மையிலேயே கீழ்க்கண்ட கூற்று அவர் எவ்வளவாய் தாழ்மையோடும், மற்றவர்களைத் தாழ்மையாய் உணர வைக்காத வகையிலும் தீர்மானத்தோடிருந்தார். உண்மையிலேயே அவர் எழுதினார் இயேசு கிறிஸ்துவை சிலுவையில் அறையப்பட்ட அவரையேயன்றி வேறொன்றையும் உங்களுக்குள்ளே அறியாதிருக்கத் தீர்மானித்திருந்தேன் (1 கொரி. 2:2)

பவுல் மக்களுடனிருந்தபோது அவர் அவர்கள் கூறுவதைக் கேட்க வேண்டியிருந்தது. அவர்களைக் குறித்து கற்றுக்கொள்ள உண்மையாய் நேரம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. நாம் செய்ய வேண்டிய ஒன்றாய் இது இருக்க வேண்டும். இவ்வாறு செய்வது உறவுகளை ஆச்சரியவிதமாய் உறுதிப்படுத்தும் என்று அனுபவரீதியில் அறிந்திருக்கிறேன். நாம் மக்களை அறிந்துக்கொள்ள வேண்டும். அவர்களின் விருப்பு, வெறுப்பு என்னவென்று நான் கண்டுப்பிடிக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு எது தேவை எது தேவையில்லையென்றும், அவர்களின் எதிர்கால கனவுகள் என்னவென்றும் நாம் கண்டுப்பிடிக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். அவர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியில் பெலவீனமாகயிருந்து, நாம் அப்பகுதியில் பெலமுள்ளவர்களாயிருந்தால் நம் திறமைகளைக் குறித்து நாம் பெருமையோடு பேசிக்கொண்டிருக்கக் கூடாது.

மக்கள் தங்களைக் குறித்து நன்மையாக உணருவதற்கு உதவ வழிமுறைகளைக் கண்டுபிடியுங்கள்

என்னுடைய சாப்பிடும் பழக்கத்தில் நான் ஒழுக்கமுள்ளவள். சமீபத்தில் அந்த விதமான குணத்தில் போராடிக் கொண்டிருக்கும் ஒருவருடன் நான் ஒரு வாரம் கழித்தேன். அந்த நபர் நான் எவ்வளவாய் ஒழுக்கத்துடனிருந்தேன், அவர் எவ்வளவாய் ஒழுக்கமின்றி இருந்தார் என்றும் பலமுறை குறிப்பிட்டார்.

ஒவ்வொரு முறையும் அவள் சொன்னபோது எனக்கும் பெலவீனமான பகுதிகளுண்டு. நீங்களும் ஜெபித்து முயற்சிப்பீர்களென்றால் இதனை மேற்கொள்ள முடியும் என்று கூற என்னை ஒழுக்கப்படுத்திக் கொண்டேன்.

என்னுடைய நண்பரின் உணர்வுகளுக்கு இவ்வளவாய் கருத்துடனில்லாமலிருந்த நேரங்கள் என் வாழ்க்கையிலுண்டு. அநேகமாக ஒழுக்கத்தின் பலனைக் குறித்தும் அதிகமாய் உண்பதின் விளைவைக் குறித்தும் போதாத ஊட்டசத்தைக் குறித்தும் ஒரு பிரசங்கமே கொடுத்திருந்திருப்பேன். ஆனால் என் நண்பரை குற்றப்படுத்தி குற்றமாய் உணர வைத்திருந்திருப்பதை தவிர வேறு எதையும் நான் பெற்றிருந்திருக்கமாட்டேன். அவளுக்கு உதவியாக இருக்கும் கருத்துக்களை பகிர்ந்துக் கொள்ளும்படி என்னிடம் அவள் கேட்டபோது நான் அவ்வாறு செய்தேன். ஆனாலும் நான் எல்லாவற்றையும் பெற்றுக் கொண்டுவிட்டேன். அவள் எல்லாம் குழப்பமாகவேயுள்ளாள் என்று உணரும்விதத்தில் நான் செய்யவில்லை. தாங்கள் ஏற்கனவே மோசமாக உணரும் காரியத்தில் இன்னும் அதிகமாக மோசமாக உணர செய்யாத வகையில் இருப்பது மக்களை நாம் நேசிக்கும் விதத்தில் ஒன்று என்று நான் கண்டறிந்துக் கொண்டேன்.

சாந்தமும், மனத்தாழ்மையும் அன்பின் மிக அழகான வெளிப்பாடு. பவுல் அன்பு தன்னை புகழாது இறுமாப்பாயிராது (1 கொரி. 13:4) என்று கூறுகிறார். மனத்தாழ்மை சேவிக்கிறது, மற்றவர்களை எப்போதும் உயர்த்துகிறதாயிருக்கிறது.

இயேசுவுக்கிருந்த அதே தாழ்மையான மனமும், மனப்பான்மையையும் நாம் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று வேதம் போதிக்கிறது. (பிலி. 2:5) அவர் தேவனோடு ஒன்றாயிருந்தார். ஆனாலும் எல்லா சிலாக்கியங்களையும் உரித்து மனிதனாக மாறும்படி தம்மை தாழ்த்தினார். பாவிசனாக நாம் பெற்றுக்கொள்ள கூடிய தண்டனையை ஏற்றுக்கொண்டு நம் இடத்தில் மரிக்கும்படிக்கு (பிலி.2:6-9) அவருடைய அளவில் இல்லாததால் மக்களை மோசமாக என்றுமே உணரச் செய்யவில்லை. ஆனால் அவர் அவர்களின் அளவிற்கு இறங்கினார். பவுலும் இதைத்தான் செய்தார். நாமும் இத்தகைய வேதாகம முன்மாதிரிகளைப் பின்பற்ற வேண்டும்.

நமக்கு வித்தியாசமான காரியங்கள் தேவைப்படுகிறது

நாம் அனைவருமே வித்தியாசமானவர்கள். நமக்கு வித்தியாசமான தேவைகள் உள்ளது. நீங்கள் மக்களுக்கு கொடுக்க விரும்புவதை

கொடுப்பதைவிட்டு விட்டு மக்களுக்கு என்ன தேவை என்று அதிகப்படியான ஒரு மைல் சென்று கண்டுபிடிக்க உங்களை வலியுறுத்துகிறேன். மக்களுக்கு உற்சாகமுட்டும் வார்த்தைகளை சுலபமாக கொடுக்க முடியும். எனவே நீங்கள் ஒவ்வொருவரையும் உற்சாகப்படுத்த முடியும். ஒவ்வொருவருக்கும் உற்சாகப்படுத்தும் வார்த்தை தேவையாதலால் இது நல்லதே. ஆனால் நடைமுறையில் சில உதவிகள் தேவைப்படுபவர்க்கு நீங்கள் வார்த்தைகளைக் கூறிக்கொண்டிருக்கக் கூடும். அவர்கள் மூன்று மாதம் வீட்டு வாடகைக் கொடுக்க இயலாமலிருக்கலாம். அவர்களிடம் ஆண்டவர் தேவைகளை சந்திப்பார் என்று உற்சாகப்படுத்துவதோடு அவர்கள் வாடகையைக் கட்டவும் உதவ வேண்டும். உங்களால் பண உதவி செய்ய இயலாவிடில் பரவாயில்லை. ஆனால் சூழ்நிலைகள் சிறிது கடினமாயிருக்கையில் வார்த்தைகளோடு ஏதாவது ஒரு காரியத்தையும் செய்ய வேண்டும்.

ஒருவேளை மக்களுடன் நேரம் செலவிட நீங்கள் விரும்பலாம். மக்களை சந்திக்கவும் தொலைபேசியில் அழைக்கவும், வீட்டிற்கு உணவருந்தவும் அழைக்கலாம். இவ்வகையில் உங்கள் நேரத்தைக் கொடுக்க விரும்பலாம். ஆனால் தனியாக இருந்து ஓய்வெடுக்க விரும்பும் மக்களுக்கு உங்கள் நேரத்தை கொடுக்க விரும்பினால் அது தகுதியாயிராது. எனவே அவர்களுக்கு உணவு விடுதிக்கு சென்று உணவருந்த பரிசுக் கூப்பண்களை கொடுக்கலாம். அவர்கள் உணவருந்த செல்லும்போது, அவர்களின் குழந்தைகளைப் பராமரித்துக் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் நீங்கள் விரும்புவதைக் கொடுக்க முயற்சிக்கின்றீர்கள்.

சில மக்கள் சிறிய காரியத்திற்கும் முக்கியத்துவம் கொடுப்பார்கள். அவர்கள் பெரிய அளவில் யோசித்துப் பேசுவார்கள். அவர்கள் பெரிய அளவில் ஈ மெயிலும், தொலைபேசியிலும் செய்திகளையும் பரிமாறுவர். இத்தகைய மக்களின் ஈ மெயிலை படிக்கவும் சில மக்கள் பயப்படுவர். ஏனெனில் அது அதிக நேரம் பிடிக்கக்கூடியதாய் இருப்பதால். இவ்வாறு சிறுசிறு காரியத்திற்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் மக்கள் அவர்கள் விரும்பியதை செய்வார்களெனில் சில மக்கள் அவர்களைத் தவிர்ப்பதை அவர்களால் காண இயலும்.

நாம் தொடர்புக்கொண்டு பேசும்போது கூட நமக்கு பிடித்த விதமாக பேசி எழுதாமல் மக்களுக்கு தேவை எது? எதை விரும்புகின்றனர் என்பதை கண்டுபிடித்து பேச வேண்டும். அதிக விளக்கம் கேட்கும் நபராய் உங்கள் நண்பர் இருப்பாரென்றால் அவருக்கு உங்களுக்கு தெரிந்த அனைத்தையும்

கூறுங்கள் .ஆனால் உங்கள் நண்பர்கள் அடிப்படையானதை மட்டும் தேர்ந்தெடுப்பாரென்றால் அவர்களுக்கு அதை மட்டுமே கொடுங்கள்.

நான் வெகுமதிகளைக் கொடுக்க விரும்புவேன் என் அன்பைக் காட்டும்படி அதை நான் செய்வேன். நான் கொடுக்கும் வெகுமதிகளை பாராட்டாத ஒரு உதவியாளர் இருந்தார். இதை நான் விரும்பவில்லை. ஏனெனில் அது எனக்கு நன்றியில்லாத தன்மையைப்போலிருந்தது. ஆனால் அவளை நான் நன்றாக அறிந்துக்கொண்டபோது, அவள் கூறினாள் வெகுமதிகளைவிட அன்பைக் கூறும் வார்த்தைகளே அவளுக்கு மிகவும் முக்கியமானதாக கருதினாள் என்பதைக் அறிந்துக்கொண்டேன். அவள் கேட்க விரும்பிய வார்த்தைகளைவிட வெகுமதிகளைக் கொடுப்பதும் எனக்கு விருப்பமாயிருந்தது. பிறருடைய கடின உழைப்பிற்கு பாராட்டு தெரிவிக்கும் விதத்தில் நான் பொருட்களைக் கொடுப்பேன். அதனால் தான் எவ்வளவு சிறந்த வேலை செய்கிறேன் என்பதாக நான் கூற வேண்டுமென்று விரும்பினாள். அவளுக்கு அரவணைப்பும், முதுகில் தட்டி பாராட்டவும் விரும்பினாள். வெகுமதிகளைக் கொடுப்பதின் மூலம் என் அன்பைக் காண்பிக்க நான் வெகுவாக முயற்சித்தேன். ஆனால் ஆச்சரியப்படும் விதமாய் அவள் நேசிக்கப்படுவதாக உணரவில்லை. இது அநேக வேளைகளில் நடைபெறுகிறது. ஏனெனில் மக்களுக்கு உண்மையிலேயே எது தேவையென்று நாம் கற்றுக் கொள்ளாததாலேயே நாம் அவர்களுக்கு கொடுக்க விரும்புவதை கொடுக்கிறோம்.

நாம் ஒவ்வொருவரையும் ஒரே மாதிரியாக இருக்க எதிர்பார்ப்பதால் அவர்கள் இருக்க அறியாதவர்களாய் இருக்கும்படிக்கு அவர்களை அழுத்தத்திற்குள்ளாக்குகின்றோம். நம் ஒவ்வொரு தேவைகளையும் தேவன் கிருபையாக சந்திக்கிறார். நம் வாழ்க்கையில் சரியான நபர்களை சரியான வெகுமதிகளோடு வைக்கிறார். நாம் மட்டும் அதனை பார்த்து மக்கள் யாராக இருக்கிறார்களோ அதை பாராட்டினால் போதுமானது.

மக்களை கற்றுக்கொள்

மக்களுக்கு எது தேவையென்று நான் கற்றுக்கொள்ளும்படி மக்களை கற்றுக்கொள்வது என் கண்களை திறந்துவிடக்கூடிய ஒரு அனுபவமாயிருந்தது. உதாரணமாக என் கணவருக்கு மரியாதை தேவைப்படுகிறது, என்னை கரிசனையோடு பராமரிப்பதின் மூலம் ஒரு சிறந்த பணியைச் செய்கிறார் என்று நான் உணரும்படி அவர் விரும்புகிறார். ஒரு சமாதானமான சூழ்நிலையில் வாழும்படி அவர் விரும்புகிறார்.

அவருக்கு விளையாட்டுகளென்றால் மிகவும் பிடிக்கும். பேஸ்பால் விளையாட்டைப் பார்க்கவும், கோல்ஃ விளையாடவும் விரும்புவார். அதை அவருக்கு நான் கொடுக்கக் கூடுமென்றால் அவரால் எவ்வளவு சந்தோஷமாக இருக்க முடியுமோ அவ்வாறு இருப்பார்.

எனக்கோ சேவை செய்வது பிடிக்கும். என் வாழ்வை சுலபமாக்க யாராவது எதையாவது செய்தால் அது எனக்கு மிகவும் அர்த்தமுள்ளது இரக்கும். என் கணவர் சாப்பிட்டு முடித்தவுடன் எப்போதும் சமையலறையை சுத்தப்படுத்துவார். இதனால் நான் உட்கார்ந்து இளைப்பாறுவேன். எனக்கு கடினமாய் இருக்கும் எதையாவது நான் செய்வதை அவர் பார்த்தால், உதாரணமாக, கனமானதை தூக்குவது போன்று அவர் உடனே அதைக் கீழே வைக்கும்படி கூறிவிடுவார். தான் வந்து எனக்காக அதை செய்வார். இத்தகையக் காரியங்கள் நான் விலையேறப்பெற்றவள் நேசிக்கப்படத்தக்கவள் என்று உணரச் செய்கிறது. ஒருவரின் தேவையை இன்னொருவர் புரிந்துக்கொண்டு அதை செய்ய முற்படுவது எங்கள் உறவை அதிகமாய் வலுப்படுத்தியது.

என் மகள் சான்ட்ராவிற்கு, அவளுடன் நேரம் செலவிடுவதும், ஊக்கப்படுத்தும் வார்த்தைகளும் தேவைப்படுகிறது. என் மகள் லாராவிற்கு ஊக்கப்படுத்தும் வார்த்தைகள் தேவை. ஆனால் என்னுடன் நேரம் செலவிடுவது அவ்வளவு முக்கியமன்று. என் இரண்டு மகள்களும் என்னை மிகவும் நேசிக்கின்றனர். ஆனால் அதை வித்தியாசமான வழிகளில் காட்டுகின்றனர். சான்ட்ரா என்னை தினமும் தொலைபேசியில் அழைப்பாள். அவளும், அவள் குடும்பமும் எங்களுடன் அடிக்கடி வந்து உணவருந்துவார்கள். லாராவோ அடிக்கடி தொலைபேசியில் அழைக்கமாட்டாள். சான்ட்ராவைப் பார்ப்பது போன்று அவளை பார்க்கமாட்டேன். ஆனால் என் வயது முதிர்ந்த தாயார் மற்றும் அத்தையை பார்த்துக் கொள்வதின் மூலமும் அவர்களுக்கு மளிகை சாமான்களை வாங்கிக் கொடுத்து, வங்கி சமாச்சாரங்களைப் பார்த்துக் கொண்டு அவர்களின் கட்டணங்களைக் கட்டுவதின் மூலமும் எனக்கு உதவுகின்றாள். அவளுக்கு நான்கு குழந்தைகள் இருக்கும்போதும் அவளின் கணவரின் பாட்டிமார் அவளுடன் வசிக்கும்போதிலும் இதனைச் செய்கிறாள்.

எனக்கு அற்புதமான இரண்டு மகன்களுண்டு, ஆனாலும் அவர்கள் இருவரும் மிகவும் வித்தியாசமானவர்களே. ஒருவர் என்னை தினமும் அழைத்து என்னை நேசிப்பதாக கூறுவார். மற்றவரோ என்னை அதிகமாக அழைக்கமாட்டார். ஆனால் அவரின் அன்பை மற்ற வழிகளில் வெளிப்படுத்துவார். ஆனால் இருவரையும் எதையாவது செய்ய

வேண்டுமென்று நான் எப்போது கேட்டாலும் அதை அவர்கள் செய்து முடித்துவிடுவர். நான் சொல்ல விரும்புவது என்னவென்றால் என் பிள்ளைகள் அனைவரும் வித்தியாசமானவர்களே, ஆனால் அற்புதமானவர்கள்.

என் பிள்ளைகள் ஒவ்வொருவருக்கும் என்னிடமிருந்து எது தேவையென்று கற்றுக்கொண்டு அதை அவர்களுக்கு கொடுக்க என் பிள்ளைகளை நான் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. ஒருவருக்கு வெகுமதிகளைப் பெற்றுக் கொள்வது பிடிக்கும் இன்னொருவருக்கு நேரம் பிடிக்கும் இன்னொருவருக்கு ஊக்கப்படுத்தும் வார்த்தைகள் தேவை. மேலும் மற்றொருவருக்கு அன்பை வெளிக்காட்டுவது நான் எல்லா நேரமும் கற்றுக் கொண்டுதானிருக்கிறேன். ஆனால் இப்போதோ என்னை பிரியப்படுத்தாமல் அவர்களைப் பிரியப்படுத்த முயற்சிக்கிறேன்.

நம் அனைவருக்கும் “அன்பின்மொழி” ஒன்றிருக்கிறது. இந்தப் பதத்தை பிரபலப்படுத்தி இதைக் குறித்து தன் ஐந்து அன்பின் மொழிகள் என்ற புத்தகத்தில் விளக்கிக் கூறியவர் கேரி சாப்மேன் என்பவர். ஒரு மனிதனின் அன்பின் மொழியானது அவன் அன்பை வெளிப்படுத்தவும் பெற்றுக்கொள்ளவும் கொண்டிருக்கும் வழியாகும். நான் எற்கனவே குறிப்பிட்டதைப்போன்று என்னுடைய அன்பின் மொழி சேவை செய்வதாகும். ஆனால் என் மகளின் மொழியோ நேரம் கொடுப்பதாகும். நமக்கே உரித்தான அன்பின் மொழியில் மக்கள் பேசும்போது நான் நேசிக்கப்படுவதாக உணர்கிறோம். மற்றவர்களின் அன்பின் மொழியை நாம் பேசும்போது அவர்கள் நேசிக்கப்படுவதாக உணர்கின்றனர். பொதுவாக நமக்குத் தேவைப்படுவதை நாம் மக்களுக்குக் கொடுக்கிறோம். நம்முடைய அன்பின் மொழியில் பேசுகின்றோம். ஆனால் அது ஒரு பெரிய தவறாக இருக்கக்கூடும். நமக்கு தேவையானது அவர்களுக்குத் தேவையில்லையென்றால் நாம் எவ்வளவு கடினமாய் உழைத்தாலும் அவர்கள் இன்னும் நேசிக்கப்படாதவர்களாகவே உணர்வார்கள்.

எனக்கு ஏதோ ஒரு காரியம் எவ்வளவுதான் தேவைப்பட்டாலும் அதைக் எவரிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று விரும்புகிறேனோ அவர் அதனை கொடுக்க இயலாதவராய் இருக்கக்கூடும். குறைந்தபட்சமாக அந்தத் தருணத்தில் கொடுக்க இயலாதவராயிருப்பார். இதையும் நான் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறேன். இந்நிலையில் அநேக ஆண்டுகள் நான் சோர்வடைந்தும், ஏமாற்றமடைந்தும் கழித்துள்ளேன். இறுதியாக தேவன் அவர் தெரிந்துக்கொள்ளும் மக்களின் மூலமாக எனக்குக் கொடுக்கும்படி ஜெபிக்கவும், தேவனை நம்பவும் கற்றுக்கொண்டேன். அந்த இடைப்பட்ட

வேளையில் சரியானவற்றை செய்ய நான் முயற்சிக்கிறேன். அப்போது நான் விரும்புவதை அவர்களுக்குக் கொடுப்பதின் மூலம் என் சந்தோஷம் அதிகரிப்பதைக் கண்டேன். நான் பொதுவாக அல்லது எப்போதும் தியாகம் செய்யும் பகுதியை விரும்பமாட்டேன். ஆனால் நான் எதை செய்யவேண்டுமென்று தேவன் விரும்புகிறாரோ அதை செய்வதின் மூலம் நான் பெற்றுக்கொள்ளும் உள்ளான திருப்தியை விரும்புகிறேன்.

உங்கள் வாழ்க்கையிலுள்ள மக்கள் உங்களிடமிருந்து எதை எதிர்பார்க்கின்றனர் என்றும் அதை அவர்களுக்கு கொடுக்கவும் தக்கதாக அவர்களைக் கற்றுக் கொண்டதுண்டா? அவர்களுக்கு எது தேவை என்று கேட்டுள்ளீர்களா? நமக்கு வசதியாயிருப்பதை மட்டும் செய்துக்கொண்டு சுயநலமாய் வாழ்வதை நிறுத்த வேண்டிய நேரமிது. நம் வாழ்க்கையில் தேவன் வைத்துள்ள மக்களை நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியது அவசியம். நம் நன்மைகென்றுமட்டும் இல்லாமல், அவர்களை சேவிக்க நம்மை ஆயத்தப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

மற்றவர்களின் தேவையை சந்தியுங்கள்

நாம் விசுவாசத்தில் உறுதியாயிருப்போமென்றால் நாம் பெலனீனமானவர்களின் தோல்வியில் அவர்களை தாங்க வேண்டும். நம்மையே நாம் பிரியப்படுத்திக் கொள்வதற்கு வாழ்க் கூடாது என்று வேதம் கற்றுக் கொடுக்கிறது. நம் அயலாரை சந்தோஷமாய் வைக்க அவர்களை பிரியப்படுத்த பழக வேண்டும். பிறருடைய பக்திவிருத்திக்கேதுவான நன்மையுண்டாகும்படி பிரியமாய் நடக்கக்கடவன் (ரோமர் 15:1-2 வாசிக்கவும்). இது ஒரு அற்புதமான அறிவுரை. ஆனால், பொதுவாக நாம் இதற்கு எதிர்மறையாகத்தான் நடந்துக் கொள்கிறோம். மற்றவர்கள் நம்மைப் பிரியப்படுத்தி நம்மை சந்தோஷமாய் வைக்கும்படி நாம் விரும்புகிறோம். பதிலென்னவென்றால் மக்கள் என்ன செய்தாலும் நாம் எப்போதுமே சந்தோஷமாகவோ திருப்தியுடனோ இருப்பதில்லை.

மனிதனின் வழிகள் கிரியை செய்வதில்லை. நம் தேவைகளையும் விருப்பங்களையும் அது நமக்குக் கொடுப்பதில்லை. ஆனால் தேவனுடைய வழிகள் கிரியை செய்கிறது. அவர் அறிவுறுத்துவதைப் போன்று நாம் செய்வோமென்றால் நாம் சில தியாகங்களைச் செய்ய வேண்டியிருக்கும். ஆனால் தேவனுடைய சித்தத்தின் மையத்திலிருப்பதால் கிடைக்கும். சந்தோஷத்தைப் போன்ற சந்தோஷத்தை வேறெங்கும் கிடைக்காத சந்தோஷத்தை நாம் பெற்றுக் கொள்ளுவோம்.

பிறரை நேசிக்கும் நேசத்தில் நீங்கள் எங்கிருக்கிறீர்கள் என்று கண்டுக் கொள்ள பதிலளிக்க சில கடினமான கேள்விகளுக்கு பதிலளிப்பீர்களா?

- மற்றவர்களுக்காக நீங்கள் எவ்வளவு செய்கிறீர்கள்?
- மக்களுக்கு உதவி செய்யும்படி அவர்களுக்கு எது தேவை எது விருப்பம் என்று கண்டுபிடிக்க முயற்சிக்கிறீர்களா?
- உங்கள் வாழ்க்கையிலுள்ள மக்களை உண்மையாய் அறிந்துக்கொள்ள உண்மையாய் முயற்சித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களா?
- உங்கள் சொந்த குடும்பத்திலுள்ள மக்களை எவ்வளவாய் உங்களுக்கு தெரியும்?

நான் இந்தக் கேள்விகளுக்கு சில வருடங்களுக்கு முன்பு பதிலளித்தபோது, பல வருடங்களாக நான் ஒரு கிறிஸ்தவ ஊழியராயிருந்தும் என் வாழ்க்கையிலிருந்த சுயநலத்தைக் குறித்து நான் திகிலடைந்தேன். நான் சந்தோஷமாயிருக்க எல்லாக் காரணங்களும் இருந்தும் நான் ஏன் சந்தோஷமின்றியும் திருப்தியின்றியும், இருக்கிறேன் என்ற இந்த சத்தியம் என் கண்களைத் திறந்தது. கடைத்தொகை என்னவென்றால் நான் சுயநலத்தோடும், சுயத்தை சார்ந்தும் இருந்தேன். நான் மாற வேண்டியிருந்தது. இந்த மாற்றங்கள் சுலபமாகவும் துரிதமாகவும் கிடைக்கவில்லை. அது முழுமையானதாகவும் இல்லை. ஆனாலும் நான் அனுதினமும் முன்னேற பிரயாசப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். இதனால் நான் எப்போதும் சந்தோஷமாய் இருக்கிறேன்.

செவிக்கொடுக்கக் கற்றுக்கொள்ளுங்கள்

நான் சுயநலத்தை எதிர்த்து போரிட்டு அன்பின் புரட்சியின் ஒரு பங்காய் இருக்கத் தீர்மானித்தபோது ஆசீர்வாதமாயிருப்பதற்கான வழிகளை நான் கண்டுபிடிக்க வேண்டியிருந்தது. மக்கள் வித்தியாசமானவர்களாகவும், வித்தியாசமான தேவைகளைக் கொண்டிருப்பதாலும் அவர்கள் என்னிடம் என்ன கூறுகிறார்களென்று செவிக்கொடுக்க என்னை பயிற்சிக்க வேண்டியிருந்தது. யாரோ ஒருவர் கூறுவதை நான் அதிக நேரம் கேட்டுக் கொண்டிருப்பேனென்றால் அவர்களுக்கு எதையாவது செய்ய வேண்டும் என்ற அறிவோடும், அவர்களுக்காக உண்மையாய் நான் ஹெபிக்க வேண்டும் என்ற அறிவை பெற்றுக்கொள்கிறேன் என்பதைக் கண்டு பிடித்தேன். “என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை” என்ற சாக்குபோக்கு பழையதாகிவிட்டது.

அதை குப்பையில் தூக்கி எறிய வேண்டும். நான் உண்மையாகவே கொடுக்க விரும்புவோமென்றால் அதை செய்ய வழிகளைக் கண்டுப்பிடிப்போம். “அக்கறையின்மை சாக்குபோக்குகளைக் கொடுக்கும், ஆனால் அன்போ வழியை கண்டறிகிறது.”

அக்கறையின்மை சாக்குபோக்குளை சொல்லும் ஆனால் அன்போ வழியைக் கண்டறிகிறது.

இந்த செவிக்கொடுத்தாலாவது மக்கள் தாங்கள் நேசிக்கப்பட வேண்டும்மென்று விரும்பும் வகையில் அவர்களை நேசிக்கும் வழியை நாம் கற்றுக் கொள்வதின் பெரிய பகுதியாகும் என்று நான் நம்புகிறேன். ஒரு வாரத்தில் மக்கள் தங்களின் பொதுவான சம்பாஷனைகளில் தங்களின் தேவை, விருப்பம் என்னவென்று கூறுவதை குறித்துக் கொள்ள நேரம் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அந்தப் பட்டியலைக் குறித்து ஜெபியுங்கள். அதில் எதையாவது நீங்கள் செய்ய விரும்புவீர்களென்றோ அல்லது உங்களை செய்ய சொல்வாரென்றால் அதை செய்யுங்கள். மக்களை ஆசீர்வதிக்க தேவனிடமிருந்து விசேஷித்த வார்த்தை ஒன்று தேவை என்று நான் நம்பவில்லை. அவர்களின் தேவையை நீங்களாக சந்திப்பது கூடாதப்போது மற்றவர்களையும் உங்களுடன் சேர்த்துக் கொண்டு ஒரு குழுவாக உதவுங்கள். உங்கள் நண்பர் ஒருவர் கட்டில் வாங்க இயலாததால் சோஃபாவில் ஒரு வருடமாக தூங்குகிறேன் என்றுக் கூறினால் ஒரு குழுவாகச் சேர்ந்து அதை அவர்களுக்கு கொடுத்து உதவலாமே.

தங்கள் சபையில் மிகவும் கோரமான பற்களைக் கொண்ட ஒரு வாலிபனைக் குறித்து ஒரு நண்பர் என்னுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார். மற்றவர்கள் பார்த்து விடுவார்களோ என்று அவர் சிரிக்கக்கூட மாட்டார். அவ்வளவு மோசமாயிருந்தது. அதை நான் கேட்டபோது மனதுருக்கி அவர் தன் பற்களை சரி செய்துக்கொள்ள நான் உதவினேன். அது அவர் வாழ்க்கையை மாற்றினது. இத்தகையக் காரியங்களை நாம் எத்தனை முறை கேட்டும் மனதுருகியவுடன் எதுவும் செய்யாமல் சென்றுவிடுகிறோம். அநேகமுறை என்று நான் நினைக்கிறேன். நாம் கற்றுக்கொண்டு பயிற்சிக்கப்பட வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். நாம் புதிய பழக்கவழக்கங்களை ஏற்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். நாம் செய்வதற்கு எதுவும் இல்லை என்று கூறிக்கொள்ளாமல், அதைப்பற்றி நினைக்க வேண்டும்.

1 யோ.3:17 கூறுகிறது:“ஒருவன் இவ்வுலக ஆஸ்தி உடையவனாயிருந்து தன் சகோதரனுக்குக் குறைச்சலுண்டென்று கண்டு, தன் இருதயத்தை அவனுக்கு அடைத்துக் கொண்டால் அவனுக்குள் தேவ அன்பு நிலைகொள்ளுகிறதெப்படி?”

ஒரு நண்பர் என்னிடம் தோல் பராமரிப்புப் பொருட்கள் தனக்குத் தேவையென்று கூறினார். என்னிடம் ஒரு செட் அதிகமாயிருந்தது, அதை நான் அவளிடம் கொடுத்தேன். என் தாய் வாசனை திரவியம் தீர்ந்துவிட்டது என்று கூறினார். அதை அவருக்கு வாங்கிக்கொடுத்தேன். என் அத்தை ஸ்டார் பக்ஸ் காஃபிக் கடைக்கு செல்ல விருப்பப்படுவார். எனவே அவருக்கு அக்கடையின் பரிசுக்கூப்பணைக் கொடுத்தேன். உலகில் மக்களுடன் உங்கள் அன்பை பகிர்ந்துக்கொள்ள சில சந்தர்பங்களை இதன் மூலம் கூறுகிறேனே தவிர வேறில்லை. உங்களிடமும் அநேக கருத்துக்கள் கொண்டிருப்பீர்களென்று நினைக்கிறேன். எனவே அன்பின் புரட்சி இணைய தளத்திற்குச் சென்று உங்கள் கருத்துக்களைப் பகிர்ந்துக் கொள்ளுங்கள் நாங்களும் ஊக்குவிக்கப்படுவோம்.

ஒவ்வொருமுறையும் மற்றொருவரின் வாழ்க்கையை நாம் உயர்த்தவோ அல்லது அநியாயத்தை அழிக்க ஏதாவது நாம் செய்யும்போது நம்பிக்கையே இல்லாத சமூகம் என்று தோன்றும் சமுதாயத்தில் நம்பிக்கையின் அலைகளை அனுப்புகிறோம். நாம் நிச்சயமாய் தீமையை நன்மையால் வெல்லக் கூடும். எனவே இதனை செய்ய வேண்டுமென்ற நம் தீர்மானத்தில் நாம் உறுதியாயிருப்போம்.

அதிகாரம்

12

நிபந்தனையற்ற அன்பு

அன்பு குருடானதன்று. அது குறைவாக அல்ல அதிகமாய்

பார்க்கிறது.

ரபி ஜீலியஸ் கார்டன்

நாம் பாவிசளாயிருக்கையில் கிறிஸ்து நமக்காக மரித்தார் (ரோ. 5:8 வாசிக்கவும்) என்ற அழகான காரியத்தை வேதம் கூறுகிறது. அவரின் அன்பிற்கு தகுதியானவர்களாய் நாம் மாற வேண்டும் என்று அவர் காத்துக் கொண்டிருக்கவில்லை. அவர் நம்மை நிபந்தனையின்றி நேசிக்கிறார். உண்மையைக் கூற வேண்டுமென்றால் இதனை அறிந்துக் கொள்வதென்பது நம்மில் அநேகருக்கு கடினமானதாகும். ஏனெனில் வாழ்க்கையில் நாம் எதையாவது பெற்றுக்கொள்ள நாம் எதையாவது செய்தே பழக்கப்பட்டிருக்கிறோம்.

தேவன் இரக்கத்தில் ஐஸ்வரியமுள்ளவராயிருக்கிறார். அவர் நம்மை நேசிக்கும் அந்த மிகப்பெரிதான, அற்புதமான ஆழமான அன்பை திருப்திப்படுத்த அவர் அன்பை இலவசமாக ஊற்றிக்கொடுத்தார். (எபே.2:4) அது புரட்சிகரமான அன்பு! உண்மையான புரட்சிகரமான அன்பு தன்னையே கொடுக்க வேண்டும். ஏனெனில் அதைவிட குறைவாக செய்யப்படும் அதைக் கொண்டும் அது திருப்தியடையாது.

தேவனிடம் நம்மை கிட்டிச் சேர்ப்பது தேவனின் நிபந்தனையற்ற அன்பே. அவருடைய நாமத்தினால் நாம் பிறரிடம் காட்டும் நிபந்தனையற்ற அன்பே பிறரை அவரிடம் கிட்டிச் சேர்க்கும். அவருடைய ஸ்தானத்திலிருந்து மக்களை நாம் நேசிக்க வேண்டுமென்று அவர் விரும்புகிறார். அவர் சரீரப்பிரகாரமாக நம்முடனிருந்தால் அவர் அவ்வாறுதான் செய்வார். அந்த அன்பின் புரட்சியை நாம் வாழ வேண்டுமென்று அவர் விரும்புகின்றார்.

அதிகாரம் 6ல் நான் என் தகப்பனுடைய கதையை உங்களுடன் பகிர்ந்துக் கொண்டதையும், எவ்வாறு தேவன் டேவையும் என்னையும் தகுதியற்றிருந்தபோதும் அவரைப் பராமரிக்கும்படி தேவன் கூறினதையும் நினைவிருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். தேவனின் நிபந்தனையற்ற அன்பைக் காட்டினது அவரின் கடினமான இருதயத்தை மென்மையாக்கியது. அவர் தன்னுடைய பாவங்களுக்கு மனந்திரும்பி இயேசுவை தன் இரட்சகராக ஏற்றுக் கொண்டார்.

நிபந்தனையின்றி நேசிப்பது மனித அன்பால் முடியாத ஒன்றாக உள்ளது. ஆனால் இயேசு கிறிஸ்துவின் விசுவாசிகளாக நாம் தேவ அன்பை நம்முள் கொண்டுள்ளோம். அந்த அன்பை நிபந்தனைகளின்றி இலவசமாக பாய்ந்து செல்லும்படி அனுமதிக்கலாம். மனிதனின் அன்பு மறைந்துவிடும். ஆனால் தேவனின் அன்போ மறையாது. மனிதனின் அன்பு ஒரு முடிவிற்கு வந்துவிடும். ஆனால் தேவனின் அன்போ முடிவில்லாதது. சில வேளைகளில், என் மனித பெலத்தினால் ஒரு மனிதனை நேசிக்க இயலாவிடினும், தேவனின் அன்பினால் நேசிக்க இயலும்.

என்னை பல ஆண்டுகளாகக் மீண்டும் மீண்டும் காயப்படுத்திய ஒருவர் சமீபத்தில் என்னைப் பார்த்து நான் அவர்களைக் குறித்து எவ்வாறு உணருகிறேன் என்று கேட்டார். அவர்களை நான் நேசித்தேனா? அவர்களின் மீது எனக்கு ஒரு பிரியமான உணர்வு இல்லாவிட்டாலும் காரியங்கள் வேறுமாதிரி இருந்திருந்தால் இருந்திருக்கக்கூடும். தேவனின் பிள்ளைகளாக அவர்களை நேசித்தேன். அவர்களின் தேவையின்போது உதவி செய்வேன் என்று உண்மையாக என்னால் கூற முடிந்தது.

தேவனின் உண்மையான தேவ அன்பு உணர்வுகளை சார்ந்ததாயிருப்பதில்லை. அது தீர்மானத்தை சார்ந்துள்ளது. யாருக்கெல்லாம் தேவையிருக்கும் அவர்களுக்கு உதவி செய்யும். உதவி செய்யாதிருப்பது அவர்களை வருத்தப்படுத்தும். அதற்கு அவர்கள் தகுதியானவர்களாக இருக்க வேண்டுமென்பதில்லை. உண்மையைச் சொல்ல வேண்டுமென்றால் மற்றவர்கள் அதற்கு தகுதி குறைவாக இருக்கும்போது அது இன்னும்

அழகானதாகவும், அழுத்தமானதாகவும் மாறிவிடுகிறது. அதற்கு அவர்கள் தகுதியானவர்களாயில்லாதபோது அவர்களை தொடர்ந்து நேசிப்பது முற்றிலும் விடுதலையை அனுபவிக்கும் காரியமாகும்.

மன்னிப்பு

இது கேள்விக்கேட்க முடியாத ஒன்று. தன் சகோதரனை கருணையின்றி கொடுரமாக கொன்ற மனிதனை பில் ஈபாரப் எவ்வாறு மன்னித்தார் என்பது. பில் ஈபார்பும், சார்லஸ் மேன்லேலும் இரண்டு அந்நியர்கள். இவர்களின் இரண்டு பேருடைய வாழ்க்கையும் ஒரு நொடிபொழுதும் பிரியாமல் இணைந்திருந்தது. சார்லஸ் எப்போது துப்பாக்கி முனையில் பில்லின் சகோதரனைக் கொன்றானோ, அந்த நொடியிலிருந்து பில் பழிவாங்குவதைத் தவிர வேறு எதையுமே அவனால் நினைக்க முடியவில்லை.

பில்லின் இருதயம் கோபத்தால் நிறைந்திருந்தது. எத்தகைய தண்டனையும் அவனுடைய இழப்பைத் துடைத்துவிட இயலாது என்பதில் அவன் உறுதியாயிருந்தான். ஜான் கொல்லப்பட்ட பிறகு அந்தக் கொலையாளியை நினைக்காமல் ஒருநாளும் கடந்ததில்லை. அந்தக் கொடுமையான கோபமானது அவரை உயிருடன் தின்றுக் கொண்டிருந்தது. இந்த மனநிலையால் பில்லின் வேலையையும் திருமணத்தையும் இழக்க வேண்டியதாயிற்று. இவ்வாறே அந்த அழிவின் பாதையில் அவன் தொடர்ந்து சென்றால் அதனால் அவன் வாழ்க்கையையும் இழக்க வேண்டியிருக்கும் என்று அவன் அறிந்திருந்தான்.

அப்போது தான் பில் தன் வாழ்க்கையில் ஒரு மாற்றத்தை அனுபவித்தார். அது தன் சகோதரனை இழந்த நாளில் ஏற்பட்ட அனுபவத்தைவிடவும் மிகவும் வலிமையானதாக இருந்தது. பில் கிறிஸ்துவின் மன்னிப்பை அனுபவித்தான். இது அசாதாரணமான தொன்றாகும். மனிதனால் மன்னிக்கவே முடியாத ஒன்றாகும். தேவன் அந்த வெறுப்பை எடுத்துப்போட்டார். அந்த கோபத்தையும் எடுத்துப் போட்டார்.

பில்லின் இருதயம் அற்புதமாக மாறியது. முடியாத ஒன்றைக் குறித்து அவர் சிந்திக்கலானார். தேவன் அவர் செய்த எல்லாவற்றிற்கும் அவரை மன்னிக்க இயலுமென்றால், அவர் சார்லலை மன்னிக்க இயலும்

என்பதை உணர்ந்தார். அவரும் சார்லஸ்ஸை மன்னித்து விட்டாரென்று சார்லஸிடம் சொல்ல வேண்டும். முதலில் அது கீழ்ப்படிதலின் காரியமாக இருந்தது. ஆனால் அது பின்பு இருதயத்தை சார்ந்தக் காரியமாக மாறிவிட்டது. எனவே ஜான் மறைந்த பதினெட்டாம் ஆண்டில் பில்லும் சார்லஸும் ஒன்றாக அமர்ந்து தேவன் அவர்களின் வாழ்வில் செய்தவற்றை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டனர். இந்த இரண்டு நபர்களை தேவன் மன்னிப்பின் வல்லமையால் விடுதலையாக்கியிருந்தார்.

புள்ளி விபரம் கூறுகிறது :

- மன்னித்தல் அழுத்தத்தை குறைக்கிறது. வெறுப்பைக் கொண்டிருப்பது தசைப் பிடிப்புகளையும், உயர் இரத்த அழுத்தத்தையும் அதிகப்படியான வேர்வையையும் கொண்டு உடல் அதிக அழுத்தத்தோடிருக்கும்.
- உங்களால் மன்னிக்க இயலுமென்றால் உங்கள் இருதயம் நன்மைப்பெறும். மன்னித்தலுக்கும் இருதயத்துடிப்பில் அளவிற்கும் இரத்த அழுத்தத்திற்கும் தொடர்பு இருப்பதாக ஒரு ஆய்வுக் கூறுகிறது.
- பெண்கள் தங்கள் கணவரை மன்னித்து அவர்களிடமாய் அன்போடு இருத்தலானது சண்டைகளை அதிக சுலபமாக தீர்க்க உதவுகிறது என்று சமீபத்திய ஆய்வுக் கூறுகிறது.

மனித அன்பு உணர்வை சார்ந்ததாய் உள்ளது. மக்கள் நம்மிடம் நல்லவர்களாக இருந்ததால் நமக்கு உதவினதால் அல்லது நம்மை முதலாவது அவர்கள் நேசித்ததால் நாம் அவர்களை நேசிக்கிறோம். நம்மை குறித்து நல்லதாக உணர செய்கிறார்கள். இல்லையெனில் நம் வாழ்க்கையை சுலபமாக்கினதாலும் நாம் அவர்களை நேசிக்கிறோம் என்று கூறுகிறோம். இல்லையென்றால் அவர்கள் நம்மை நேசிக்கும்படி நாம் விரும்புவதால் அவர்களை நேசிக்கிறோம். ஆனால் இந்த வகையான அன்பானது அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்பதை பொருத்தது. அவர்கள் செய்துக் கொண்டிருப்பதை நிறுத்திவிடுவார்களென்றால் நாமும் அவர்களை நேசிப்பதை நிறுத்திக் கொள்வோம். இத்தகைய அன்பு வருவதும் போவதுமாய் உள்ளது. அது அலையாய் பின்னர் குளிர்ந்ததாய் உள்ளது. இத்தகைய அன்பைத்தான் நாம் இவ்வுலகில் அனுபவிக்கின்றோம். அநேக திருமணங்களும் மற்ற அநேக உறவுகளும் இத்தகைய அன்பில் தான் ஊன்றப்பட்டுள்ளது. ஐஸ்கிரீம் நமக்கு பிடிக்கும்; ஏனெனில், அது

சுவையாக இருக்கிறது. மக்களை நாம் நேசிக்கிறோம்; ஏனெனில், அவர்கள் நல்ல கிறிஸ்துமஸ் வெகுமதிகளைக் கொடுக்கின்றனர்.

தேவ அன்பானது முற்றிலும் வித்தியாசமானது. அது தேவனைத் தவிர வேறு எதையும் சார்ந்ததன்று. நாம் கிறிஸ்துவை இரட்சகராக ஏற்றுக்கொள்ளும்போது பரிசுத்த ஆவியானவரால் தேவ அன்பு நம் இருதயத்தில் ஊற்றப்படுகிறது (ரோ. 5:5 வாசிக்கவும்). நாம் தேவனோடு பங்காளர்களாய் மாறும்போது இந்த உலகத்தில் நாம் அவரின் ஸ்தானாதிபதிகளாய் இருக்க வேண்டுமென்று அவர் எதிர்பார்க்கிறார். அவர் செய்ய சொல்லும்படியான வேலையை செய்ய அவர் நம்மை அதற்கேற்றதைப்போல மாற்றுகிறார். எப்போதும் போல மனித அன்பானது முடிவடையும்போது தேவ அன்பானது நாம் செய்து முடிக்க வேண்டியதை செய்து முடிக்க இன்னும் கிடைக்கும் ஒன்றாய் இருக்கிறது.

ஒரு சிறுபிள்ளை தன் தகப்பனை நேசிப்பதைப் போன்று நான் என் தகப்பனை நேசிக்கவில்லை. ஏனென்றால் அவர் எனக்கு ஒரு தகப்பனாக இல்லை. ஆனால் தேவ அன்பு என்னுள் இருந்ததால் அவரின் முதிர்வயதில் அவரை அன்பாகவும், இரக்கத்துடனும் நடத்த என் உணர்வுகளுக்கு அப்பால் என்னால் தீர்மானிக்க இயன்றது. அவருக்காக நான் பரிதாபப்பட்டேன். ஏனென்றால் அவர் தனது முழு வாழ்க்கையையும் விரயமாக்கிவிட்டு வருத்தங்கள் நிறைந்த நினைவையேக் கொண்டிருந்தார்.

நாம் அநேக சமயங்களில் மன்னித்தலைக் குறித்த அற்புதமான கதைகளைக் கேட்கின்றோம். ஒரு இளம்வயது வாலிபன் குடித்துவிட்டு வண்டி ஓட்டியதால் ஒரு விபத்தை ஏற்படுத்தினான். அதில் ஒரு மனிதனின் மனைவியும், குழந்தையும் கொல்லப்பட்டனர். அந்த மனிதன் அந்த விபத்தை ஏற்படுத்திய வாலிபனை மன்னிக்கும்படி தேவன் விரும்பினார் என்பதை அறிந்திருந்தான். மிகுந்த ஜெபத்துடன் தேவ அன்பு தன்னுள் பாய்ந்து செல்லும்படி அனுமதித்தான். அந்த மனிதன் ஒரு அன்பின் புரட்சியாளர்!

மக்கள் நமக்கு என்ன செய்திருக்கிறார்கள் என்று பார்ப்பதை விட்டு விட்டு அவர்களுக்கு அவர்களே செய்துக் கொண்டதைப் பார்க்க வேண்டும். சாதாரணமாக ஒருவர் பிறரைக் காயப்படுத்துவாரென்றால் அவர் தனது வாழ்க்கையில் ஏதோ ஒருவித தோல்வியினால் தன்னையே கெடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார் என்று கூட இருக்கலாம். இதைத்தான் இயேசு “பிதாவே இவர்களுக்கு மன்னியும், தாங்கள் செய்கிறது என்னதென்று அறியாதிருக்கிறார்கள்” என்று கூறும்போது கச்சிதமாகச் செய்தார் (லூக்கா. 23:34).

தேவனுடைய அன்பை நம் மனதால் புரிந்துக்கொள்ள இயலாது. அது இருதயத்தைச் சார்ந்தது. என் தகப்பனைப் பராமரிக்க தேவன் கூறினது நியாயமற்றது. ஆனால் அன்போ நியாயமற்றதுதான் இல்லையா. நாம் பாவம் செய்துக் கொண்டு தேவனை புறக்கணித்துக் கொண்டிருந்தபோது தேவன் நம்மை நேசித்ததும் நியாயமில்லாததுதான் ஆனாலும் அவர் செய்தாரே.

நியாயத்தீர்ப்பை இரக்கம் மேற்கொள்ளுகிறது

ஒரு நபரையோ, சூழ்நிலையையோ அதன் தகுதிக்கு ஏற்ப நியாயந்தீர்ப்பது சுலபமானது. ஆனால் இரக்கமோ அதைவிட பெரியது. யாரோ ஒருவர் ஒரு தவறை கண்டுக்கொள்ளாமல் விட்டுவிடுவதென்பது மகிமையானக் காரியமாகும். மூன்றாவது உலக நாடுகளில் உள்ள மக்களுக்கு உதவுவதற்கு அவர்கள் விக்கிரகத்தையோ, மிருகத்தையோ, சூரியனையோ அல்லது பிசாசையோ வணங்குகிறார்கள் என்று கூறிக்கொண்டிருக்க இயலாது. நான் சுலபமாக “ஆம், அவர்கள் தேவனுக்கு தங்களை மறைத்ததால் பட்டினியாயிருக்கிறார்கள்” என்று கூற இயலும். அவர்கள் பிறந்திருக்கும் இடத்தில் நான் பிறந்திருந்தால் நானும் கூட அதே சூழ்நிலையில்தான் இருந்திருப்பேன். நம் வாழ்வில் தேவக் கிருபை இல்லாதிருந்தால் நானும் அவ்வாறு தான் இருந்திருப்பேன் என்பதை நினைவுறுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

பக்திக்குரிய மக்கள் ஒரு ஓரினச்சேர்க்கை மனிதன். ஏய்ட்ஸ் நோயால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கும்போது, அதற்கு அவன் தகுதியே என்று கூறுவது சுலபமானதாகும். ஆனால் அவ்விதம் தான் தேவன் மனிதனைப் பார்க்கிறாரா? இல்லையென்றால் தேவன் உண்மையான “ஏன்” என்பதை “என்ன” என்பதற்கு பின் பார்க்கிறாரா? மனிதன் சுவாசித்துக் கொண்டிருக்கும்வரையில் தேவன் மீட்பை அவனிடமாய் திருப்புகிறார். அதற்கு உங்களையும் என்னையும் உபயோகிக்க விரும்புகிறார். மற்றவர்களின் பாவங்களை நாம் அரவணைக்க வேண்டுமென்பதில்லை. ஆனால் மக்களை நாம் அரவணைத்து, அவர்களின் தேவையின்போது அவர்களுக்கு மருந்தையோ உறைவிடத்தையோ அன்பான வார்த்தைகளையோ கொடுக்க வேண்டும். அது தேவனில் தங்கள் நம்பிக்கையை கண்டடைய உதவும்.

அன்பின் இரண்டு அழகானப் பண்புகள்: இரக்கமும், மனதுருக்கமுமாகும். உண்மையிலேயே இவையில்லையென்றால் உண்மையான அன்பு இல்லை. என் வாழ்க்கையின் முதல் முப்பது ஆண்டுகள். நான் எதையாவது பெற்றுக்

கொள்ள எதையாவது செய்யும் கட்டாயத்திற்குள்ளிருந்தேன். நான் வேலை செய்து பெற்றுக்கொண்டதை பிறர் வேலையே செய்யாதிருக்கும்போது அவர்களுக்கு கொடுக்க மாட்டேன். மனித அன்பிற்கும், என்னுள் தேவன்போட்ட அன்பிற்கும் உள்ள வித்தியாசத்தைக் கற்றுக்கொள்ள எனக்கு சிலகாலம் எடுத்துக் கொண்டது. இரக்கத்தை தகுதியினாலோ சம்பாதித்தோ பெற்றுக்கொள்ள இயலாது. பவுல் அன்பை தரித்துக் கொள்ளுங்கள் என்று கொலொசேயருக்கு எழுதுகிறார். (கொ.3:14 வாசிக்குவும்) தரித்துக்கொள்ளுங்கள் என்ற பதத்தை நான் விரும்புகிறேன். அப்படியென்றால் உணர்ச்சிகளையோ நியாயப்படுத்துதலையோ சாராமல் செய்ய வேண்டுமென்றே ஒன்றை செய்வது. அற்புதமான வாழ்க்கைப் பாடங்களை அந்த சிறிய பதத்திலிருந்து கற்றுக் கொண்டுள்ளேன்.

இதை நான் எழுதிக்கொண்டிருக்கும் மதியான வேளையில், நான் இன்னும் பைஜாமாவில் தான் உள்ளேன். என் கணவர் டேவ் என்னை அழைத்து கார் கண்காட்சிக்கு தன்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போகும்படி என்னை அழைத்தார். அந்தக் கார் கண்காட்சிக்கு அவருடன் செல்வது ஒரு அன்பின் செயலாகும். நான் எழுந்து உடையை மாற்றிக் கொண்டு செல்ல விருப்பமற்றிருக்கிறேன். ஆனாலும் அதை நான் செய்வேன். இவ்விதமாகவே நாம் அனைவரும் நிபந்தனையற்ற அன்பை தேர்ந்தெடுத்து தரித்துக் கொள்வதற்கு எண்ணிலடங்கா சந்தர்பங்களை சந்திக்கின்றோம்.

நம் உணர்ச்சிகளுக்கு அப்பாற்பட்டு நாம் வாழக் கற்றுக்கொள்ளாவிடில் தேவ அன்பால் நாம் மக்களை நேசிக்கவோ அல்லது உலகிலுள்ள தேவையுள்ள மக்களுக்கு உதவவோ நம்மால் இயலாது. இரக்கத்தை தரித்துக் கொள்ள நீங்கள் ஆயத்தமா? அன்பைத் தரித்துக்கொள்ள நீங்கள் ஆயத்தமா? சரியான காரியத்தை செய்ய இயலாமல் உங்களை தடுக்கும் உணர்ச்சிகளால் போராடிக் கொண்டிருக்கிறீர்களா? அப்படியென்றால் உங்களை நீங்களே கேட்டுக்கொள்ளுங்கள். இத்தகைய சூழ்நிலையில் இயேசு என்ன செய்வாரென்று. டேவ் மட்டும் என்மேல் சலிப்படைந்து என்னை விட்டுவிட்டிருந்திருப்பாரென்றால் இன்று நானிருப்பதைப் போன்று இருந்திருக்கமாட்டேன். அவர் தனது உணர்ச்சிகளுக்கல்ல தனது இருதயத்திற்கு செவிக் கொடுத்தார். அதை செய்யும்படி தான் உங்களை உற்சாகப்படுத்துகிறேன்.

அன்பு கடந்து சென்றுவிடாது

மக்கள் நம்மை தங்கள் இஷ்டப்படி பயன்படுத்திக்கொள்ள அனுமதிப்பது அன்பு அன்று. அவர்கள் ஒன்றுமே செய்யாமலிருக்க நம்மை தங்கள்

ஆதாயத்திற்கென்று உபயோகிப்பது அன்பன்று. தேவன் தாம்நேசிக்கும் ஒவ்வொருவரையும் சிட்சிக்கிறார் என்று வேதம் கூறுகிறது (எபி. 12:6) சிட்சை தண்டனையாகாது அது சரியான நடக்கையில் பயிற்றுவிக்கப்படுவதாகும். சில சமயங்களில் பயிற்றுவிக்கப்படுவதால் ஆசீர்வாதங்கள் தாமதிக்கப்படலாம். ஆனால் தேவனிடம் நாம் கேட்கும்போது அவர் எப்போதுமே நம் தேவைகளை சந்திப்பார். வேதம் கூறுகிறது. நாம் எல்லாவிதமான சோதனைகளையும் சந்திப்போமென்றும் நமக்கு ஞானம் தேவைப்பட்டால் எல்லோருக்கும் உதாரணத்துவமாக கொடுக்கும் தேவனிடம் கேட்கக்கூடுமென்றும் அவர் குற்றம் கண்டுபிடிக்காமல் நமக்கு உதவுவாரென்றும் கூறுகிறது. (யாக். 1:1-5). இது ஒரு அழகான கருத்தாகும்.

ஒரு போதைப் பொருட்களுக்கு அடிமையானவனுக்கு நான் ஒரு புதிய கார் ஒன்றை வாங்கிக் கொடுக்காமலிருக்கலாம். ஏனெனில், அவன் அதை விற்று போதைப் பொருட்களை வாங்குவான். ஆனால் நான் அவனுக்கு உணவையும், தன்னை சுத்தம் செய்துக் கொள்ள உபகரணங்களையும் புதிய வாழ்விற்கான நம்பிக்கையையும் கொடுக்கக்கூடும். தேவன் அவனை நேசிக்கிறாரென்றும் அவனுக்கு உதவ விரும்புகிறாரென்றும் கூறி அவனை நியாந்தீர்ப்பதை தவிர்க்கக்கூடும். ஏனெனில் நான் அவனை நியாந்தீர்த்தால் அவனை நேசிக்க இயலாது.

அநேக சமயங்களில் மக்கள் நம்மை காயப்படுத்தும்போதோ அல்லது இணைந்திருப்பது இயலாததாகும்போது, அவர்களை நம் வாழ்விலிருந்து விலக்கிவிட விரும்புகிறோம். ஆனால் அவர்களோடு நாம் ஒரு உறவை உருவாக்க தேவன் விரும்பினால் எல்லாவற்றிற்கும்? கடினமான மக்களைவிட்டு விலகிச் செல்வதோ அவர்களைத் தவிர்ப்பதோ மிகவும் சுலபமானதே. ஆனால் தேவன் அதை விரும்புவதில்லை. உணர்ச்சிகளுக்கு இடமளிக்காமல் அல்லது உணர்ச்சிகளற்று இல்லாமல் ஒவ்வொரு சூழ்நிலைகளிலும் உண்மையான அன்பு எவ்வாறிருக்கிறது என்பதை நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

என்னிடம் அடிக்கடி கேட்கப்படும் கேள்விகளில் ஒன்று இந்த மனிதனுடன் நான் எவ்வளவு காலம் பொறுத்திருக்க வேண்டும்? என்பதே. அந்த கேள்விக்கு உங்கள் இருதயம் மட்டுமே பதில் கூற இயலும் இரண்டு புறமிருந்தும் சூழ்நிலையை முழுவதுமாக புரிந்துக் கொள்கின்றவர் வேதன் மட்டுமே. உங்கள் சித்தத்தை தவிர்த்து அவர் சித்தத்தை மட்டுமே உண்மையாக செய்ய விரும்புவீர்களென்றால் அவர் உங்கள் தீர்மானங்களில் உங்களை நடத்துவார். முடியாது என்ற நிலையிலும் மற்றவர்களை நேசிக்க

விருப்பமுள்ளவர்களாய் தயாராக இருப்பதே அன்பின் புரட்சியில் சேர்ந்துக்கொள்ளவதென்பது என்பதை நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

நிபந்தனையற்ற அன்பை பற்றி நான் மக்களிடம் கலந்துரையாடும்போது அடிக்கடி எழுப்பப்படும் மற்றொரு கேள்வியானது மக்கள் என்ன செய்தாலும் நான் கொடுத்துக் கொண்டிருக்க கடமைப்பட்டவளா? என்பது. இல்லை என்பதே அதற்கான பதிலாகும். ஒருவேளை குடும்பத்தின் அங்கத்தினர் ஒருவருக்கு போதைப் பொருட்கள் மற்றும் குடிப்பழக்கம் இருக்கிறதென்றும், அதனோடு அவர் மிகவும் பொருப்பில்லாதவராய் இருக்கிறாரென்று வைத்துக் கொள்வோம். குடும்பம் அவளுக்காக அதிக அளவில் நேரத்தையும் பணத்தையும், முயற்சியையும் அவருக்கு உதவுவதற்கென்று கொடுத்தும் அவர் நாளடைவில் தன்னுடைய பழைய பழக்கங்களுக்கும் வாழ்க்கை முறைக்கும் சென்றுவிடுகிறார். இந்த சூழ்நிலையில் சத்துருவானவன் அவனை நேசித்து உதவ விரும்பும் அந்தக் குடும்பத்தின் மக்களின் பெலவீனத்தை அவர்களின் பெலனைத்திருடும்படி உபயோகித்துக் கொள்கின்றான். சில சமயங்களில் அவர்கள் உண்மையாய் உதவிப்பெறும்படி விரும்பினால் ஒழிய நாம் எவ்வளவுத் தான் உதவ விரும்பினாலும் அதினால் பிரயோஜனம் இல்லை என்பது தான் உண்மை. உண்மையிலேயே பல வருடங்களாக தனிப்பட்ட தியாகத்துடன் உதவ முயன்றப் பிறகு குடும்பமானது உதவ மறுக்க வேண்டும். இத்தகையத் தீர்மானத்தை துரிதமாகவோ அல்லது எளிதாகவோ எடுக்க கூடியதல்ல. ஆனால் தீர்மானிக்க வேண்டிய ஒன்றே இது.

இத்தகைய சூழ்நிலைகள் எழும்பும்போது கிறிஸ்தவர்களாக நாம் கிறிஸ்துவின் அன்பை பயிற்சிக்கிறதில்லை என்பதாய் குற்றம் சாற்றப்படுகிறோம். உங்கள் சொந்த உறவினர்களுக்கு உதவவில்லையெனில் மக்களை நேசிக்கிறோம் என்று எவ்வாறு கூற இயலும்? என்று கேட்கின்றோம். இது கடினமானதாக இருந்தாலும், நாம் உறுதியாய் உங்களுடைய பிரச்சனைகளை எதிர்நோக்கி தீர்க்க முயலும்போது, உதவித் தேவைப்பட்டால் எங்களிடம் சொல்லுங்கள் என்று கூறுவதே உண்மையான அன்பாகிவிடும். ஒரு தவறான அழிவிற்குரிய வாழ்க்கைமுறைக்கு தொடர்ந்து என்னால் ஒருவருக்கு உதவ முடியாது.

நாம் நேசிக்கும் ஒருவர் பசியோடும், வியாதிதீயோடும், உதவியின்றி இருக்க அனுமதிக்கக்கூடாது. ஆனால் அவர் நம்முடைய சமாதானத்தை திருடவோ நம்மை தன் ஆதாயத்திற்கு உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளவோ அனுமதிக்கக்கூடாது. நாம் அவர்களாக அவர்களுக்கென்று செய்து கொள்ளும் காரியங்களை அவர்களுக்காக செய்வது மக்களை நேசிப்பதாகாது.

உதவிக்குத் தகுதியாயிராதவர்களுக்கு இரக்கம் உதவுகிறது. ஆனால் நிபந்தனையற்ற அன்பானது நாம் அவர்களின் கட்டணத்தைக் கட்டிக் கொண்டிருக்கும்போது அவர்கள் பொறுப்பற்றவர்களாய் இருக்க அனுமதிக்க ஏற்பட்டதன்று. இரக்கம் அநேகத் தருணங்களைக் கொடுக்கிறது. நிபந்தனையற்ற அன்பு ஒருபோதும் சோர்வடைவதில்லை. அது ஜெபித்து உதவுவதினால் ஒரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்தக்கூடும் என்ற சந்தர்ப்பம் வரும்போது அது நிழலிலிருந்து வெளியே வந்த உதவுகிறது.

தேவன் தன் அன்பு நம்மூலமாய் பிறரிடம் பாய்ந்து செல்லும்படி விரும்புகிறார். நாம் நம்மை சமநிலையில் நேசிக்கக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஏனெனில் நாம் நம்மை நேசிக்க வேண்டும் இல்லையெனில் கொடுப்பதற்கு நம்மிடம் அன்பு இல்லை. நாம் தேவ அன்பைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அது நம்மை குணமாக்க அனுமதிக்க வேண்டும். நம்மிடம் இல்லாத ஒன்றை நாம் கொடுக்க இயலாது என்பதை நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். ஆனால் நாம் அங்கே நின்றுவிடக் கூடாது! நாம் மற்றவர்களுக்கு சுகத்தை கொண்டு வருவதற்கே தேவன் நம்மை சுகமாக்குகிறார். மீட்கப்பட்ட நிலையிலிருந்து பிறரை மீட்கும் நிலைக்கு நாம் மாற வேண்டுமென்று தேவன் விரும்புகிறார். மனித அன்பு எப்போதுமே ஒரு முடிவிற்கு வந்து விடுகிறது. ஆனால் தேவ அன்பு அப்படி இல்லை. தேவன் அவரின் அன்பு ஒருபோதும் ஒழியாது என்று வாக்களிக்கிறார்.

அதிகாரம்

13

அன்புத் தீங்கு நினையாது

அன்பு அநியாயத்தில் சந்தோஷப்படாமல் சத்தியத்தில் சந்தோஷப்படும், சகலத்தையும், தாங்கும் சகலத்தையும் விசுவாசிக்கும், சகலத்தையும் நம்பும் சகலத்தையும். சகிக்கும்
(1 கொரி. 13:6-7)

நீங்கள் ஒரு நல்ல கணக்காளரா? உங்களுக்கு விரோதமாக இழைக்கப்பட்ட தீங்கை குறித்ததான ஒவ்வொரு விளக்கங்களையும் கருத்தாய் வைத்திருக்கிறீர்களா? அநேக ஆண்டுகளாக டேவும் நானும் வாக்குவாதம் செய்யும்போது டேவ் எனக்கு விரோதமாய் செய்தார் என்று நான் உணர்ந்தக் காரியங்களையெல்லாம் என் மனதிலிருந்து எடுத்துக் கூறி வாக்குவாதம் செய்வேன். பழைய கடந்தக்கால தவறுகளையெல்லாம் நான் அவருக்கு நினைவுப்படுத்துவேன். அவைகளையெல்லாம் நான் நினைவில் வைத்திருந்ததற்காக அவர் ஆச்சரியப்படுவார். ஏனெனில் அவைகள் அவ்வளவு பழையவைகள். இவற்றையெல்லாம் எங்கே தேக்கி வைத்திருப்பாய்? என்று அவர் என்னிடம் கேட்டதையும் நான் நினைவுக் கூறுகிறேன். காரியங்களை நான் இவ்விதமாய் வருடக்கணக்கில் பிடித்துக் கொண்டிருந்தபோது டேவோ சீக்கிரத்திலேயே மன்னித்து அதை விட்டு விடுகின்றவராயிருந்தார்.

எல்லாவற்றைவிடவும் நாம் ஒருவரையொருவர் நேசிக்க வேண்டுமென்று தேவன் விரும்புகிறார். ஆனால் முழுமையான மன்னித்தலில்லாமல் அது இயலாத ஒன்றாகிவிடுகிறது. நாம் ஒருவர்மேல் கோபமுடனோ, வெறுப்புடனோ இருந்தால் அவரை உண்மையாக நேசிக்க முடியாது. பவுல் கொரிந்தியருக்கு எழுதி சொன்னதென்னவென்றால் அன்பு (நமக்குள்ளிருக்கும் தேவ அன்பு) தன் வழியையோ உரிமையையோத் தேடாது. ஏனெனில் அது சயத்தைத் தேடாது தற்பொழிவை நாடாது. சினமடையாது. தீங்கு நிணையாது (1 கொரி. 13:5).

சிறந்ததை நம்பும்

நாம் மக்களை நேசிக்க விரும்பினால், மக்களைக் குறித்தும், அவர்கள் செய்வதைக் குறித்தும், நாம் நினைக்கும் விதத்தை தேவன் மாற்ற அனுமதிக்க வேண்டும். நாம் எப்போதும் மோசமானதை நம்பி மற்றவர்கள் எதை செய்தாலும், சொன்னாலும் அதைக் குறித்து சந்தேகத்துடனிருக்கலாம். நாம் நினைத்து நம்புவதெல்லாம் ஒரு தேர்வே. நம் எண்ணங்களைக் கட்டுப்படுத்தி ஒழுங்குப்படுத்தாது தான் வாழ்க்கையில் நாம் அனுபவிக்கும் பிரச்சனைகளின் வேராகும். நம் எண்ணங்களை ஒழுங்குப்படுத்த தேர்ந்தெடுக்காமலிருந்தால் நாம் தானாகவே மற்றவர்களைக் குறித்த மோசமானதையும், சந்தேகத்திற்கிடமானதையும் நம்பிவிடுவோம்.

ஏரேமியா திர்க்கதரிசி மக்களைப் பார்த்து இவ்வாறு கேட்டார், “இந்த மோசமான இடறலான நினைவுகளை எவ்வளவுக் காலம் உங்களிருதயத்தில் வைத்திருப்பீர்களென்று?” (ஏரே. 4:14) அவர் நினைக்கும்படி தெரிந்துக் கொண்ட நினைவானது தேவனுக்கு விருப்பமற்றதாயிருந்தது.

நாம் சிறந்ததை நம்பும்படி தெரிந்தெடுக்கும்போது நல்ல உறவுகளுக்கு ஊறுவிளைவிக்கும் எல்லாவற்றையும் நாம் விட்டுவிடக் கூடியவர்களாயிருப்போம். “அவர்கள் செய்ததோ, சொன்னதோ வருத்தப்பட வைக்கக்கூடியதாய் இருக்கிறதென்றாலும் அவர்கள் இருதயம் சரியானதாகவே இருக்கும்” என்று நம்ப தெரிந்துக்கொள்கிறேன் என்று எனக்குத்தானேக் கூறிக்கொள்வதின் மூலம் கோபத்தினால் வீணாகியிருந்திருக்கும் சக்தியை நான் சேமித்திருக்கிறேன். என் கோபத்தின் உணர்வானது அடங்கும்வரை நான் என்னுடனே இவ்வாறு பேசிக் கொண்டிருப்பேன் “அவர்களின் செயல்கள் என்னை எவ்வளவாய் பாதித்ததென்று அவர்கள் உண்மையிலேயே அறியாமல் இருக்கிறார்கள் என்று நம்புகிறேன். என்னை வேண்டுமென்றே வருத்தப்படுத்த

முயற்சிக்கமாட்டார்கள். அவர்கள் இவ்வாறு கூறும்போது அது எப்படியிருக்கிறது என்று அறியாமலிருக்கிறார்கள். அநேகமாய் இன்று உடல்நிலையை சரியில்லாமலிருந்திருக்கும், இல்லையெனில் ஏதாவது தனிப்பட்ட பிரச்சனைகளால் தாங்கள் எவ்வாறு நடந்துக் கொள்கிறோம் என்று அறியாமலிருக்கிறார்கள் என்றக் காரியங்களை எனக்கு நானே சொல்லிக் கொள்வேன்.”

மனதளவில் தீங்கை நினைத்துக் கொண்டிருப்பது, நம் வாழ்க்கையை விஷனமாக்கிவிடுகிறது. அது மற்ற மக்களை மாற்றுவதில்லை என்பதை அனுபவத்தின் மூலம் அறிந்திருக்கிறேன். அநேக வேளைகளில் நாம் யாரோ ஒருவர் மீதுள்ள கோபத்தினால் ஒரு நாளையே நாம் விரையமாக்கி விடுகிறோம். ஆனால் அவர்களோ, நம்மை வருத்தப்படுத்திவிட்டனர் என்ற உணர்வுகூட இல்லாமல் தங்கள் நாளை நன்றாக அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பர். நாமோ நம் நாளை விரையமாக்கிக் கொண்டிருப்போம்.

நாம் காரியங்களை நினைத்துக் கொண்டிருப்போமென்றால், ஏன் தவறுகளைத் தவிர்த்து மக்கள் செய்யும், சொல்லும் நற்காரியங்களை நினைத்துக்கொண்டிருக்கக்கூடாது?

தீங்கு நினைக்கும் உதாரணங்கள் :

டேவ் எப்போதுமே விளையாட்டுகளைப் பார்ப்பார். அதை நான் அனுபவிப்பதில்லை என்பதையும் அறிந்திருக்கிறார்.

நான் ஒரு கதையைச் சொல்ல முயற்சிக்கையில் அவர் விளக்கங்களைக் குறித்து என்னை திருத்துவார்.

எனக்கு விளங்கிக்கொள்ளாதல் தேவைப்படும்போது டேவ் எனக்கு அறிவுரைக் கூற முயலுவார்.

எங்களுக்குத் திருமணமாகி நாற்பத்திரண்டு ஆண்டுகளில் எத்தனை முறை அவர் எனக்கு பூக்களை அனுப்பியிருப்பாரென்று ஒரு விரல்களினாலே எண்ணிவிடக்கூடும்.

டேவ் தன் நண்பர்களுடன் வெளியே சென்று கோல்ப் விளையாட திட்டம் தீட்டினார். நான் என்ன செய்வேன் என்றோ ஏதாவது திட்டம் கொண்டுள்ளேனா என்றோ கேட்கக்கூட இல்லை.

நேர்மறையாக நன்மையானதை நினைக்கும் உதாரணங்கள் :

நான் டேவிடம் தவறாக நடந்துக்கொள்ளும்போது, அவர் என்னை சீக்கிரமாகவே மன்னித்துவிடுவார்.

டேவ் தானிருந்த இடத்தை விட்டுச் செல்லும் முன்பு அதனை சுத்தப்படுத்திவிடுவார். அவர் மற்றவர்கள் சுத்தப்படுத்தும்படி குப்பைகளை விட்டு வைக்கிறவரல்ல.

ஒவ்வொரு நாளும் அவர் என்னிடம் என்னை நேசிப்பதாக கூறுகிறார். ஒரு நாளில் பலமுறை கூட கூறுவார்.

என் உடைகளைக் குறித்தும் நான் எவ்வாறு தோற்றமளிக்கிறேன் என்பதைக் குறித்தும் அவர் என்னைப் பாராட்டுவார்.

நான் எதை விரும்பினாலும் அதை எங்களால் வாங்க முடிந்தால் எனக்கு வாங்கிக் கொடுப்பார்.

நான் எங்கு செல்ல விரும்பினாலும், அவ்விடத்திற்கு என்னை அழைத்துச் செல்ல விருப்பமுள்ளவராயிருக்கிறார்.

டேவ் தனது மனநிலையில் எப்போதும் நிலையாயிருப்பார். அவர் அதிகமாக முறுமுறுக்க மாட்டார்.

டேவ் என்னை அதிகமாய் பாதுகாப்பாய் நடத்துவார். அவருடன் நான் இருக்கும்போது பாதுகாப்பாய் உணர்கிறேன்.

நேர்மறையானக் காரியங்களின் பட்டியல் எதிர்மறையான பட்டியலை விடவும் அதிகமாக இருப்பதைக் காண முடிகிறது. நேரமெடுத்து நற்காரியங்களைப் பட்டியலிடுவார்களென்றால் அநேக காரிய பட்டியலும் அவ்வாறு தானிருக்கும் என்று நான் நினைக்கிறேன். மக்களிலும் இவ்வுலகத்திலும் உள்ள நற்காரியங்களை நாம் கொண்டாட வேண்டும். ஏனெனில் நாம் தீமையை நன்மையால் வெல்லுகிறோம். மக்களிடமுள்ள நல்லக் காரியங்களைக் குறித்து நினைப்பதும், பேசுவதும் நம்மை ஒரு பாதித்துக் கொண்டிருந்த காரியங்களைக் கண்டுக்கொள்ளாமல் விட்டுவிடச் செய்யும்.

பரிசுத்த ஆவியானவரை துக்கப்படுத்தாதிருங்கள்

நம்முடைய கோபத்தினால், மூர்க்கத்தினால், மன்னியாமையினால், கசப்பினால், சண்டையினால் பரிசுத்த ஆவியானவரை வருத்தப்பட வைக்க முடியும். கெட்ட சித்தத்தையும், அலட்சியத்தையும் எந்தவிதமான கீழ்தரமான செய்கைகளையும் நாம் முற்றிலும் ஒழிக்க வேண்டுமென்று வேதம் நம்மை தூண்டுகிறது. தேவனின் பரிசுத்த ஆவியானவரை நான் துக்கப்படுத்த முடியும் என்று நினைக்கும்போது வருத்தப்படுகிறேன். முன்பு

நான் எவ்வளவு சுலபமாக கோபமடையக் கூடியவளாயிருந்தேன் என்பதை நினைக்கும்போது, அவரை துக்கப்படுத்தினேன் என்று அறிந்திருக்கிறேன். அதை மீண்டும் செய்ய நான் விரும்பவில்லை. அதை தவிர்க்கும் ஒரே வழி மற்றவர்களைக் குறித்த கெட்ட உணர்வுகள் தோன்றும்போது அதை வலுக்கட்டாயமாக விட்டுவிடுதல்தான் முடியும். நாம் மற்றவர்களுக்கு உபயோகமாகவும் மற்றவர்களுடன் அன்பாகவும், ஒருவரையொருவர் சுலபமாகவும், இலவசமாகவும் கிறிஸ்து தேவனுக்குள் நம்மை மன்னித்தது போன்று மன்னிக்க வேண்டும் (எபே. 4:30-32)

நம் கோபமானது பரிசுத்த ஆவியானவரை துக்கப்படுத்துகிறது. ஏனெனில் தேவன் நாம் ஒருவரையொருவர் நேசிக்க விரும்புகிறார், அதோடு மட்டுமல்லாமல் அது எவ்வளவு எதிர்மறையாக நம்மை பாதிக்கிறதென்பதாலும் ஒரு விடுதலையோடுள்ள வாழ்வை நாம் அனுபவிக்க வேண்டுமென்று அவர் விரும்புவதாலும். நாம் தேவனை மாதிரியாக கொண்டவர்களாயிருக்க வேண்டும். அவரின் மாதிரியை பின்பற்றுகிறவர்களாயும் இருக்க வேண்டும். அவர் கோபம் கொள்ளத் தாமதமாயும், இரக்கத்தில் ஐஸ்வரியராயும், மன்னிக்க துரிதமாயும் உள்ளார். தேவன் நாம் வாழும்படி அழைத்த தேவ நீதியில் வாழ கோபமானது தடை செய்துவிடும்.

நாம் எவ்வாறு உணர்கிறோம் என்பதைப் பொறுத்து இருப்பதில்லை. உண்மையான அன்பு, அதைப்போலவே நம் உணர்வை பொறுத்ததன்று உண்மையான மன்னிப்பும் இந்த இரண்டுமே நாம் எடுக்கும் தீர்மானத்தை பொறுத்ததேயாகும். உணர்வையன்று நான் மன்னிக்கும்படி தெரிந்தெடுத்துக் கொள்வேனென்றால், என் உணர்வுகளும் என் தீர்மானத்தோடு நாளடைவில் ஒன்றிவிடும். பிறரை மன்னிப்பது அவர்களை என் வாழ்க்கையினின்று ஒதுக்கிவிடாமல் அவர்களிடம் பேச உதவுகின்றது. அது அவர்களுக்காக ஜெபிக்கவும், அவர்களை குறித்த எதிர்மறையான பொல்லாதக் காரியங்களை பேசாமல் அவர்களை ஆசீர்வதிக்க உதவுகிறது. நம் உணர்வுகளுக்கு நாம் அதிக கவனத்தைக் கொடுக்கிறோம். மாறாக நாம் நம் உணர்வுகளை பெலவீனமானதென்றும், மாறத்தகுந்ததென்றும் நாம் நினைத்துக் கொள்ள வேண்டும். மாறாததெதுவென்றால் அது அன்புதான்.

ஒருவருக்காக ஒருவர் சலுகைகளை ஏற்படுத்துங்கள்

நாம் ஒருவரையொருவர் நேசித்தால் ஒருவரையொருவர் தாங்கி ஒருவருக்காக ஒருவர் சலுகைகளை ஏற்படுத்திக் கொள்வோம் (எபே.4:1-2)

சலுகைகளை ஏற்படுத்திக் கொடுப்பதென்பது, மக்களின் தவறான நடத்தைக்கு சாக்குபோக்காய் இருப்பதன்று, தவறு என்றால் அது தவறுதான் தவறானது இல்லாததுபோல நடப்பதும் அதை கண்டுக் கொள்ளாமல் விட்டுவிடுவதும் அதற்கு உதவாது. ஆனால் ஒருவருக்கொருவர் சலுகைகளை ஏற்படுத்திக் கொள்வதென்பது பரிபூரணத்திலிருந்து குறைவுப்படுவதை அனுமதிப்பதாகும். நீ அவ்வாறு செய்ததால் உன்னை புறக்கணிக்கமாட்டேன். உன்னை கைவிட்டுவிடமாட்டேன். இந்தக் குறைவில் உன்னோடு இருந்து உன்னோடு சேர்ந்து உழைப்பேன். உன்னை நம்புகிறேன் என்று வார்த்தைகளாலும், மனப்பான்மையினாலும் கூறுவதாகும்.

என் பிள்ளைகள் செய்வதெல்லாவற்றையும் நான் ஒப்புக்கொள்ளா விட்டாலும், அவர்களை புரிந்துக்கொள்ள எப்போதும் முயற்சிப்பேனென்றும், அவர்களை நேசிப்பதை நிறுத்தி விடமாட்டேன் என்று அவர்களிடம் கூறியிருக்கிறேன். அவர்களின் வாழ்க்கையில் நான் நிலையாய் இருப்பதைக் குறித்து அவர்கள் என்னை நம்ப முடியும் என்று அறிந்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

நம் தவறுகளையெல்லாம் தேவன் அறிந்திருந்தும் நம்மை தேர்ந்தெடுக்கிறார். நாம் தவறு செய்யும் முன்பதாகவே நாம் செய்யப்போகும் தவறுகளை அறிந்திருக்கிறார். நான் என்னை பரிபூரண மற்றவர்களாய் இருக்க அனுமதிக்கிறேன் என்றே நம்மிடம் கூறுகிறார். அவர் நம்மை விட்டு விலகவோ, கைவிடவோ மாட்டாரென்று நமக்கு வாக்களிக்கிறார். (எபி. 13:5)

என்னைக் குறித்த எல்லாக் காரியங்களும் பரிபூரணத்திற்கும் குறைவாய் இருக்கையில் தேவன் என்னை நானாக இருக்க அனுமதிக்கிறார். “மாறிவிடு இல்லையெனில்!” என்று என்னை எப்போதும் கூறுவதில்லை. ஒரு பரிபூரணமற்ற மனைவியாக இருப்பதால் என்னைப் புறக்கணித்து விடுவாரென்று நான் ஒருபோதும் பயப்படுவதில்லை. எங்கள் குடும்பத்திலுள்ள ஒவ்வொரு நபரைக் குறித்தோ அல்லது மிகவும் நெருக்கமான உறவினர்களைக் குறித்தோ வித்தியாசமாக இருந்தால் நன்றாய் இருக்கும் என்று தோன்றும் காரியங்களுண்டு. ஆனால் நாம் உண்மையாய் நேசிப்போமென்றால், நாம் அனைவரையும் ஏற்றுக் கொள்வோம். நன்மையானதையும் மிகவும் நல்லதல்லாததையும் ஏற்றுக்கொள்வோம். உண்மையென்னவெனில் பரிபூரணமான மக்களென்று எவருமில்லை. நாம் பரிபூரணத்தை எதிர்பார்த்தால் ஏமாற்றங்களும், கசப்புகளும் மிஞ்சும். ஒருவருக்கொருவர் சலுகைகளை

ஏற்படுத்திக்கொள்வது வாழ்க்கையை சுலபமானதாக மாற்றிவிடுகிறது. அதைவிட முக்கியமென்னவென்றால், அது தேவனுக்கு நம் கீழ்ப்படிதலை நடைமுறைப்படுத்திக் காட்டுகின்றது.

நீங்கள் அறிந்துக்கொள்ள இயலாதக் காரியத்தை மக்கள் செய்யும்போது அது ஏன் எதற்கு என்று கண்டுபிடிப்பதற்கு பதிலாக அவர்களும் மனிதர்களே என்று உங்களிடம் சொல்லிக்கொள்ளுங்கள். மனிதர்களின் இயல்பை தேவன் அறிந்திருந்தார். எனவே அவர்கள் செய்யாமலிந்திருந்தால் நன்றாயிருக்கும் என்று நினைக்கும் காரியத்தை மக்கள் செய்தபோது அவர் அதிர்ந்துப்போகவில்லை. அவரை அறிந்திருந்தும் அதை மறுதலித்தப்போதும் அவர் பேதுருவை இன்னமும் நேசித்தார். அவரின் வேதனையான வருத்தமான வேளையில் அவருடன் விழித்திருந்து ஜெபிக்காதிருந்தபோதும், அவர் தம்முடைய சீஷர்களை நேசித்தார். மக்கள் பரிபூரணமாயிருக்கப் போவதில்லையென்றும், அதனால் அவர்களுக்கு சலுகைகளை முன்பதாகவே ஏற்படுத்திக் கொடுப்போமென்றால் மக்கள் என்ன செய்தாலும் நாம் அவர்களை நேசிப்பதை நிறுத்த முடியாது.

மற்றவர்கள் செய்யும் தீங்கை நினையாதிருப்பதோடில்லாமல் நாம் சரியாக செய்கிறோம் என்று நம்புவதையும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கக் கூடாது. நம்மைக் குறித்து மிகவும் உயர்வாக நினைத்துக் கொள்வதுதான் மற்றவரிடம் நாம் பொறுமையிழப்பதும், இரக்கமின்றி இருப்பதற்கும் காரணமாகும். அப்போஸ்தலனாகிய மத்தேயு சொல்கிறார்; நாம் ஒரு நல்லக் காரியத்தைச் செய்யும் போது நம் வலதுகை செய்வதை இடதுகை அறியக்கூடாது என்று (மத். 6:3 வாசிக்கவும்). எனக்கோ இது நான் என் நன்மையான செய்கைகளைக் குறித்து தியானிக்கவோ அல்லது என் நல்லப் பண்புகளைக் குறித்து தியானிக்கவோ கூடாது என்று அர்த்தப்படுத்திக் கொள்கிறேன். நான் சந்திக்கும் ஒவ்வொருவரிடமும் அன்பைக் காட்டும்படிக்கே கவனமாயிருக்கிறேன். அதுதான் ஒரு அன்பின் புரட்சியாளரின் முதலாய நோக்கமாகும்.

அன்பு திரளானப் பாவங்களை மூடும்

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ஒருவரிலொருவர் ஊக்கமான அன்புள்ளவர்களாயிருங்கள். அன்பு திரளான பாவங்களை மூடும் (1 பேது. 4:8 வாசிக்கவும்) என்று பேதுரு அப்போஸ்தலர் கூறுகிறார். ஒரு தவறை மட்டும் அன்பு மூடுவதில்லை; அன்பு திரளான பாவங்களை மூடும். தேவ அன்பு நம் பாவங்களை மூடுவதோடில்லாமல் அதை முற்றிலுமாய்

நீக்கிவிடுவதற்கு கிரயத்தையும் செலுத்தி விட்டிருக்கிறது. அன்பு ஒரு வல்லமையான தூய்மைப்படுத்தும் காரியமாகும். பேதுரு இதை செய்ய சொல்லுகிறார் என்பதை நீங்கள் கவனிக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். அன்பு எல்லாவற்றிற்கும் மேலானது.

இதே செய்தியை பவுல் கொலோசெயர்களுக்கும் கூறுகிறார், அவர்களை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அன்பைத் தரித்துக்கொள்ளுங்கள் என்று கூறுகிறார் (கொ.3:14 வாசிக்கவும்). ஒருவரையொருவர் நேசிக்க வேண்டுமென்றும் அதற்கு இடையில் எதுவும் இருக்கக்கூடாதென்றும் வேதாகமத்தில் தொடர்ந்து நினைவுறுத்தப்படுகின்றோம்.

தவறு இழைத்த தன் சகோதரனை எத்தனை முறை மன்னிக்க வேண்டுமென்று பேதுரு இயேசுவிடம் கேட்டபோது, அவன் எத்தனை முறை செய்கிறானோ, அத்தனை முறையும் மன்னித்துக் கொண்டேயிரு என்று கூறினார் (மத். 18:21-22). பேதுரு ஏழுமுறை என்று கூறினார். நான் நினைக்கிறேன், அவர் ஆறுமுறை மன்னித்திருக்க வேண்டும். இன்னும் ஒருமுறைமட்டும் உள்ளது என்று நினைத்திருப்பான். நாம் அன்பின் புரட்சியில் இணைந்துக் கொள்கிறோம் என்றால் அநேக மன்னித்தல் தேவைப்படும் என்பதை புரிந்துக்கொள்ளுங்கள். உண்மையிலேயே அது நம் அனுதின அனுபவமாக இருக்கும். நாம் மன்னிக்க வேண்டிய சில காரியங்கள் சிறியதாயும் சலபமானதாயும் இருக்கலாம். ஆனால் அவ்வப்போது அந்தப் பெரியக் காரியம் வருகிறது. நாம் அதைக் கடக்க இயலுமா என்று ஆச்சரியப்படுகிறோம். தேவன் ஒரு காரியத்தை செய்ய பெலத்தை தராவிட்டால் அதை செய்ய சொல்லமாட்டார் என்பதை நினைத்துக்கொள்ளுங்கள். தேவ அன்பு நம் மூலமாய் பாய்ந்து செல்ல அனுமதித்தால் எவரையும் எதற்காகவும் நாம் மன்னிக்க முடியும்.

நாம் மக்களின் குற்றங்களை மூடும்போது ஆசீர்வதிக்கப்படுகிறோம். அதை நாம் திறக்கும்போது சபிக்கப்படுகின்றோம். யாரோ ஒருவருடைய தோல்விகளை மூடுவதென்பது அதை நமக்குள்ளே வைத்துக் கொள்ளவதாகும். மற்றவர்களின் தவறு என்று நீங்கள் நினைப்பதை மற்றவரிடம் சொல்ல துரிதப்படாதீர்கள். உங்கள் இரகசியத்தை நீங்கள் எவ்வாறு வைத்துக் கொள்ள விரும்புவீர்களோ, அவ்வாறே மக்களின் இரகசியத்தையும் வைத்துக்கொள்ளுங்கள் நாம் வேதாகமத்திலும் இத்தகையதொருக் காரியத்தை நாம் பார்க்கிறோம். நோவா குடித்துவிட்டு தன் கூடாரத்தில் வஸ்திரம் விலகிப்படுத்திருந்தான். அவனுடைய குமாரரில் ஒருவர் அதைமற்ற இருவரிடமும் கூறி பிரபலப்படுத்தினான். அந்த நாளிலிருந்து அவள் தன் வாழ்நாள் முழுவதற்கும் ஒரு சாபத்தைப் பெற்றுக்

கொண்டான். மற்ற இரண்டு குமாரரோ தங்கள் தகப்பனின் நிர்வாணத்தைக் காணாதபடி பின்பாக சென்று அதை மூடினார்கள். அவர்கள் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டனர் என்று வேதம் கூறுகிறது (ஆதி. 9:20-27 வாசிக்கவும்). நோவாவின் நிர்வாணம் அவனுடைய நியாயத்தில் ஏற்பட்ட தவறையும், அவனுடைய தவறையும், பாவத்தையும் குறிக்கிறது. இந்தக் கதை தெளிவாகக் காட்டுவதைப்போன்று நாமும் ஒருவருடைய குற்றங்களை வெளியரங்கமாக்காமல் மறைக்க வேண்டும்.

உன் சகோதரன் உனக்கு விரோதமாய் குற்றம் செய்யும்போது அதை எவ்வாறு கையாள வேண்டுமென்று இயேசு அறிவுரைக் கூறுகிறார் (மத். 18:15-17). அவர் சொன்னார் முதலில் நாம் செய்ய வேண்டியது அவனிடம் தனியாய் சென்று அவனுடைய குற்றத்தைப்பற்றி பேச வேண்டும். அது கிரியை செய்யவில்லையெனில், இரண்டு மூன்று பேரை கூட்டிச் சென்று சொல்ல வேண்டும். அப்போதாவது அவன் உணர்ந்து மனந்திரும்புவான் என்பதால். இந்த சலபமான அறிவுரைகளை நாம் பின்பற்று வோமென்றால் அநேக கஷ்டங்களை தவிர்த்திட முடியும். தனிப்பட்ட முறையில் தங்களுக்குள்ளே இருக்க வேண்டிய பிரச்சனைகளைத் தீர்த்து வைப்பதற்காக எத்தனைமுறையோ மக்கள் என்னிடம் வருகிறார்கள் என்று என்னால் கூற இயலாது. வேறு ஒருவரை சந்திக்க வேண்டியது அவசியமென்றால் அதை செய்ய பயப்படாதீர்கள். சில சமயங்களில் பிரச்சனைகளை வெளியே கொண்டுவந்து அதைக் குறித்து பேசித் தீர்ப்பதே மன்னிப்பதற்கான எளிய முறை. ஒளித்து வைக்கப்பட்ட இடறலானது பராமரிக்கப்படாத காயத்தைப்போன்றது. அது அமைதியாக மோசமாகிவிடும். ஒரு பகுதியையே பாதித்து நம்மை நோயுற செய்துவிடும். காலம் கடந்துவிடும் முன்பு அந்த காயத்தை நாம் சுத்தப்படுத்திவிட வேண்டும்.

வேதாகமம் தன் சகோதரர்களால் அடிமையாக விற்கப்பட்ட யோசேப்பு என்ற மனிதனைக் குறித்து சொல்கிறது. யோசேப்பின் சகோதரர்கள் அநேக ஆண்டுகளுக்கு பிறகு அவன் உயிரோடு இருக்கிறான் என்றும், அவர் தான் அவர்களுக்கு மிகவும் அதிகமாய் தேவைப்பட்ட தானியக் களஞ்சியத்திற்கு அதிகாரியென்றும் கண்டு பிடித்தப்போது அவர்கள் மிகவும் பயப்பட்டார்கள். அவர்கள் யோசேப்பை எவ்வளவு மோசமாக நடத்தினார்கள் என்பதை நினைவுக் கூர்ந்தனர். யோசேப்பும் தான். ஆனால், அதை எவரிடமும் வெளிப்படுத்தக் கூடாதென்று தெரிந்துக் கொண்டான். அவர்களுடன் அவன் அமைதியாகப் பேசினான். தான் தேவன் இல்லையென்றும் கூறினான். ஏனெனில் பழிவாங்கும் தனக்குரியதாயிராமல் தேவனுக்குரியதாயிருக்கிறது. அவன் அவர்களை இலவசமாக மன்னித்தான்.

தன்னைக் கண்டு பயப்பட வேண்டாமென்றும் ஊக்கப்படுத்தினான். அவர்களுக்கும் அவர்களின் குடும்பங்களுக்கும் தானியங்களைக் கொடுத்து உதவினான். யோசேப்பு ஒரு வல்லமையான தலைவனாக இருந்ததும், சென்ற இடமெல்லாம் தயையைப் பெற்றதில் ஆச்சரியம் ஏதுமில்லை. அவனுக்கு அன்பின் வல்லமையும், முற்றும் மன்னித்தலின் முக்கியத்துவத்தையும் அவன் அறிந்திருந்தான்.

உங்கள் பதிவுகளையெல்லாம் அழித்துவிடுங்கள்

யாரோ ஒருவர் செலுத்தத் தவறிய கட்டணம், செலுத்தப்பட வேண்டிய காலத்தை கடந்த கணக்குகளையெல்லாம் எடுத்து அதில் முழுவதும் செலுத்தியாகிவிட்டது என்று குறித்தால் எவ்வாறிருக்கும்? எவனுடைய பாவத்தை கர்த்தர் எண்ணாதிருக்கிறாரோ அவன் பாக்கியவான் (ரோ. 4:8). அது தேவன் பாவத்தைப் பார்ப்பதேயில்லை என்று அர்த்தமாகாது. அது அன்பிநிமித்தமாக தேவன் அதை பாவியின் மேல் சுமத்துவதில்லை என்று அர்த்தமாகும். ஒரு தவறு நடந்துவிட்டது என்று அன்பு அங்கிகரித்துக்கொண்டு அது அவன் மனதில் பதியும் முன்பு அழித்துவிடுகிறது. அன்பு தவறை பதிவு செய்வதில்லை. இவ்வாறு வெறுப்பானது வளருவதற்கு சந்தர்ப்பம் இல்லாமல் ஆகிவிடுகிறது.

நம்மில் சிலர் நம் ஞாபகச் சக்தியைக் குறித்து சற்று கவலையோடிருக்கிறோம். ஆனால் உண்மையாய் சொல்ல வேண்டுமென்றால் சில காரியங்களை மறந்துவிடுகிறதில் நாம் சிறந்தவர்களாயிருக்க வேண்டியுள்ளது. நாம் மறந்துவிட வேண்டியவற்றை நாம் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். சிலமக்கள் சொல்கிறார்கள் “நான் அவர்களை மன்னித்து விடுவேன். ஆனால் மறக்கவேமாட்டேன்” என்று அந்த வாக்கியத்தின் உண்மை என்னவெனில் நாம் அந்த நினைவையே பற்றிக் கொண்டிருப்போமென்றால், நாம் உண்மையாய் மன்னிக்கிறதில்லை என்பதுதான் அர்த்தம். நம்மை பாதித்த காயப்படுத்திய காரியங்களை எவ்வாறு மறக்க இயலும் என்று நீங்கள் கேட்கலாம். அதற்கான பதிலோ அந்தக் காரியத்தைக் குறித்து நாம் நினைக்காமலிருக்க தெரிந்துக்கொள்ள வேண்டும். அந்தக் காரியங்கள் நம் மனதில் தோன்றும்போது அதை தூக்கி எறிந்துவிட்டு, நமக்கு உபயோகமாய் இருக்கும் காரியங்களைக் குறித்து நினைக்க வேண்டும்.

உங்கள் பதிவுகளை தூய்மைப்படுத்துவது நல்ல பலனைக் கொடுக்கும் அது அழுத்தத்தை தளர்த்தி உங்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தும்.

தேவனுக்கும், உங்களுக்கும் இடையே உள்ள நெருக்கத்தை மீண்டும் திரும்பக் கொடுக்கும். உங்கள் சந்தோஷமும், சமாதானமும் அதிகரிக்கும் உங்கள் ஆரோக்கியமும் கூட அதிகரிக்கும். ஏனெனில் ஒரு அமைதியான சலனமில்லாத இருதயமும், மனதுமே நம் சரீரத்தின் ஆரோக்கியமும் ஜீவனுமாகும் (நீதி. 14:30 வாசிக்கவும்). கோபம் சுவற்றை கட்டும், அன்பு பாலங்களை கட்டும்!

அத்காரம்

14

அன்பைக் காட்ட நடைமுறை வழிகள்

சுவிசேஷத்தை எந்த நேரமும் பிரசங்கியுங்கள். தேவையெனில்
வார்த்தைகளை உபயோகியுங்கள்.
பரிசுத்த பிரான்சிஸ் ஆப் அஸிஸ்ஸி

அன்பைக் காட்ட நடைமுறை வழிகளை நான் கொடுக்கவில்லையெனில்
இந்தப் புத்தகம் பயனற்றதாகிவிடும். நான் ஏற்கனவே கூறியதைப்போன்று
அன்பானது ஒரு வெறும் தத்துவமோ அல்லது பேச்சோ இல்லை. அது ஒரு
செயலாகும். அன்பின் புரட்சியாளர்களாக நாம் அன்பை இந்த உலகத்தில்
கொண்டுவரும்படி புதிய சிறந்த வழிகளுக்காகப் பார்த்துக்
கொண்டேயிருக்க வேண்டும்.

நாம் எவ்வளவுக் கொண்டிருந்தாலும், செய்தாலும் அன்பு இல்லையெனில்
நம்மிடம் ஒன்றுமில்லை. நாமும் ஒன்றுமேயில்லை என்பதை நான்
உங்களுக்கு நினைவுறுத்துகின்றேன் (1 கொரி. 13:1-3 வாசிக்கும்). நாம்
அன்பை வலுக்கட்டாயமாகக் காட்டத் தொடங்குவது, இந்த சமுதாயத்தின்
எதிர்காலத்திற்கு மிகவும் தேவையான ஒன்றாகும். இன்று மக்கள் தேவன்
இருக்கிறாரா, இல்லையா என்று அறிந்துக்கொள்ளும் நிர்வகத்திலுள்ளனர்.
இங்கே இருப்பதின் நோக்கம் என்ன, தேவன் உண்மையாகவே இருந்தால்,

பின் ஏன் இந்த உலகம் தீமையில் நிறைந்திருக்கிறது என்று அறிந்துக்கொள்ள விரும்புகின்றனர். அவர்கள் அன்பை செயல்வடிவில் பார்க்கும்போது அவர்களின் கேள்விக்கு பதில் கிடைத்துவிடும். தேவன் அன்பாய் இருக்கிறார். அவர் தம் மக்களின் மூலமாகத்தான் தம்மை வெளிப்படுத்துகிறார். வாழ்ந்துக் காட்டும் அன்பின் தன்மையை இந்த உலகம் பார்க்க வேண்டும். அவர்கள் பொறுமையையும், அன்பையும், சுயநலமற்ற தன்மையையும், மன்னிக்க விருப்பமுள்ளவர்களையும் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. அதிக சிலாக்கியம் பெறாத மக்களுக்கு உதவும்படி தியாகம் செய்யும் மக்களை பார்க்க வேண்டியுள்ளது.

நாம் என்ன பெற்றிருந்தாலும், செய்தாலும் அன்பு இல்லையென்றால் நாம் ஒன்றையும் கொண்டிருக்கவில்லை, நாமும் ஒன்றுமில்லை.

அன்பினால் தொடப்படுவதென்பது நெருப்பினடியில் ஒரு நல்ல கம்பளியை போர்த்தி வெதுவெதுப்பாய் அமர்ந்திருப்பதை போன்றது. வேறெந்த உணர்வைக் காட்டிலும் மேலான உணர்வு. அந்த வெகுமதியை பிறருக்கு கொடுக்கும் வல்லமை நம்மிடம் உள்ளது.

பொறுமையாயிருங்கள்

1 கொரி. 13ல் பவுலின் அன்பைக் குறித்ததான உரையில் கொடுக்கப் பட்டுள்ள முதல் பண்பு பொறுமையே. பவுல் எழுதுகிறார் அன்பு பொறுமையானது நீண்ட சுகிப்புடையது. அன்பு நீடிய பொறுமையுடையது. நாம் விரும்பும் விதத்தில் காரியங்கள் நடைப்பெறாதிருக்கும்போதும், அது நிலையாய் நிற்கக் கூடியது.

நான் உதவிப்பெறும்படி காத்துக் கொண்டிருக்கையில், மிகவும் தாமதமாயும் விலைக்கண்டுபிடிக்க இயலாமல் கோபமடைந்த வாடிக்கையாளரை போனில் சமாதானப்படுத்த முயன்றுக் கொண்டிருக்கும் குமஸ்தாக்களிடம் பொறுமையை பயிற்சித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அநேக கடையில் குமஸ்தாக்கள், நான் பொறுமையாய் காத்திருந்ததற்கு எனக்கு நன்றி கூறியிருக்கின்றனர். அவர்கள் சோர்வடைந்த பொறுமையிழந்த, அன்பற்ற வாடிக்கையாளர்களிடமிருந்து தவறான வார்த்தைகளைக் கேட்டிருக்கக்கூடும். அந்த பிரச்சனையை இன்னும் அதிகரிக்காமலிருக்க நான் தீர்மானித்திருக்கிறேன். நான் பதிலின் ஒரு பகுதியாயிருக்க விரும்புகிறேன்.

நிச்சயமாக நாம் அனைவருமே அவசரமாகத்தானுள்ளோம். நமக்கு உடனே உதவும்படி விரும்புவோம் ஆனால் அன்பு சயத்தை தேடாததாய்கையால் அந்த கிளார்க் எவ்வாறு உணர்கிறார் என்பதை நாம் எவ்வாறு உணர்கிறோம் என்பதற்கு முன்பாக வைத்துப் பார்க்க வேண்டும். சமீபத்தில் ஒரு கடையிலுள்ள உதவியாளர் தான் தாமதமாய் வேலை செய்வதாகக் கூறி மன்னிப்புக் கேட்டார். நான் காத்திருக்கக்கூடாதபடி நான் செய்துக் கொண்டிருந்தது அவ்வளவு முக்கியமானதன்று என்று கூறினேன். அவள் சற்று இளைபாறுவதைக் காண முடிந்தது. அவளிடமாய் நான் அன்பைக் காட்டினேன் என்று உணர்ந்தேன்.

நாம் ஒவ்வொருவரிடமும் மிகவும் பொறுமையாயிருக்க வேண்டுமென்று வேதாகமத்தில் உற்சாகப்படுத்தப்படுகிறோம். நம் கோபத்தை எப்போது கட்டுப்பாட்டில் கொண்டிருக்க வேண்டும் (1 தெச 5:14 வாசிக்கவும்). அது மற்ற மக்களின் முன்பு நாம் கொண்டிருக்கும் சாட்சிக்கு மட்டும் நல்லதல்ல நமக்கே நன்மையானதாகும். நாம் எவ்வளவுப் பொறுமையாயிருக்கிறோமோ அவ்வளவு அழுத்தமின்றி நாம் இருப்போம்! பேதுரு கூறுகிறார், “தேவன் நம்மீது மிகவும் அதிகமாய் பொறுமையுள்ளவராயிருக்கிறார்” என்று. ஏனெனில் நாம் ஒருவரும் கெட்டுப் போகாமலிருப்பது அவர் சித்தம் (2 பேது. 3:9 வாசிக்கவும்). அதே காரணத்திற்காகத் தான் நாம் ஒருவர்மேலொருவர் பொறுமையாய் இருக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். விசேஷமாக உலகத்தில் தேவனைக் கண்டுப் பிடிக்க முயற்சிப்பவர்களுடன் பொறுமையாயிருப்போம்.

தேவனுடைய ஊழியர்கள் திறமைசாலிகளாகவும் தகுதிவாய்ந்த போதகர்களாகவும், கோபப்படாதவர்களாகவும், தவறை தம்மீது ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியவர்களாகவும், அன்பானவர்களாகவும், பொறுமைசாலிகளாகவும் இருக்க வேண்டுமென்று பவுல் தீமோத்தேயுவிடம் கூறினார் (2 தீமோ. 2:24 வாசிக்கவும்). ஒவ்வொரு நாளும் நம் செய்கையினால் மக்களுக்கு போதிக்கின்றோம். வார்த்தைகளால் மட்டும் போதனை நடைபெறுவதில்லை. செயலே அதிக வலிமையுடையதாயிருக்கிறது. நாம் அனைவருக்கும் பிறரை பாதிக்கும் திறமையுள்ளது அதை எவ்வாறு உபயோகிக்கிறோம் என்பதில் கவனம் வேண்டும். என்னுடைய சிலுவை டாலரை நான் அணிந்துக்கொண்டு பின்பு விற்பனையாளர்களிடம் பொறுமையில்லாமலும், அன்பில்லாமலும் நடந்துக் கொள்வதால் எனக்கோ அல்லது கிறிஸ்துவின் நாமத்திற்கோ எவ்வித நன்மையுமில்லை. உண்மையை சொல்ல வேண்டுமென்றால் இத்தகையக் காரியங்களை கடந்த இருபது ஆண்டுகளாக நான் பார்த்திருக்கிறேன். அது என்னை முற்றிலும் வெறுப்படையச் செய்துவிட்டது.

கிறிஸ்தவ விசுவாசத்தின் அடையாளத்தை அவற்றிற்கேற்றார்போல் வாழ ஆயத்தமில்லாதிருக்கும்போது அணியக் கூடாது. தேவனுடன் நான் கொண்டுள்ள உறவின் அடையாளம் என் காரில் நான் ஓட்டும் ஸ்டிக்கரிலோ அல்லது கழுத்தில் அணியும் அணிகலன்களிலோ அல்லது ஆலயம் செல்லும் பதிவேட்டிலோ இருப்பதில்லை. நான் எத்தனை வேத வாக்கியங்களை மனப்பாடம் செய்துள்ளேன் என்பதிலோ நான் கொண்டிருக்கும் கிறிஸ்தவ புத்தகங்களிலோ, டிவிடி மற்றும் சீட்க்களின் எண்ணிக்கையை பொருத்ததோ இல்லை. என் கிறிஸ்தவத்தின் அடையாளம் புரட்சியை ஏற்படுத்தும், அது அன்பின் பலனில் தான் உள்ளது.

எதையெல்லாம் நீங்கள் எதிர்நோக்குகிறீர்களோ, அவற்றையெல்லாம் நல்ல மனநிலையில் பொறுத்துக் கொள்ளும்படி ஜெபியுங்கள் என்று உங்களுக்கு அறிவுறுத்துகிறேன். உங்களை சோர்வடையச் செய்யும் காரியங்கள் உங்களுக்கெதிராய் வரத்தான் செய்யும். ஆனால் நீங்கள் அதற்கு முன்பதாகவே ஆயத்தப்பட்டிருப்பீர்களென்றால், அத்தகைய காரியங்களைச் சந்திக்கும்போது நீங்கள் அமைதலாயிருப்பீர்கள். நம் மனநிலையில் நிலையானத் தன்மையை வெளிப்படுத்துவதென்பது மிகவும் முக்கியமானதொன்று. காரியங்கள் தாங்கள் விரும்பும்விதத்தில் நடைபெறாதபோது இவ்வுலகில் அநேக மக்கள் வெடித்துவிடும் நிலையில் உள்ளனர். காரியங்கள் சரியாக நடைபெறாதபோதும் நாம் பொறுமையாயிருப்பதின் மூலம் பிறர் வாழ்வில் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்த இயலும் என்று நம்புகிறேன்.

சில வாரங்களுக்கு முன்பு நான் பொறுமையைக் குறித்தும் என்னத்தான் நடந்தாலும் நன்றியுள்ளவர்களாயிருக்க வேண்டும் என்பதைக் குறித்தும் நான் பிரசங்கித்தேன். ஆறுவாரங்களில் நான் மூன்று பெரிய கூட்டங்களை நடத்தியிருந்தேன். அதோடு பல்வேறு மற்றக் காரியங்களையும் நான் செய்திருந்தேன். அந்தக் குறிப்பிட்ட நாளில் நான் சீக்கிரமாகவே வீடு திரும்பி ஒரு நல்ல உணவை சாப்பிடவும், டேவ் என்னை ஏதாவது கடைக்குக் கூட்டிச் செல்ல வேண்டுமென்றும், வீட்டில் சூடான நீரில் குளிக்கவும், ஐஸ்கிரீம் சாப்பிடவும், ஒரு நல்ல படத்தைப் பார்க்கவும் விரும்பினேன். என் கடின உழைப்பிற்கு நானே எனக்கு ஏதாவது சன்மானத்தை கொடுக்க விரும்பினேன். எனக்கான ஒரு நல்ல திட்டத்தை நான் கொண்டிருந்தேன்.

நாங்கள் வீடு திரும்பும்படி ஒரு விமானத்தில் ஏறினோம். அந்த பயணமும் முப்பது நிமிடங்கள் தான். நான் மிகவும் கிளர்ச்சியடைந்தவளாய்

இருந்தேன். பின்னர் திடீரென்று ஏதோ தவறு நடந்துவிட்டது. அந்த விமானத்தில் கதவானது சரியாக மூடப்படக் கூடாததாயிருந்தது. அதை சரி செய்வதற்கு ஒரு மணிநேரமும் முப்பது நிமிடங்களும் எடுத்துக் கொண்டனர். அன்று பிரயாணிக்க முடியாதென்று காரை வாடகைக்கு எடுத்து செல்ல வேண்டுமென்றும் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். பொறுமையாயிருப்பதென்பது எவ்வளவு கடினமாயிருந்தது என்று என்னால் கூற இயலாது. என் வாயை திறவாமல் மூடிக்கொண்டிருப்பதே ஒரு பெரிய சாதனையாக இருந்தது. நான் பொறுமையைக் குறித்துப் பிரசங்கித்திருந்தேன். ஆனால் அந்தப் பகுதியில் நான் சோதிக்கப்பட்டால் நல்ல மதிப்பெண்களோடு தேர்வாக வேண்டுமென்று ஜெபிக்க மறந்திருந்தேன்.

உங்களுக்கு மிகவும் தேவையான ஒரு பிரசங்கத்தைக் கேட்டு பின்னர் உடனடியாக அந்தப் பகுதியில் சோதிக்கப்பட்ட அனுபவம் உங்களுக்கு ஏதாவது உண்டா? ஆம் நீங்கள் பிரசங்கிப்பதை முயற்சிக்க வேண்டும். பின்னர் எவ்வளவுத் துரிதமாய் சோதிக்கப்படுகிறீர்கள் என்பதைப் பாருங்கள்! நாம் எப்போதுமே பொறுமையாய் இருக்க உணருவதில்லை. ஆனால் இன்னும் பொறுமையாயிருக்க நம்மை நாமே ஒழுக்கப்படுத்திக் கொள்ளக் கூடும். சில சமயங்களில் நான் எவ்வாறு உணருகிறேன் என்பதைக் குறித்து என்னால் எதுவும் செய்ய இயலுவதில்லை. ஆனால் நான் எவ்வாறு நடந்துக் கொள்கிறேன் என்பதை என்னால் கட்டுப்படுத்தக்கூடும். அவ்வாறே உங்களாலும் இயலும். அந்த விமானத்தில் உட்கார்ந்துக்கொண்டு நான் பொறுமையாய் உணரவில்லை. ஆனால் ஜெபித்துக் கொண்டிருந்தேன். ஓ, தேவனே நான் அமைதியாய் இருக்க எனக்கு உதவும். நான் பிரசங்கித்து முடித்த பிரசங்கத்திற்கு ஒரு மோசமான சாட்சியாயிராமலிருக்க உதவும் என்று வேண்டினேன். தேவன் எனக்கு உதவினார். அத்தகைய சூழ்நிலையில் நான் விரும்பிய விதத்தில் காரியங்கள் நடைபெறாதபோதும், நான் ஏற்கனவே திட்டம் பண்ணி வைத்திருந்த காரியங்களைச் செய்து முடிப்பதற்கு போதுமான நேரம் எனக்கு கிடைக்கும்.

நீங்கள் கஷ்டமான சூழ்நிலைகளில் இருக்கும்போது, உங்கள் சமாதானத்தைக் காத்துக் கொள்வதற்கு முயற்சி செய்யுங்கள். அப்போது தேவன் உங்கள் பட்சமாய் கிரியை செய்வதைக் காண்பீர்கள். இஸ்ரவேல் மக்கள் செங்கடலுக்கும், எகிப்தியரின் சேனைக்கும் நடுவில் நின்றுக் கொண்டிருந்தபோது, “தேவன் உங்களுக்காக யுத்தம்பண்ணுவார் நீங்கள் சும்மா இருப்பீர்கள்” என்று மோசே கூறினார் (யாத். 14:14).

நேரத்தைக் கொடுங்கள்

நாம் கொண்டிருக்கும் மிகவும் விலையேறப்பெற்ற ஒரு பொருள் நேரமாகும். நாம் மக்களிடம் தாங்கள் நேரத்தை நமக்கென்று கொடுக்கும்படி கேட்கும்போது, நாம் விலையேறப்பெற்ற வெகுமதியைக் கேட்கிறோமென்றும், அதை நாம் பெற்றுக் கொள்ளும்போது அதை நாம் மிகவும் பாராட்டவும் வேண்டும். மக்கள் அடிக்கடி என்னிடம் என் நேரத்திற்காக கேட்பார்கள். துரதிஷ்டவசமாக அவர்களுக்கு என்னால் அதைக் கொடுக்க இயலாது. நான் கொடுக்க முயற்சிப்பேனென்றால், நானும் களைத்துப் போய்விடுவேன். என் வாழ்வில், நான் இந்த உலகத்தில் செய்து முடிக்க வேண்டிய தேவன் கொடுத்த காரியங்களை செய்து முடிக்க எனக்கு நேரமிருக்காது.

நாம் அனைவருக்கும் சரி என்று கூறிவிட முடியாது. அதைப்போலவே ஒவ்வொருவருக்கும் முடியாது என்றும் கூறக் கூடாது. கொஞ்ச நேரத்தைக் கொடுக்கும்படி உங்களுக்கு பரிந்துரைக்கிறேன். ஏனெனில் நம் அன்பைக் காட்டும் வழிகளில் அதுவும் ஒன்று. சமீபத்தில் டெனெஸ்ஸியிலுள்ள ஒரு ஆலயத்தில் பேசினேன். என் நண்பருக்காக அவ்வாறு செய்தேன். நான் அங்கிருந்தபோது, எனக்காக அவர்கள் சேகரித்த காணிக்கையை அந்தப் பட்டணத்திலுள்ள ஏழை மக்களுக்கென்று கொடுத்து விடும்படி தேவன் என்னை ஏவினார். தேவன் பணத்தையும், நேரத்தையும் விடுதலையோடு கொடுக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறார் என்பதை உணர்ந்து கொண்டேன். கொடுப்பதினால் ஏற்படும் சந்தோஷத்தைத் தவிர வேறு எதையும் நான் பெற்றுக் கொள்ளக் கூடாதென்றும் அவர் விரும்பினார். அதுவே போதுமானதற்கும் மேலாக இருந்தது. ஒவ்வொரு வருடமும் தேவன் இவ்விதத்தில் என்னை இரண்டு முறை சோதிக்கிறார் என்பதை கண்டு கொண்டேன். இதைக் குறித்து நான் களிகூறுகிறேன். ஏனெனில், நான் மற்றவர்களுக்காக செய்யும் எல்லாவற்றிலும் எதையாவது பெற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று நினைக்கும் பழக்கத்தை தேவன் விரும்பவில்லை.

என்னுடைய பணத்தையோ, மற்ற பொருட்களையோ கொடுப்பதைக் காட்டிலும், நேரத்தைக் கொடுப்பது எனக்கு கடினமானதொன்று என்று அறிக்கையிடுகிறேன். இந்த தருணத்தில், நான் என் வாழ்க்கையில் மூன்றில் இரண்டு பங்கை வாழ்ந்தாகிவிட்டேன். மீதம் உள்ள நாட்களில்; நான் நோக்கத்தோடும், காரணத்தோடும் வாழ விரும்புகிறேன். கட்டாயத்தின் பேரில், இனிமேலில்லை என்று சொல்ல வேண்டியுள்ளதை அறிகிறேன். ஆனாலும் சரி என்றும் சொல்லுகிறேன். ஏனெனில் என் நேரமானது ஒரு விலையேறப்பெற்ற அன்பின் வெகுமதி என்பதை அறிந்திருந்தேன்.

நீங்கள் ஒரு இடத்திலிருந்து, இன்னொரு இடத்திற்கு செல்லும்போது, யாரோ ஒருவர் உங்களுக்கு உதவுவார்களென்றால், அவர்கள் உங்களுக்கு தங்களின் விலையேறப்பெற்ற நேரமாகிய வெகுமதியைக் கொடுக்கின்றனர். யாரோ ஒருவரின் முழு கவனத்தையும் நீங்கள் பெற்றுக் கொள்ளும்போது அவர்கள் உங்களை கணப்படுத்தி, அன்பினைக் காட்டுகின்றனர். ஒவ்வொரு முறையும் நானம் “எனக்காக ஏதாவது செய்ய இயலுமா?” என்று கேட்கும்போது, நாம் ஒரு மனிதரின் மிகவும் விலையேறப்பெற்ற காரியத்தைக் கேட்கிறோம். ஏனெனில் அவர்களின் நேரத்தைக் கேட்கிறோம்.

உங்கள் நேரத்தைக் குறித்து யோசித்துப் பாருங்கள். தேவனோடு ஒரு நெருக்கமான உறவை வளர்த்துக் கொள்வதற்கு அதில் அதிகமாக கொடுக்க நிச்சயமாயிருங்கள். அன்பின் அடையாளமாக, அவற்றுள் சிறிய பகுதியை மக்களுக்குக் கொடுங்கள். அமெரிக்காவில் வேகமாய் வளர்ந்து வரும் சபைகளில் ஒன்றான ஃபீனிக்ஸ்ஸிலுள்ள ஃபர்ஸ்ட் அசெம்பளி ஆப் காட்டின் மூத்த போதகர் டாமி பார்னெட் சொன்னார், “நாம் தொடர்ந்து இழந்து கொண்டிருக்கும் ஒன்றே வாழ்க்கை. அதனால்தான், நாம் செய்யும் ஒவ்வொன்றையும் மிகவும் கவனத்தோடு செய்ய வேண்டும்.” தங்களிடம் கொடுப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை என்று மக்கள் கூறும்போது, நாம் உயிருடன் இருக்கும் வரையில் கொடுப்பதற்கு ஏதோ ஒன்று நம்மிடம் உள்ளதென்பதை அவர்கள் மறந்துவிடுகிறார்கள். அது நம் நேரமே.

நேரம் இத்தகைய விலையேறப்பெற்ற ஒன்றாய் இருப்பதால், அதை நான் ஞானத்தோடும், நோக்கத்தோடும் கொடுக்க வேண்டும். மக்கள் உங்கள் நேரத்தை திருடிவிட விட்டுவிடாதீர்கள். உங்கள் நேரத்தை விரையமாக்கிவிடாதீர்கள். “கொஞ்சம் நேரத்தைக் கொல்ல விரும்புகிறேன்” என்று ஒருபோதும் சொல்லாதீர்கள். உங்கள் முக்கியத்துவங்கள் என்ன என்பதை அறிந்துக் கொண்டு அதற்காக உங்கள் நேரத்தை ஒதுக்குங்கள். தேவனும், உங்கள் குடும்பமும் உங்கள் பட்டியலில் முதன்மையாக இருக்க வேண்டும். உங்களைப் பராமரிக்கவும், நேரத்தை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். நீங்கள் வேலை செய்ய வேண்டும், ஓய்வெடுக்க வேண்டும், விளையாட வேண்டும், அப்போதுதான் சமநிலையைக் கொண்டவர்களாய் இருக்க முடியும். உங்களின் உதவி தேவைப்படுவோருக்கு கொடுக்கவும் சிறிது நேரத்தை ஒதுக்க வேண்டும்.

எல்லாவற்றையும் முடித்துவிட்டு, பிறருக்கு நேரத்தைக் கொடுக்க இயலாது என்று நினைப்பீர்களென்றால், தேவன் டாமி பெர்னெட்டிடம் செய்யும்படி சொல்லியதை, நீங்களும் செய்யும்படி உங்களை உற்சாகப்படுத்துகிறேன். அவர் அவரிடம், அவருடைய அரைமணி நேரத்தை

ஞானமாக உபயோகிக்கும்படிக்கு கூறினார். அவர் அவரிடம் அவருக்கு அநேக அரை மணிநேர இடைவெளிகள் உண்டு என்று கூறினார். உங்களுடைய அரை மணிநேரங்களைக் கொண்டு என்ன செய்கிறீர்களென்று கூறக் கூடுமென்றால், உங்கள் வாழ்க்கை எதைக் குறித்து என்று கூறிவிடுவார். வீட்டிலிருந்து வேலை ஸ்தலத்திற்கும், பின்பு வீட்டிற்கும் கார் ஓட்டும் அரை மணிநேரத்தில் என்ன செய்கிறீர்கள்? டாக்டர் அலுவலகத்தில் காத்திருக்கும் அரை மணி நேரத்தை எவ்வாறு கழிக்கிறீர்கள்? ஹோட்டலில் சாப்பாடு வருவதற்கு எடுத்துக் கொள்ளும் அரை மணிநேரத்தில் என்ன செய்கிறீர்கள்? பிறரிடம் அன்பைக் காட்டும்படி அதை உபயோகிக்கிறீர்களா? லெட்டர் மூலமாகவோ, போன் பேசுவதின் மூலமாகவோ அந்த நிமிடங்களில் பிறரை உற்சாகப்படுத்துதும்படி உபயோகிக்கிறீர்களா? யாருக்காவது ஜெபிக்க முடிகிறதா? யாருக்காவது எதையாவது செய்யக் கூடியதைக் குறித்து ஜெபிக்கிறீர்களா? நீங்கள் கொடுக்கக் கூடியதைப் பற்றி யோசிப்பதற்கு அந்த நேரத்தை உபயோகியுங்கள்.

உங்கள் அரைமணி நேரத்தில் ஒரு புத்தகத்தை எழுத முடியும். ஒரு ஆத்துமாவை ஆதாயப்படுத்தக் கூடும். அரை மணிநேரத்தில் ஒரு பெரிய தீர்மானத்தை எடுக்கலாம். தூய்மையற்ற வீட்டிற்கும், தூய்மையான வீட்டிற்கும் வித்தியாசம் ஒரு அரை மணிநேரமாயிருக்கலாம். உங்கள் அரை மணிநேரங்கள் முக்கியமானவைகள். நீங்கள் மட்டும் அதைக் கவனிப்பீர்களென்றால், அநேக அரை மணி நேரங்கள் உண்டு. ஒரு நாளில் ஒவ்வொரு விநாடியும் ஏதாவது செய்து கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறேனா? இல்லை. நான் அவ்வாறு கூறவில்லை. உண்மையிலேயே, அரை மணி நேரத்தில் ஒய்வெடுக்க தீர்மானிக்க வேண்டும். அப்படி செய்வீர்களென்றால், அதுவும் சிறந்ததே. விரையமாகாமல், நோக்கத்தோடு உபயோகிக்காதீர்கள்.

கடந்து செல்லும் ஒவ்வொரு நாளும், நீங்கள் பெற்றுக் கொள்ள இயலாதது ஒன்று என்பதை நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். அதை விரையமாக்காமல், முதலீடு செய்யுங்கள்.

**உங்கள் எண்ணங்களையும், வார்த்தைகளையும்,
சம்பத்துக்களையும் நேசியுங்கள்**

எண்ணங்களின் வல்லமை : எண்ணங்களின் வல்லமையைக் காட்ட ஒரு பெண்மணி இந்தக் கதையைப் பகிர்ந்து கொண்டார்.

கிறிஸ்மஸ் சமயத்தில், மாடிமேலிருக்கும் படுக்கையறைக்கு ஒரு அத்திமரத்தை கிறிஸ்மஸ் மரமாக வைப்பதற்காக எடுத்துச் சென்றேன் அது ஒரு சிறிய கிளை, கொஞ்சம் இலைகளுடன் இருந்தது. அது அந்த மரத்தின் வடிவத்தை மாற்றியதால் சரியாக காணப்படவில்லை.

நான் காலையில் எழும்பும்போது, ஜன்னல் வழியாக, அந்த மரத்தைப் பார்த்து, நான் அந்தக் கிளையை வெட்டப் போகிறேன் என்று நினைப்பதுண்டு. ஒவ்வொரு முறையும், அந்த மரத்தை கடந்து செல்லும்போது, அந்த கிளை சரியாகத் தோன்றவில்லை, அதை நான் அகற்றப் போகிறேன் என்று சொல்லுவேன்.

நாட்கள் கடந்து, அந்த மரமானது வீட்டிற்குள் கொண்டு வரப்பட்டது. அதைக்கவனிக்கும்போதெல்லாம் அதைக் குறித்தான எதிர்மறையான எண்ணத்தை நான் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தேன். இது ஒன்றரை மாதமாக நடந்து கொண்டிருந்தது.

ஒரு நாள் காலையில் நான் அந்த மரத்தின் பக்கமாய் நடந்து சென்று கொண்டிருந்தேன். அந்த கிளையில் இருந்த ஒவ்வொரு இலையும் மஞ்சள் நிறமாக இருந்தது. எல்லா இலைகளும் மஞ்சளாகவே இருந்தது. இதைப் பார்த்து நான் சிலிர்த்துப்போனேன். என் கணவரிடம் கூறினேன் அவர் என்னைப் பார்த்து “என்னைப் பற்றி நீ நன்றாக நினைத்துக் கொண்டிருப்பதால் சந்தோஷப்படுகிறேன்” என்றார்.

அந்தக் கிளையை அன்று நான் வெட்டிவிட்டேன் !

என்னுடைய மாமியாருடன் எனக்கு எப்போதுமே கஷ்டமான உறவே இருந்தது. நான் மிகவும் அருமையானவளாக என்னில் எந்தவொரு பழுதும் இருந்ததாக நான் நினைக்கவில்லை. இது ஒரு பயிற்சியாய் இருக்கத் தகுந்ததே என்று தீர்மானித்தேன். ஒவ்வொரு முறையும் என் மாமியாரைக் குறித்து நான் நினைக்கும்போது அவரை ஆசீர்வதிக்கத் தீர்மானித்தேன். நான் வேண்டுமென்றே நினைத்து, ஆசீர்வதித்தேன்.

அவர் என்னை ஒருபோதும் அழைப்பதில்லை அல்லது என்னுடன் பேசுவதில் விருப்பமற்றவராயிருந்தார். ஆனால் ஐந்து நாட்களுக்குள்ளாக அவர் என்னை மூன்று முறை அழைத்துவிட்டார். ஒரு நிமிடமாக இருந்தாலும், அவையணைத்தும் அன்பான அழைப்புகளே கடந்த வருடத்தில் அவர் என்னை ஆறு முறைக்குமேல் அழைக்கவில்லை.

சிந்தனையின் வல்லமை என்ற என் தொடர் போதனையை இந்த பெண் வாங்கினார். மற்ற மக்களைக் குறித்து நான் என்ன நினைக்கிறேன் என்பதில் நான் கவனமாயிருக்கிறேன் என்று கூறினார்.

நாம் மற்ற மக்களைக் குறித்து எண்ணங்களானது ஆவிக்குரிய உலகில் கிரியைச் செய்கிறது என்று நினைக்கிறேன். அதை நாம் நம் இயற்கை கண்களால் காண இயலாவிட்டாலும், மற்றவர்கள் நம் எண்ணங்களை உணர்கிறார்களென்று நான் நிச்சயமாய் நம்புகிறேன். அந்தப் பெண்ணின் எதிர்மறையான எண்ணங்களால் அந்த அத்திமரமானது எதிர்மறையாக பாதிக்கப்பட்டதுபோல, மக்கள் நம் எண்ணங்களால் பாதிக்கப்படுகின்றனர்.

மக்களைக் குறித்து நாம் நினைப்பது அவர்கள் மட்டும் பாதிப்பதோடில்லாமல், அவர்களுடன் நாம் இருக்கும்போது எவ்வாறு அவர்களை நடத்துகிறோம், என்பதையும் பாதிக்கிறது. யாரோ ஒருவரை எனக்கு எவ்வளவு பிடிக்கவில்லை என்று நான் இரகசியமாக நினைக்கும்போதும், மனதளவில் அவர்கள் கொண்டிருக்கும் தவறுகள் என்று நான் நினைப்பதை நினைத்துக் கொண்டிருக்கும்போது, அவர்களை நான் பார்க்கும்போது, அவர்களைக் குறித்து என் மனதில் நான் கொண்டுள்ள மாதிரியின்படியே தான் அவர்களை என்னால் நடத்த முடியும்.

இளம் வாலிபப் பெண்ணாக இருந்த என் மகளுடன் நான் ஒரு நாள் கடைக்குச் சென்றேன். அன்று அவள் முகத்தில் அநேக பருக்கள் இருந்தது. அவளின் முடியும் சிக்காயிருந்தது. ஒவ்வொரு முறையும் நான் அவளைப் பார்த்தபோது நிச்சயமாகவே இன்று நீ நன்றாகத் தோன்றவில்லை என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன் என்பதை நினைவு கூறுகிறேன். அந்த நாளின் முடிவில், அவள் மிகவும் சோர்வாய் தோன்றினாள். அவளிடம் என்ன பிரச்சனை என்று கேட்டேன். நான் இன்று அசிங்கமாய் தோன்றுகிறேன் அவ்வளவுதான் என்றாள். நம் எண்ணங்களின் வல்லமையைக் குறித்து, தேவன் அன்று எனக்கு ஒரு பாடத்தைக் கற்றுக் கொடுத்தார். நாம் நல்ல, அன்பான நேர்மறையான எண்ணங்களால் மக்களுக்கு உதவலாம், ஆனால் பொல்லாத, அன்பற்ற எதிர்மறையான எண்ணங்களால் அவர்களை வருத்தப்படுத்தக் கூடும்.

ஒரு ஜெப தேவைக்காக, ஒரு நாளைக்கு ஒரு நபரை தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டு, ஒரு நோக்கத்தோடு வேண்டுமென்றே அவர்களைப் பற்றி நல்ல காரியங்களை யோசிப்பதை பயிற்சியாக்குங்கள். அந்த நாள் முழுவதும் நினைக்கும் சம்பவங்களை அமைத்துக் கொண்டு, அந்த மனிதர்களின் பெலனைக் குறித்தும், அவர்கள் கொண்டிருக்கும் ஒவ்வொரு நல்ல

குணத்தைக் குறித்தும், அவர்கள் உங்களுக்கு செய்த தயையையும், அவர்களின் தோற்றத்தைக் குறித்து நீங்கள் பாராட்ட நினைக்கும் காரியத்தைக் குறித்தும் யோசியுங்கள். அடுத்த நாள் இன்னொரு நபருடன் பயிற்சியைத் தொடங்குங்கள். நல்லக் காரியங்களைக் குறித்து யோசிப்பது பழக்கமாகும்வரை இதை உங்கள் வாழ்க்கையிலுள்ள முக்கியமான நபர்கள் மேல் இதைப் பிரவேசியுங்கள்.

உங்கள் எண்ணங்களைக் கொண்டு மக்களை நேசியுங்கள். அவ்வாறு நீங்கள் செய்யும்போது நீங்கள் அவர்களை கட்டி எழுப்புவீர்கள். அவர்களின் வாழ்க்கைக்கு பெலனைக் கூட்டுவீர்கள்.

வார்த்தையின் வல்லமை : மற்றவர்களை, பக்கத்திலிருந்து ஊக்கப்படுத்தி கட்டி எழுப்ப எவ்வாறு வார்த்தைகள் உபயோகிக்கக் கூடும் என்று பார்த்தோம். ஆனால் இதை மக்களை நேசிக்கவும் அன்பைக் காட்டும்படி, வார்த்தைகளை உபயோகிக்கும் திறமை உள்ளத. நேற்று நான் ஒரு ரியல் எஸ்டேட் ஏஜென்டைப் பார்த்தேன். அவளுக்கு அழகிய நீல நிறக் கண்கள் இருந்தது. எனவே அவளிடம் அவளின் கண்கள் அழகாய் இருப்பதாய் கூறினேன். அது அவளை நன்றாய் உணரும்படி செய்கிறதென்று என்னால் கூற முடியும். அது என் நேரத்தில் ஒரு நொடியும், கொஞ்சம் முயற்சியே தேவைப்பட்டது. இன்னொரு ஏஜென்ட் மிகவும் கவரக் கூடியவராய் தோற்றமளித்தார். எனவே அவர் அழகாய் இருப்பதாய் கூறினேன். அவரும் பாராட்டப்பட்டவராய், மிகவும் சந்தோஷப்பட்டார். என் வார்த்தைகளைக் கொண்டு இரண்டு நபரைக் மகிழ்வித்தேன். அதெல்லாம் என் மற்ற அலுவல்களுடேதான் நடந்தது. அன்பின் புரட்சியாளர்களாய், ஒவ்வொரு நாளும் நம்மைச் சுற்றி இருப்பவர்கள் நேசிக்கவும், ஊக்கப்படுத்தவும் வார்த்தையின் வல்லமையை உபயோகிக்க வேண்டும்.

நேற்று கோல்ப்ஃ விளையாடிவிட்டு என் கணவர் வீடு திரும்பினார், வந்து ஐந்து நிமிடத்திற்குள், என்னை நேசிப்பதாகவும், நான் நன்றாய் தோற்றமளிப்பதாகவும், கடினமாய் உழைப்பதாகவும் கூறினார். நான் புத்தகத்தை ஏழு மணி நேரமாக எழுதிக் கொண்டிருந்தேன். ஒரு இடைவேளை எடுக்க ஆயத்தமாயிருந்தேன், அவரின் அன்பான வார்த்தைகள் என்னை அன்பாயும் விலையேறப்பெற்றவளாகவும் உணர வைத்தது. கடந்த இரவு என் மகனுடன், அவரின் மனைவி, குழந்தையுடனும் இரவு உணவு அருந்த விடுதிக்குச் சென்றோம். நான் என் மருமகன் நிக்கோலிடம் “அவள் ஒரு நல்ல மனைவி, ஒரு நல்ல தாய்” என்று கூறினேன். அதற்கு முன்புதான் என் மகன் அவள் காதில், தான் அவளை நேசிப்பதாக

கிசுகிசுத்தான். மற்றவர்களை நேசித்து அவர்களில் நம்பிக்கையைத் தூண்டும் விதத்தில், இவ்விதமான காரியங்களை நாம் ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொருவரிடமும் கூறிக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

நாவில்தான் ஜீவன் மற்றும் மரணத்தின் வல்லமையிருக்கிறது. அது ஒரு அற்புதமான எண்ணமாகும். மற்றவரிடமும், நம்மிடமும் ஜீவனையோ, மரணத்தையோ பேசும் அதிகாரம் நமக்கிருக்கிறது. மற்றவரிடம் நாம் என்ன பேசுகிறோமோ, அது நம் வாழ்விலும் ஒரு பாதிப்பைக் கொண்டுள்ளது. வேதம் சொல்லுகிறது, மரணமும் ஜீவனும் வானின் அதிகாரத்திலிருக்கும், அதில் பிரியப்படுகிறவர்கள் அதின் கனியைப் புசிப்பார்கள் (நீதி. 18:21).

வார்த்தைகள் வல்லமையைக் கொண்டிருக்கும் பாத்திரங்களாகும். அது உருவாக்கும் வல்லமையையோ அல்லது அழிக்கும் வல்லமையையோ கொண்டுச் செல்லும். நாம் தெரிந்து கொள்வதைப் பொருத்து, உங்கள் வார்த்தைகளை ஜாக்கிரதையாய் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். அதை ஜாக்கிரதையாய் பேசுங்கள். வாழ்க்கையையே மாற்றக் கூடிய செய்திகளை அது கடத்திச் செல்லும். ஒரு மனிதனின் சுயரூபத்தையே நம் வார்த்தைகளால் நாம் காட்டவோ அல்லது கிழித்தெறியவோ கூடும். யாரோ ஒருவருடைய மரியாதையைக் குறித்து என்ன சொல்லுகிறீர்கள் என்பதைக் குறித்து ஜாக்கிரதையாயிருங்கள். ஒரு மனிதன் பேரிலிருக்கும் இன்னொருவருடைய மனப்பான்மையை விஷமாக மாற்றி விடாதீர்கள்.

உங்கள் வார்த்தைகளெல்லாம் ஒரு சரக்குகள் வைக்கும் இடத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளதாக நினைத்துக் கொள்ளுவோம். ஒவ்வொரு காலையும் அங்கே சென்று அலமாரியில் உள்ள வார்த்தைகளை ஆராய்ந்து, அந்த நாளில் நீங்கள் உலகத்திற்குள் செல்லும்போது எத்தகைய வார்த்தைகளைக் கொண்டு செல்ல வேண்டுமென்பதை தெரிந்து கொள்ளுங்கள். எத்தகைய மக்களுடன் இருப்பீர்களென்று உங்களுக்கு அநேகமாக தெரிந்திருக்குமென்றால், அவர்கள் நேசிக்கப்பட்டவர்களாய், அவர்களுக்கு நம்பிக்கையூட்டக் கூடிய வார்த்தைகளை முன்பே தெரிந்து கொள்ளுங்கள். அந்த நாள் முழுவதும் எவரையெல்லாம் சந்திப்பீர்களோ, அவர்களுக்கேற்றவாறு வார்த்தைகளை எடுத்துச் செல்லுங்கள். நீங்கள் எதை சொல்லுகிறீர்களோ, அதன் மூலம் நீங்கள் சந்திக்கும் ஒவ்வொருவரையும் நேசிக்கவும், ஆசீர்வாதமாய் இருக்கவும் உங்கள் இருதயத்தில் ஆயத்தமாயிருங்கள்.

என் வார்த்தைகளால் ஒவ்வொரு நாளும் எத்தனை பேரை நான் உயர்த்தக் கூடும் என்பதை நான் பார்க்க விரும்புகிறேன். நான் வீணான, ஒன்றுமே செய்ய இயலாத வீண் வார்த்தைகளையும் அல்லது மற்ற மக்களை மோசமாக உணரச் செய்யக் கூடிய வார்த்தைகளுக்காக நான் வருந்துகிறேன்.

கடந்த காலத்தில் நான் ஏற்படுத்திய சேதத்தை சரி செய்ய என் வார்த்தைகளை நான் இப்போது உபயோகிக்கிறேன்.

நாவானது ஒரு சிறிய உறுப்புதான், ஆனாலும் நாம் ஜாக்கிரதையாய் இராமலிருப்போமென்றால் அது அழிக்கும் நெருப்பாய் மாறிவிடக் கூடும். தாவீது ராஜா தான் வாயின் வார்த்தைகளைக் குறித்து அனுதினமும் ஜெபித்தார். அவர் சொன்னால் என் நாவின் பாவஞ்செய்யாதபடிக்கு நான் என் வழிகளைக் காத்து (சங். 39:1). அவர் வாயின் வார்த்தைகளும் இருதயத்தின் தியானமும் தேவனுக்கு பிரியமாய் இருக்கும்படிக்கு ஜெபித்தார் (சங். 19:14). அவர் நாவின் வல்லமையை தெளிவாக அறிந்திருந்தார். சரியான பாதையில் இருக்க தேவனின் உதவி தேவை என்று உணர்ந்திருந்தார். நாம் இதில் தாவீதின் முன்மாதிரியை பின்பற்ற வேண்டும்.

நம் உடைமையின் வல்லமை : நாம் அனைவரும் உடைமைகளைப் பெற்றிருக்கிறோம். மற்றவர்களை விட சிலர் அதிகமாய் பெற்றிருக்கிறார்கள். ஆனால் மற்றவர்களுக்கென்று உபயோகிக்கும் விதத்தில் நம்மிடம் ஏதோ ஒன்று உள்ளது. நினைவுகளும், வார்த்தைகளும் மிகவும் அற்புதமானவை.

நம் அன்பைக் காட்ட அது நமக்கு உதவுகிறது; ஆனால் உடைமைகளும், பொருட்களும் அதையே செய்கிறது, சில மக்களுக்கு அது மிகவும் முக்கியமானது.

வேதம் சொல்லுகிறது, நம்மிடம் இரண்டு அங்கி இருக்குமென்றால், அங்கியில்லாத ஒருவரிடம் அதைப் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டுமென்று கூறுகிறது. அது நம் உணவிற்கும் பொருத்தும் (லூக்கா 3:11). அப்போஸ்தலர் நடபடிகளில் நாம் பார்க்கும் அந்த ஆதி கிறிஸ்தவ சபை ஒரு அற்புதமான வல்லமையான, தினமும் வளர்ந்து கொண்டேயிருக்கும் சபையாயிருந்தது. எல்லா விதமான இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட அடையாளங்களும், அற்புதங்களும், அதிசயங்களும் அவர்கள் மத்தியல் சாதாரணமாக இருந்தது. தேவ வல்லமை அவர்களுடன் இருந்தது. ஒருவர் பேரிலொருவர் தங்கள் முழு இருதயத்தோடும், மனதோடும், பெலத்தோடும், உண்மையோடும் அன்பைக் காட்டினார்.

“விகவாசிகளாகிய திரளான கூட்டத்தார் ஒரே இருதயமும்,
ஒரே மனமுள்ளவர்களாயிருந்தார்கள். ஒருவனாகிலும்
தனக்குள்ளவைகளில் ஒன்றையும் தன்னுடையதென்று சொல்லவில்லை,
சகலமும் அவர்களுக்கு பொதுவாயிருந்தது.”

(அட். 4:32)

நாம் சொந்தக்காரரா? அல்லது உக்கிராணக்காரரா? நாம் கொண்டிருக்கும் அனைத்தும் தேவனிடமிருந்து வந்தது, உண்மையிலேயே அது அவருக்குரியது நாம் அவரின் சொத்திற்கு வெறும் உக்கிராணக்காரர் மாத்திரமே. அநேக வேளைகளில், நாம் பொருட்களை அதிக இறுக்கமாக பிடித்துக் கொள்கிறோம். நாம் அவற்றை தளர்வாகத்தான் பிடித்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்போதுதான் தேவன் அதைக் கேட்பாரென்றால் அதை விட்டுவிட கடினமாயிருக்காது. உடைமைகளுக்கு நித்திய மதிப்பில்லை என்பதை நாம் நினைவில் வைத்துக்கொள்வோம். எது நிலைத்திருக்குமென்றால் நாம் மற்றவர்களுக்கு செய்வது மட்டுமே. கொரிந்தியரிடம் பவுல் கூறினார். ஏழைகளுக்கு அவர்களின் வெகுமதி நிலைத்திருந்து நித்தியம்வரை செல்லும் என்றார் (2 கொரி 9:9 வாசிக்கவும்).

நம் உடைமைகளை அனுபவிக்கவே தேவன் விரும்புகிறார். ஆனால் நம் உடைமைகள் நம்மை பிடித்துக் கொண்டிருக்க விரும்பவில்லை. நான் என் உடைமைகளை பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறேனா? அல்லது என் உடைமைகள் என்னைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறதா? என்ற கேள்வியை நாம் நம்மிடமே கேட்டுக் கொள்வது மிகவும் நல்லது. நீங்கள் கொண்டிருப்பதைக் கொண்டு மக்களை ஆசீர்வதிக்க உங்களால் முடிகிறதா அல்லது அதை விட்டுவிட கடினமாய் உணர்கிறீர்களா? நீங்கள் உபயோகிக்காத பொருட்களைக் கூட?

நான் வாசனைத் திரவியத்தை அடிக்கடி வெகுமதியாய்ப் பெற்றுக் கொள்கிறேன். சமீபத்தில்தான் என் பிறந்த நாள் முடிந்திருந்ததால், அலமாரியில் அநேக வாசனைத் திரவிய பாட்டில்கள் இருந்தன. ஒரு நாள் எனக்கு உதவி செய்த ஒரு நண்பரை நான் ஆசீர்வதிக்க உணர்த்தப்பட்டேன். அவள் நான் அணியும் ஒரு குறிப்பிட்ட வாசனை திரவியத்தை விரும்புவாள் என்பது என் நினைவில் வந்தது. என் அலமாரியில் உள்ள புது பாட்டில் வாசனைத் திரவியமும் உடலில் போடும் கிரீமும் இருந்தது. அதுதான் அங்கிருந்த அனைத்தையும் விட விலை மதிபானதாயிருந்தது. நான் என்னுடனே ஒரு சிறிய சம்பாஷனை செய்ய வேண்டியிருந்தது. ஆனால் சிறிது நிமிடத்திற்குள்ளேயே அதை என் அலமாரியிலிருந்து என்னால் எடுக்க முடிந்தது அதை ஒரு கிப்ஃட் பேக்கில் போட்டு அவளின் கரங்களில் கொடுத்தேன். அது அவளை மிகவும் சந்தோஷப்படுத்தியது. நான் கொடுத்தது மீண்டும் பெற்றுக் கொள்ளக் கூடிய ஒரு உடைமையையே.

காணக் கூடிய விதத்தில் மக்களை நேசிக்க, உங்கள் உடைமைகளை உபயோகியுங்கள் என்று உங்களை கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அன்பை வெளிப்படுத்த வெகுமதி ஒரு அற்புதமான வழியாகும். உதாரணமாக என்னுடைய நண்பர் ஒரு முறை சொன்னார், என் பிறந்தநாள்

வெகுமதி தாமதம், ஏனெனில் அது ஆயத்தமாயில்லை என்று. இறுதியாக அதை நான் பெற்றுக் கொண்டபோது, அதைப் பார்த்து நான் மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டேன். அது என் நாயின் தோற்றத்தை கையினால் வரைந்து வண்ணம் தீட்டப்பட்டிருந்தது. அந்த ஓவியத்தால் நான் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டேன். அதை எனக்காக முடிக்கும்படி அவள் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சியில் இன்னும் அதிகமாய் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டேன்.

எல்லாவிதமான கொடுத்துலும் நல்லதே, உங்களால் எப்போதெல்லாம் கொடுக்க முடியுமோ அப்போதெல்லாம் கொடுங்கள். யாருக்காவது ஏதாவது தேவையென்று அறிந்திருந்தால், அதை அவர்களின் கைகளில் கொடுக்க ஒரு விசேஷித்த முயற்சியை மேற்கொள்ளுங்கள். அந்த குறிப்பிட்ட காரியத்தை அவர்கள் விரும்பி, விருப்பப்பட்டனர் என்பதை கவனித்து கேளுங்கள், அது அவர்களை அதிகமாக ஆசீர்வதிக்கும். ஒன்றாயிருக்கும். என் நண்பர் ஒருவரின் விசேஷித்த நாய்க்குட்டி குட்டியாக இருந்தபோதே மரித்து விட்டது. அவள் மனம் உடைந்து போனாள். வேறு நாய்குட்டியை வாங்க அவளால் இயலவில்லை. எனவே அவளுக்கென்று ஒன்றை நான் வாங்கிக் கொடுத்தேன். அவள் ஆச்சரியப்பட்டாள். நாம் தேவனிடம் கேட்டால் நம் அன்பை வெளிப்படுத்தும் விதத்தில் மக்களுக்கு கொடுக்க நம் அன்பை வெளிப்படுத்தும் விதத்தில் மக்களுக்கு கொடுக்க தேவன் நமக்கு மக்களைக் காட்டுவார். நாம் வைத்து அனுபவிக்கும் வகையில் அதிகமானதை தேவன் நமக்குக் கொடுக்கிறார். அவ்வாறே கொடுத்துவிடவும் அதிகமானதைக் கொடுக்கிறார். நாம் மட்டும் பொருட்களை தளர்வாய் பெற்றுக் கொண்டு, கொடுத்துவிடும்படி சந்தர்ப்பங்களை எதிர் நோக்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

சில சமயங்களில் நான் வலிமையான கொடுத்தலில் ஈடுபடுகின்றேன். நான் ஆசீர்வாதமாய் இருக்க ஒரு வாஞ்சையைக் கொண்டிருக்கிறேன் என்னுடைய உடைமைகளை, காணக் கூடிய விதத்தில் அன்பைக் காட்டும்படி உபயோகிக்க விரும்புகிறேன். எனவே, என் வீட்டில் என் அலமாரியில் என் நகைப்பெட்டிகளில், கொடுக்கும்படி ஏதாவது உண்டா என்று பார்க்கிறேன். பொருட்கள் இருந்து கொண்டதானிருக்கும் சிலவற்றை நான் இரண்டு மூன்று வருடங்கள் உபயோகிக்காமலிருந்தாலும் அதனை வைத்துக் கொள்ள வேண்டாமென்று சோதிக்கப்படும்போது ஆச்சரியப்படுகிறேன். நாம் பொருட்களை பெற்று வைத்துக் கொண்டிருக்க விரும்புகிறோம். ஆனால் நம் உடைமைகளை பிறர் நேசிக்கப்பட்டவர்களாகவும், விலையேறப்பட்டவர்களாகவும் உணரும்படி அதனை உபயோகிப்பது எவ்வளவு சிறந்தது.

நீங்கள் கொடுக்க வேண்டியதை கொடுக்க கடினமாய் உணரும்போது, உதவும்படி தேவனிடம் கேளுங்கள். அப்போது சீக்கிரத்திலேயே காயப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் மக்களுக்கு உதவும்படி அநேக பொருட்களை கொண்டிருப்பதை காண்பீர்கள். நாம் கொண்டிருப்பதை நற்காரியங்களுக்கென்று உபயோகிக்கையில், அன்பு அதிகரிக்கிறது. தேவனின் உடைமைகளுக்கு, நாம் நல்ல உக்கிராணக்காரர்களாய் இருக்கும்போது மற்ற காரியங்களும் கட்டுப்படுகின்றது.

நினைத்துக் கொள்ளுங்கள்: யார் குறைவாகவும், முறுமுறுப்போடும் விதைக்கின்றார்களோ, அவர்கள் குறைவாகவும், முறுமுறுப்போடும் அறுப்பார்கள். யார் உதாரத்துவமாய் விதைக்கிறார்களோ, அவர்கள் ஆசீர்வாதங்களோடு அதிகமாய் அறுப்பார்கள்.

அவனவன் விசனமாயுமல்ல, கட்டாயமாயுமல்ல, தன் மனதில்
நியமித்தபடியே கொடுக்கக்கடவன்; உற்சாகமாய்
கொடுக்கிறவனிடத்தில் தேவன் பிரியமாயிருக்கிறார்
(2 கொரி. 9:6-7).

நீங்கள் மரணப் படுக்கையிலிருக்கம்போது, உங்கள் பேங்க் அக்கவுண்ட்டையோ, அல்லது உங்கள் உடைமைகளின் பட்டியலையோ கேட்கமாட்டீர்கள். உங்களை நேசிக்கும் உங்கள் குடும்பத்தின் மக்கள் மற்றும் நண்பர்களால் சூழப்பட்டிருக்கவே விரும்புவீர்கள். மக்களிடம் அன்பைக் காட்டும்படி, நீங்கள் கொண்டிருக்கும் அனைத்தையும் கொண்டு அந்த உறவுகளை கட்டத் தொடங்குங்கள்.

அன்பின் புரட்சியாளர் பாஸ்டர் டாமி பார்னெட்

புரட்சி (பெயர்ச்சொல்) 1. வானமண்டலத்தில் உள்ள ஒன்றிற்கு ஒன்று ஆர்பிட்டில் சுற்றும் செயல் **2.** சுழற்சி **3.** சுற்றுதல் **4.** ஒரு திடிரென்ற அடிப்படையான அல்லது முழு மாற்ற விசேஷமாக ஒரு ஆட்சியை தூக்கியெறிந்து விட்டு இன்னொரு ஆட்சியை அமைப்பது.

தேவன் இந்த உலகம் முழுவதும் பரப்பிக் கொண்டிருக்கும் அன்பின் புரட்சியில் ஒரு பங்காய் நீங்கள் இருப்பதற்கு அந்த அகராதி விளக்கங்களனைத்தும் தனிப்பட்ட அழைப்பிற்கு பொருத்தமானதாகும்.

உண்மையிலேயே, அகராதியானது ஒரு புரட்சியாளரை, புரட்சியில் ஈடுபட்டுள்ள ஒருவர் என்று கூறுகிறது. அல்லது புரட்சிக் கொள்கையை பற்றி கொண்டிருப்பர் அல்லது ஆதரிப்பவர் என்று கூறுகிறது. அன்பின் புரட்சியானது உண்மையாகவே ஒரு புரட்சிக் கொள்கையாகும். ஏனெனில் அந்த உலகமானது அன்பை பெற்றுக் கொண்டு, வைத்துக் கொள்வதென்பதாக பார்க்கிறது. ஆனால் இயேசுவோ நம் நினைவுகளையும் நம் செயல்களையும் புரட்டி அன்பைக் கொடுக்கக் கூடியதொன்று எனவும், நம் மூலமாய் பாய்ந்து செல்லும் ஒன்று எனவும் அன்பை விளக்குகிறார்.

எனவே, ஒரு விசேஷமான அன்பின் வட்டத்திற்குள் பங்கெடுக்கும்படிக்கு நீங்கள் அழைக்கப்படுகின்றீர்கள் ! இது ஒரு விரிவடையும் வட்டம், இதன் மையமும், சுற்றும் ஒரே ஒரு நோக்கத்தை சுற்றியுள்ளது. இந்த உலகத்தை நாம் தேவனுடைய குடும்பத்திற்குள் வரவேற்க நாம் முயன்று கொண்டிருக்கும் வேளையில் மக்களை இயேசு கிறிஸ்துவை பின்பற்ற அவர்களை நேசித்து, அவர்களை ஊக்கப்படுத்த வேண்டும்.

நம் அடிப்படையான அன்பின் வட்டம், ஊக்கப்படுத்தலும், வீடில்லாதவர்களும் இயற்கை மற்றும் மக்களால் ஏற்பட்ட சேதத்தினால் பாதிக்கப்பட்டவர்களும், தவறான நடக்கையினால் பாதிக்கப்பட்டவர்களும், தவறான உறவினால் பாதிக்கப்பட்டவர்களும், கருச்சிதைவுகளுக்குள் தள்ளப்பட்ட பெண்கள் மற்றும் உறவினால் காயப்பட்டவர்கள், பொருளாதார அடிப்படையில் பின்தங்கியவர்கள், வேலையில்லாதவர்கள், பொருட்களினால் பாதிப்புக்குள்ளானவர்கள் மற்றும் காயப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் எண்ணிலடங்காதவர்களையும் உள்ளடக்கும். கடந்த காலத்தில் சபை இத்தகைய மக்களைப் பயனற்ற வண்டல்களாகக் கருதினர்.

ஆனால் நாமும் அவர்களை தேவ ராஜ்ஜியத்தின் எதிர்கால சொத்தாக பார்க்கின்றோம்.

அன்பின் புரட்சியானது எளிமையானது; நம்மைச் சுற்றிலும் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் மக்களை நம் ஒவ்வொருவரும் அன்பின் வட்டத்தை விரிவாக்கி, அவர்களை உள்ளடக்கும்போது அது தொடங்குகிறது. அநேக ஆண்டுகளாக, புதிய மக்களைக் கொண்டுவரும்படி சபையானது பல்வேறு உருவாக்கம் இயலாமல் முடிக்கப்பட்டுவிட்டன. விரிவாவதற்கு பதிலாக, பாதிப்பை ஏற்படுத்தக் கூடிய சபையின் வட்டத்தின் அளவானது குறைந்துவிட்டது. மக்கள் மீது திட்டங்களை வலியுறுத்துவதானது நிறைவேற்றவில்லை. ஒருவரையொருவர் நேசியுங்கள் என்ற இயேசுவின் சவாலை நிறைவேற்ற முடியவில்லை.

புரட்சியின் சவால்

சூழற்சி, வட்டம் அல்லது மற்ற மக்களுக்காக இயேசுவைப்போல வாழும் புரட்சியானதுதான் அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் நமக்கு முன்பாக வைக்கும் சவாலாகும். ஆதலால், நீங்கள் பிரியமான பிள்ளைகளைப்போலத் தேவனைப் பின்பற்றுகிறவர்களாகி, கிறிஸ்து நமக்காகத் தம்மைத் தேவனுக்கும் சுகந்த வாசனையான காணிக்கையாகவும், பலியாகவும் ஒப்புக் கொடுத்து நம்மில் அன்பு கூர்ந்ததுபோல, நீங்களும் சபையிலே நடந்து கொள்ளுங்கள் (எபே. 5:1-2).

இதுதான் அன்பின் புரட்சியின் அழைப்பு; அன்பாய் இருக்க தீர்மானிப்பது மட்டுமல்லாமல், அன்பிலே நடக்க வேண்டும். அன்பாயிருந்து சரியானக் காரியமென்று அநேக மக்கள் அறிவர், ஆனால் உங்கள் அன்பின் வட்டத்தை எவ்வாறு விரிவாக்குவது. அது அனுதின நடவடிக்கையில்தான் நடக்கிறது.

நாம் அனைவருக்கும் ஒரு வட்டமிருக்கிறது. பாதிப்பை ஏற்படுத்தக் கூடிய அளவில் வட்டமும் உண்டு. நம்மில் அநேகர் நண்பர்களால் சூழப்பட்டிருப்பதை அனுபவிப்போம். உங்கள் வட்டத்தின் அளவு என்ன? அது எதையெல்லாம் உள்ளடக்கியது எதையெல்லாம் வெளியேற்றியுள்ளது. தங்கள் வட்டத்தின் குறுகிய அளவை அறியாமல் இருக்கும் சிறந்த மனிதர்களை நான் சந்தித்திருக்கின்றேன். நாம் கிறிஸ்துவின் சிந்தையைக் கொண்டிருப்போமென்றால், கிறிஸ்துவின் மனப்பான்மையில் நாம் வாழ்வோமென்றால், நம் ஒவ்வொரு வட்டமும் எவரையும் வெளியேற்றாமல், ஒவ்வொருவரையும் உள்ளடக்க வேண்டும்.

என்னுடைய தனிப்பட்ட வட்டத்தைக் பற்றிச் சொல்வது எனக்கு முக்கியமானதொன்று. அது பாவிகளை என் வட்டத்திற்குள் கொண்டுவரும் சவாலாகக் குறித்ததொன்று. பாவத்தின் மேலிருக்கும் என் வெறுப்பை பாவிகளோடு இணைத்துவிடுவது எனக்கு சுபமாகக் காணப்படுகிறது. நான் வாதத்தை அருவருப்பதால், பாவிகளையும், வெறுத்து விடுகிறேன். தேவன் என்னை பாவத்தை வெறுக்கவும், பாவிகளை நேசிக்கவும் கூறுகிறார் என்பதை நான் கற்றுக் கொண்டேன். சில வேளைகளில் பாவத்தைக் குறித்தான நமது மனப்பான்மை, ஒரு குழந்தையை எதிர்நோக்கியிருக்கும் ஒரு பாம்பை போன்றதாய் இருக்கக்கூடும். அந்த பாம்பானது சுற்றி வளைத்து தாக்குவதற்கு தயாராக இருக்கிறது. நாம் அந்தப் பாம்பை வெறுக்கிறோம், ஆனால் அந்தக் குழந்தையை நேசிக்கவும் அந்தக் குழந்தையை காப்பாற்ற விரும்புகிறோம்.

பாவத்தின் விளைவுகளைக் குறித்து மக்களை எச்சரிக்க நாம் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம். ஆனால், தேவனுடைய மனதுருக்கத்துடன், அவர்களையும் என் அன்பின் வட்டத்திற்குள் சேர்த்துக் கொள்ள ஏவப்பட வேண்டும். அதோடில்லாமல் அநேக பாவிகள், தங்கள் வாழ்க்கை முறை, அடிமைத்தனம், உண்மையற்ற தன்மை அல்லது மிகவும் மோசமான தவறு போன்றவற்றால் சபையும், தேவனும் அவர்களை வரவேற்க மாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கையால் துன்புறுத்தப்படுகின்றனர்.

ஃபினீக்ஸில் உள்ள எங்கள் சபையும், லாஸ் ஏஞ்செல்சில் உள்ள ட்ரீம் சென்ட்ரலும் ஏன் வேண்டுமென்றே ஒதுக்கப்பட்டவர்கள், நேசிக்கப்படாதவர்கள், விரும்பப்படாதவர்களின் மத்தியில் ஊழியம் செய்கிறதென்று தலைமைத்துவத்தில் உள்ள அநேகர் எங்களிடம் கேட்கின்றனர். அவர்கள் தவறானதை தேர்ந்தெடுத்துவிட்டனர். தேவன் அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் அவருடைய அன்பின் வட்டத்திற்குள் இருக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறார் என்பதில் எனக்கு எவ்வித சந்தேகமும் இல்லை.

நாம் கூறிக் கொள்வதைப் போல, இயேசு கிறிஸ்துவின் உண்மையான வெளிப்பாடாய் நாம் இருப்போமென்றால், எவரையும் வெளியேற்ற இயலாது. அது வித்தியாசமான கொள்கைகளையும், சபை வேறுபாட்டையும், அனுபவங்களையும் உள்ளடக்கும். நாம் ஊக்கப்படுத்துகிறவர்களாய், நம்பிக்கையை வரவேற்கிறவர்களாய், நிபந்தனையற்ற தேவனுடைய அன்பிற்கு நேராய் மக்களை வழிநடத்தி, பின்பு அவற்றிற்கு நாமே ஒரு சாட்சியாய் இருக்க வேண்டும்.

என்னை உள்ளடக்கியவர்களுக்கோ, வெளியேற்றியவர்களுக்கோ நான் பொறுப்பல்ல. நான் எனக்கும் என்னால் வெளியேற்றப் படுகிறவர்களுக்கும் பொருப்பாளி. இயேசு சிலுவையில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தபோது ஏறெடுத்த அந்த அனைவருக்கும் பொருத்தமான வாக்கியம். “பிதாவே இவர்களுக்கு மன்னியும் தாங்கள் செய்கிறது இன்னதென்று அறியாதிருக்கிறார்களே” என்பதில் அவருடைய வட்டம் அவரை சிலுவையில் அறைந்தவர்களையும் உள்ளடக்கியது (லூக்கா. 23:34). அவரை குற்றப்படுத்தி, பரிகாசித்து, தண்ணீரைக் கேட்டபோது காடியைக் கொடுத்த மனிதனையும், அவர் அன்பின் வட்டத்திற்குள் கொண்டு வந்தார்.

நமக்கு தீங்கு இழைத்தவர்களையும் நம் வட்டமானது உள்ளடக்க வேண்டும். என் வட்டத்திற்குள் இருக்கும் மக்களுடன் நான் என்றுமே சண்டைப் போடக்கூடாதென்று கற்றுக்கொண்டேன். சண்டையோ, வாக்குவாதமோ இல்லை. எல்லோரையும் என் அன்பின் வட்டத்திற்குள் சேர்ந்திருக்கும்போது, நான் பாதுகாப்பாயிருக்கிறேன். அப்போது நான் காயப்படுவதில்லையே.

நீங்கள் அநேக நண்பர்களை கொண்டில்லாமலிருக்கலாம். ஆனால் உங்களுக்கு ஒரு எதிரி இருப்பானென்றால் நீங்கள் செல்லுமிடமெல்லாம் அந்த எதிரியை காண வேண்டியிருக்கும். நீங்கள் எதை வெறுக்கிறீர்களோ, அவற்றோடு கட்டப்பட்டிருக்கிறீர்கள். ஒவ்வொருவரையும் ஏற்றுக்கொள்வதின் மூலம் தேவ அன்பு எதைப்பற்றியதென்பதை நீங்கள் கற்றுத் தேர்ந்தவர்களாகிறீர்கள். உங்கள் அன்பின் வட்டத்திற்கு வெளியே இருப்பவர்கள் உங்களைக் காயப்படுத்தக் கூடும். ஆனால் உங்கள் அன்பின் வட்டத்திற்குள் இருப்பவர்கள் உங்களை காயப்படுத்தவோ, வருத்தப்படுத்தவோ மாட்டார்கள்.

சிலர் மிகவும் உயர்வாகப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் சட்ட ரீதியான மதத்தின் அளவு மிகவும் குறுகியது. உள்ளடக்காததுமாயிருக்கிறது. அன்பின் புரட்சியின் அளவு உலகளாவியது. அன்பு குணமாக்குகிறது! அன்பு கட்டியெழுப்புகிறது! அன்பு ஒளியூட்டுகிறது! அன்பு உயர்த்துகிறது! என்னுடைய அன்பின் வட்டமானது வரிவாகும்போது, மிகவும் சந்தோஷப்படுகிறேன். அப்போது இன்னும் அதிகமாய் தேவ அன்பை மற்றவர்களுக்கு வெளிக்காட்ட என்னால் இயலும்.

செயல்படும் அன்பின் புரட்சி

லாஸ்ஏஞ்சல்ஸ்லுள்ள டிரீம் சென்டரை நாங்கள் முதல் முதலில் தொடங்கியபோது, அரசாங்கம் சபைகள் மற்றும் போலீஸ் கூட

நம்பிக்கையற்றவை என்று ஒதுக்கிவிட்ட நேசிக்கப்படாத பகுதிக்கு வேண்டுமென்றே நோக்கத்துடன் சென்றோம். ஏனெனில் எங்கள் அன்பின் வட்டத்தை நாங்கள் விரிவுப்படுத்தியிருந்தோம். ரவுடிகள் வீட்டைவிட்டு ஓடிவந்துவிட்டவர்கள், வீட்டில்லாதவர்கள், விபச்சாரிகள், அடிமைப்பட்ட குற்றவாளிகள், புறக்கணிக்கப்பட்ட வாலிபர்கள், இவர்கள் அனைவரையும் உள்ளடக்கினோம். உலகம் முழுவதிலும் உள்ள விரும்பப்படாதவர்களையும், நேசிக்கப்படாதவர்களையும் சென்றடையும் அளவிற்கு எங்கள் அன்பின் வட்டமானது விரிவடைந்திருந்தது. எங்கள் சேவையின் மூலம் கிறிஸ்துவின் அன்பை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தோம்.

ஒவ்வொரு வாரமும், லாஸ் ஏஞ்சல் டிரீம் சென்டரிலிருந்து நூற்றுக்கணக்கான தன்னார்வத் தொண்டர்கள் தங்கள் அயலகத்தினரின் தோட்டத்தை சுத்தப்படுத்தியும், பெயின்ட் அடித்துக் கொடுத்தும் இதைப்போன்று இன்னும் அநேக வழிகளில் தங்கள் அயலகத்தினரை சேவித்து உதவுகின்றனர். தாங்கள் முன்பின் அறியாத மக்களை கிறிஸ்துவின் அன்பை வெளிப்படுத்தும் விதத்தில் சேவித்தலாகும். (இது டிரீம் சென்டலிருந்து செய்யப்படும் நூற்றுக்கணக்கான அன்பின் புரட்சியின் ஒரு பகுதியாகும்)

லாஸ் ஏஞ்சல்ஸ் பட்டணத்தில் குற்றமும், சமுதாய சீரழிவும் அதிகரித்த வேளையில் டிரீம் சென்டரை சுற்றியிருந்தப் பகுதியில் 70 சதவிகிதத்திற்கும் மேல் குற்றங்களின் எண்ணிக்கை குறைந்தது. ஏனெனில் எண்ணிலடங்காதவர்கள் கிறிஸ்துவின் விசுவாசத்திற்குள் வந்திருந்தனர். சீர்கேடிற்கும், குற்றத்திற்கும், பாவத்திற்கும் பேர்போன அருகிலிருந்த ஒரு பகுதியானது. தற்போது கிறிஸ்துவின் அன்பை வெளிப்படுத்தி நடக்கும் முன் மாதிரிகளாயினர். அதுதான் அன்பின் புரட்சி!

மன்னிப்பும் கொடுப்பதும்

நீங்கள் மன்னிக்கப்பட்டிருக்கிறீர்களா? அப்படியெனில் பிறரை மன்னியுங்கள் அன்பு மன்னிக்கிறது. அன்பு கொடுப்பதற்குரியது.

அன்பைக் கொடுப்பதுதான் நம் செய்யக்கூடிய கடினமானக் காரியங்களில் ஒன்றாகும். அநேக வழிகளில் பணத்தைக் கொடுப்பதைக் காட்டிலும் கடினமானதே. ஏனெனில் அன்பானது ஒரு திறந்த இருதயத்திலிந்து வர வேண்டும். அதை ஒரு வியாபார கொடுக்கல் வாங்கலாகாது.

ஆனால் நம்மில் அநேகர் அன்பென்றால் என்ன என்பதை தவறாகப் புரிந்துக் கொண்டுள்ளோம். அது ஏதோ நாம் பெற்றுக் கொண்டு வைத்துக் கொள்ளும் வெகுமதியை போன்றதாகவோ அல்லது அது நமக்கு கிடைக்கக்கூடியதொன்று என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் உண்மையான அன்பு அதுவன்று.

நீங்கள் கொடுக்கக்கூடிய ஒன்றே அன்பாகும். அது வைத்துக் கொண்டிருப்பதன்று. நம்மில் எவரும் அன்பிற்கு சொந்தக்காரர் இல்லை. நாம் அன்பை உபயோகிக்கின்றோம். அன்பிற்கு வேதத்தில் கொடுக்கப்பட்ட வார்த்தை செயல்வினையில் உள்ளது. நமக்கு அன்பு கொடுக்கப்படும்போது அது அன்பேயில்லை.

எப்போதுமே அன்புக் தேவையாயிருந்து என்றுமே அதைப் போதுமான அளவில் பெற்றுக் கொள்ளாத எவரையாவது சந்தித்துள்ளீர்களா? தாங்கள் பெற்றுக்கொள்ள தகுதி என்று உணரும் அன்பின் மீது அவர்கள் கவனத்தை வைக்கும்போது குறைவாகவே அதைப் பெற்றுக் கொள்கிறோம் என்பதைப்போன்று தோன்றும். அவர்களின் குறைவையே அவர்கள் கவனிப்பதால் அவர்களுக்கிருப்பது என்றுமே போதுமானதாக இருப்பதில்லை.

காயப்படும் மக்களுக்கு நாம் உதவும்போது யாரோ ஒருவரால் நேசிக்கப்பட விரும்புகிறோம் என்று சொல்லும் மக்களை சந்திக்கின்றோம். இதற்கு எதிர்மறையானதே உண்மை என்று கண்டறிந்துள்ளேன். நாம் பிறரை நேசிக்கும் அளவிற்கு நேசிக்கப்பட வேண்டியத் தேவையில்லை. நாம் நிபந்தனையின்றி நேசிக்கும்போது ஒருவருக்கு நாம் அடிமைகளாக முடியாது. ஆனால் யாரோ ஒருவர் நம்மை நேசிக்கவேண்டுமென்று நாம் வலுக்கட்டாயமாக விரும்பும்போது நாம் அவர்களுக்கு அடிமைகளாகிறோம். நம்மீது அவர்கள் கொண்டுள்ள அன்பின் குறைவினால் நாம் சிறையாக்கப்படுகிறோம்.

பெற்றுக்கொள்வதைவிட கொடுப்பதே முக்கியமானது

அன்பை பெற்றுக் கொள்வதைவிட அன்பைக் காட்டுவதே மிகவும் முக்கியமானதென்று நான் நம்புகிறேன். அன்பை நீங்கள் காட்டும்போது தேவ அன்பு நம்மீது தொடர்ந்து ஊற்றப்படும். எவ்வளவு அன்பை நீங்கள் காட்டுகிறீர்களோ, அவ்வளவு நீங்கள் பெற்றுக்கொள்வீர்கள். அப்போது அது மற்றவர்களிடம் பாய்ந்து செல்ல விட்டுவிடுவது சுலபமாகிறது.

நீங்கள் கொண்டிருக்கும் அன்பின் அளவானது நீங்கள் எவ்வளவு கொடுக்கிறீர்கள் என்பதைப் பொருத்ததே. இது ஒரு எதிர்மறையானக் காரியம் தான். ஆனால் இது உண்மை. அன்பை பிடித்துக்கொள்ளும் ஒரே வழி அதை கொடுத்துவிடுவதுதான்.

அன்பைப் பற்றி பிடித்துக்கொள்ளும் ஒரே வழி அதைக் கொடுத்து விடுவதுதான்.

நீங்கள் அன்பைத் தொடர்ந்துக் கொடுத்துக் கொண்டிருப்பீர்களென்றால், நீங்கள் எதைக் கொடுக்க வேண்டுமோ அதில் நாம் கவனமாயிருப்போம். அப்போது அது வளரும். எவருமே உங்களை திரும்ப நேசிக்காவிட்டாலும், இயேசுவிற்குள் கொடுப்பதற்கு உங்களுக்கு வற்றாத அன்பிருக்கும். உங்கள் வாழ்க்கை அன்பினால் நிறைந்திருக்கும்.

நான் இளம் வயதிலிருந்தபோது இப்போது நான் மக்களை நேசிப்பதைவிட குறைவாகவே நேசித்தேன். ஆனால் அன்பைக்கொடுத்துவிட முயற்சித்தேன். அப்போது என் பரிமாற்றம் அதிகரிப்பதைக் கண்டேன். எனக்கிருக்கும் அன்பை நான் உபயோகித்துக் கொண்டிருக்கும்வரையில் தேவன் ஆழமான அன்பை தொடர்ந்து கொடுத்துக் கொண்டேயிருந்தார்.

ஒரு வாலிபனாக நான் சிறு பிள்ளைகளை உண்மையாய் நேசிக்கவில்லை. நான் அவர்களை பாராட்டுவேன் அவ்வளவுத்தான். ஆனால் ஒருநாள் அவர்களை நேசிப்பதை தெரிந்துக்கொண்டேன் இன்று சிறுபிள்ளைகளுக்காக என் இருதயம் அன்பினால் நிரம்பிவழிகிறது. சிறுபிள்ளைகளை உண்மையாய் நேசித்து அனுபவிக்கிறேன் என்று என்னால் சொல்ல முடியும். அவர்களை ஆசீர்வதிப்பதை விரும்புகிறேன்.

இப்போது என் வாழ்க்கையை நான் அபரிவிதமாக அனுபவிக்கிறேன். ஆனால் நான் ஒரு இளம் பிரசங்கியாக இருந்தபோது நான் இவ்வளவு சந்தோஷமாக இல்லை. இருபது வருடங்களுக்கு முன்பு எனக்கிருந்த சந்தோஷத்தைவிட இருபதுமடங்கான சந்தோஷத்தை நான் இப்போது கொண்டுள்ளேன். சந்தோஷமாகவோ, சோர்வாகவோ இருப்பது என்னுடைய தேர்வே என்று என் மனதில் அறிந்தேன். சந்தோஷத்தையே நான் தெரிந்துக்கொள்வேன். சந்தோஷத்தை கொடுத்துவிடத் தீர்மானித்தபோது அதிகமான சந்தோஷம் என்னிடம் வருவதைக் கண்டுக் கொண்டேன்.

கிறிஸ்துவின் சரீரத்திற்கு வந்து கொண்டிருக்கும் அன்பின் புரட்சியின் ஒரு பகுதி அன்பைத் தொடர்ந்து செல்வது தவறானதாகும் என்பதை மக்கள் கண்டுக்கொள்ள உதவுவதேயாகும். அன்பைக் கொண்டிருப்பதற்கு அதை தேட வேண்டாம். அதைக் கொடுத்துவிட வேண்டுமென்று நம் முன்மாதிரியின் மூலம் உணரச் செய்வதின் மூலம் மக்களுக்கு நாம் உதவ முடியும்.

உண்மையான அன்பு எந்த மனிதனிடமிருந்தும் வருவதில்லை. அது தேவனிடமிருந்து வருகிறது. என் மனைவி மார்ஜாவிடம் நான் கொண்டிருக்கும் அன்பும் தூய்மையானதே, ஏனெனில் அந்த ஊற்றை நான் கண்டுக் கொண்டேன். பெற்றுக்கொள்வதைவிட கொடுப்பதே மிகவும் ஆசீர்வாதமானது என்பதை நாங்கள் கற்றுக்கொண்டோம். ஒரு கணவனும், மனைவியும் ஒருவருக்கொருவர் அன்பைக் உற்சாகமாய் கொடுக்கும்போது ஒரு சிறந்த திருமணத்தை அவர்கள் கொண்டிருப்பார்கள்.

இழந்துப்போன மரித்துக்கொண்டிருக்கும் உலகத்திற்கு நாம் அன்பை கொடுக்க கிறிஸ்துவின் சரீரமாகிய சபை கற்றுக் கொள்ளும்போது நாம் நம் அன்பின் வட்டத்தை விரிவாக்கி, நம் சமுதாயத்தை நாம் நன்மைக்கென்று பாதித்து அதை உயர்த்தக்கூடும்.

இந்தப் புரட்சிக்கு நீங்கள் தயாராக இருக்கிறீர்களா? உங்களுடைய தனிப்பட்ட அன்பின் புரட்சியில் கிறிஸ்துவின் அன்பைக் கொண்டு நடக்க சில அறிவுரைகள்

1. அன்பை பேசுங்கள் அதை சொல்லுங்கள்

ஒரு அன்பின் நீர்வீழ்ச்சியாய் மாறுங்கள் எப்போதுமே மற்ற மக்கள் மீது ஊற்றப்படும்படி சில மக்கள் சொல்கிறார்கள். நான் அவ்விதமாய் இருப்பதில்லை. ஒவ்வொரு விசுவாசியும் நான் என்னை நேசிக்கிறேன் என்று சொல்லும்போது அது இந்த உலகத்தின் உறவுகளையே மாற்றிவிடுகிறது. அதை முயற்சியுங்கள். நீங்கள் மக்களிடம் நான் உங்களை நேசிக்கிறேன் என்று கூறுவீர்களென்றால் அதை மீண்டும் நீங்கள் திரும்பக் கேட்பீர்கள். மனதிலிருந்து நான் என்னை நேசிக்கிறேன் என்ற வார்த்தைகளை கூறுவீர்களென்றால் அது கிறிஸ்துவின் அன்பில் உங்களை பெலப்படுத்துகிறது.

2. உங்கள் அன்பை எழுதிக் காட்டுங்கள்

நான் பெற்றுக்கொள்ளும் நல்லக் கடிதங்களுக்கு நான் உன்னை நேசிக்கிறேன் என்ற தொகுப்பு அட்டையை வைத்திருக்கிறேன். அது எனக்கு மிகுந்த

அர்த்தம் கொண்டதாயிருக்கிறது. உங்களின் ஒரு சிறிய ஊக்கப்படுத்தும் குறிப்பானது, யாரோ ஒருவருக்கு பெரியக் காரியமாக இருக்கக்கூடும். உங்கள் அன்பை எழுதுவது அதை நிரந்தரமானதாகவும் நிலைத்திருப்பதாகவும் செய்துவிடுகிறது. சோகத்தில் மூழ்கிக்கொண்டிருக்கும் ஒருவருக்கு அது ஜீவனை பாதுகாக்கக் கூடியதாகவும் இருக்கக்கூடும்.

தேவனின் அன்பைக் குறித்த ஒரு குறிப்பை யாருக்காவது எழுதிக் கொடுப்பது அவர்களை ஊக்கப்படுத்தக் கூடும் தேவனின் அன்பைக் குறித்த அறிவை அது அதிகரிக்கும்.

3. அன்பானக் காரியங்களைச் செய்ய ஆபத்தையும் துணிந்து ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்

மற்றவர்கள் நம்மை எதிர்பார்ப்பதைவிட மிகவும் அதிகமாக நாம் கிறிஸ்துவின் அன்பை வெளிப்படுத்தும்போது அந்த அன்பின் செயல்களின் பலன்கள், மற்றவர்களின் வாழ்க்கையில் பெருக்கப்படுகிறது. சில சமயங்களில் கொஞ்சம் அதிகமாய் செய்வது ஆபத்தானதாகவும் கூட இருக்கலாம். அது அன்பின் புரட்சியின் ஒரு பங்கு மற்றவர்களை தற்போது நான் நேசிப்பதைக் காட்டிலும் இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமாக நான் நேசிக்க முடியுமா என்று உங்களையேக் கேட்டுப்பாருங்கள் உங்கள் வாழ்க்கையை நினைவுக் கூறும்படி செய்துக்கொள்ளுங்கள். புரட்சியாளர்கள் எப்போதுமே துணிவாகக் காரியங்களைச் செய்வார்கள். உங்கள் அன்பை துணிவாக செயல்படுத்துவதின் மூலம் தேவ அன்பை வெளிப்படுத்தி, உங்கள் சாதாரணமான நாளை அசாதாரணமாக மாற்றிக் கொள்ளுங்கள்.

4. அன்பு சந்தோஷப்படவும், அழவும் விருப்பமுள்ளதாயிருக்கிறது.

கொண்டாடப்பட்டதின் பேரில் விருப்பமற்றவர்களுக்கு உதவுவதின் மூலம் நம் அன்பை நாம் அடிக்கடி வெளிப்படுத்துகிறோம். யாரோ ஒருவரின் துக்கத்தை பகிர்ந்துக்கொள்ளுவதும் அல்லது பள்ளத்தாக்கில் அவர்களுடன் நடப்பதும் அன்பு மற்றும் நம்பிக்கைக்கும் ஒரு ஆழமான அஸ்திபாரத்தைப் போடுகிறது. இயேசு திருமணங்களுக்கும், இழப்பிற்கும் சென்றார். அந்த இரண்டு சூழ்நிலைகளிலும் மக்களுக்கு என்ன தேவை என்பதை இயேசு அறிந்திருந்தார். எந்த சூழ்நிலையிலும் நாம் தேவனையடைய அன்பை பகிர்ந்துக்கொள்கிறவர்களாய் இருக்க வேண்டும். அப்படியிருந்தால் நாம் சந்தோஷப்படுகிறவர்களுக்கும், துக்கப்படுகிறவர்களுக்கும் அன்பை காட்டுவது நமக்கு சுலபமாயிருக்கும்.

5. வித்தியாசமான மக்களை வித்தியாசமான வழிகளில் நேசிக்கக் கற்றுக்கொள்ளுங்கள்

மக்கள் வித்தியாசமான முறைகளில் அன்பை பெற்றுக் கொள்கின்றனர். கொடுக்கின்றனர். எனவே மக்களை வித்தியாசமான வழிகளில் நேசிக்கக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். நம்மோடு நெருக்கமாயிருப்பவர்களுக்கு எவ்வாறு அன்பை கொடுக்கவும் பெற்றுக்கொள்ளவும் வேண்டுமென்று கற்றுக்கொள்வதும் அவசியமானதே விசேஷமாக வேறு எவரிடமிருந்தும் அன்பைக் பெற்றுக்கொள்ளாதவர்களுக்கு மக்களை கருத்தாய் படியுங்கள். தேவனையடைய வார்த்தையையும் படியுங்கள். இயேசு மக்களை எவ்வாறு நேசித்தாரென்று பாருங்கள். அப்போது வித்தியாசமான மக்களுக்கு வித்தியாசமான வழிகளில் அன்பைக் காட்டக் கற்றுக்கொள்வீர்கள். அது எல்லோரையும் மேன்மையாய் உணரச்செய்து தேவனுக்கு மகிமையைக் கொண்டு வரும்.

ஒரு புரட்சியாளராய் இருக்க விரும்புகிறீர்களா?

எனவே இன்று ஒரு புரட்சியாளரைப்போல நடந்துக்கொள்வீர்களா? அன்பின் புரட்சியில் நீங்களும் பங்கு வகிக்கிறீர்கள் என்று ஒவ்வொரு நாளும் உங்கள் வாழ்க்கை சான்று பகருமா? நீங்கள் எதற்காக நினைவுக் கூறப்படுவீர்கள்? உங்கள் அறிவிற்காகவா? ஞானத்திற்காகவா? இறுதியில் அன்பு தான் நிலைநிற்கும். நித்தியமான மதிப்பை அன்புதான் நமக்குக் கொடுக்கும். தேவனுடைய சாயலில் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஆவிக்குரிய சிருஷ்டிகளென்று அடையாளம் காட்டப்படும்படி நாம் ஒவ்வொருவரும் விரும்புகிறோம், அதை செய்ய ஒரே வழி அன்பு தான்.

உங்கள் அன்பிற்கு தடையே இல்லாததைப்போன்று நேசியுங்கள். அப்போது அது அப்படித்தான் என்று கண்டுக்கொள்வீர்கள். ஒரு நபரை முதன்முதலில் பார்க்கும்போது அவரை நேசிக்காமலிருக்கலாம். ஆனால் நீங்கள் கொண்டிருக்கும் அன்பைக் கொடுக்கும்போது அது வளரும்.

நீங்களறிந்த மிகவும் சிறந்த “நேசிக்கும்” மனிதராக இருக்க உங்களுக்கு சவால் விடுகிறேன். நீங்கள் எப்போதும் எந்நிலையிலும் நேசித்தால் உங்கள் பரிமாற்றம் என்றுமே தீராதிருக்கும் என்று முன் கூட்டியே உங்களுக்கு நான் சொல்ல முடியும்.

எனவே என்ன சொல்கிறீர்கள்? இன்று தேவன் எழுப்பிக் கொண்டிருக்கும் சேனையில் உங்களை மறுபதிவு செய்துக் கொள்ளுங்கள். அன்பின் புரட்சியில் உங்களை சந்திக்கின்றேன்.

அத்காரம்

15

நமக்குத் தேவை உயிர் மீட்சியா அல்லது புரட்சியா?

ஒவ்வொருவரும் உலகத்தை மாற்ற வேண்டுமென்று நினைக்கிறார்கள்,
ஆனால் ஒருவரும் தன்னை மாற்றும்படி நினைப்பதில்லை.

லியோ டால்ஸ்டாய்

ஏதோ ஒன்று உயிர்ப்பிக்கப்படும்போது பழையவைகள் மீண்டும் உயிர் பெறுகிறது. புதுப்பிக்கப்பட்ட ஒரு நோக்கம் அதற்கு வருகிறது. சமுதாயமானது, புதுப்பிக்கப்பட்ட இறை உணர்வை பெறும்போது, அது உயிர் மீட்சி என்றழைக்கப்படுகிறது. மெரியன் வெப்ஸ்டர்ஸ் அகராதியானது, உயிர் மீட்சியை, அதிக உணர்ச்சியுடன் கூடிய சிவிசேஷக் கூட்டம் அல்லது தொடர் கூட்டங்கள் என்று விவரிக்கிறது. என்னுடைய கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையில், நான் மக்கள் உயிர்மீட்சியைக் குறித்து பேசுவதையும், அதற்காக ஜெபிப்பதையும் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனால் நமக்குத் தேவையானது, உயிர் மீட்சித்தானா என்பது சந்தேகமாயிருக்கிறது. நமக்கு இன்னும் அதிக அடிப்படையானத் தேவை என்று நினைக்கிறேன். நமக்கு ஒரு புரட்சித் தேவை என்று நினைக்கிறேன். வெப்ஸ்டர்ஸ் அகராதி புரட்சியை, ஒரு திடீர் அடிப்படையான அல்லது முழு மாற்றம் என்று விளக்குகிறது.

ஒரு அடிப்படையான மாற்றத்தைவிட, பழையவைகளுக்கு புதுப் பொலிஷ்ட்டுவதிலேயே நாம் மிகவும் சுகித்திருக்கிறோம். ஆனால் கடந்த கால உயிர்மீட்சி, சபையையும், உலகத்தையும் மாற்றியுள்ளதா? அவர்களின் நாட்களில் அது பயனுள்ளதாயிருந்தது, ஆனால் உலகத்தில் நாம் பயனற்றவர்களாயிருக்கும்படி சபையில் இன்று நமக்குத் தேவையானது எது? கிறிஸ்து நம்மை அழைத்ததுபோல வெளிச்சமாயிருப்பதற்கு நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்?

எர்வின் மெமெனஸ் தன் புத்தகமாகிய தீ பார்பேரின் ல்வே என்னும் புத்தகத்தில், “தூய்மையாக்கப்பட்ட கிறிஸ்தவத்தை விட்டுவிட்டு, வல்லமையுள்ள, இயற்கையான பழமையோடு எத்துப் போதலுக்கு மேல் புரட்சியைத் தெரிந்து கொள்ளும், பாதுகாப்பை விடவும் ஆபத்தையும், வெதுவெதுப்பான நிலைமையை விடவும் காய்ந்துபோன நிலையைவிட வைராக்கியத்தையும் தெரிந்து கொள்ளும் விசுவாசத்திற்கு திரும்பச் செல்வோம்” என்று கூறுகிறார். இயேசுவின் வாஞ்சை சிலுவையினிடமாய் அவரை தள்ளியது. நம்முடைய வைராக்கியம் நம் பழைய வழிகளையாவது தியாகம் செய்ய வைத்து அடுத்த சந்ததியாவது அன்பின் புரட்சியின் வல்லமையை அனுபவிக்க உந்தித் தள்ளுமா?

இயேசு ஒரு புரட்சியாளராய் இருந்தார். அவர் நிச்சயமாக சடங்காச்சாரத்தை ஆதிக்கவில்லை. மாற்றத்தைக் கொண்டுவரவே அவர் வந்தார். அது அந்த நாளில் பக்திக்குரிய மக்களை வருத்தப்படுத்தியது. தேவன் ஒருபோதும் மாறுகிறவரல்ல. ஆனால் அவரே பிறரை மாற்றுகிறார். அவர் உருவாக்கும் தன்மையை விரும்புகிறார். புதிய காரியங்களை விரும்புகிறார். அவர் காரியங்களை புதிதாகவும், உருவாக்குகிறவராகவும் இருக்கிறார் என்பதை நான் கண்டு கொண்டேன்.

சில சபைகள் எளிமையான காரியமான இசையைக் கூட மாற்றிக் கொள்ள விரும்புவதில்லை. அவர்கள் ஞானபாட்டுகளின்படி, அவர்கள் இருக்கும் வரை ஆர்கள் மட்டும் வாசிப்பார்கள். தங்கள் சபை மக்களின் எண்ணிக்கை குறித்து போவதை அவர்கள் கண்டு கொள்வதே கிடையாது. அது அவர்களை பாதிப்பதேயில்லை. அவர்கள் ஞாயிறு காலை ஆலயத்தைச் சுற்றிப்பார்த்து விட்டு ஏன் ஆலயத்தில் அனைவரும் நடுவயதினராய், வயதானவர்களாய் இருக்கிறார்கள் என்று கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும். வாலிபர்கள் எங்கே? உற்சாகம் எங்கே? ஜீவன் எங்கே?

பல வருடங்களுக்கு முன்பு உலகம் முழுவதிலும் நடக்கும் எங்கள் கருத்தரங்குகளுக்கு வருவோரின் எண்ணிக்கை கொஞ்சம் குறைந்திருப்பதையும், கருத்தரங்குகளில் பங்கேற்றவர்கள் நடு வயதினராயும்,

வயதானவர்களாயும் இருப்பதையும் கவனித்தோம். அந்நாட்களில், இருபத்தி நான்கு வயதாயிருந்த எங்கள் மகன், இசை, லைட்டிங், மேடை அலங்காரம் மற்றும் எங்களின் உடையலங்காரத்திலும் சில அடிப்படையிலும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று எங்களை உற்சாகப்படுத்தினான். அவன் வாழும் சந்ததியானது, இயேசு கிறிஸ்துவின் சுவீசேஷத்தினால் சந்திக்கப்பட வேண்டுமென்றும், ஆனால் அது பழைய பக்திக்குரிய முறையினால் மிகவும் குற்றப்படத்துவதாகவும், சலிப்படையச் செய்வதாகவும் இருப்பதால் அது நிறைவேறாமல் போய்விடுகிறதென்று கூறினான். ஒரு வருடம் வரையில் டேவும் நானும் அதை எதிர்த்தோம். மக்கள் மாற்றமடைய விரும்பாதபோது சொல்லும் காரியமாகிய தேவன் மாறுகிறவரல்ல என்பதை சொல்லிக் கொண்டிருந்தோம். அதுவரையில் நாங்கள் செய்ததெல்லாம் நன்றாய்தானிருந்தது. பலனளித்தது என்று உணர்ந்தோம். எனவே ஏன் அதை மாற்ற வேண்டும்? இதில் அதிக அளவில் பெருமை இணைந்திருந்தது. ஒரு இருபத்தி நான்கு வயதானவர் எங்களுடன் சேர்ந்து உழைக்க வந்தார். நாங்கள் என்ன செய்ய வேண்டுமென்பதைக் கூறக் கேட்டு அதின்படி செய்வது கடினமாயிருந்தது. ஆனால் அந்த வருடத்தில் மற்ற வாலிபர்களின் அபிப்பிராயத்தையும் கேட்டோம். அப்போது முறைகளை நாங்கள் தொழுது கொள்ள தேவையில்லை என்பதை உணர்ந்தோம். எங்கள் செய்தியானது மாறாது, ஆனால் அந்த செய்தியைக் கொண்டு வந்த விதம் மாற வேண்டியிருந்தது.

உலகம் மாறுகிறது, மக்கள் மாறுகின்றனர். முந்திய சந்ததியை விட புது சந்ததி வித்தியாசமாக நினைக்கின்றனர். அவர்களைச் சென்றடைவது எப்படி என்பதைக் குறித்து நாம் கவனமாயிருக்க வேண்டும். என் கருத்தரங்குகளில் வாலிபர்களைப் பார்க்க விரும்பினேன். ஆனால் அவர்களுக்கு உற்சாகமுட்டும் வகையில் எதையாவது கொடுக்க நான் விரும்பவில்லை. அவர்கள் இருந்த இடத்திற்கே சென்று அவர்களை சந்திக்க நான் விரும்பவில்லை. ஆனால் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக, எங்கள் இதயம் புதிய காரியங்களை முயற்சிக்க தொடங்கியது. பெரிய பலனைக் கண்டோம். நாங்கள் கொண்டிருந்த மக்கள் இழக்காமலிருந்ததோடல்லாமல், புதிய மக்களும் வந்தனர். அவர்களில் அநேகர் சந்ததியின் ஞானத்தையும், இளைய சந்ததியின் உற்சாகமுடன் கூடிய உருவாக்கும் திறனையும் கொண்டிருந்ததால், இவ்விரண்டு உலகத்தின் சிறந்ததையும் நாம் பெற்றுக்கொள்ள இயலும்.

எங்கள் அலுவலகத்தில், தலைமைத்துவத்தை ஏற்கும் குழுவினரோடு ஒரு பிஸினஸ் கூட்டத்தை நடத்தினோம். மாற்றத்தை வேண்டுமென்று

அழுத்தமாக இருந்த என் மகன், ஏதோ ஒன்றைக் குறித்து ஒரு கருத்தை தெரிவித்தார். நான் அவருடன் ஒத்துப் போகவில்லை. அவரோ தன்னுடைய கருத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டேயிருந்தார். எனவே நான் ஒருவரையொருவரை பார்த்து அவர்கள் அதைக் குறித்த என்ன நினைத்தனர் என்று கேட்டேன். அவர்கள் எல்லோரும் என்னுடன் இணைத்துக் கொண்டனர். இவர்களனைவரும் என்னுடன்தான் இணைகிறார்கள். உன்னுடனல்ல என்று என் மகன் டேனிடம் சொன்னபோது, அவர் சொன்னார், ஆம் அவர்களனைவரும் உங்களுடன் தான் ஒத்துப் போகின்றனர். ஏனெனில், அவர்களனைவரும் உங்கள் வயதினரே, அதனால்தான் என்று கூறினார். அந்த நொடியில்தான் நான் உணர்ந்ததோ, என்னை சுற்றிலும் என்னைப் போன்ற மக்களால் சூழப்பட்டிருக்கின்றேன் என்றும், அவ்வாறு செய்வதால் பலவிதமாயிருப்பதை நான் தடுக்கிறேனென்று எங்களுக்கு எல்லா வயதிலிருந்தும் தலைவர்கள் தேவைப்பட்டது. எங்கள் சந்ததியிலிருந்து அதாவது எங்கள் வயது தரப்பினர் மட்டும் அல்ல.

இன்னொரு சமயத்தில் டேன், எங்கள் மாதாந்திர பத்ரிக்கையில் சிலவிதமான நிறங்களை உபயோகிக்க விரும்பினார். அதை நாங்கள் முன்பு உபயோகித்ததில்லை. “அது எனக்கு பிடிக்கவில்லை எனவே, வேண்டாம்” என்று கூறினேன். அவரோ அதை உபயோகிக்க வேண்டுமென்று பிடிவாதமாக இருந்தார், நானோ மிகவும் உறுதியாக, “எனக்கு பிடிக்கவில்லை, எனவே உபயோகிக்கப் போவதில்லை” என்று கூறிவிட்டேன். நீங்கள் உங்களுக்கு ஊழியம் செய்து கொள்ள அழைக்கப்பட்டிருக்கிறீர்களென்று நான் உணரவில்லை என்று கூறினார். மற்ற மக்களுக்கு அந்த நிறம் பிடித்திருந்தால் எப்படியிருக்கும்? அது என் கண்களைத் திறந்த அனுபவமாயிருந்தது. எங்கள் அலுவலகத்தில் எனக்குப் பிடித்த மாதிரியில் தான் உடையணிய வேண்டியிருந்தது. எங்கள் பத்திரிக்கைகளிலும், விளம்பரங்களிலும், கட்டிடங்களிலும் நான் விரும்பிய நிறத்தில்தானிருந்தது. நான் விரும்பிய இசையைத் தான் நாங்கள் கொண்டிருந்தோம். எத்தனை தீர்மானங்கள் நான் விரும்பியதைப் பொறுத்திருந்தது என்றும் எனக்கு வசதியாயிருப்பதைப் பொறுத்திருந்ததென்றும், அது மக்களின் தேவையை பூர்த்தி செய்யவில்லை என்று நான் உணர்ந்தபோது மிகவும் வெட்கப்பட்டேன்.

நாங்கள் முறைகளை ஆராதித்துக் கொண்டிருந்தோம் அந்த முறைகளை தேவனுக்கு ஏற்பவையாக இல்லை என்பதை நானும் டேவும் உணரத் தொடங்கினோம். அது தேவனுடைய செய்தி, அதிலிருந்து வெளியேரும்படி

தேவன் விரும்பினார். அது வந்த முறையும், மாற்ற இயலக் கூடியதே. எனவே, நாங்கள் மாறத் தொடங்கினோம். மாற்றங்களுக்கு அன்றிலிருந்து திறந்தவர்களாகிவிட்டோம். காலத்திற்கேற்ற மாதிரி எங்கள் உடையலங்காரத்தை மாற்றிக் கொண்டோம். வாலிப மக்கள் அநேகர் வந்து பங்கேற்கும்படி எங்கள் ஆராதனைக் குழுவை மாற்றினோம். இன்றைய தலைமுறையினர் விரும்பி அனுபவிக்கும் பாடல்களை, நேசிக்க நான் தீர்மானித்தேன். இன்று நம் சமுதாயம் எல்லாவற்றையும் துரிதமாகச் செய்ய விரும்புவதால் எங்கள் கூட்ட நேரத்தையும் குறுக்கினோம். நான் மூன்று மணி நேரம் சபை கூட்டத்திற்கு பழகியிருந்தேன். ஆனால் எல்லோரும் இல்லை. எனவே, மக்களை பகுதியிலே சந்திக்கத் தீர்மானித்தோம். எங்கள் விளக்கு அலங்காரத்தையும், நாங்கள் கவர்ச்சியாக மாற்றினோம். செயற்கையான மேகத்தை உண்டாக்கும் ஒரு ஃபாக் மெஷினையும் வாங்கினோம். அது தெளிவாக பார்க்கக் கூடாதபடி மக்களை தடை செய்கிறது அவ்வளவுதான். ஆனால் மக்கள் சவிசேஷ செய்திக்கு செவிசாய்ப்பார்கள் என்றால் அதையும் என்னால் பொறுத்துக் கொள்ள இயலும். கிறிஸ்து இயேசுவின் சவிசேஷத்திற்கு நேராய் மக்களை ஆதாயப்படுத்தும்படி அவர் எல்லோருக்கும் எல்லாமுமானார் என்று பவுல் கூறியதை நினைத்துக் கொள்கிறேன். (1 கொரி 9:2-22 வாசிக்குவும்) அவர் முறைகளை ஆராதிக்கவில்லை. நாமும் ஆராதிக்கக் கூடாது.

கடைசி நாட்களில் நாம் சுயநலமான, சுயத்தை சார்ந்ததான சபையைத் தான் காண்போம் என்று வேதம் கூறுகிறது. மக்கள் ஒழுக்ககேடுள்ளவர்களாயிருப்பார்கள் என்றும் அவர்கள் பக்திசூரிய சவிசேஷம் கொண்டிருப்பார்கள் என்றும், ஆனால் அந்த சவிசேஷத்தின் வல்லமையை மறுதலிப்பவர்களாயிருப்பார்கள் (2 தீமோ 3:1-5) நம் சபைகளில் தேவ வல்லமையைக் காண வேண்டும். தேவ அன்பு தடையின்றி பாய்வதைக் காண வேண்டும். நாம் ஒரு புரட்சியைக் காண வேண்டும். அதின் பங்காய் இருக்கும்படி நான் தீர்மானிக்கிறேன்.

எங்கள் கருத்தரங்குகளில் நாங்கள் ஏற்படுத்திய அநேக மாற்றங்கள் நான் விரும்பியபடி ஏற்பட்டதில்லை என்று நிச்சயமாய் என்னால் கூறமுடியும். ஆனால் தற்காலத்திற்கேற்ற தேவ வழிகளை கண்டுபிடித்தும் நம் வழிகளை விட்டுப்போவதும் தான் அன்பு என்பதை நான் ஒவ்வொருநாளும் அதிகமாய் கண்டு கொண்டிருக்கிறேன். எங்களுடைய மாற்றங்களில் அநேகம் நிச்சயமாகவே தனிப்பட்ட தியாகமாகவே இருந்திருக்கிறது. ஆனால் அவையனைத்தும் நான் செய்யக் கூடிய சரியான காரியமே என்பதை என் இருதயத்தில் அறிந்திருக்கிறேன். மேடையில் ஜீன்ஸ் அணிந்துக் கொண்டு,

மக்களை ஆராதனையில் ஒருவர் நடத்துவாரென்றால், அவரை ஆண்டவர் அசீர்வதிக்கவே மாட்டாரென்று முட்டாள்தனமாய் நினைத்த சமயங்களும் உண்டு. பின்னர் நான் மோசே, அந்த பத்து கற்பனைகளை பெற்றுக்கொள்ள மலைக்குச் சென்றபோது என்ன அணிந்திருப்பாரென்று யோசித்துப் பார்த்தேன். பின்னர் நான் எவ்வளவு முட்டாளாயிருந்தேன் என்பதை உணர்ந்தேன். யோவான் ஸ்நானகன் ஒரு விநோதமான உடையணிந்தவர், அவருக்கு விநோதமான சாப்பிடும் பழக்கமிருந்தது, அவர் வானாந்தரத்தில்தான் தங்கினார். ஆனால் அவர் ஒரு புரட்சியை நடத்தினார். அவர் மேசியாவுக்கு வழியை ஆயத்தப்படுத்தினார். அவர் ஒரு ஒழுங்குப்படுத்தப்பட்ட பக்தியை ஆதரிக்கவில்லை. தன் நாட்களிலிருந்த அநேக பக்திக்குரிய தலைவர்களை விரியம்பாம்பின் குட்டிகளென்று அழைத்தார். ஜெபிக்கும்படி தேவாலயத்திற்குச் சென்று ஆனால் உதவி தேவைப்படும் மக்களுக்கு உதவ தங்கள் விரலைக் கூட அசைக்காத தன் நாட்களிலிருந்த சுய நீதியுள்ள பக்திக்குரிய மக்களால் சலிப்படைந்தார்.

தேவன் இருதயத்தை பார்க்கிறார். நாமும் அதையே செய்ய கற்றுக் கொள்ள வேண்டியவர்களாயிருக்கிறோம். மோசேயோ அல்லது யோவான் எவ்வாறு தோற்றமளித்தார்கள் என்பதை அவர் கண்டு கொள்ளவில்லை, ஆனால் செத்துப்போன பக்தியைவிட்டு, மக்களை அவரோடு கூட ஒன்றியிருக்கும்படி ஒரு புரட்சியை நடத்த பயமின்றி இருக்கும் ஒருவரை கண்டு அவர் பூரிப்படைந்தார்.

அன்பின் பலிகள்

பலி என்ற வார்த்தை நம்மை கிளர்ச்சியடையச் செய்கிறது; ஏனெனில், நாம் வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று நினைப்பதை கொடுக்கவும் வேண்டியிருக்கிறது. புதிய ஏற்பாட்டின் ஆதி பாஷையாகவே கிரேக்கில் வார்த்தையானது, கொடுக்கும் செயல் அல்லது கொடுக்கப்பட்டது என்று அர்த்தம் கொண்டுள்ளது. அன்பு தன் வழியைக் கேட்காது (1 கொரி. 13:5). அன்பு, நம் வழியில் எதையாவது செய்வதை பலியாக விட்டுவிட வேண்டுமென்று விரும்புகிறது.

பழைய ஏற்பாட்டில் “பலி” என்பது பாவத்திற்காக பலி செலுத்தப்பட்ட மிருகங்களைக் குறிக்கிறது. ஆனால் புதிய ஏற்பாட்டில் அது கிறிஸ்து தன்னையே சிலுவையில் பலியாக ஒப்புக் கொடுத்ததைக் குறிக்கிறது. புதிய ஏற்பாடு விசுவாசிகளையும் விட “உங்கள் சரீரங்களை ஜீவ பலியாகவும், பரிசுத்தமும் தேவனுக்க பிரியமானதாகவும் ஒப்புக் கொடுக்க

வேண்டுமென்றும் இதுதான் ஆவியின் ஆராதனை” என்றும் கூறுகிறது. (ரோமர் 12:1)

உண்மையான அன்பை நாம் காண வேண்டிய அளவில் இந்த உலகில் காணாமலிருப்பதற்கான முக்கிய காரணம் என்னவென்றால், மக்கள் பலி செலுத்த விரும்புவதில்லை. நம் இயல்பு என்னவென்றால் வைத்துக் கொள்வதுதான். தியாகத்தோடு கொடுப்பதில்லை. நம் வசதியை நாம் பாதுகாத்துக் கொள்கின்றோம். நமக்கு சுலபமாகவும், வசதியாகவும் இருக்குமெனில் நாம் கொடுத்துவிடுவோம். ஆனால் தியாகம் செய்ய வேண்டுமென்னும்போது நாம் பின்தங்கிவிடுகிறோம். “தேவன் இதனை செய்ய எனக்கு வேறு வழியை வைத்திருக்கிறாரா?” என்று கேட்காமலேயே உங்களுடைய எத்தனை வழிகளை நிர்பந்தமாகப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள், ஆம் அவருடைய வழிகள் நம் வழிகளை காட்டிலும் உயர்ந்ததென்று வேதம் கூறுகின்றது. (ஏசாயா 55:8 வாசிக்கவும்)

நாம் புதிய பழக்கங்களை உருவாக்கி, தியாகமான வாழ்க்கையை வாழ்ந்தும், அதையும் நாம் அனுபவிக்க முடியும் என்பதே நன்றியோடிருக்க வேண்டிய காரியமாகும். நாம் மற்றவர்களுக்கு நற்காரியங்களைச் செய்ய நினைத்து, தாராளமாய் பெருந்தன்மையோடு இருக்கும்போது, அத்தகைய பலிகளின் மேலும் தேவன் பிரியமாயிருக்கிறார் என்று வேதம் கூறுகிறது. (எபிரெ. 13:16) தேவன் இவ்வுலகத்தை மிகவும் நேசித்தபடியால், தன் ஒரே பேரான குமாரனைக் கொடுத்தார் (யோ. 13:16). அன்பு கொடுக்க வேண்டும். கொடுப்பதற்கு தியாகம் தேவை!

காரியங்களைச் செய்ய நமக்கே உரித்தான வழியை நாம் கொண்டுள்ளோம். பொதுவாக நம் வழிதான் சரியான வழி என்று நினைத்துக் கொள்கின்றோம். பக்தியின் பெரிய பிரச்சனை என்னவென்றால் மக்களுக்கு ஊழியம் செய்து கொண்டிருந்த, மாறவும் மறுத்துக் கொண்டிருக்கும் பழைய வழிகளிலேயே தங்கி விடுகிறது. அது தன் வழிகளை தியாகம் செய்ய மறுக்கிறது.

ஒரு நண்பர் சமீபத்தில் என்னிடம் கூறினார். அவர் தன் இளம் வாலிப மகளை தன்னுடன் ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமை சபைக்கு அழைத்துசெல்வதாகவும் ஆனால் அவர்கள் எப்போதுமே சலிப்படைந்து விடுவதாகவும், ஆராதனை முடியும் வரை காத்திருக்கக் கூடாதவர்களாய் வெளியே வந்துவிடுவதாகவும் கூறினார். அதனால் அங்கே இருப்பதால் எதையுமே பெற்றுக் கொள்வதில்லை என்றும் கூறினார். இத்தகைய பிள்ளைகள் தேவனை நேசித்தின்றனர். ஆனால் ஆலயத்தில் உபயோகிக்கும்

முறைகளுக்கு அவர்கள் ஒத்துப் போவதில்லை. புதிய வழியில் காரியங்களை செய்ய விரும்பும் புதி தலைமுறையினர் இவர்கள் வருத்தப்படும் விதத்தில் கிறிஸ்தவக் குடும்பங்களில் வளர்க்கப்பட்ட அநேக பிள்ளைகள் பெரியவர்களாகும்போது எத்தகைய பக்தியிலினின்றும் மாறிவிடுகின்றனர். அவர்கள் அநேகமாய் நியாயவிதங்களினாலும் மிகவும் சோர்வடைந்து சலிப்படைந்துவிடுகிறார்கள். சபையானது அவர்களுக்காக உழைக்கவில்லை. வல்லமையான, உண்மையான, தமாஷான, தைரியமான காரியங்களை விரும்பினர். ஆனால் அவர்களால் செய்யக் கூடாத பெரிய பட்டியல் தான் அவர்களுக்கு கொடுக்கப்பட்டது.

லாஸ் ஏன்ஜெல்ஸ் ட்ரீம் சென்டரை எங்களுடன் இணைத்து தொடங்கிய டாமி பார்னெட், அந்த பகுதியிலிருந்த அநேக வாலிபர்கள் சருக்கு பலகைகளைக் கொண்டு சறுக்குவதில் ஆர்வமுள்ளவர்களாய் இருந்தனர் என்பதை கண்டுபிடித்தார். ஒரு பிரசித்திபெற்ற பனிசறுக்கு வீரரும், ஒரு படம் எடுப்பதற்காக அந்த பகுதிக்கு வருவதாகவும், அதற்காக 50,000 டாலர் மதிப்புள்ள சறுக்கு பொருட்கள் அவ்விடத்தில் கொண்டு வரப்பட்டதென்று கேள்விப்பட்டபோது அவர் துணிந்து, அந்த படமெடுப்பு முடிந்தவுடன், சபையானது அப்பொருட்களை பெற்றுக்கொள்ள முடியுமா என்று கேட்டு பெற்றுக் கொண்டார். அதை ட்ரீம் சென்டரில் வைத்தார். தற்போது சனிக்கிழமைகளில் எவர் ஒருவர் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டார்களோ அவர்கள் விருப்பப்பட்ட சறுக்கி விளையாடுவதற்கு டிக்கெட்டைப் பெற்றுக் கொள்கின்றனர். பாஸ்டர் பர்னெட் அவர்கள் ஏதோ ஒன்றை செய்து கொண்டிருந்த விருப்பமானது, இன்று ஆயிரக்கணக்கான வாலிபர்கள் ட்ரீம் சென்டருக்கு சறுக்கி விளையாட வருகின்றனர். அந்த வாலிபர்கள் அநேகர் கிறிஸ்துவை ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். பனிச்சறுக்கு விளையாடுபவர்களை அன்பின் சென்றடைய முடியாதபடிக்கு தடுத்திருக்கும் பழைய பாரம்பரியத்தை அவர் தியாகம் செய்தார். அவர் அவர்களின் விருப்பங்களை அறிந்து அதை நிறைவேற்ற உதவினார். நாம் வாலிபர்களையோ அல்லது எவரையும் வேதம் வாசித்து ஜெபிக்கச் சொல்லி, அவர்கள் செய்வார்கள் என்று எதிர்பார்க்க இயலாது. மக்கள் தமாஷானதையும், தைரியமான செயல்களையும் செய்து களிகூற விரும்புகின்றனர். அதை செய்யும்படி அவர்கள் உலகத்திற்குள் செல்லக் கூடாது.

பாஸ்டர் பார்னெட் சொன்னார், அவரின் இருநூறுபேர் அடங்கிய வெள்ளை அங்கியணிந்த பாடகர் குழுவில் தங்களுடைய பாடலைப் பாடும்படி அனுமதி கேட்டபோது, அவர் அனுமதியளித்தார். அடுத்தவாரம் அவர்களின் பாடலை அவர் கவனித்தபோது, அவர்கள் ஒரு ராக் பாடல்

போன்றதை ஆவிக்குறிய பாடலாக்கிவிட்டிருந்தனர். முதலில் அவர் நினைத்தார் என்ன காரிய செய்துவிட்டோமென்று, ஆனால் அவர் தொடர்ந்து கேட்டபோது தேவனுடைய ஆசீர்வாதம் அப்பாடலில் இருப்பதை உணர்ந்தார். நாம் புறக்கணிப்பதை தேவன் உபயோகிப்பார் என்பது ஆச்சரியத்திற்குரியது. தேவன் இவற்றிற்கு பின்னிருக்கும் இருதயத்தை பார்க்கிறார்.

சுவிசேஷ செய்தியானது, புனிதமானது, அதைக் கொடுக்கும் வழிமுறைகள் அன்று என்பதை நாம் நம்பக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இதை நாம் கற்றுக் கொள்ளாவிட்டால், தற்போதைய தலைமுறையினருக்கு நாம் சம்பந்தமேயில்லாவர்களாயிருந்து அவர்களை இழந்துவிடும் அபாயத்திற்குள் இருக்கின்றோம். தேவ அன்பை அறிந்து கொள்ள அவர்கள் மிகவும் வாஞ்சையாயிருக்கிறார்கள், அதற்காக நாம் நம் வழிகளை தியாகம் செய்ய வேண்டியிருக்கும். எங்கள் கருத்தரங்குகளில் நாங்கள் மாற்றங்களை செய்தபோது, கூட்டங்களுக்கு வர வேண்டும் என்றிருந்தவர்களுக்காக,

நாங்கள் தற்கால தலைமுறையினர் விரும்பியதை பலி செலுத்தினோமா? நீண்ட நாட்களாக எங்களுடன் இருந்த மக்களுக்கு நாங்கள் நியாயமின்றி நடந்து கொண்டோமா? நான் அவ்வாறு நினைக்கவில்லை; ஏனெனில், ஆவிக்குரிய ரீதியில் முதிர்ந்திருப்பவர்கள், மற்றவர்கள் சத்தியத்தை அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்பதற்காக பலி செலுத்த அதிக விருப்பத்துடனும், ஆயத்தமாகவும் இருக்க வேண்டும். மாற்றங்களை ஏற்படுத்துவதின் காரணத்தை நான் மக்களுக்காக விளக்கியபோது, அவர்களனைவரும் உற்சாகப்படுத்தினார்கள். சரியானது எதுவோ அதையே செய்ய வேண்டுமென்று மக்கள் விரும்புகின்றனர். அவர்களுக்கு புரிந்து கொள்ளாதலே அவசியமாயிருக்கிறது. ஆம், மாற்றங்களை எதிர்க்கும் மக்கள் இருக்கத்தான் செய்வார்கள். ஆனால் அவர்கள் விட்டுவிடப்படுகின்றனர். அவர்கள் இருக்குமிடத்திலேயே தங்கி விடுகின்றனர். ஆனால் அவர்களோடு, அவர்களில்லாமலோ தேவன் முன்னோக்கிச் சென்று கொண்டேயிருந்தார்.

அன்பின் புரட்சியின் தேவையைக் குறித்து நாம் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது, நாம் வாழும் விதத்தில் ஏற்பட வேண்டிய அடிப்படையான மாற்றத்தைக் குறித்துப் பேசுகிறோம். அனுதினமும் தேவனிடம் அவருக்காக நாம் என்ன செய்யக் கூடும் என்பதைக் கேட்க வேண்டும். அவர் நமக்காக என்ன செய்யக் கூடும் என்பதை கேட்க வேண்டும். அவர் நமக்காக என்ன செய்வார் என்பதை மட்டும் அல்ல, அன்பின் புரட்சியில் பங்கேற்கும் எவரும், மற்றவர்களுக்காக தியாகங்களை

செய்ய வேண்டியிருக்கிறார்கள் ஆனால் அத்தகைய தியாகங்களும் புது சந்தோஷத்தைக் கொண்டு வரும். நம்மிடமிருந்து மற்றவர்களிடமாய் நம் நோக்கங்கள் மாற வேண்டும். நாம் எதைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம் என்றல்ல, எதைக் கொடுக்கலாம் என்று நினைக்க வேண்டும். இயேசு தன் சீஷர்களுடன் பிரயாணம் செய்தபோது, வாழ்க்கையைக் குறித்து அவர்களுக்கு போதித்தார். கொள்கையின் அடிப்படையிலான செய்திகளையெல்லாம், அனுதின வாழ்க்கையை, தேவனுக்கு பிரியமாய் எவ்வாறு வாழ வேண்டுமென்ற செய்திகளை நாம் மேடைகளிலிருந்து கேட்க வேண்டுமென்று நான் நம்புகிறேன். செய்திகளானது எல்லாத் தலைமுறையினருக்கும் பொருந்தக் கூடியதாக இருக்கிறதா என்பதை நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

கிறிஸ்துவை பல காலங்களாக அறிந்திருக்கும் அவரின் அன்பு இன்னும் உங்களுக்குள்ளே சிறையாக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கிறதா? அப்படியென்றால், அதை தைரியமாய் வெளியே காண்பிக்க வேண்டிய காலமிது. தேவ அன்பு நம்மூலமாய் பாய்ந்து செல்லும் கால்வாய்களாய் நாமிருக்க வேண்டும். நீர் தேங்குமிடமாயன்று, அனுதினமும் தேவன் உங்களைப் பயன்படுத்தும்படி உங்களை தயாராக வைத்துக் கொள்ளுங்கள். “தேவனே, இன்று உமக்காக நான் என்ன செய்யக் கூடும் என்பதை காட்டியருளும்” என்ற இந்த ஜெபத்தை நீங்கள் ஒவ்வொரு நாளும் ஜெபிக்கும்படி கூறுகிறேன்.

ஜீவபலியாக, ஒவ்வொரு நாளும் நம்மை நாம் கொடுக்க வேண்டுமென்று தேவன் விரும்புகிறார். (ரோ. 12:1) நம் திறமைகள், ஞானம், படிப்பு, பொக்கிஷம் வைத்திருப்பதனைத்தையும் நாம் கொடுக்க வேண்டுமென்று அவர் விரும்புகிறார். அன்பின் புரட்சிக்கு நம் நேரம், பெலம், பணம் நம் வழிகள் மற்றும் இன்னும் அநேக காரியங்களை தியாகம் செய்ய வேண்டியுள்ளது. ஆனால் அன்பின்றி வாழ்வதென்பது, இயேசு மரித்து நமக்காக கொடுத்த ஜீவனை பலியிடுவதாகும்.

பக்திக்குரிய ஒரே மாதிரியான நடைமுறைவிட்டு வெளியேற்றம்

பக்திக்குரிய ஒரே மாதிரியான நடைமுறைகளைவிட்டு வெளியேறி, உண்மையான பிரச்சனைகளைக் கொண்டிருக்கும் உண்மையான மக்களுடன் இணைந்து உழைக்க நீங்கள் ஆயத்தமா? நான் நேசிக்கப்படுவதென்று, நாம் நேசிக்க ஒருவரை கண்டு பிடிப்பதே மகிழ்ச்சிக்குரிய திறவுகோலாகும். தேவனுடைய முகத்தில் ஒரு புன்னகையை வைக்க விரும்பினால், வருத்தப்படும் ஒரு நபரைக் கண்டு அவனுக்கு உதவி செய்யுங்கள்.

திக்கற்றவர்களையும், விதவைகளையும், ஏழைகளையும், ஒடுக்கப்பட்டவர்களையும் நாம் பராமரிக்க வேண்டுமென்று கூறப்பட்டிருக்கும் வேதாகமப் பொருப்புகளைக் குறித்து ஒரு பிரசங்கத்தையும், முப்பது வருடங்களாக நான் சென்று கொண்டிருந்த சபையில் நான் கேட்கவில்லை. பிறருக்கு உதவுவது பற்றி வேதம் எவ்வளவாய் வலியுறுத்துகிறது என்பதை நான் உணர்ந்தபோது திடுக்கிட்டேன். தேவன் எனக்கு எவ்விதத்தில் உதவ முடியும் என்பதை பற்றியதுதான் பைபிள் என்ற என் கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையின் அநேக ஆண்டுகள் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். நான் சந்தோஷமின்றியிருந்தால் ஆச்சரியமேதும்மில்லையே.

ஆப்பிரிக்காவிலுள்ள எத்தியோப்பியா, ருவாண்டா, உகாண்டா என்றும் இடங்களுக்கு செல்ல ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருக்கிறேன். நான் எங்கேயும் கண்டிராத அளவில் பெரிய தேவைகளை நான் சந்திக்கப்போகிறேன் என்பதை அறிந்திருக்கிறேன். நாம் கொடுப்பதற்கு ஆயத்தமாகவும், ஆவலாகவுமிருக்கிறேன். இந்தப் பிராயணத்தினால் என் நேரம், பெலன், சவுகரியம், பொருளாதாரம் அனைத்தையும் தியாகம் செய்ய வேண்டியிருக்கும். ஆனாலும் நான் போய்த்தான் ஆக வேண்டும். வருத்தப்படுகிற மக்களை நான் தொட வேண்டும். வறுமை, பட்டினி, இவற்றருகில் நான் செல்ல வேண்டும். மிகவும் நெருக்கமாக, நான் வீடு திரும்பியவுடனும், அதை மறக்க இயலாதிருக்கும் நெருக்கத்தில் நான் இருக்க விரும்புகின்றேன்.

பட்டினியால் சரியான போஷாக்கில்லாமலிருக்கும் குழந்தைகளை நான் கையால் தூக்க விரும்புகிறேன். தங்கள் குழந்தைகள் மரிப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டு, தங்களால் எதுவும் செய்ய இயலாமலிருக்கும் தாய்மார்களின் கண்களிலிருக்கும் வேதனையை நான் பார்க்க விரும்புகிறேன். அவர்களில் சிலருக்கு நான் உதவியும் செய்வேன். அவர்களனைவருக்கும் என்னால் உதவ முடியாது ஆனால் என்னால் முடிந்ததை நான் செய்ய விரும்புகிறேன். ஏனெனில் ஒன்று செய்யாமலிருக்க மறுக்கிறேன். நான் திரும்பி வந்து, நண்பர்களிடமும் எங்கள் ஊழியர்களிடமும், அவர்கள் எவ்வாறு இணைந்து மக்களுக்கு உதவ முடியும் என்பதை முதலாவது பகிர்ந்து கொள்வேன்.

மக்கள் உதவி செய்ய விரும்புகின்றனர். ஆனால் அநேகருக்கு என்ன செய்வதென்று தெரிவதில்லை. யாரோ ஒருவர் அதனை தங்களுக்கென்று ஒழுங்குப்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டுமென்பது தேவையாயிருக்கிறது. உங்களுக்கு தலைமைத்துவத்தின் பண்புகள் இருக்கின்றதா? அப்படி யென்றால், உங்கள் பட்டணத்திலிருக்கும் ஏழைகளைச்

சென்றடையவோ, நீங்களும், உங்கள் நண்பர்களும் இணைந்து உலகமுழுவதிலுமுள்ள ஏழைகள் மற்றும் இழக்கப்பட்டவர்களுக்கு உதவும் ஊழியத்தில் ஈடுபட ஒரு வழியை நீங்கள் ஏன் தொடங்கக் வடாது? ஏதாவது செய்ய தீர்மானத்தோடிருந்த ஒருகூட்ட பெண்கள், தங்கள் அயலகத்தாரிடமிருந்து, உபயோகிக்காத பொருட்களை வாங்கி, அதை விற்று, அந்தப் பணம் முழுவதையும் ஏழைகளுக்கு உதவும்படி கொடுத்துவிட்டனர். அது மிகவும் சிறப்பாயிருந்தபடியால், அதை செய்து கொண்டேயிருந்தார்கள். தற்போது தன்னார்வத் தொண்டர்களால் நடத்தப்படும் அத்தகைய ஒரு கடையை வைத்திருக்கிறார்கள். விற்கப்படும் எல்லாப் பொருட்களும் பிறரால் கொடுக்கப்பட்டது, விற்பனையில் சிடைக்கும் பணமனைத்தையும் ஊழியங்களுக்கும் கொடுக்கப்படுகிறது. ஒரு வருடத்தில் மட்டும் அறுபத்தைந்து டாலர் பணத்தை அவர்களால் கொடுக்க இயன்றது. (அந்தப் பெண்களில் அநேகர் அறுபது வயதிற்கும் மேற்பட்டவர்கள், விசேஷமான இத்தகைய காரியங்களை செய்வதில், அவர்களைக் குறித்து நான்மிகவும் பெருமைப்படுகின்றேன். தங்கள் வாழ்க்கையின் கடைசி பகுதியான மிகுந்த கனியுள்ளதாயிருக்கும்படி தீர்மானிக்கின்றனர்.)

யாரோ ஒருவருக்கு உதவ தீர்மானத்தோடிருங்கள், உருவாக்கும் திறனோடு இருங்கள்! அவ்வாறிருக்கும்போது, நீங்கள் ஆலயத்திற்கு செயல்வீர்கள், பின்னர் வீட்டிற்கும், தொடர்ந்து அதே மாதிரி, ஆனால் யாருக்கு உதவுவதில்லை. சபை ஆராதனையில் அமர்ந்து பாடல்களை மட்டும் பாடாதீர்கள். வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் மக்களுக்கு உதவும்படி ஈடுபடுங்கள். இயேசுவின் வார்த்தைகளை நினைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

“பசியாயிருந்தேன், நீங்கள் எனக்கு போஜனங்களைக் கொடுக்கவில்லை; தாகமாயிருந்தேன், நீங்கள் என் தாகத்தை தீர்க்கவில்லை; அந்நியனாயிருந்தேன், நீங்கள் என்னைச் சேர்த்துக் கொள்ளவில்லை; வஸ்திரமில்லாதிருந்தேன், நீங்கள் எனக்கு வஸ்திரங்கொடுக்கவில்லை; வயதுள்ளவனாயும், காவலில் அடைக்கப்பட்டவனாயும் இருந்தேன், நீங்கள் என்னை விசாரிக்கவில்லையென்பார்”.

அப்போது, அவர்களும் அவருக்கு பிரதியுத்தரமாக, “ஆண்டவரே, உம்மைப் பசியுள்ளவராகவும், தாகமுள்ளவராகவும், அந்நியராகவும் வஸ்திரமில்லாதவராகவும், வியாதிப்பட்டவராகவும், காவலில் அடைக்கப்பட்டவராகவும், நாங்கள் எப்போது கண்டு, உமக்கு உதவி செய்யாதிருந்தோம்” என்பார்கள்.

அப்போது அவர் அவர்களுக்கு பிரதியுத்தரமாக “மிகவும் சிறியவர்களாகிய இவர்களில் ஒருவனுக்கு நீங்கள் எதைச் செய்யாதிருந்தீர்களோ, அதை எனக்கு செய்யாதிருந்தீர்கள் என்று மெய்யாகவே உங்களுக்கு சொல்லுகிறேன்” என்பார்.

(மத்தேயு 25:42-45)

எங்கள் கொள்கை

மனதுருக்கத்தை நான் எடுத்துக் கொள்கிறேன். என்
சாக்குப் போக்குகளை ஒப்புக் கொடுக்கிறேன்.

அந்திக்கு எதிராக நான் நிற்கிறேன்.

தேவ அன்பை வெளிப்படுத்தும் சிறிய செயல்களை
செய்து வாழ வாக்குக் கொடுக்கிறேன்.

ஒன்றும் செய்யாமலிருக்க மறுக்கிறேன். இது என்னுடைய
தீர்மானம்.

நானே அன்பின் புரட்சி

ஆசிரியரைப் பற்றியக் குறிப்பு

ஜாய்ஸ் மேயர் வேதத்தை நடைமுறைக்கு ஏற்றவாறு போதிக்கும் உலகளாவிய போதகர். நியூயார்க் டைம்ஸ் குறிப்பிடும் சிறந்த முதன்மையாக விற்பனையாகும் ஆசிரியர் அவர்கள் என்பதற்கும் அதிகமான உணர்வைத் தூண்டக்கூடிய புத்தகங்களை எழுதியுள்ளார். அதில் ஒருபோதும் விட்டுக் கொடுக்காதீர், உண்மையான மகிழ்ச்சியின் இரகசியம் உங்கள் வாழ்க்கையை எளிதாக்கும் 100 வழிகள், மனதின் போர்களம் குடும்பத்தினர் அனைவருக்குமானது. அவரின் 4 தினம் த பென்னி மற்றும் பல. அவர் ஆயிரங்களான ஒளி, ஒலி நாடாக்களையும் வெளியிட்டிருக்கிறார். ஜாய்ஸினுடைய ஆனந்தம் அடைவீர் அன்றாட வாழ்வில் என்னும் வானொலி மற்றும் தொலைகாட்சி நிகழ்ச்சிகள் உலகமுழுவதும் ஒளிபரப்பப்படுகின்றது. அவர் உலகமெங்கும் பயணித்து கருத்தரங்குகளை நடத்துகிறார். ஜாய்ஸ்க்கும், அவரது கணவர் டேவுக்கு நான்கு வளர்ந்த பிள்ளைகளுண்டு. அவர்கள் மிசௌரியிலுள்ள செயின்ட் லூயிஸில் வசிக்கின்றனர்.

தேவனோடு தனிப்பட்ட உறவை வைத்துக்கொள்வதற்கான ஜெபம்

மற்ற எல்லாவற்றையும்விட இயேசு உங்களை இரட்சிக்கவும், பரிசுத்த ஆவியினால் நிரப்பவும் விரும்புகிறார். நீங்கள் சமாதானபிரபுவாகிய இயேசுவை உங்கள் ஆண்டவராகவும், மீட்பராகவும் இதுவரை ஒருபோதும் அழைத்திராவிட்டால், நீங்கள் அவ்வாறு செய்யும்படி இப்பொழுது நான் உங்களை அழைக்கிறேன். கீழ்க்கண்ட ஜெபத்தை ஏற்றெடுங்கள். நீங்கள் இதை முழுமனதோடு உண்மையாகவே செய்தால், கிறிஸ்துவுக்குள்ளாக ஒரு புதுவாழ்க்கையை உணருவீர்கள்.

பிதாவே,

நீர் உலகத்தை இவ்வளவாக நேசித்தீர், உம்முடைய ஒரே குமாரனை எங்களுடைய பாவங்களுக்காக மரிக்கக் கொடுத்தீர், அதனால் அவருக்குள் விசுவாசிக்கிறவன் எவனும் அழிந்துபோகாமல், நித்தியவாழ்வைப் பெறுகிறான்.

உம்மிடத்திலிருந்துப் பெற்ற வெகுமதியான, விசுவாசத்தின் மூலமாய் கிருபையாக இரட்சிக்கப்பட்டோம் என்று

உம்முடைய வசனம் சொல்கிறது. நாங்கள் இரட்சிப்படைய எங்களால் எதுவும் செய்ய இயலாது.

உம்முடைய குமாரனாகிய இயேசு கிறிஸ்துவே உலகத்தின் மீட்பர் என்று நான் நம்பி, என் வாயினால் அறிக்கையிடுகிறேன். என்னுடைய எல்லாப் பாவங்களையும் ஏற்றுக்கொண்டு, அதற்கான கிரயத்தை செலுத்தி சிலுவையில் எனக்காக மரித்தார். நீர் இயேசுவை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பினீர் என்று என் இதயத்தில் விசுவாசிக்கிறேன்.

நீர், என்னுடைய பாவங்களை மன்னிக்கும்படி வேண்டுகிறேன். நான் இயேசுவை என்னுடைய ஆண்டவராக அறிக்கையிடுகிறேன். உம்முடைய வசனத்தின்படி நான் இரட்சிக்கப்பட்டேன், உம்முடன் நித்தியத்தைக் கழிப்பேன். பிதாவே! உமக்கு நன்றி!

நான் நன்றியுள்ளவனாக இருக்கிறேன். இயேசுவின் நாமத்தில் ஆமென்.

யோவான் 3:16; எபேசியர் 2:8,9 ரோமர் 10:9,10; 1 கொரிந்தியர் 15:3,4; 1 யோவான் 1:9; 4:14-16, 5:1,12,13 பார்க்கவும்.

Other Books By Joyce Meyer

Books Available In English

A Celebration of Simplicity

Approval Addiction

Battlefield of the Mind - KIDS

Battlefield of the Mind - TEENS

Battlefield of The Mind - Devotional

Be Anxious for Nothing

Be Healed in Jesus Name

Beauty for Ashes

Do it Afraid

Don't Dread

Eat and Stay Thin

Enjoy where you are on the way....

Expect a move of God Suddenly

Filled with the Holy Spirit

Healing the Brokenhearted

Help Me! I'm Married

Help Me, I'm Afraid

How to Succeed at Being Your Self

I Dare you

If not for the Grace of God

In Pursuit of PEACE

Knowing God Intimately

Life in the Word - Devotional

Life in the Word - Journal

Life in the Word - Quotes

Look Great Feel Great
Managing Your Emotions
Me and My Big Mouth
Never Lose Heart
Nuggets of Life
PEACE
The Penny
Power of Simple Prayer
Prepare to Prosper
Reduce Me To Love
Secrets to Exceptional Living
Seven Things That Steal Your Joy
Teenagers Are People Too
Tell them I love Them
The Confident Woman
The Every Day Life BIBLE
The Joy of Believing Prayer
The Secret To True Happiness
When God When
Why God Why
Woman to Woman

Books Available In Tamil

Be Anxious for Nothing
Battle Field Of The Mind - Devotional
Battlefield of The Mind
Beauty for Ashes
If not for the Grace of God

Life without Strife
Managing Your Emotions
Me and My Big Mouth
Reduce Me to Love
Secrets To Exceptional Living
The Battle Belongs To The Lord
The Power of Simple Prayer
The Secret Power of Speaking God's Word
The Word, The Name, The Blood

To contact the author in the United States, please write:

Joyce Meyer Ministries
P.O. Box 655,
Fenton, Missouri 63026
or call: (636) 349-0303
or log on to: www.joycemeyer.org

To contact the author in India, please write:

Joyce Meyer Ministries
Nanakramguda,
Hyderabad - 500 008
or call: 2300 6777
or log on to: www.jmmindia.org